சிவமயம்

சேக்கிழார் பெருமான் அருளிய திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

(செய்யுள் க-முதல் உருச வரை)

உரையாகிரியர்

கா. ஆலாலசுந்தரம் பிள்2ள அவர்கள் இயற்றிய

பொழிப்புரை, சித்தாந்த விரிவுரையுடன்

காழிப் பெருகிலக்கிழார் உயர்சைவத் தமிழ்ப் பெருவள்ளல் திருவாளர் கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் விருப்பத் திற்கியைய

> தருமையாதின வித்துவான் காழி. சிவ. கண்ணுசாமி, B. A. அவர்களால்

சேன்னே புரோகிரஸிவ் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காழிப் பெருரிலக்கிறார் உயர்சைவத் தமிழ்ப் பெருவள்ளல் திருவாளர் கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்

A H. Westerner and Arm

Control of the State

பதிப்புரை

உலகலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவனும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியனும், திருவம்பலத்தே எண்டோள் வீசி நின்ருடுவோனுமாகிய எம்பெருமான்றன் மலர்சிலம்படிகளில் முப்பாலும் சித்தத்தை வைத்து, முழுநீறு பூசிப், பத்தராய்ப் பணிந்து, பரமணேயே பாடி, அப்பாலு மடிச்சார்ந்த பொய்யடிமை யில்லாத துய்யநெறிச் செல்வர்கள் அற பான்மும்மையோரின் வரலாறுகளே உயிரோவியச் செய்யுள் வடிவில் தன்மாட்டுக் கொண்டு திகழ்தருவது சேக்கிழார் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பேரிய புராணம் என்னும் திருத்தோண்டர் புராணம் பத்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பன்னுறு ஆண்டுகட்கு முன் பாடப்பெற்ற இப்பெருங்காவியம் எறக்குறைய ஒரு நாமுண்டுகட்கு முன் வரை ஒவேயகத்துள்ளேயே ஒடுங்கிக்கிடந்தது. 1843-ஆம் ஆண்டில்தான் அதன் ஒருபகுதி அச்சுப் பொறிவழி வெளிவரத் தொடங்கி, முப்பது நாற்பதி யாண்டுகளுக்குள் முழு தும் வெளிவரத் தொடங்கி, முப்பது நாற்பதி யாண்டுகளுக்குள் முழு தும் வெளிவரத் தொடங்கி, முப்பது நாற்பதி யாண்டுகளுக்குள் முழு தும் வெளிவரத் திலவுவதாயிற்று.

முதற்கண் வெளிவர்தகா இ இப்பெரு நூல் உரையே துமின் றி வெளி வர்ததியல்பே. சிலவாண்டுகட்குப்பின், திருவண்ணுமலே ஆதீனம் ஆறு முகத்தம்பிரான் சுவாமிகள் இப்பெரு நூலுக்கு முக்காற் பகுதிக்குமேல் அரும் பெறற் பதவுரை யொன்று வகுத்தருளினர்கள். அவ்வுரையின் விடுபட்ட பகுதி பொம்மபுரம் இராமலிங்க சுவாமிகளாற் பின்னர் கிறை விக்கப்பெற்றது. அதன் பின்னர், சென்னேப் பெரும்புலவர் சுப்பராய நாயகர் அவர்கள் சிறந்ததொரு பொழிப்புரையியற்றி வெளியிட்டார்கள். இவ்வுரைகளிலெல்லாம் நன்கு பயின்று சென்னேயில் சைவசமயச் சொற். பொழிவாற்றிவந்த திரு. கர். ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளே என்ற அருணெறிச் செல்வர், திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தமக்கு இயற்கையா யமைந்த சுத்தார்தக் கண்கொண்டு துருவித் துருவி பாராய்ர்து தாம் அரிதிற் றுய்த்த ஆராவின்பப் பெருநலண வையகத்தோர் யாவரும் உடன்றுய்க்கு மாறு செய்தலே உண்மைச் சைவத் தொண்டாம் என உணர்ந்து, சொற் செறிவும் பொருட் செறிவும் பொலியப் பொழிப்புரையும் சித்தாந்த விரி வுரையும் எழுதி வருவாராயினர். ஆனுலும், தமிழ்நாடு செய்த தவக்குறை யால், மேற்கொண்ட இத் திருத்தொண்டு ஒருவாறு முடிர்தும் முடியா மனுமிருந்த நிலேயில் இச்சைவப் பேராசிரியர் செவபெருமான் திருவடி கீழல் எய்தினர்.

சிரிய சிவத் தொண்டாற்றிச் சேணடைந்த பிள்ளேயவர்களின் மக ஞர் திரு. கா. ஏகாம்பரம் பிள்ளே என்பார் பேரூக்கத்துடன் விடாது முயன்று செல்வர்கள் பலர் உதவியை நாடிப் பெற்றுத் தம் தந்தையார் வைத்துச்சென்ற பெரியபுராண விரிவுரைச் செல்வத்தைப் புராணம் புரா ணமாகத் தனித்தனி அச்சிட்டு வெளியிட்டு வருவாராயிஞர். இம் முயற்சி யிலீடுபட்ட இவர், திருத்தொண்டர்புராணத்திற்குத் தலேயணியாய் இலங் கும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தை அச் சுவாமிகள் தோன் றிய காழிமா நகரிலுள்ள செல்வர்களுள் ஒருவரைக்கொண்டு வெளியிடு தலே சால்புடைத்தாம் எனக் கருதிக் காழியம்பதியை யடைந்தார். அடைந்த அவர், அந்நகரில் தண்டமிழ்ப் புலவராய்த் தனியரசோச்சி வரும் பேரறிஞர் வித்வ சிகாமணி ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய பிள்ளே அவர்களேயும், திருத்தருமபுர ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த திருப்புள்ளிருக்கும் வேளூர்க் கட்டனே சுவாமிகள் உயர்திரு. சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாயி களேயுங் கண்டு தங்கருத்தை யெடுத்துக் கூறிஞர். தமிழ்ப் பற்றுஞ் சைவப்பற்றும் உருவாயமைந்த அப் பெரியார்களிருவரும், இப்பெரும் பணிக்கு தவுவார் காழிப் பெருஙிலக்கிழார், உயர் சைவத் தமிழ்ப் பெரு வள்ளல், கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்களும், அவர்கள் பயக்த செல் வச் சிறுவர்களாம் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலியார் அவர்களும், திரு. இராமநாத முதலியார் அவர்களுமே என அறிவுறுத்திரைகள்; அறி வுறுத்தியதோடன்றி அப்பெருவள்ளலாரிடம் பிள்ளேயவர்களே கேரில் அழைத்துச் சென்று அறிமுகமுஞ் செய்து வைத்தார்கள். புகலிவேந்தர் தம் புகழ் பரப்புவதிலும் சிரிய சிவத்தொண்டு வேறென்றில்லே என உறதியாய்க் கடைப்பிடித்துவரும் வள்ளல் முதலியாரவர்கள் பிள்ளே யவர்களின் வருகைக் காரண மறிர்து அகங்குழைர்து அன்பு பெருகி, ''இஃகோர் அரும்பெறல் வாய்ப்பே'' என வியர்து கூறி, அச்சிடுவதற் கான பொருளு தவியைத் தாம் செய்வதாக உறு திகூறிரைகள்.

உறு திகூறிய அவர்கள் அச்சிற்ப திப்பிக்கும் பணியை ஒன் றக்கும் பற்று த திற்றறிவின் அகிய அடியேனிடம் ஒப்புவிக்கவேண்டும் என்றும் தங்கள் மாறு அன்புப் பெருக்கினுல் திருவுள்ளம் பற்றினூர்கள். இக் குறிப்பைப் பெறுதற்கரிய பெரும்பேருகக் கொண்டு அச்சிடும் பணிக்கு ஆவனவற்றை என் சுற ஆற்றலுக் கேற்றவா ற அடியேன் செய்ய முயன்று வர்தேன். ஆனுல், திரு. ஏகாம்பரம் பிள்ளே அவர்களின் உடல் நலக் குறைவினுல் மேற்கொண்ட இப்பணி பற்பலகால் இடையீடுபட்டு மிகவும் மெ துவாகவே ஈடைபெற்று வர் தது. இதற்குள் திரு. ஏகாம்பரம் பிள்ளே அவர்களுங் காலஞ்செல்ல நேர்ந்தமையால் வேலே ஒருவாறு தடைப்பட்டு கிற்கலாபிற்று. எனினும், அச்சிட்டவரையிலேனும் ஒரு சிறு நூலாகக் கட்டி முடித்தால், அதனேத் தம் அறுபதாம் ஆண்டு விழா வெளியீடாக வெளியிடலாமென்றதொரு குறிப்பைப் பெருவள்ளல் திரு. முதலியார் அவர்கள் தெரிவிக்கவே, அதற்கியைய, செய்யுள் க முதல் உடச வரை யில் உரையோடு கூடி அச்சிடப்பெற்ற இச்சிற பகுதி நூல்வடிவில் வெளிவருகின்றது. சைவ நன்மக்கள் இதனே விரைந்தேற்றுக் கற்றுப் பெருநலந் துப்ப்பாராக.

இம்முயற்கியில் அடியேண ஈடுபடுமாறுய்த்த புகலிவேர்தர் பொன்னடித் தாமரைக்கும், காழிப் பெருவள்ளலார் திரு. கி. சிதம்பர நாத முதலியார் அவர்கள்தம் மாருப் பெருங்கருணேக்கும் என் தாழ்மை யான வணைக்கங்கள் என்றென்றும் உரியவாகுக.

உயர் திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் வரலாற்றுக் குறிப்பு

பூறப்பு

தஞ்சை ஜில்லாவைச் சேர்ந்த காழிமாநகரில், தொண்டை மண்டல முதலியார் வகுப்பில், வேளாண் தலேவராகத் திகழ்ந்த சி. கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்களின் அருந்தவப் புதல்வராக, 1878-ஆம் ஆண்டு ஐூலேத் தெங்கள் முதல் நாள், உயர்திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் பிறந்தார்.

கல்விச் சிறப்பு

1894-ஆம் ஆண்டில் காழி உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தில் மெட்ரி குலேஷன் தேர்வில் தேர்ச்சியுற்றுக் குடந்தைநகர் அரசினர்க்கல்லூரியில் 1899-ஆம் ஆண்டுவரை மேற்கல்வி பயின்ற வந்தார்; வடமொழி, தமிழ் மொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்றிலும் கிறந்த பயிற்கியுள்ளவர்.

குடியோம்பல்

1899ஆம் ஆண்டு இவர் தம் பெருங்குடிக்குத் தஃமையேற்று ஈடத்த வேண்டியவராஞர். இளமையில் ஏற்ற இப் பெருஞ்சுமையை எவ்வாறு இவர் திறம்படத் தாங்கிவந்தாரென்பதும், பண்டுதொட்டுப் பெருங் குடியாயிருந்த இவருடைய தொல்குடியை இவர் எவ்வாறு தம் ஆழ்ந்த அறிவினுவும், பெரு முயற்சியினுவும் படிப்படியாக மேறுயரச் செய்து முன்னணிக்குக் கொண்டுவர உழைத்தார் என்பதும் யாவரும் நன்கு அறிந்தனவே.

பண்புச் சிறப்பு

அன்பு, ஆண்மை, இரக்கம், ஈகை, உண்மை, ஊகம், எளிமை, ஏற்றம், ஐமை, ஒழுக்கம், ஓவா முயற்சி என்ப எ போன்ற உயிர்ப் பண்பு களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாய் இலங்குபவர்; செழுங்கிளே தாங்கும் செல்வர்; சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்த சிரியோர்; அறிவுக்களஞ்சியம்.

போதுப்பணிச் சிறப்பு

காழிமாககரில் சிறவர் பள்ளிக்கூடம், சிறமியர் பள்ளிக்கூடம், உயர்தரப் பள்ளிக்கூடம் ஆகியவற்றைத் திறம்பட நடத்தி வருகிறுர்.

1903-ஆம் ஆண்டு தொடங்கிப் பல ஆண்டுகள் மாயூரம் தாலாகா சபை புறப்பினராகவும், தஞ்சை ஜில்லாச்சபை யுறப்பினராகவும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு என்கு உழைத்துவக்தார். 1913-முதல் 1919-வரை சென்னேச் சட்டசபை உறப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுத் தஞ்சை ஜில்லா மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் உழைத்துவந்தார்.

1914-முதல் 1926-வரை: ராக்பட்டினம் கோவில் நிர்வாகசபை உறுப்பினராகவிருந்து நற்பணி யியற்றிவந்தார்.

காழிநகர் மக்கட்குப் பெரும்பயன் நல்கிவரும் ஜனேபகார கிதி என்ற கிதியொன்றை கிறுவிய பெருமை இவருக்கே உரியதாகும்.

இன் <u>அ</u>ம் இவர் கலர் துகொண்ட பொது இயக்கங்கள், சான் றுரைத்த விசாரணேக் கமிட்டிகள், தலேமை வகித்த பெருங் கூட்டங்கள் பலப்பல.

திருப்பணிச் சிறப்பு

காழி பிரமபுரீசர் கோவிலின் பல பகுதிகளேப் பெரும் பொருட் செலவில் புதுப்பித்துள்ளார்; தாடாளப் பெருமாள் கோவிலச் சேர்ந்த இராமசாமி கோவிற்கட்டிடத்தையும் புதுப்பித்துள்ளார். காழி ஆளுடைய பிள்ளேயாரால் பாடப்பெற்ற திருமுல்லேவாயில் கோவிற் றிருப்பணியைத் தனிப்பட நன்கியற்றியுள்ளார். சிதம்பரம் நடராஜப் பெருமானர் சந்நி தியில் முன்மண்டப மொன்றைக் \கண்கவர் வனப்புடையதாக அமைத்துள்ளார். இப்பெருந் திருப்பணிகளேயன்றி இவர் இயற்றியுள்ள சில்லரைத் திருப்பணிகள் எண்ணிலடங்கா.

கட்புச் சிறப்பு

காலஞ்சென்ற ஸர். வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், ஜஸ்டிஸ் டி. வி. சேஷ் கிரி ஐயர், திவான்பகதூர் பி. கேசவ பிள்ளே, ஏ. அரங்கசாமி ஐயங்கார் முதலியோரும், இதுகாலப் புகழ்கொடு திகழ்ந்துவரும் ரைட் ஹானரபிள் வி. எஸ். சினிவாச சாஸ்திரியார், வி. இராஜகோபாலாச்சாரியார், சேலம் வி. விஜயராகவாச்சாரியார் முதலியோரும் இவர்தம் நண்பர்கள்.

நூல் வேளியீடுகள்

இவர் இதற்கு முன் வெளியிட்டுள்ள தமிழ் நூல்கள் பண்டா**ரசா**த் திரம், சம்பந்தர் பிள்ளேத் தமிழ், ஆபத்தோத்தாரணமாலே முதலியவாம்.

திரு. கி. சிதம்பரநாத முதலியார் நீடு வாழ்க !

இருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தை விரிவான சித்தாந்த வுரையு**டன்** ^{சேகாழி ஸ்ரீமான்}

கி. சிதம்பராந முதலியார் அவர்கள் தமது சஷ்டியப்த பூர்த்தி முகூர்த்த சுபதினத்தில் அச்சிட்டு உபகரிக்கும்

கொடைச் சிறப்பு

வேதமுதற் சிவமோங்க விரிஞ்சன்முதற் றேவரேலா மோதுமறை யொழுக்கரிலே யுலகணேத்துர் திகழ்ர்தோங்க நாதபரம் பரையுணர்ந்த நற்றவத்தோர் நிலேயோங்கச் சீதவள வயற்புகலித் திருநகரம் திகழ்ர்தோங்க

(a)

சேலோங்கு விழியம்மை திருநீலநா யகியளித்த பாலோங்கு மோழிபகர்ந்த பரசமய கோளரியார் மேலோங்கு புராணவுரை விதிமுறையி னச்சிட்ட மாலோங்கு புகழ்படைக்கு மகிபரவர் யாவரேனில்

(2)

மதியோங்கு மணிமாடம் வயங்குசீர் காழிதனில் நதியோங்கு திருத்தோண்டை நன்னுட்டு வேளாளர் திதியோங்கு வடக‰யுக் தேன்க‰யு மாங்கிலமு மதியோங்கக் கற்றுணர்க்கு மாகிதியம் பலபடைத்தோர்.

(IL)

தலமோங்கு பலதளிகள் சமைப்பித்துக் தமிழணர்க்தோர் கிலமோங்கு சிவனடியார் கிலயுணர்க்து கோடையளித்தம் பலமோங்கு முன்மண்ட பம்போலிய வமைப்பித்தும் பலமோங்கு பலதரும் தானங்கள் புண்ணிடேவோர்.

(B)

பதம்பராா தக்கப்பால் பரித்தூடம் புரிந்தருளுஞ் சிதம்பராா தக்கடவுள் திருவருளேத் தினம்பரவி இதம்பரமா னவர்க்கருளு மேழிற்சுற்ற முடன்வாமுஞ் சிதம்பராா தப்பேயர்கோள் திகழ்முதலி யார்தாமே.

(B)

வேறு

திருவமர் காழிச் சேழும்புதி யிதனிற் சிறுமகா சோதுகல் வாரி குருவமர் தாவே பலபல வமைத்துக் குறையற வுபகரித் தருளி வருகீளே யுடனே ஆறுபத் தாண்டில் வயங்குசீர்ச் சடங்குசேய் தருளால் முருகமர் தேரியல் சிதம்பர நாத முதலியார் கன்றவா ழியசே.

(dn)

@anyd } 29-6-'38 }

ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயன்.

இரண்டாங் காண்டம்

ஆ ரு வ து

வம்பருவரிவண்டுச் சருக்கம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

வே தரெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப் பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்க்தழுத சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பர்தர் பாதமலர் த%லக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

(எ - த.) உலகுதழைத்தோங்கக் கூறியருளிய வேதமார்க்கங்கள் குன்ரு து எவ்வுயிர்களிடத்தும் பாவி ஒங்கி வளாவும், அவ்வேதமார்க்கங்களில் விதிக்கப் பட்டுள்ள விதிகுளப் பிறமாது கைப்பற்றியொழுகிவரும் பரிபாகிகளாகிய சத்திக் பாதர்கள் உய்தற்பொருட்டுக் காட்டும் கிவாகமத்துறைகள் பிரகாசித்து விளங்க வும், சிவாகமத்துறை வழியே வருவார்க்குச் சித்தார்த ஞானேபதேசத்தைச் செய்யவல்ல குருபாம்பரை நிலவிப் பொலியவும், பரிசுத்தமாகிய தமது திருவாக் கைத் திறர்து புலம்பியருளிய, நீர்வளமிக்க வயல் சூழ்ர்த திருப்புகலி என்னும் சீகாழிப்பதியில் அவதரித்த திருஞானசம்பர்த மூர்த்திகளுடைய திருவடித்தாம ரைகளே எனது துலமேல் வைத்துக்கொண்டு, அர்த மூர்த்திகள் செய்தருளிய இறைவனுடைய தொண்டுகளே யாம் வாழப் போற்றுவோமாக என்பதாம்.

பிறப்பிறப்புக்கு இடஞ்செய்யவல்ல பாவப்பெருங்குழியில் வீழ்த்தும் புறச் சமயங்களென்னும் ஏத(குற்ற)ங்களாகிய தீரெறிகளே விலக்கி, சித்தார்த நெறியைக்காட்டும் நண்ணெறியை மேற்கொண்டு அதின உணர்த்துவது வைதிகநெறி என்பார்—வேதநேறி எனவும், அவ்வேதநெறி எங்கும் பரவி, குண்ருது நடைபெற்று வர்தாலன்றி சித்தார்த்தைசவம் செழுமைபெற்று வளருமாறில் வன் பார்—தழைத்தோங்க எனவும், அங்ஙனர் தழைத்தோங்கும் வேதமானது புறச் சமயங்களாகிய தீரெறிகட்குத் தான் பிரமாணமாக சில்லாமல் சித்தார்தத்திற் கூறப்படும் முப்பொருளுண்மைக்கே பிரமாணமாக சிற்றவின், அவ்வேதத்துக்கு அர்த்தமாகவர்த ஆகமமானது வைதிகநெறியின்கண்ணே சென்ற இலேமறை காய்போல் ஆங்காங்கு மறைந்துகிடக்கும் பதிபசபாசங்களுடைய இலக்கணங் கீரைப் பலமுறை (துறை) யான் எடுத்துக்காட்டும் (விளக்கும்) சிறப்புடைத் தென்பார்—மிதுரைவைத்துறை விளங்க எனவும், இங்ஙனமான வேதரெறியானும், சைவத்துறையானும் ஒங்கிவிளங்கும் முப்பொருளுண்மையை ஆன்மவர்க்கங்க

னெல்லாம் குருபரம்பரையின் வழித்தாய் உபதேசிக்கப்பெற்றச் சுவானுபூ **தி** மான்களாய் வாழவேண்டும் என்பார்—பூதபரமீபரை போலிய எனவும், அவ் வாசிரியபரம்பரை இவ்வுலகின்கண் பரவச் சாமிராதனென முதலாசிரியராய்க் கையிலையின்கண் இருர்து, சிவசத்திகளோத் தம்முட்பூத்தி உபதேசிக்கத் தமது திருவாக்கைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதுபோல் இவ்வுலகின்கண்ணும் சிவபெரு <mark>மான் வீற்றிருக்கும்</mark> திருக்கோயில்கள்தோறும் சென்ற சென்ற ஆரா**மை** கொண்டு பாடிஞர் என்பார்—புனித வாய் மலர்ந் தழுத எனவும், வேதகெறியே சென்று சைவத்துறையில் நிற்கவல்ல சான்ருோரைத் தன்னகத்துட்கொண்டு விளங்கும் காழியாகலான் அக்காழிப்ப இயை வளப்பங்களெல்லாம் தாம் புகுமிட மாகவர்து புகுர்து வாழும் இயல்புடைத்து என்பார் — சீத வூளவயற்புக்லி எனவும், வளப்பங்கட்குப் புகலிடமாகிய அப்புகலியின்கண் வந்த ஆனடைய, பிள்ளேயார் அதையே திருஞானசம்பந்தரேயன்றி அஞ்ஞானசம்பந்தமுடைய ஆன்மாக்களில் ஒருவான்று என்பார்—திருஞான சம்பந்தர் எனவும், சைவசமயத்தோடு முரணு மாறு கூறவல்ல சமயங்களெல்லாம் தனக்குப் புறம்பென்றும், சைவசமயத்தோடு முரணுது அதனாடிப்பட்டு உடன்வாழவல்ல சமயங்களெல்லாம் தனக்கு அகம் <mark>என்றும் கொண்டு அவ்</mark>வீ உண்டு செறியையுங் கூற முன்னிற்கவல்ல வேதசெ**றி** தைழைத்தோங்கவும், தத்துவசுத்தி ஆன்மசுத்தி சிவயோகம் சிவபோகம் என்னும் துறைகளே ஆன்மாக்களுக்குக்காட்டி அத்துறைகளில் அவர்களேச் செலுத்தவல்ல சைவத்துறை வீளங்கவும், அவ்விருசெய‰யும் செய்தருள இவ்வுலகின்கண் அடிகளாய்வர்த ஞானசம்பர்த மூர்த்திகளுடைய திருவடிகளே சர்திலமேற் கொள்டுமோயின் நாம் எண்ணிய எண்ணம் முற்றப்பெறம் என்பதில் ஐயமில்ல என்பார்—பாதமலர் தலேக்கொண்டு எனவும், அம்மூர்த்திகளது சரித்திரத்தி லும் நாம் எண்ணியிருத்கும் அவையே பிரகாசெக்கின்றமையான் அச்சரித்திரத் தையே நாம் எடுத்துச் சொல்லப்புகுவேமாயின் அதுவே நாம் செய்யத்தகும் தொண்டாக முடியும் என்பார்— திருத்தோவீரு பேரவுவாம் எனவும் கூறினர்.

இதனைல், வேதத்திற் கூறப்படும் செறியே சித்தார்த ஞானத்துக்கு செறி எனவும், அர்த வேதசெறியில் விளங்கும் தறைகளே சைவத்தில் (ஆகமத்தில்) கூறப்படும் துறைகள் எனவும், இர்த வைதிக சைவமாகிய செறியுர் துறை யுமே அனுதியாய் ஆன்ரோர்களால் ஆளப்பட்டு என்றும் பொலிவு பெற்றிருப்பன எனவும், அர்செறிகளிலும் துறைகளிலும் படர்ந்து அடர்ந்து ஆண்மாக்களேத் துண்பப்படுத்தும் புறச்சமயங்களென்னும் பேரிடர்களேத் தமது திருஞான சம்பர்தத்தாற் பொக்கிய தமிழ் வேதத்தைத் திருவாய்மலர்ந்த போக்கின காரணக்களே இனி நாமெடுத்துச் சொல்லுவாமெனவும் கூறியவாரும்.

அல்லதாஉம், வேதகெறி தடைத்தோங்கிஞல் சைவத்துறை வீளங்குமென வும், அத்துறை வீளங்கிஞல் பூதபரம்பரை பொலியுமெனவும் கூறிய உண்மை வீளக்கத்திஞல், முத்தியை வேண்டும் பூதபரம்பரையார் வேதமார்க்கத்திற் கூறிய படியே சென்றுல் அம்மார்க்கம் சைவமாகிய பெருந்துறையைக் காட்டிப் பொலிவு பெறச்செய்யுமெனவும் வெளியாயிற்று.

புளிதவாய் மலர்ந்தழுத் என்றதனுல், திருஞானசம்பர்த மூர்த்திகளது திருவாக்கே உேதமெனவும், அர்த வாக்கு மலர்(திற)ர்ததே சைவத்துறை எனவும், மலர்ர்து அழுததே பூதபரம்பரை பொலிய எனவும் அறியலாயிற்று. அழுதலாகிய செயல் வாக்கைத் திறந்தாலன்றி ஆகாது. அது வாக்கைத் திறக்கத் தொடங்கிளுலன்றி ஆகாது. ஆகவே ஆளுடைய பிள்ளோயார் வேதநெறி தழைத் தோங்கவே திருவுள்ளத்தெண்ணி வாக்கைத் திறப்பதற்கு முயன்ருபெனவும், சைவத்துறை விளங்கவே முயன்றபடி வாக்கைத் திறந்தாபெனவும், திறந்த படியே '' அழுதால் உன்னேப்பெறலாமே '' என்ற திருவாசகப்படி ஆன்மாக்க வெளல்லாம் அன்பிளுல் அழுது இறைவீனப் பெற அழுதுகாட்டினுபெனவும் அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

இனி, வேதசெறி தழைத்தோங்கினுலன்றி இருவினேகளும் ஒப்பாகா. மிகு சைவத்துறை விளங்கிஞலன்றி மலம் பரிபாகம் ஆகாது. பூதபரம்பரை பொலிவு பெற்று வர்தாலன்றி சத்திகிபாதம் பதியாது. புனிதவாய் மலர்ர்தழுதாலன்றி சத்திகிபாதருள்ளத்தில் சிவமாக்கும் அன்பு மலராது. சீகாழியாகிய புகலியை யடைந்தாலன்றி அன்புண்டாகப்பெற்ற அன்பர்களுக்கு ஞானசம்பந்தராக அருள் திருவுருக்கொண்டு வாராது. அவ்வருளுரு நம்மை ஆளும் ஆளுடைய பிள்ளேயா ராய் வந்தாலன்றி நமக்கு ஞானம் சம்பந்தமாகாது. ஞானசம்பந்தரது பாதமலர் தூலக்கொண்டாலன்றி ஞானசம்பர்தப்பட்ட சீவன்முத்தர்களுடைய ஞானக்கிரி யைகள் பரசிவத் தினுடைய ஞானக்கிரியைக‰ப் பொருர்தா. ஞான சம்பர்த**ரது** திருத்தொண்டு பாவினுலன்றி தொல்லே வல்வினே மனவாக்குக் காயங்களிற் பா விப்படித்தும் துன்பம் விட்டிநீங்காது. ஆகலான் வேதகொநியே சென்று இருவி**ுன** யொப்பையும், சைவத் துறைவிளங்கி மலபரிபாகத்தையும் அடைந்து, அத்துறையி லுள்ள பூதபரம்பரை (சித்தாந்தபரம்பரை)யில் வந்த ஆசாரியர்களோப் பணிந்து சத்திரிபாதம் பதியப்பெற்று, பின்னர்ச் சிவஞான மணங்கமழும் திருப்பதிகங்களே ஓதி அன்புருவாகி அருள்வரப்பெற்று, அவ்வருள் வழியானே திருஞானசம்பாந்த ராய், அச்சம்பர்த வீசேடத்தால் தம் ஞானக்கிரியைகள் கிவஞானக்கிரியைக ளாய், அந்த ஞானக்கிரியைகளேக் கொண்டு திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது புராணத்தைச் சொல்லி அப்புராணசாரத்தைத் தம் மன வாக்குக் காயங்களில் பாவச் செய்து தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியத்தைப் பெறுவேமாக, என்ற ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறியருளிஞபென்க. இதனுண்டை நன்கு விளங் கவே ''தோடுடைய செவியன்'' என்னும் பதிகத்திருக்கடைக்காப்பில்,

> ''அருநெறிய மறைவல்ல முனியகன்பொய்கை யலர்மேய பெருநெறிய பிரமாபுர மேலியபெம்மான் இவன்றன்'ன ஒருநெறிய மனம்வைத்துணர் ஞானசம்பர்தன் உரைசெய்த திருநெறிய தமிழ்வல்லவர் தொல்லி'னதீர்தல் எளிதாமே.''

என்று அருளிச்செய்ததென்க.

எனவே, வேதமெறி சைவைத் துறையைக்காட்டும் கண்டு நையியென்றிய-அரு கெறியமறை எனவும், சைவகித்தாக்த ஞானத்தால் உணரவரும் பரசிவம் பரப் பிரமமெனும் வாசகத்திற்கு வாச்சியார்த்தப்பொருளென்று காட்டும் பெருக்துறை என்றறிய-பெருகெறிய பிரமாபுரமேவிய பெம்மான் இவன் எனவும், பரப்பிரஹ்ம பதவாசக வாச்சியன் பரமசிவன் என்னும் உண்மையை ஒதியுணாருயல்வாராகிய புதபரம்பரையார் திருகெறியதமிழில் தத்தம் அறிவுகளேச்செலுத்தி ஆராயுங்கால் பூர்வபக்ஷிகள் கூறும் கூற்றுன் மாறுபடாது வேதாக்தத்தெளிவாகிய சித்தாக் தத்தையுணர்க்து அதில் கிலுபெற்றுகிற்க, திருஞானசம்புக்தாகிய கமது அருளா எர் புனிதவாய்மலர்க்தழுது தமிழ்வேதத்தைப் பொழிக்ததென்றறிய-ஒரு கெறிய மனம்வைத்து உணர்ஞானசம்பந்தன் உடைகெய்த திருகொழிய தமிழ் எனவும், அத்தமிழ் வேதத்தைச் கிவபுண்ணிய வீசேடத்தான் உணரவல்லவர் அஞிதிமல வாசீனயான் வீடா துவரும் இருள்சேர் இருவீனயும் தீர்ந்தொழிர்து எளிதிற் பேரின்பசுகமுறுவர் என்றறிய – வல்லவர் தொல்வீனதீர்தல் எளிதாமே எனவுங் கூறிஞர்; நம்மை ஆளுடைய பிள்ளேயார், ஞானசம்பந்தமுடைய சைவசமயத் துக்கு ஆசிரியராய் எழுந்தருளாராயின், சைவசமயம் வேதுகொறியானும், சைவத் துறையானும், பூதபரம்பரையானும் பொலிவுபெறுமாறு எங்ஙகென்று சைவச சமயிகள் அறியுமாறு அறிவுறுத்தியதா உமாம்; எனவே, கித்தாந்த சைவர்கள் தமக்குரிய சைவசமயமே நன்குனைறியையும், நற்றுறையையும், நல்ல பரம்பரை யையும் உடையது, எளேச் சமயங்களெல்லாம் தீரெறியையும், தீத்துறையையும், தீயேபரம்பரையையும் உடையது என்று தேத்தம் மதி நட்பத்தால் அறிவரென்க.

ஆளுடையைபிள்ளோயாபைப்போலவே, ஆளுடைய அரச்களும், ஆளுடைய நம்பிகளும் வேதெடுநெறி தழைத்தோங்க, மிகுசைவைத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரை பொலியவே வெந்தவடென்ற அவ்விருவர் புராணத்தம் அறியுமாறு ஆகிரியர் சேக் கிழார் கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வுண்மையை அவ்விருவர் புராணத்தில் கூறி யிருக்கும் விசேடேவுமையிற் கண்டு தெளிக.

சைவசமயம் நன்னெறி நற்றுறை நற்பரம்பரையுடைத்தென்றும் ஏனேச்சம யங்கள் தீநெறி தீத்துறை தீப்பரம்பரையுடையனவென்றும் கூறியது என்னே யெனின், தீமைபயப்பனவாகிய ஆணவாதிமலமற்ற நித்தசத்துதைய சிவஞல் சொல்லப்பட்ட வேதசிவாகமங்களேயே நெறியாகவும், துறையாகவும், ஞான வுண்மையாகவும் சைவசமயங்கொண்டிருத்தலால் யாவும் நல்லவாயின; எனேச் சமயங்களெல்லாம் வேதசிவாகம ஞானங்களேக் கொள்ளாமையால் அவை தீய வாயினவென்க.

இத்திருப்பாட்டான், வேதகெறியும், சைவத்துறையும், ஞானகுருபரம்பரை யும் ஒங்கி வீளங்கிப் பொலியுமாற திருவுளத்தெண்ணி, இரங்கித் திருவாய் மலர்ந்த சீகாழிப்பெருமாஞராகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய மலர் போலும் செம்மையான திருவடிகளே நந்த‰மேற்சூடி அப்பெருமான் செய்தரு ளிய இறைவன் பணிகளேப் புகழ்த்த உலகமெங்கும் பரவும்படி செய்வோம் என்ற கூறப்பட்டது.

ஒரு செறியும் உணராத ஆணவச்சேற்றில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஆன்மாக்க ஞுக்கு ஒரு செறியைக் காட்டி அந்நெறியில் அவர்கள் வரும்படியாகச் செய்வது இறைவனது கருணேக்குக் கடஞைகவின் அந்நெறி வேதத்தாற் கூறப்பட்டதென வும், அந்நெறியே ஆன்மாக்கள் வந்த பின்னர், அந்நெறியின் வழியாய்வரும் அவர்களது வன்மை மென்மைகளே நாடி, அவரவர்கட்குத்தக்க துறைகளேக்காட்டி அவ்வத்துறைகளில் அவரவரை நிறுத்தி அங்குச்செய்வனவற்றை அறிவுறுத்திப் பின்னர் அவற்றைச் செய்யும்படி விதிப்பது நெறி காட்டிய கருணேக்கு இலக்கண மாகவின் அவரவருக்குரிய துறைகளும் அத்துறைகளில் அவரவர் செய்யக்கட வனவாகிய செயல்களும் சைவமென்னும் ஆகமத்தாற் கூறப்பட்டன எனவும், அந்த வேதநெறியும், சைவத்துறையும் ஆசிரியவசனத்தாலன்றி தாம்தாமே உணரவொண்ணுவாகலின் ஆங்கு அவை யுணர்த்தவந்தது கைலாயமுதல் ஆவே தேறையளவாக வந்த பூதபரம்புரையாகிய சுத்திபரம்பரை எனவும் விளக்குவார் ^{வே}தத்தை செறி என்றும், ஆகமத்தைத் துறை என்றும், ஞானபரம்பரையாகிய அர்தப் பெரிய கயிலாயபரம்பரையைப் பூதபரம்பரை எனவும் கூறிஞர்.

செறி (மார்க்கம்) வாக்கினுற் சொல்லப்படும் அளவுடைத்தாகலின், வாக்கி னளவாயுள்ள தம் வாக்கெனப்படுவதுமாகிய வேதத்தாற் கூறப்படுவதின - கெறி என்ருர். அர்செறி கெடாது எங்குர்தழைத்து (பரர்து) ஒங்கியிருர்தாலன்றி ஆன்மாக்களெல்லாம் அர்செறியில் பரவிவருதற்குக் கூடாதாகலான் - வேதநேறி தழைத்தோங்க என்ருர். இவ்வுண்மை தோன்றவே ஆளுடைய பிள்ளயார் திரு வாக்கைத்திறர்தார் என்பார்—புனிதவாய் என்றும், வேதரெறியேசென்று ஆகமத் துறையில் வர்தார்க்கு ஆகமத்திற் கூறப்படும் செயல்களெல்லாம் செஞ்சக்கம லத்தில் மலரவேண்டும் என்றும் அக்குறிப்புப் பிள்ளயார் உள்ளக்கமலத்தில் தோன்றின தென்பார்—புனிதவாய் மலார்ந்து என்றும், ஆகமத்திற் காட்டப் பட்ட துறைவழியே வர்தவர் ஞான பரம்பரையிற் போதிக்கப்படும் சித்தார்த ஞானத்தால் உள்ளமுருகி அழுதழுது சிவனுமாறு பிள்ளயார் திருவுள்ளத்தி லெண்ணினரென்னும் அக்குறிப்புத் தோன்ற—புனிதவாய் மலார்ந்தழுத என்றுக் கூறிஞர். (க)

நாடுநகாத்தின் சிறப்பு

சென்னிவளர் மதியணிந்த சிலம்பணிசே வடியார் தம் மன்னியசை வத்துறையின் வழிவந்த குடிவளவர் பொன்னிவளந் தருநாடு பொலிவெய்த நிலவியதால் கன்னிமதில் மருங்குமுகில் நெருங்குகழு மலமூதூர்.

(எ - த.) வளர்கின்ற சந்தொணேத் திருமுடியின் கண்ணும், வேதச்சிலம் பைச் செவ்விய திருவடியின் கண்ணும் அணிந்தருளிய நடராஜப்பெருமான தி கீஃபெற்றுள்ள சைவத்தறையிலே வழிவழியாய் மாறுபடாதுவந்த குடிப்பிறப் பி கோயுடைய அனபாய சோழ மகாராஜா முதலிய சோழர்களால் ஆளப்பட்டு வரும் காவிரிந்தியினுல் வளம்பட்டிருக்கும் சோழநாடானது, எந்நாட்டினும் மேம்பட்டு ஒங்க, மேகங்கள் செருங்கியூரும் அழிதஃலயறியாத மதில்சூழ்ந்த கழுமலம் என்னும் பெரியாகரம் ஒன்றுளது என்பதாம்.

இறைவன் தன் இனச் சார்ந்தவர் என்றம் வளருந்தன்மையுடைய பேரின்பத் தைப் பெற்றுத் தன்னிடத்தில் வாழ்ந்திருப்பர் என்பதும், தன் இனச் சாராதவர் என்றுக் தேய்ந்தொழியும் சிற்றின்பத்தைப்பெற்று சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் மூன்றிடத்தும் போக்கு உரவுடையராய் அலேவரென்பதும் தோன்ற - சென்னி வளர்மதியணிந்த எனவும், ''அனு தியாயுள்ள ஆன்மாக்களின் மாட்டு அனு தியாய்க் காணப்பட்டு வரும் பஞ்சகிருத்தியங்களே நிலையாய்நின்ற இயற்றி வரும் பரமபதி நானன்றி மற்றெரு நூரையரும் இல்லே என்று என் அடிக்கட்பொருந்தி ஒவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது வேதம்'' என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற - சிலம் பணி சேவடியார் எனவும், அன்றும், இன்றும், இனி என்றும் விடாதியற்றும் பஞ்சகிருத்தியங்களால் பஞ்சமலக்களேக் கழுவி கின்மலமாகிய பேரின்பத்தைத் தரும் அதிவிலியாகிய பரமபதியினிடத்திற் செலுத்தும் சைவத்துறையைன்றே நிலைபெற்றிருக்குமன்றி, அழிவுடைய பலதெய்வங்க னிடத்தில் செலுத்தும் ஏனேச் சமயத்துறைகளெல்லாம் சில்லாண்டிற் சிதையும் அத்தெய்வங்களேப்போல் சில்

லாண்டிற்கிதையும் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற - மன்னிய கைவத்துறை என வும், அவ்வனம் கிலேபெற்று கின்று தன்னேச்சார்க்தவர்க்கு கிலேபெற்ற இன்பக் தரும் சைவத்துறையன்றி வேறு அவத்துறையின் வழிவராத கற்குடிப்பிறப்பாள ராய்ச் செழுமையுடன் வாழும் மேம்பாடுடையார் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற - சைவத்துறையின் வழிவந்த துடிவளவர் எனவும், சென்னிவளர்மதி யணிக்த கிலம்பணிசேவடியார் உயிர்களுக்குப் பேரின்பவளக்தருவதுபோலும், சைவத்துறை மங்கலமாகிய விபூதி உருத்திராக்க பஞ்சாக்கரங்களாகிய வளங் களேத்தருவதுபோலும், காவிரிகதி உடம்பு வளர்தற்குவேண்டிய பலபொருள் களேயும் தரும் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற - போன்னிவளந்தநநாடு எனவும், உயிருக்கும் உடலுக்கும்வேண்டிய பேரின்ப சிற்றின்பங்களேத் தக்து மலங்களேக் கழுவும் பிரமபுரத்தை அக்காடு உடைத்தென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற - கழுமல முதுரிபோலிவேய்து நிலவியது எனவும் கூறினர்.

இத்திருப்பாட்டான், சைவத்துறையின்வழிவந்த சோழாது சிறப்பும், அவர் ரால மலங்கழுவும் ஊரையுடையது என்னும் சிறப்புங் கூறியவாரும். (உ)

அப்பதி தான் அந் தணர் தம் கிடைகள் அரு மறைமுறையே செப்பும்ஒலி வளர்பூகச் செழுஞ்சோலே புறஞ்சூழ ஒப்பில்நகர் ஒங்கு தலால் உகக்கடைநாள் அன்றியே எப்பொழு தும் கடன்மேலே மி தப்பதென இசைந் துள தால்.

(எ-து.) மன்னிய சைவத்துறையின் வழிவந்த சோழர்களால் ஆளப்பட்ட அந்நாடானது, பார்ப்பனச் சிறுவர்களுடைய கூட்டங்கள் அரியவேதங்கினப் பதம் கிரமம் சடை கனம் என்ற சொல்லப்பட்ட முறைப்படியே ஒதுவதனுல் உண்டாவதாகிய ஒசையும், வளர்ச்சியினேயுடைய செழுமை பொருந்திய கமுகஞ் சோலேகளும் புறத்திலே சூழ்ந்திருக்க, புகலி என்றும், கழுமலம் என்றும் பெய ருடைய ஒப்புசொல்லுதற்கரிய அந்நகரமானது மேலோங்கி யிருத்தலால், ஊழி யிறுதி நாளல்லாமல் எப்பொழுதும் கடலின்மேன் மிதந்திருக்குந் தன்மை யுடைத்து என்ற சொல்லும்படி தோணிபுரம் என்னும் திருப்பெயருடன் பிர காசிக்கின்றது என்பதாம்.

மேலே சொல்லிய கழுமலம் யுகார்தமெனப்படும் ஊழிக்காலத் இல் தோன் றம் மஹாப்பிரளயத்தில் மூழ்கி அழிர் துபோகாமல் அவ்வெள்ளத்தில் தோணியைப்போல் மிதர் து தவழ்ர் துகொண்டிருக்கும் சிறப்புடைத்தென்பது தோன்ற-அப்பதிதாள் ஒப்பில் நகர் உகக்கடைநாள் அன்றியே எப்போழதும் கடன்மேலே மிதப்பதேன ஒங்கியிசைந்துளது என்றுர். எனவே, மேலெழுர்தோல் கும் மஹாப்பிரளயம்போல் கமுகமரங்களின் சோலே பிரளயமாயும், அர்தணர்தம் கிடைகளினின்றும் பதக்கிரமமாக ஒன்றின்மேல் ஒன்று மேன்மேலெழும் ஒசை அவ்வெள்ளத் திலைழும் ஒசையாயும் எப்பொழுதும் காணப்படலால் கழுமல மாகிய அர்சுகர் உகக்கடைசாளில் தோணியாகவே காணப்படலால் கழுமல மாகிய அர்சுகர் உகக்கடைசாளில் தோணியாகவே காணப்படும் சிறப்புடைத் தென்பார் - வளர்பூகச் சேழுஞ்சோலேயோடும் அருமறைமுறையே செப்பும் ஒலியோடும் ஒப்பில்நகர் எப்பொழுதும் கடன்மேலே மிதப்பது என்று சென்க.

முதற்பாசுரத்தில் காழிப்பதியைப் புகலி என்றும், உ-ம் பாசுரத்தில் கழு மேலம் என்றும், இப்பாசுரத்தில் தோணிபுரம் என்றும் கூறிய சிறப்பு என்னே? எனின், கிவனடியே கிக்திக்கும் திருப்பெருகு கிவஞானமும், பவமத²கையுற மாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானமும், உவமையிலாக் க°லஞானமும், உணர் வரிய மெய்ஞ்ஞானமும் உணர்க்து உய்யவேண்டு வோர்க்குப் புகலிடம் காழிகை என்றி வேறுககரில்°ல என்னும் அச்சிறப்பும், அப் புகலியைத் தாம் புகும் புகலிட மாகப் புகுவோர்க்கு அனுதியாய் விடா துவரும் மும்மலங்களும் இராவண்ணம் கழுவும் என்னும் அச்சிறப்பும், அங்ஙனங் கழுவப்பெற்ற சீவன்முத்தர்களேப் பிராரத்துவத் தொடக்கால் பிரபஞ்ச வாச°கைகளில் அழுக்தாவண்ணம் தாமரை யிலேக்கண் தண்ணீர்போல் பற்றற்று உலாவிவாழச் செய்யுமென்னும் அச்சிறப் பும் யாவரானும் அறியவக்து, அறியவக்தபடியே புகலியிற்புகுக்து, மலங்கழுவி, சீவன்முத்தராய்ப் பரமுத்தியின் பதத்தைப்பெற்று வாழ்க்திருக்கவேயாம்.

அன்றியும், காழிப்பதியான த ஆளுடைய பிள்ளோயார் அவதாரம் செய்வதற் கும், வேதசிவாகமங்கள் தழைத்தோங்கு வதற்கும், ஞானபரம்பரை பொலிவதற் கும் இடமாயிருந்தபடியினுல் புகலி என்றும், கவுணியன் கட்டுரையாகிய திரு நெறிய தமிழ் அங்குப் புகுவாரது நாவிற் புகுந்து அவர்களது தொல்வினேயை எளிதாகப் போக்கி ஆணவத்தையுங்கழுவும் ஆற்றலுடைத்தாயிருக்கின்றபடியால் கழுமலம் என்றும், மலங்கழுவப்பெற்ற சீவன்முத்தர்களேப் பிறப்பிறப்புக்கிட மாகிய இந்நீணிலத் தினின்று நீக்கி முத்திக்கரையில் கிடத்துகின்றபடியால் தோணிபுரம் என்றும் கூறப்பட்டது.

இதனல், பிள்ளேயார் அவதாரஞ் செய்த ஊரை, முத்திக்கரையேற விரும்பு வோர் புகுவராயின் அவர்களே மலங்கழுவி ஞானமென்னுர் தோணியிலேற்றி முத்திக்கரையாகிய இறைவனடியைச் சேரச்செய்யுமென்று கூறியவாரும். (உ)

மதிலின் சிறப்பு

அரி அயனே முதலமரர் அடங்களழும் வெள்ளங்கள் விரிசுடர்மா மணிப்பதண மீதெறிந்த திரைவரைகள் புரிசைமுதல் புறஞ்சூழ்வ பொங்கோதம் கடைநாளில் வரியரவ மந்தரஞ்சூழ் வடம்போல வயங்குமால்.

(எ - தா.) திருமால் பிரமன்முதலிய தேவர்கள் அடங்கும்படி மேலோங்கி எழுகின்ற நீர் வெள்ளங்கள், முதற்பிராகாரமாகிய மதிலின் புறத்தில் சூழ்ச் தோள்ள, கிரணங்களே விட்டெரிக்கும் இரத்தினங்கள் அழுத்திய, உயர்ச்த மேடையின் மீது மோத, அவற்றின் அஃகளால் பொருச்தப்பட்டுள்ள தேற்றுகள், பொங்கி எழுகின்ற அஃகஃளயுடைய திருப்பாற்கட்ஃக் கடைச்த காலத்தில், அக்கடல் சடிவில் மத்தாக காட்டிய மச்தாமஃயிற் பூட்டிய வரிகஃளபுடைய வாசுகி என்னும் வடத்தைப்போல விளங்காளிற்கும் என்பதாம்.

அரியயனே முதலமார் அடங்க எழும்வெள்ளங்கள், புரிசைமூத**் புறஞ்** சூழ்வ வீரிசுடர்மாமணிப்பதண மீதெறிச்த திரைவரைகள், பொங்கோ**தம் கடை** சாளில், வரியாவ மச்தேரஞ்சூழ் வடம்போல வயங்குமால் எனக்கொண்டு கூட்டுகை.

இந்தக் கழுமலநகரமானது சலப்பிரளயத்தில் மூழ்கி அழுந்திப்போகாது அவ்வெள்ளத்தில் தோணிபோல் மிதந்திருக்கும் கிறப்புடைத்தாகலான், அங்ங னம் மிதக்கும்போது, அந்தநகரத்தின் மதிற்புறத்தில் அந்த வெள்ளம் மோது கென்ற அஃகளால் பொருந்தப்ப®ங் கீற்றாகள் எவ்வாறு காணப்ப®கின்றன வெனின், பூர்வத்தில் பாற்கடலில் நாட்டிய மந்தரம‰யில் பூட்டிய வாசுகியாகிய வடத்தைப்போறும் காணப்பட்டன என்க.

எனவே, தோணிபுரம் மந்தரமலே எனவும், அந்தத் தோணிபுரத்தைச் சூழ்ந் திருக்கும் புறமதிலில், ஒவ்வொரு சலப்பிரளயங்கள்தோறும் அலேகள் மோது தலால் பொருந்திய கீற்றுகள் ஒன்றின்மேலொன்று வரிசை வரிசையாய்க்காணப் படும் தோற்றம் மந்தர மலேயிற்பூட்டிய வாசுகியாகிய கமிற்றைப்போலு மெனவும் கூறப்பட்டன என்க.

வரிசைவரிசையாய் எங்ஙனங் காணக்கூடும் எனின், ஒவ்வொருவெள்ளத் திலும் முதலில் நீரானது மேலோங்கியும், பின்னர்ப் பிரளய நீக்கத்தில் சிறிது சிறிதாய் அக்நீர் குறைந்தும் வருங்காலத்தில் கீற்றுகள் அணிஅணியாய் கீழ்க் காணப்பட்டுப்போமாகலின் அங்ஙனங் காணக்கூடு மென்க.

இதனுல், தோணிபுரம் ஆகலின் சலப்பிரளயம் இத்தீன ஆயிற்றென்ற காட்டும் சிறப்பிண யுடைத்தென்று மதிலின் சிறப்புக்கூறியவாரும். (ச)

போய்கையின் சிறப்பு

வளம்பயிலும் புறம்பணேப்பால் வாசப்பா சடைமிடைந்த தளம்பொலியும் புனற்செந்தா மரைச்செவ்வித் தடமலரால் களம்பயில்நீர்க் கடன்மலர்வ தொருபரிதி எனக்கருதி இளம்பரிதி பலமலர்ந்தாற் போல்பஉள இலஞ்சிபல.

(எ - தா.) தோணிபுரம் என்னும் அந்த நகர்ப்புறத்தின்கண்ணுள்ள, நீர்வள மிக்க விளேநிலங்களின்பக்கத்தில் நீர்நிறைந்து உள்ளனவாய பல பொய்கைகள், பசிய இஃகெளின் நடுவில் நெருங்கியிருக்கின்ற, இதழ்களால் பொலிவுபெற்றிருக் கும் அழகிளேயுடைய நறுமணங்கமழும் செந்தாமரைமலர்களால் பிரகாசிப்பன எவ்வாறிருந்தன வெனின், இடமகன்ற நீர்மயமாகிய கடலின்கண் உதிப்பது ஒரு சூரியன் என்றெண்ணி, எண்ணிறந்த சூரியர்கள் உதித்தாற்போல் உளவாய்க் காணப்பட்டனபோல் இருந்தன என்பதாம்.

வளம்பயிலும் புறம்பீணப்பால், புனல்பல இலஞ்சி பாசடைமிடைந்த தளம் பொலியும் வாசச்செந்தாமரைச் செவ்வித்தடமலரால் களம்பயில் நீர்க்கடன் மலாவ தொருபரிதி எனக்கருதி, இளம்பரிதி பலமலர்ந்தாற் போல்ப உள எனக் கட்டுக.

இதனுல், தோணிபுரமாகிய நகர்ப்புறத்தில் நீர்மயமாகிய பொய்கைகள் பல உள்ளன என்றும், அவைகளில் தாமரைகள் மலர்ந்திருத்தல் அந்தப்பொய்கை கள், ''நாம் பல கடல்போலும் இங்கு சூழ்ந்திருத்தலால் இப்பூமியைச்சூழ்ந்திருக் குங் கடலில் சூரியன் உதிப்பதுபோல் நம்மிடத்திலும் உதித்தாலன்ரே நாம் கடல் என்பதொக்கும்'' என்றெண்ணிச் செந்தாமரை மலர்களாகிய பல சூரியர் கீளத் தங்களிடத்தில் உதிக்கச் செய்தனபோலும் என்றும் கூறியவாரும்.

சூரியன் கடலில் தோன்றும் அக்காலத்தில் அவின இனஞ்சூரியன் என்று கூறல் உலகவழக்காதலால், அஃதேபோல் பொய்கையின் கண்ணே காணப் படும் செந்தாமரைகள் நீரைவிட்டு நீங்கா இருத்தலால் அவைகளே இளஞ்சூரியர் கள் என்ருர். அல்ல தாஉம், மதிற்புறமானது தன்னிடத்து வந்து மோதும் அலே களே உள்ளே புகவொட்டாது தடுத்து அவைகளால் ஆக்கப்படும் நேற்றுகளேக் காட்டி இத்தீனப் பிரளயமாயிற்றென்று யாவரையும் அறியச்செய்தல் போல், மதிற்புறத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பொய்கைகளும், அந்தந்தப் பிரளயத்தில் அழிந்து போகத்தக்க சூரியர்கீள அங்ஙனம் அழிந்து போகவொட்டாது தங்க ளிடத்திருத்தி இத்தீனப் பிரளயமாயிற்றென்று காட்டுவது போலுமாம் என்று கொள்ளலுமொன்று.

இரவும் பகலும் மிகையெனல்

உளங்கொள்மறை வேதியர்தம் ஒமது மத்திரவும் கிளர்ந்ததிரு நீற்றுெளியிற் கெழுமியநண் பகலும்மலர்ந் தளந்தறியாப் பல்லாழி ஆற்றுதலால் அகலிடத்து விளங்கியஅம் மூதார்க்கு வேறிரவும் பகலும்மிகை.

(எ - த.) வேதங்களிற் கூறப்படும் மந்திரருபமாகிய சொற்குளோயும், அவ்வ வற்றிற் குரிய பொருள்குளோயும், அச்சொற்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் ஏற்ற கிரியைகுளோயும் முறையே, சொற்களே வாயினுள்ளும், பொருள்குளே மனத்தி னுள்ளும், கிரியைகுளுக் கைமுதலிய உடம்பின் உறுப்புக்களினுள்ளும் கொண்டை, அந்தணர்களாலே செய்யப்பட்டு வரும் யாகங்களினின்றும் உண்டாகின்ற புகை யினுல் இரவும், அவர்கள் சரீரங்களில் பிரகாசிக்கின்ற திருநீற்றினின்றும் உண் டாகின்ற நடுப்பகலும் பிரகாசித்த அளவிடுதற்கரிய பலவூழிக்காலத்தைச் செய்து வருதலால், இவ்வுலகின்கண் காணப்படுகின்ற அந்தப் பெரிய தோணி புரத்திற்கு, வேருக இரவும் பகலும் என்னும் இரண்டிுனையும் செய்வதற்குச் குரியனுமில்லே இருளுமில்லே என்பதாம்.

உலகியல் நீரின் நிஅமையாது, அர் நீர் வானின் றி அமையாது, அவ்வான் வேள் வியின்றி அமையாது, அவ்வேள்வி மறையின்றி அமையாது, அம்மறை மறை யவரின் நி அமையாது; ஆகலான், அத்தோணிபுரத்திலுள்ள அந்தணர்கள் தண்ண ளியுடையவராகலான், மறைகளே முறையே ஒதியுணார்ந்து, வேள்விகளே யியற்றி மழையைப் பெய்வித்து உலகியல் குன்றுவண்ணம் இயற்றுவிக்கும் பூசுரர் களென்பார்—உளங்கொள்மறை வேதியர் எனவும், அவ்வேதியர் ஒர் காலத்தி லன்றி நாடோறும் முப்போதும் வேள்விகளே இயற்று வோராகலான், அவ்வேள்வி பினின் றம் எழும் கரியபுகை எங்கும் பரவுதலால் அது இரவைக் காட்டுமென் பார்—வேதியர்தம் ஒமதூமத்திரவெனவும், முப்போதும் வேள்வி இயற்றி ஓம து மத்தை யுண்டாக்கி, அதனுல் இரவை யுண்டாக்கி, அவ்விரவில் அவ்வர்தணர்கள் உறங்கி, மீண்டும் அவ்வுறக்கம் ீங்கி, நித்தியகருமங்களே முடித்து, உடம்பு முற்றும் வெண்ணீறு செண்ணித்தமேனியராய் எங்கும் உலாவி வருதலான்,அவ்வெண்ணீற் *ெருளி தாமத்தாலுண்டாகிய இராப்போதைப் போக்கித் தமது* ஒளியைப் பரவச் செய்தலால், அது பக‰க் காட்டுமென்பார்-கிளர்ந்த திருநீற்றெளியின் கேழவிய நண்பகலும் மலர்ந்து எனவும், அவ்வேதியர் சண்ணித்திருக்கும் திருநீற, எல வுடம்பு இடர் தீர்க்கும் இன்பர்தருவதாயும், தீப்பிணியாயின தீர்ப்பதாயும் உள்ள தாகலின் அத்தகைய திருநீற்றுக்கே தமது உடம்பை அவ்வர்தணர்கள் பை

σī

யாக்கியபடியான், இடும்பைக்கு இடும் பையாயிருந்த அவ்விடும்பை பெயல்லாம் ஒழிந்து, இன்பரூபமாய் அவ்வுடம்போடு காலவளவை யறியாது என்றும் வாழ்ந்து, பல ஊழியைக் காணும் அத் தோணிபுரத்தை விடாது அங்ஙனமே யிருந்து இர வைச் செய்யவல்ல ஒமதாமத்தையும், பகுலச் செய்யவல்ல இருநீற்டுருளியையும் செய்து வருதலால், அவ்விரவையும் பகுலையும் செய்வதற்கு வேறு பொருளும் செய்லும் வேண்டாவென்பார்—அளந்தறியாப் பல்லூழி ஆற்றுதலோல், அகே லிடத்து, விளங்கிய அம்ழதார்க்கு வேறிரேவும் பகலும்மிகை எனவுள் கூறிஞர்.

இத் திருப்பாட்டான், தோணிபுராரதன் நாளின் எல்ஃ மைக்கோட்டும் பிறப்பை யறியாது அஞிதி நித்தியஞாயிருப்பது போல், அத்தோணிபுரமும் பகல் இரவு என்னும் அளவிணக் காட்டும் சூரியிண வேண்டாமல், என்றம் அழிவின்றி யுள்ளது என்று கூறியவாரும். (சு)

போழிலின் சிறப்பு

பரந்தவினே வயற்செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில் வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநதுகெய் நீரந்தரநீள் இலேக்கடையால் ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர் மரங்களும்ஆ குதிவேட்குந் தகையவென மணந்துளதால்.

(எ - த.) கெல்வின் கென்ற வயலிட முழுவதும் பாவியிருக்கின்ற செந்தாமரை மலர்களாகிய சுடர் விட்டெரிக்கின்ற ஒமத்தீயில், அவ்வயல்களின் பக்கங்களில் ஒங்கிவளர்க்திருக்கும் தேமா எனப்படும் மாமரங்களில் உள்ள கேனி கள் கிழிய அவற்றினின்றும் ஒழுகுகின்ற தேதையை நறைகெய்யானது, நீக்கமின்றி எந்நாளும் நீண்ட இலேகளென்னும் சிருக்கு நிருவங்களின் வழியாய் ஒழுகி விழு கின்றமையான், அத் தோணிபுரத்திலுள்ள நீண்ட மாமரங்களும் ஆகுதி கொடுத்த லாகிய யாகத்தொழிலேச் செய்யும் வைதிக கெறியினே யுடையன என்று சொல் லும்படி மேங்கலத்தைப் பொருந்தியுள்ளன என்பதாம்.

இதனுல், தோணிபுரம் என்னும் அத்திருப்பதியினுள் உயர்ந்த அந்தணர்கள் ஓமாக்கினியில் கெய்யைச் சிருக்கு கிருவங்களால் முகந்து எப்பொழுதும் ஆகு கி கொடுத்து வாழ்ந்திருத்தல் போல, அத்திருப்பதியின் புறம்பிறுள்ள உயர்ந்திருக் கும் மாமரங்களும், தமது பக்கத்திறுள்ள வயல்களில் வளர்ந்திருக்கும் செந்தா மரை மலர்களாகிய தீயில், தம்மிடத்துள்ள கணிந்த கணிகளினின்றும் ஒழுகு கின்ற தேஞுகிய கெய்யைத் தம்மிடத்துள்ள இலகளாகிய சிருக்கு கிருவங்களின் வழியாய் எப்பொழுதம் சொரிந்து வாழ்ந்திருக்கு மென்று கூறியவாரும். (எ)

சந்திரன் தோன்றும் சிறப்பு

வேஃய் பழ் கதிர் படிந்த வியன் கங்குல் வெண்ட தியம் சோஃதொறும் நழைந்து புறப் படும்பொழுது துதைந்தமலர்ப் பாலீணந்து மதுத்தோய்ந்து தாதீனந்து பயின்றந்தி மாஃயெழுஞ் செவ்வொளிய மதியம்போல் வதியுமால்.

(எ - து.) இங்ஙனமான சிறப்பீணயுடைய சோ?லகள்தோறும், செங்கதிர்ச் சூரியன் மேற்கடலில் அத்தமிக்கும்பொழுது உண்டொகும் பெரிய இராக்காலத் தில் உதயமாகின்ற வெள்ளிய சந்திரன் நாழைந்து நொழை**ந்து புறப்புமெ**ம் பொழுது, அச்சோஃயில் நெருங்கியுள்ள மலர்களிற் பொருந்தி, அம்மலர்களி லூள்ள தேன்வெள்ளத்தில் மூழ்கி, மகரந்தங்களே அளாவி, (இவ்வகையாக) அச் சோஃயில் நெடும்பொழுது பழகி, அந்திப் பொழுதில் காணப்படும் சிவந்த கொணங்குள் என்பதாம்.

இதனைல், வெண்ணி றமுடைய சக் திரன் அக் திப் பொழு தில் தோன் றம் அக் காலத் தில் மாத் திரம் செக்கிறமுடையவளுய்ச் செம்ய தியனுய்க் காட்டிப் பின்னர்ச் செல்லச்செல்ல முன்போலும் வெண்ம தியனுய்ப் பிரகாசித்தல் இயல்பாகலான், அவ்வியல்பினேயுடைய சக்திரன், அக்ககரத் தில் செம்ம தியனுய்ச் செல்ல வெண்ணி அக்ககர்ப்புறத் திலுள்ள சோலேகள்தோ றம் நுழைக்கு அழைக்கு அச்சோலேயிலுள்ள செம்மலர்களே அடைக்கு அம்மலர்களிலுள்ள செக்கிறம் தன் னுடலில் பொருக் தும்படி அவைகளிலுள்ள செவ்விய மதுக்களிற் படிக்கு, மக ரக்தங்களே அளாவித் தன்னுடம்பில் செக்கிறம்படிக்த பின்னர்ச் செங்க திரவன் போல், தானும் செம்ம தியனுய்த் தோன்றுவனென்று கூறியவாரும்.

எனவே, அத்தோணிபுரம் இரவுபகலென்பது அற்று, என்றம் ஒருதன்மைய தாகிய காலத்தையுடையதாய்க் காணப்படும் சிறப்புடைத்தாகலான், அத்தகைய சிறப்பினேச் சுந் திரன் அறிந்து ''நாம் வெண்ம தியமாய் இந்நகரினுள்ளே செல்வோ மாயின் நம் தகு தித்தன்மை விகு தித்தன்மையை யடைதலால், காலவேற்றுமை யறியாதது தோணிபுரமென்னும் அச்சிறப்பு ஒழிந்து போம்; அங்ஙனம் போமாயின், கங்கையின் செருக்கடக்கி ஒர் பிறையளவாயிருந்த நம்மை வாழ்வித்த பெரு மானுக்குத் தீங்கிழைத்த பெரும்பாவம் வந்து சூழுமாகலின் அப்பாவத்துக்கு அஞ்சி மேலே சொல்லியவாறு செம்மதியஞய்ச் செல்லுவோம்'' எனக் கொண்டு சென்றனன் என்று தெளிந்தறிதலும் ஒன்று.

மலர்களின் சிறப்பு

காமர்திருப் பதியதன்கண் வேதியர்போற் கடிகமழும் தாமரையும் புல்லிதழும் தயங்கிய நூறுந்தாங்கித் தூமரு நண் துகளணிந்து துளிவருகண் நீர்த்தும்பித் தேமருமென் சுரும்பிசையாற் செழுஞ்சாமம் பாடுமால்.

(எ - தா.) அழகிய தோணிபுரத்தின்கண் உள்ள அந்தணர்க**ோப்போல, நறு** மணங்கமழும் தாமரைகளும், மெல்லிய புறவிதழ்களேயும், நாளத்தில் நூலுயும் மேற்கொண்டு, பரிசுத்தமாகிய நாண்ணிய மகரந்தங்களேப் பூசி, துளித்**தாளியாய்** வருகின்ற தேதையே கண்ணீரைச் சிந்தி, தேனுண்ண வரும் மென்மையுடைய வண்டுகளின் இனிய ஒசையிஞல் இன்சுவை மிக்க சாம வேதத்தைப் பாடும் என்பதாம்.

இதனைல், வெண்ணிறமுடைய சந்திரன் வெண்ணிற மொழிந்து செ<mark>ந்கிற</mark> முடையவனுய்ச் செங்கதிரவன் போல் தோன்றியபடியால், அதுகண்ட தா**மரை** மலர்கள், குவிதஃ யொழிந்து மலர்ந்த முகத்தையுடையனவாய், **நமக்குப்** பகையாயிருந்த சந்திரன் நமக்கு இனனுயினனே என்று அகமகிழ்ந்து, அத் தோணிபுரத்தில் வாழும் அந்தணர்களேட்போல், புல்லிதழ்களேயே பஞ்சகச்சமாக

50

85 B

அணியும் ஆடைபோல் அணிந்தும், நாளத்திலுள்ள நூ ஃயே பூ ணூலாகத் தரித் தைம், மகாந்தப் பொடியையே பரிசுத்தமாகிய திருநீற்றப் பொடியாகப் பூசியும், துளிக்கும் தேணேயே சிந்தும் கண்ணீராகச் சிந்தியும், தம்மிடத்தில் வந்து இசைபாடும் வண்டுகளின் இசையிணயே தாம் பாடத்தகும் சாமவேதமாகப் பாடத் தொடங்கினை என்று கூறியவாரும்.

பார்ப்பனமகளிரின் சிறப்பு

புணவார்பொற் குழையசையப் பூர்தான பின்போக்கி விணவாய்ந்த தழல்வேதி மெழுக்குறவெண் சுதையொழுக்கும் கணவான முகிற்கூர்தல் கதிர்செய்வட மீன்கற்பின் மீணவாழ்க்கைக் குலமகளிர் வளம்பொலிவ மாடங்கள்.

(எ - தா.) அத் தோணிபுரத்திலுள்ள மாளிகைகள், பொன்றுலாகிய அழகிற் சிறந்த காதணிகள் கா தாகளில் அசையவும், மெல்லிய பட்டாடையின் முன்தான பைப் பின்பக்கத்திற் செருகி, நாடோ றம் செய்வதாகிய நித்தியாக்கினிக்குரிய யாகவே திகைகளேத் திருமெழுக்கிட்டு, அதன்மேல் வெள்ளிய சுண்ணப்பொடியை நீரிற் குழைத்துக் கோலமிடுகின்ற, ஒலிக்கின்ற மேகம்போலும் கரிய கூந்துலயுடைய, ஒளிசெய்கின்ற அருந்ததிபோலும் கற்பினுயுடைய, இல்வாழ்க் கைக்குரிய பார்ப்பனக் குலமகளிர் வாழும் வளப்பத்தினே யுடையனவாய்ப் பொலிவு பெற்றிருக்கின்றன என்பதாம்.

இதனுல், அத் தோணிபுரத்திலுள்ள பார்ப்பன மகளிர் அருந்ததியைப் போலும் கற்பிற் சிறந்தவரென்றும், இல்லறரெறிகளே யுணர்ந்த அவைகளே வழுவா தியற்றவல்ல குலமகளிரென்றும், தம் கணவர்கள் வைதிக வொழுக்கம் பூண்டொழுக வல்லவராகலான் அவ்வொழுக்கத்திற்கு ஏற்ப ஆடையணிபவ சென்றும், அவ்வைதிக ஒழுக்கத்தைக் காக்கவல்ல யாகமேடைகளேத் தாமே அலகிட்டுமெழுகிக் கோலமிட்டு அழகுபெறச் செய்பவரென்றும், அத்தகையோர் வாழும் வாழ்வினேயுடையனவாய் மாளிகைகள் பொலிவு பெற்று விளங்கும் என்றும் கூறியவாரும்.

பார்ப்பனச்சிறாவர் வி?ளாயாட்டுச் சிறப்பு

வேள்பிபுரி சடங்கதீன விளேயாட்டுப் பண்ணே தொறும் பூழியுற வகுத்தமைத்துப் பொன்புணகிண் கிணியொலிப்ப ஆழிமணிச் சிறுதேரூர்ந் தவ்விரதப் பொடியாடும் வாழிவளர் மறைச்சிறுர் கெருங்கியுள மணிமறுகு.

(எ-து.) தாங்கள் விளயாடும் இடங்கள் தோறும், (தங்கள் பெரி:யோர்களால் செய்யப்பட்டுவரும்) யாகச் செயல்களே, அங்குள்ள புழுதிமண்களேக் கொண்டு விதிமுறையாக வகுத்துச் செய்து சிறிது பொழுது விளயாடி, (அகன்பின்னார்) பொன்ஞற் செய்த கிண்கிணிகள் கால்களில் சப்திக்க, சகடங்கள் பூட்டிய இரத்னமயமாகிய சிறு தேர்களே உருட்டுவதாகிய விளயாடி ஃச் செய்யும்போது, அச்சிறு தேர்களினின்றும் எழுகின்ற தாசுகளால் உடம்பு மூடப்பட்டு இருக்கின்ற வளரும் பருவத்தினாயுடைய அப் பார்ப்பனச் சிறுவர்களால் அழகினேயுடைய பார்ப்பன வீதிகள் செருங்கப்பட்டுள்ளனவா யிருக்கும் என்பதாம். மேலே சொல்லியவாற, அந்தணர்களெல்லாம் ஒதலாதிகளில் துவையான அறமாகிய வேள்வித் தொழிலில் தூலப்பட்டிருத்தலாகிய இல்வாழ்க்கைகயில் இருப்பவரென்றம், அவ்வறத்தை நடத்துத்ற்குரிய வாழ்க்கைத்துணோகலத்தை (முனோயாட்டிகுளே) உடையவர்களென்றும், அஃதேபோல் புதல்வரைப் பெற் றிருத்தலாகிய பெருஞ் செல்வத்தையும் பெற்றிருப்பவர்களென்றும் அறிக.

மறைச்சிறா நேரங்கியுள மணிமறுது என்றதனுல் அவ்வக்தணர்கள் கூட்ட மன்றி வேறு வருணத்தவர்களுடைய கூட்டங்கள் அங்கு இராவென்ருயிற்று. வேள்விபுரி சடங்கதின முன்னரும், சுறுதேருருட்டுவதைப் பின்னரும் கூறியத ஞல், விளயாட்டுப் பருவத்திற்கு ஏற்றவாறு விளயாடத் தொடங்கினும் அவர்க ளறிவு யாகச்செயலிலேயே ஊறிக் கிடக்கின்றதென்று அவர்களுடைய குலச் சிறப்பு எடுத்துக் கூறியவாறுமாம். (கக)

மாளிகைகளின் சிறப்பு

விடுசுடர்நீண் மணிமறுகின் வெண்சுதைமா ளிகைமேகம் தொடுகுடுமி நாகிதொறும் தொடுத்தகொடி சூழ்கங்குல் உடுவெனுநாள் மலர்அலர உறுபகலில் பலகிறத்தால் தெடுவிசும்பு தளிர்ப்பதென நெருங்கியுள மருங்கெல்லாம்.

#2_

(எ-து.) ஒளி வீசுகின்ற அழகிய பெரிய வீதிகளின் பக்கங்கள் எல்லாம், வெள்ளிய சுண்ணச்சாந்து பூசிய மேகமண்டலத்தை அளாவும் மாளிகைகளின் சிகா நாசிகள் தோறும் கட்டப்பட்ட கொடிகளால் உண்டாகிய இருளில் நக்ஷத் திரங்கள் என்கின்ற புதிய மலர்கள் அக்கொடிகளில் மலர்ந்தாற்போலும் மலர, (பின்னர்) பகற்காலம் வரும்பொழுது, பல நிறங்களுடைய அக்கொடிகள் பரந்த ஆகாயத்தின்கண் அசைந்து கொண்டிருத்தலால், அவ்வாகாயமானது பல நிறங் கூனுயுடைய தளிர்களால் தனிர்த்திருப்பதுபோல கெருங்கியுள்ளன என்பதாம்.

இதனைல், அழகிற் சிறந்து விளங்கி நீண்டு பாந்திருக்கும் வீதிகளின் இருபக் கத்தும் உள்ள மாளிகைகள் வெள்ளிய சண்ணச்சாந்தினுல் பூசப்பட்டிருத்த லால் அம்மாளிகைகள் மேகங்குளப்போல் காணப்படுமெனவும், அந்த மாளி கைச் சிகாங்களில் கட்டியிருக்கும் கொடிகள் கெருங்கி யிருளே விளேவித்த லால் அக்கொடிகள் இருள்போல் காணப்படுமெனவும், அவ்விருளில் நக்ஷத்திரங் கள் காணப்படலால் அந்த நக்ஷத்திரங்கள் மலர்கள்போல் அக்கொடிகளில் காணப்படுமெனவும், இரவில் இருளப் பரப்பிய அக்கொடிகள் பகற்காலத்தில் ஆகாயத்தில் காணப்படலால் அவ்வாகாயமானது தளிர்களால் தளிர்த்திருப்பது போல் காணப்படுமெனவும் கூறியவாரும்.

கொடிகளானவை இரவில் ஆகாயத்தில் காணப்படும்பொழுது இருளுருவ மாகவும், பகலில் காணப்படும் பொழுது தளிருருவமாகவும் காணப்படுகின்றன வென்க. (கஉ)

நகாச் சிறப்பு

மடையெங்கு மணிக்குப்பை வயலெங்கும் கயல்வெள்ளம் புடையெங்கு மலர்ப்பிறங்கல் புறமெங்கும் மகப்போலிவு கிடையெங்குங் கணேச்சூழல் கிளர்வெங்கு முரலளிகள் இடையெங்கு முனிவர்குழாம் எயிலெங்கும் பயில்எழிலி.

கங

(எ - து.) நீர்மடைகள் தோறும் முத்துக்களின் குப்பையே குப்பையாகக் குவிந்திருக்கும்; வயலிடங்கள் தோறும் கயல்மீன்களின் கூட்டங்களே கூட்டங்களை கூட்டங்களாக விருக்கும்; அந்தவயல்களின் பக்க இடங்களில் எல்லாம் பூக்களின் பிரகாசமாக விருக்கும்; அந்த நகரத்தின் வெளியிடங்களில் எல்லாம் யாகங்களின் சிறப்பே சிறப்பாகவிருக்கும்; கல்விகற்கும் பாடசாலேகள்தோறும் வேதங்களேயும் வேதாங்கங்களேயும் ஒதுகின்ற பார்ப்பணச் சிறுவர்களுடைய கூட்டங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும்; பூஞ்சோலேகள்தோறும் ஒலிக்கின்ற வண்டின் கூட்டங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும்; இவ்விடங்களொழிந்த எணேய இடங்களிலெல்லாம் முனிவர்களுடைய கூட்டங்களே கூட்டங்களாகவிருக்கும்; கைக்குத் குழ்ந்திருக்கும் மதில்கள் தோறும் மேகங்கள் தவழ்ந்திருக்குக் கூட்டங்களே கூட்டங்களாக விருக்கும் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், எந்த எந்த இடங்கள் எந்த எந்தப் பொருள்களால் பிரகாசிக்க வேண்டுமோ, அந்த அந்த இடங்கள் அந்த அந்தப் பொருள்களால் எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறப்பிண யடைத்து அந்தத் தோணிபுரமென்று கூறியவாரும். (கட)

ஊர்த்திருநாமத் தொகை

பிரமபுரம் வேணுபுரம் பெரும்புகல் வெங்குருநீர்ப் பொருவில்திருத் தோணிபுரம் பூந்தராய் சிரபுரமுன் வருபுறவஞ் சண்பைநகர் வளர்காழி கொச்சைவயம் பரவுதிருக் கழுமலமாம் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால்.

கச

(எ - து.) பிரமபுர மென்றம், வேணுபுர மென்றம், திருப்புகலி யென்றம், பெரிய வெங்குரு என்றும், ஒப்பிடுவதற்குக் கூடாத நீர்வெள்ளத்தில் மிதக்கும் தோணிபுர மென்றும், திருப்பூர்தார யென்றும், கிரபுர மென்றும், எல்லாத் தலங் களுக்கும் முற்பட்டுவருகின்ற திருப்புறவ மென்றும், சண்பைரக சென்றும், அழி தூலையறியாத சீகாழி யென்றும், கொச்சைவய மென்றும், போற்றப்படும் திருக் கழுமல மென்றும், ஒவ்வொரு காரணத்தால் வந்த பன்னிரண்டு திருநாமங்களேத் திருப்பெயர்களாக இந்ரகரம் உடையது என்பதாம்.

இதனல், (1) பிரமன், (2) இந்திரன், (3) தேவகுரு, (4) சங்கரிதி, பதுமரிதி, (5) இராகு, (6) புறவு(புரு), (7) தாருவாசர், (8) சர்ப்பம், (9) பராசரமுனிவர், என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பதின்மரும் பூசித்து வழிபட்ட காரணத்தானும், (10) தேவர்களுக்கெல்லாம் புகலிடமாயிருந்த காரணத்தானும், (11) பிரளயங்களில் அழிவுருதா தோணியாக மிதக்கும் காரணத்தானும், (12) ஆன்மாக்களுடைய மலங்களேக் கழுவுங் காரணத்தானும் பன்னிரண்டு திருகாமங்களேப் பெற்றது இந்தகரமென்று கேறியவாரும்.

இப்பன்னி சண்டு திருநாமங்களுள், பிசமபுசம், தோணிபுசம், கழுமலம் என் னும் மூன்று நாமங்கள் முதல் இடை கடைகளில் நிற்றலால், அது முத்திநகர மென்றும் அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

எனவே, கழுமலம் என்றதஞல் ஆன்மாக்களுக்கு அஞை பெர்தமாயுள்ள ஆணைவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்க**ீளயும் ப**ற்றறத் தடைக்கும் ஆற்ற லுடைத்து அந்நகர மெனவும், தோணிபுரம் என்றதனுல் இப்பிறவியில் இடைவிடாது மாறிமாறி வந்து வந்து அலேத்துத் துன்புறுத்துவதாகிய ஆதியான்மிகம் ஆகி தெய்விகம், ஆதி பவுதிகம் என்னும் மூவகைத் துன்பங்களுள் ஆழ்ந்து போகாது, சரியை கிரியை யோகங்களாகிய தோணிகளி லேற்றி இவ்வுலகின் கண் இன்பத்துடன் வாழச் செய்யும் ஆற்றலுடைத்து அந்நகரமெனவும், பிரம புரம் என்றதனுல் சரியையாதி மூன்று வழிபாட்டில் வழாதார்க்குச் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானத்தைத் தந்து, பாச சூயம் பண்ணி, சீவத் தன்மையை யகற்றி, பவமதினயற மாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானத்தைத் தந்து அன்புருவாக்கி, அவ்வன்பே சிவமாய் (பிரமமாய்) அமர்ந்திருப்பதாகிய பெருவாழ்வினா யளிக்கும் ஆற்றலுடைத்து அந்நகரமெனவும் அறியக்கிடத்த லால் முத்தி நகரமென்பதில் ஐயமின்றென்க. (கசு)

சிவபாத இந்தயாது வரலாறு

அப்பதியில் அந்தணர்கள் குடிமுதல்வர் ஆசின்மறை கைப்படுத்த சீலத்துக் கவுணியர்கோத் திரம்கிளங்கச் செப்புகெறி வழிவந்தார் சிவபாத இருதயசென் றிப்புவிவா ழத்தவஞ்செய் இயல்பிஞர் உளராஞர்.

கரி

(எ - த.) மேலே சொல்லிய பன்னிரண்டு திருப்பெயருடைய அத் திருப் பதியிலிருக்கும் அந்தணர்களது குலத்தில் முதன்மைபெற்ற சிறப்பி?ன யுடையவரும், தீரெமிக உள்விலக்கி நன்னெறிக கோக் கூறம் வேதங்களால் கைக் கொள்ளப்பட்ட சைவ வொழுக்கங்க உளக் கைக்கொண்ட கவுணியர் கோத்திர மானது ஏடுனை கோத்திரங்களினும் சிறந்து விளங்கும்படி, அந்தக் கோத்திரத்திற் குரிய சூத்திரத்தான் விதிக்கப்படும் அந்த நெறியின்வழியே வந்தவருமாகிய, சிவ பாத இருதயசென்ற சொல்லப்படும் வேதியர்பெருமான் ஒருவர், இவ்வுலகமான து புறச்சமய கெறிகளொழிந்து சைவசமய செறியில் வாழ, தாம் தவஞ்செய்யும்படி யான இயல்பி குடியையவராய் இருந்தனர் என்பதாம்.

இதனுல், சிவபாத இருதயர் என்ற சொல்லப்படும் அரிய திருநாமத்தை யுடைய அப்பெரியார், மேலேசொல்லிய துவாதச நாமங்களுடைய கழுமல நகரத்தில் அந்தணர் குலத்திலே வந்தவரென்றும், வேதங்களில் பூர்வபக்ஷிகளோ நோக்கிக் கூறும் அவ்விதிகளேக் கைக்கொள்ளாது, சித்தாந்திகளே நோக்கிக் கூறும் அவ்விதிகளேக் கொண்டொழுகும் கவுணியகோத்திரமும் சூத்திரமும் உடையவரென்றும், இவ்வுலகமானது தாம் கொண்டொழுகவல்ல வைதிக சைவரெறியின் வழிப்பட்டு ஒழுகவேண்டும் என்று தவஞ்செய்யும் இயல்பினே யுடையவரென்றும் கூறியவாரும்.

சிவபாத இருதயபென்னும் திருநாமத்துக்கு ஏற்றபடி அவர் அவதரித்த பேதியும் கழுமலமாகிய பிரமபுரமே, அவரொழுக்கத்துக்குரிய கோத்திர சூத்திரங் களும் பிரஹ்ம சம்பர்தமுடையவைகளே; அவரது வாக்குக் காயங்களாற் செய் யப்படும் செயல்களும் வேதமெறி தடைத்தோங்கவும், சைஉத்துறை விளங்கவும், பூதபரம்பரை பொலியவுமான தவச் செயல்களேயாம் என்ற கூறியவாற மாம். (கடு)

சீவபாத இருதயாது வாழ்க்கைத்துணேநலம்

மற்றவர் தம் திருமணயார் வாய்ந்தமறை மரபின்வரு பெற்றியிஞர் எவ்வுலகும் பெறற்கரிய பெருமையிஞர் பொற்புடைய பகவதியார் எனப்போற்றும் பெயருடையார் கற்புமேம் படுசிறப்பால் கணவஞர் கருத்தமைந்தார்.

था *श*न

(எ - து.) அந்தச் சிவபாத இருதயாது மீணயாட்டியாராகிய அம்மணியார், சிவபாத இருதயர் எந்த வேதத்தை அனுட்டித்தாரோ அந்த வேதத் தையே அனுட்டித்து வரும் அந்தணர் மாபிலே வந்தவரும், எந்த வுலகத்தா ரானும் பெறுதற்கரிய சிறந்த பெருமையினே யுடையவரும், சிவசத்தி நாமங்களிற் சிறந்து அழகுபெற்றடைய பகவதியார் என்று பெரியோரெல்லாம் போற்றப் புடும் திருப்பெயருடையவரும், தம்மைக் கொண்ட கணவஞர் கருத்துக்கு அமைந்த கற்பிலே மேம்பட்டவருமாய் இருந்தனர் என்பதாம்.

இல்வாழ்க்கைக்குத் துண்ணவியைக் கொள்ளுமவர் மீணவிக்குரிய கோத்திர கூத்திரங்கள் வேறுபட்டிருக்க வேண்டுமே யன்றி வேதசம்பர்தம் மாறுபட்டிருத் தல் கூடாதென்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற - மற்றவர் தம் திருமீனயார் வாய்ந்த மறை மரபின்வரு பெற்றியிஞர் என்றுர். எனவே, அர்தணர்கள் ருக்வேதிகள், யஜுர்வேதிகள், சாமவேதிகள், அதர்வண வேதிகளென நான்கு வகைப்பட் டிருத்தல் இயல்பாதலால், பெண்ணேக் கொள்வோரும் கொடுப்போரும் ஒருவேத சம்பர்திகளாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்க.

பகவதியார் தமக்கு உலகத்தாரால் வரும் இறப்பு நலங்கரு இகற்பிலக்கணத் துக்குரிய குணங்களேயும் செயல்களேயுங் கொள்ளாது, தம்மைக் கொண்ட கணவ ஞருக்கு உலகத்தாரால் வரவேண்டிய இறப்பு நலங்கரு இகற்பிலக்கணங்களேயும் செயல்களேயுங்கொண்டு, இம்மை அம்மை வீடு என்னும்மூன்றிடத்தும் அவரடைய வேண்டிய பயன்களுக்குரிய அறங்களே அவரியற்று தற்குத் தூணயாயிருக்கும் வாழ்க்கைத்துணே நலத்திற் இறக்தவரென்பது தோன்ற - கற்பு மேம்படு சிறப்பாற் கணவளுர் கருத்தமைந்தார் என்றுர்.

இதனுல், சிவபாத இருதயர்தம் மீணவியார் அவர் கொண்டிருக்கும் வேத சம்பந்திகளிடத்தில் பிறந்தவரென்றும், பகவதியார் என்னும் திருநாம முடைமை யால் யாவராலும் போற்றத்தகும் பெருமையுடையவரென்றும், கணவஞர் கருத் தக்கு அமைந்த கற்பிண்யுடையவரென்றும் கூறியவாரும். (சசு)

் இல்லற வாழ்க்கைச் சிறப்பு

மரபிரண்டும் சைவரெறி வழிவர்த கேண்மையினர் அரவணிர்த சடைமுடியார் அடியலால் அறியாது பரவுதிரு நீற்றன்பு பாலிக்குர் தன்மையராய் விரவுமறை மணவாழ்க்கை வியப்பெய்த மேவுநாள்.

35 6T

(எ - தா.) தாய்மாபு தக்தைமாபு என்னும் இரண்டு மோபும் வை இக சைவை கொறியின் கண்வழுவாது வக்த உரிமை வாய்க்கப்பெற்ற அவ்விருவரும், பாம் பணிக்த சடைமுடியி?னயுடைய இமறைவனது திருவடியல்லது மற்கொன்றி?னையும் பொருளென்றறியாது, பொருளென்று அறியவந்த அத்திருவடியை அடைவிக்க வெல்ல திருநீற்றின்கண் விஃளவிக்கவல்ல அன்பிஃனயே பாதுகாத்துவருந்**தன்மை** யுடையவர்களாய், வேதங்களால் நல்லறமென்று தழுவப்பட்ட இல்வாழ்க்கை யோடு யாவரும் அதிசயிக்க வாழும் நாளில்.

விதையினே வேண்டினை பதர் முதலிய குற்றங்களற்ற விதையினையும், கிலம் வேண்டினுன் வித்தானது செழுமைகொண்டு விளேயத்தக்க விளேகிலத்தையும் வேண்டல் முறைமையாதல்போல், மகளுக்குரியார் மகனின் தர்தையினுடைய கல்லொழுக்கங்களே ஆராய்க்து கன்மகனேயும், மகனுக்குரியார் மகளின் தாயினுடைய கல்லொழுக்கங்களே ஆராய்க்து கன்மகளேயும், மகனுக்குரியார் மகளின் தாயினுடைய கல்லொழுக்கங்களே ஆராய்க்து கன்மகளேயும் கொள்ளுதல் முறைமை என்பார் - மரபிரண்டும் என்றுர். மகளுக்குரியார், மகனது தக்தையின் மரபும், மகனுக்குரியார், மகளது தாயின் மரபும் ஆகிய குலமரபு ஒத்திருத்தலேக் கண்ட பின்னர், அஃதேபோல் சமயமரபும் ஒத்திருந்தாலன்றி வைதிகத்தோடு சைவ வொழுக்கம் கடைபெறுதல் கடாதாகலால், வைதிக செறி வழுவாது கடைபெறு தற்குச் சமயமெறி குன்று திருத்தலேயும், சைவகெறி வழுவாது கடைபெறுதற்குச் சமயமெறி குன்று திருத்தலேயும் ஆராய்க்து கோக்குதல் முறைமை என்பார், மாபு இரண்டும் வை வடுநெறி வழிவந்த கேண்மையினுர் என்றுர்.

எனவே, மாபு இரண்டென்றதனுல் குலமாபு ஒன்று, சமயமாபு ஒன்று ஆக இரண்டு மாபென்க. குலமாபும் சமயமாபும் ஒத்திருக்கப் பெறுதல் இறை வனது அடியன்றி வேருன்று அறியா திருத்தர்கே என்பார்—அரவணிந்த கடைமுடியார் அடியலால் அறியாது என்ருர். அல் தாவது, குலமரபும் சமய மாபும் ஒத்திருக்கப் பெறுதல் இல்லறத்தை வழுவாது கடத்தர்காம். அக்த அறமா வது தென்புலத்தார், தெய்வம், விருக்து, ஒக்கல், தான் என ஐக்திணயோம்புதல். இவ்வைக்தனுள் முன்னோய இரண்டும் கட்புலனுல் அறியா தாரைகிணேக்து செய்வன. பின்வேயவாகிய ஒக்கலும், தானும் பிறர்க் தேலல்லாதன; ஆகவே, இடைகின்ற விருக்தோம்பலே சிறப்புடைத்து. அல் தாவது, இல்லறங்கட்கு முதலாயுள்ள பிறர்க்கீதலே மேற்கொண்டது விருக்தோம்ப லென்க. விருக்தோம்பலேனைவே சிவனடியார்க்குவேண்டுவன கொடுத்து உண்டி முதலானவற்றுல் உபசரித்தலாம். ஆகவே, அடியவரைப் பூதித்த லன்றி வேருன்றறியார் என்றுர்.

இளி, அடியவரைப் பூசித்தலன்றி வேரென்றறியா பென்ற இத**ீன வலி** யுறுத்தவே - பாவு திருநீற்றள்பு பாலிக்குந் தேன்மையராய் என்ருர். எனவே, திருநீற்றினிடத்த அன்பு பாலித்தல் அடியாரிடத்தன்றி பாலித்தல் முடியாது என்க. அது இல்வாழ்க்கையில் வாழும் இயல்போடு வாழ்ந்தாலன்றி யடையா தென்பார் - விரவுமறை மணேவாழ்க்கை வியப்பெயீத மேவுநாள் என்றுர்.

இதனுல், அறங்களுட் சிறந்த அறம் விருந்தினராகிய அடியவரை ஓப்பலா கிய அறமென்றும், அவ்வறத்தை நடைபெறுவிக்கும் அறம் இல்லறமென்றும், அவ்வறத்தை நடத்துவோர் இல்வாழ்க்கைக்குரிய தீலவன் தீலவி என்பவர் என்றம், அவ்விருவரும் மரபினும் சைவ நெறியினும் தவறுதல் இல்லாதவராய், அரவணிந்த சடைமுடியார் அடியே திருவும் மெய்ப்பொருளும் செல்வமு மாகிய எல்லாப் பொருளாகவும், பரவு திருநீற்றன்பே அப்பொருளால் அடை யப்படும் பயனுகவும் எண்ணும் பண்புடையராயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், இங் தோனங் கூறிவந்த முறைப்படி காணப்பெறுவாராயின் அவர்கீன உலகம் வீயாந்தை கூறமென்றம், இங்ஙனம் வியர்து கூறம் சிறர்த எலமுடையார் இர்தச் சிவ**பாத** இருதயரும், பகவதியாருமேயாமென்றும் இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

செறந்த இன்தமிழ்ப்புலவோர் தாம் எண்ணியதொன்றைச் சொல்லப் புகுவாராயின், நாதலிப் புகுதல் அவரது இயற்கை. அஃதாவது, தாம் எண்ணிய விரிர்த பொருளேச் சுருங்கச் சொல்லலென்னும் அழகுடைச் சொற்களில் விளங்கும்படியாக வைத்துப் பதங்களே விரிக்காது, தாம் எண்ணிய பொருளுக்கேற்ப ஒருபதத்தானே இருபதத்தானே முப்பதத்தானே முடி**த்த** 'இத2ணச் சொல்லத் தொடங்கினேன்' என்று ஆன்ருோல்லாம் தொன்று தொட் டுக்கூறம் இயல்பும் மாபுமாம். ஆகலான், ஆன்ரோர்களுட் செறந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுடைய புராணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கிய காலத்தில், அப்புராணத்தில் அடங்கியிருக்கும் விஷயங்கள் இவையா மென்று உள்ளங்கை கெல்லிக்களிபோல் எடுத்தோதாராயின் வை இக சைவ சித்தார்த சைவர்களுக்கு இப் புராணத்தில் அவா எழாது. அது எழாதாயின், அப்பொருளே உணாவேண்டிய அவரது உணர்வுக்கு ஆற்றலுண்டாகாது. அது உண்டாகாதாயின், அம்மெய்ப்பொருளுச்சிர்தித்தற்கு அவரது சிர்தின ஊக்கங் கொண்டெழாது. ஆகவே, அவாவும் துற்றலும், ஊக்கப்பாடும் ஆகிய மூன்றும் அவர்களுக்கு ஒருங்கே எழ - ''வேதரெறி தழைத்தோங்க, பிகு சைவத்துறை விளங்க, பூதபரம்பரை பொலிய'' திருஞானசம்பர்தர் ''புனிதவாய் மலர்ர்தழுத திருத்தொண்டு பரவுவாம்'' என்று முதற்றிருப்பாசுரத்தால் கூறியருளிஞர்.

எனவே, பிறவுயிர்களிடத்தாக் கருணே செய்வதற்குரியாரிடத்தாம், அக் கருணேயை ஏற்றற்குரியாரிடத்தும் அவை இரண்டும் கிகழவருங் காலம் வருமா யின் அழுகை வெளிப்படுமென்பது கிச்சயம். அஃதாவது, தம்மக்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கருணேயுடன் யாதும் செய்தற்குரியாராகிய அம்மையப்ப ரிடத்தும், அவ்வம்மையப்பரையே எதிர்பார்க்கும் அன்பிண இயல்பாகவுடைய அம்மக்களிடத்தும் அழுதலாகிய செயல் நிகழக் காண்கின்றேம். இவ்வுரிமை அன்பரெல்லாம் உணர்ந்து அகமகிழவே – புளிதவாய் மேலர்ந்தழுத் என்று தமக்கு ஞானசம்பர்தாது திருவாக்கிலுள்ள பேரன்பிணே அறிவிக்க, தாமும் கண்ணீ சரும்பிப் புனிதவாய் மலர்ந்து அங்ஙனங் கூறிைசன்கே.

முப்பொருளுண்மையை உண்மையாக வுணர்ந்து, மும்மலங்களு மொழிந்து, மலங்களேச் சுத்திசெய்யவந்த திரோதானசத்தியானும், ஆன்மாக்களேச் சுத்தி செய்யவந்த திரோதானசத்தியானும், ஆன்மாக்களேச் சுத்தி செய்யவந்த அருட்சத்தியானும், அருள் வசப்பட்டவர்களுக்குச்சிவமார் தன்மைப் பெருவாழ்வளிக்கவந்த சிவத்தானும் பெறவேண்டிய முப்போகங்களும் பெற்று, ஆன்மாக்கள் வாழ வந்தசிவஞான குருமணியாகலான், முப்பொருளுண்மையை யும்,சிவத்தினுலும்,சிவசத்திகளாலும் ஆகத்தகும் செயல்களேயும்,அச்செயல்களின் இறுதியில் அடையப்படும் முப்போகங்களேயும், சுருதி முறையானும் யுக்தி முறை யானும், சுவானுபவமுறையானும் சன்கு விளக்குவது அவரது புராணம் என்னும் அப் பெருந்தகைச்சிறப்புத்தோன்ற - திருத்தோன்டு பாவுவாம் என்றுர்.

எனவே, இருவிணேயொப்பும் மலபரிபாகமும் உண்டாகக் கூறப்ப0ம் வேத கோறிகளும், சத்திரிபாதம் வருவதற்கான சைவத்துறைகளும், அங்ஙனம் சத் தாகுபாதம் வரப்பெற்ருர்க்குச் சிவபெருமான் குருமூர்த்தியாய் வந்து சுருதி குரு சுவானுபவமாக உபதேசிக்கும் உபதேச முறைகளும் இப்புராணத்துள் ஆங்காங் குப் பல முறையாக ஒதப்பட்டிருத்தலான், அவையிற்றை எடித்துக் கூறி யாவ ருள்ளத்தும் பரவச் செய்தல் சிவனருட் சம்பந்தமாகிய பெரும்பணியாகும் என்று அத்தொண்டின் சிறப்புத் தோன்றவும் - திருந்தோண்டு பரவுவாம் என்றுர்.

இதனை, திருஞானசம்பர்த மூர்த்திகள் பரமாசாரிய மூர்த்தியாய் வர்தவ ராகலான், அவரது புராணத்துள் அம்மூர்த்திகள் புகுந்த கோலத்துக் கே<mark>ற்பப்</mark> புகலியிற் புகுந்து செய்யவந்த செயல்கள் இத்*து‱*த்தா மென்று **முதற்பாசுர**த் தானும்; புகலி என்னும் அப்பதி சகல ஆன்மாக்க**ளுடைய** மலங்களோயும் கழுவும் இடமாயுள்ள தென்று இரண்டாம் பாகாத்தானும்; அங்ஙனம் மலங்கழு வப் பெற்றவர்கள் எடுத்த இப்பிறவியினுல் உண்டாகும் துன்பசாகரத்தில் அழுந்தா வண்ணம் தோணியாய்த் தாங்குச் தன்மை யுடைத்தாய்ப் பிரளயங்கள் தோறும் அழியாது தோணிபோல் மிதப்பதென்ற ழன்றும் பாசுரத்தானும்; எர்த ஆழி யினும் தோணியாகவேயுள்ள தென்பதை யாவரும் அறியப் பிரளயங்கள்தோறும் வந்து மதில்களில் தாக்கும் அலேகளால் உண்டாகிய கீற்றுகளின் வரிசைகளே சான்றென்று நான்காம் பாசுருத்தானும்; அந்த அடையாளங்களே யன்றி அந்தந்தப் பிரளயங்களிலும் அழிவெய்த வேண்டிய சூரியர்கள் அழிந்து போகா மல் செர்தாமரைசளாய் அத்தோணிபுரத்தைச் சூழ்ர்துள்ள வயல்களில் உள்ளனர் என்ற ஐந்தா**ம்** பாசுரத்தானும்; பிரளயத்தால் அழிவெய்தாதிருக்கும் அத் தோணிபுரத்தில் இரவு பகல் என்பவற்றை, அத்தோணிபுரத்திலுள்ள அந்தணர் களால் உண்டாக்கப்படும் ஓமதாமப்புகையும், அவர்கள் உடம்பிற் பூசும் திருநீற்றி னின்றம் உண்டாகும் ஒளியுமே செய்யுமென்ற ஆறம் பாசுரத்தானும்; அத் தோணிபுரத்திலுள்ள பொழில்கள் தாம் செழுமை யடைந்திருப்பது இங்குள்ள அந்தணர்கள் இடைவிடாது செய்துவரும் யாகங்களிஞலன்ரே என்று உணர்ந்து அவைகளும் தாங்கள் செய்யக்கூடிய முறைப்படி யாகங்களேச் செய் வன என்ற ஏழாம் பாசுரத்தானும்; அத்தோணிபுரம் பகல் இரவென்னும் காலத்துட் படாதது என்பதைச் சுந்திரன் உணர்ந்து இராக்காலத்தைக் காட்டும் தன்னுருவத்தை மாற்றிக்கொள்ள அங்குள்ள சோலேகள் தோறும் புகுந்து புகுர்து மலர்களிலுள்ள மகரந்தங்களிற் படிர்து வெண்மதி என்பதை பொழித்து செஞ்ஞாயிரும் அங்கு உலாவிச் செல்வானென்று எட்டாம் பாசுரத்தானும்; செர்தாமரைகள் தம்மினங்களேக் குவிர்திருக்கும்படி கவலேயை விளவித்து வந்த சந்திரன் சூரியனுப்ப் பிரகாசித்த‰க் கண்டு மகிழ்ந்து, அந்தணர் களேப்போல் சாமவேதத்தாற் பாடுவனவா யிருப்பன என்ற ஒன்பதாம் பாசுரத் தானும்; இங்ஙனமான வளப்பங்களில் மிகுந்திருக்கும் அத்தோணிபுரத்திலுள்ள பார்ப்பன மாதர்களெல்லாம், தங்களுக்குள்ள கற்புஙிஃமையக் காட்டுதெலில் பெரிய சான்று கவுள்ளது அக்கினியாதலால், அவ்வக்கினிக்கிடமாய்த் தங்கள் கிறுகத்தில் அமைர் துள்ள யாகவே தியைத் திருமெழுகிடுதல் முதலியவற்றுன் அலங்கரிக்குர் தொழிலில் மிக ஊக்கமுடையவரென்ற பத்தாம் :ாசுரத்தானும்; அவர்க ளுடைய சிறுவர்களும் யாகஞ் செய்வதையே தாங்கள் செய்யத்தகும் விள யாடல்களாக உடையவர்களென்ற பதிஞென்றம் பாசுரத்தானும்; ஏனேய மாளிகை முதலியவற்றினுடைய சில பல சிறப்புகுளோயும் அந்நகரம் ஒருங்கே புடையன என்று பன்னி ாண்டு, பத்ள்ழன்று என்றும் இரண்டு போசுரங்களாறும்; அப்பதிக்குள்ள திருராமங்கள் பன்னிரண்டென்ற பதினுள்காம் பாசுரத் தானும்; அத்திருப்பதியின்கண் கமது ஞானசம்புச்த மணிக்குத் தாதையாகும்

பெருக்தவமுடைய சிவபாத இருதயர், கோத்திர சூத்திர விசேடங்களேயும் இவ் வுலகம் வாழும் வகைக்கு ஏதுவான தவஞ்செய்யும் இயல்பினேயும் வாய்ந்தவர் என்று பநினேந்தாம் பாசுரத்தானும்; அச்சிவபாத இருதயருடைய பத்தினியாரா சிய பகவதியாரது அடங்காப் பெருமை இவ்வகைத்தாமென்று பநினும் பாசுரத் தானும்; அவ்விருவரும் மரபின்முறையினும், சைவரெலியின் வழியினும் ஒற்றுமை யுடையராய்ச் சிவனடியே சிக்திக்கும் அழிவிலாச் செல்வமுடையராயும், திருநீற் நன்பே பாலிக்குந் தன்மையராயும் இவ்லறத்தின்கண் இருந்து அவ்வாழ்க் கையை மேம்படுத்திய சிறப்பினரென்று பநினேழாம் பாசுருத்தானும் வியந்து கூறினரென்க.

இனி, பதினெட்டாம் பாசுரம் முதல் இவபாத இருதயர் வை திக சைவ சமயம் குன் றியதைக்கண்டு அவர் மனங்குன்றி இடரு முக்கின்றமையையும், அவ்விடர் நீங்கு மாறு புத்திரப்பேற்றை விரும்புகின்றமையையும், அவர் விரும்பியபடியே புத்தி ரப்பேறுண்டான முறைமையையும், அப்பேற்றினேக் கண்டு பத்த மாதமும் அவர் கள் நடத்திவந்த சடங்கின் கிறப்புகளேயும், பின்னர் அவதாரம் செய்தற்குக் கூடிய நாளின் கிறப்பினேயும், பின்னர் வேத செறியும் சைவத்துறையும் ஒங்கி விளங்க அவதாரஞ் செய்த கிறப்பினேயும், அதன்பின்னர் உலகினரெல்லாம் மகிழும் மகிழ்ச்சியின் கிறப்பினையும், அம்மகிழ்ச்சியின் கிறப்பினுல் அவரவரும் நகரத்தைச் கிறப்பிக்கும் கிறப்பினையும், அதன்பின்னர் நாமகரணச் சடங்கிற் குரிய அரியவை திக சைவ செறியின்வழி நடத்திய கிறப்பினையும், அதன்பின்னர் பாறுரட்டல் முதலிய சடங்குகளின் கிறப்புகளேயும், அவற்றின்பின்னர்த் தாலாட்டு செங்கீரை சப்பாணி தவழ்தல் வருகை முதலியனவற்றுல் கிகழ்விக்கும் செயல் களால் ஆனுக்கப் பெருக்கை விளவித்திலையும், அதன்பின்னர்த் தளர்கடை முத வியவற்றின் சிறப்புகளேயும் கூறுவாராயினர். (கஎ)

புறச்சமயமேலிட்டைக் கண்டு வருந்தல்

மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய்ம்மிகுத்தே ஆதிஅரு மறைவழக்கம் அருகிஅரன் அடியார்பால் பூதிசா தனவிளக்கம் போற்றல்பெரு தொழியக்கண் டேதமில்சீர்ச் சிவபாத இருதயர்தாம் இடருழந்தார்.

#21

(எ-து.) கை இக சை அழுக்கத்தில் குன் றதல் இல்லாத இறப்பி கோயுடைய கிவபாத இருதயர், சைவமணம் வளர்க்தோங்கும் இப்பாதகண்டத்தில், சமண் கையரும் சாக்கியருமாகிய உவ ஃச்சமயிகளுடைய பொய்ம்மார்க்க வொழுக்க மும் பொய்ஞ்ஞானமும் விகுதிப்பட்டுப் பாவித் தொன்றுதொட்டுவரும் அரிய மறையொழுக்கங் குன்றி, சிவனடியார்கள்பால் போகயோக சாதனமாய் விளங் கும் வியூதி உருத்திராக்க பஞ்சாக்கரங்கள் பொலிவுபெற்றுப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வராது ஒழிக்திருப்பதைக் கண்டு, பெருச் துன்பத்தில் ஆழ்க்து வருச்தினர் என்பதாம்.

திவபாத இருதயர் தாம், மேதினிமேல் சமண்கையர்......பொய்ம்பிகுத்தே,மறை வழக்கம் அருகி, அடியார்பால் பூதிசாதனம்......ஒழியக் கண்டு இட ருழேந்தார் எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க. இதனுல், சமண சாக்கியாதி சமயங்களெல்லாம் இம்மே தினிமேல் இறா தபடு கின்றன. அஃதேனெனின், அச்சமயத் தெய்வங்களெல்லாம் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்து இறந்தமை புராணங்களால் கேட்கப்படுகின்ற காரணத்தாலென்க. "இவர்களெல்லாம் சாகுந் தெய்வங்களாகவே போக, சாவாத் தெய்வமாக என்றும் உள்ளவன் சிவன் ஒருவனே. ஆகவே, அச்சிவபெருமான் இவவுலகின்கண் ஆன் மாக்களுக்குத் தனது ஒழுக்க வழக்கமே வழங்கிவரக் கூறியதாகிய வேத வழக்க மும், வேதவொழுக்கத்தால் பிரகாசிப்பதாகிய சைவவழக்கமாகிய பூதிசாதனுதி விளக்கமும் ஒங்கிப் பிரகாசிக்க வேண்டியனவா யிருக்க, அவை குன்றி, சாகுந் தெய் வங்களுடைய நூல் வழக்கமும், அத்தெய்வங்களுடைய அடையாளக் குறிகளின் விளக்கமும் ஒங்கிப் பிரகாசிக்குமாயின், சிவபாத இருதயன் என நாம் பெயர் பெற்றது எற்றுக்கு? வைதிக சைவ அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தது எற்றுக்கு?" என்று மனம் கொர்து பிறப்பிறப்பில்லாத் தெய்வமாகிய பரசிவத்தை நினேந்து வருந்தினர் சிவபாத இருதயசென்று கூறியவாரும். (கஅ)

பரசமயங்களே நிராகரிக்கவல்ல மகப்பேறு வேண்டல்

மணயறத்தில் இன்பமுறு மகப்பெறுவான் விரும்புவார் அணயமிலே தலேமின்றே ஆடியசே வடிக்கமலம் நிணவுறமுன் பரசமயம் கிராகரித்து நீருக்கும் புணேமணிப்பூண் காதலணப் பெறப்போற்றும் தவம்புரிக்தார். ககை

(எ - தா.) சமண சாக்கியாதி தார்ம்மதங்கள் ஒழியவும், அடியவர்கள்பால் பூதிசாதனங்கள் பொலிவு பெற்ரோங்கவும் நீணேர்த கிவபாத இருதயார், அவ்விரு செயலும் வேருருவர்பால் நிகழாது தம்பாலே நிகழவண்டுமென்ற எண்ணி இல்லறத்தின்கண் இன்பம் அடைதற்குக் காரணமான புத்திரீணப் பெறவேண்டு மென்கிற ஆசையுடையவராய், அவ்வெண்ணத்திலேயே முற்பட்டு நின்று, (அவ் வெண்ணம் முற்றுப்பெறமாற) பொன்னம்பலத்தின் கண்ணே நடனஞ் செய்தளுகின்ற தாமரைமலர் போன்ற குஞ்சிதபாதமானது தமது உள்ளத்திற் பொருந்த வைத்து, வேத பாஹ்யமா (புறம்பா) கிய சமணுதி சமயங்களே நிராகரணைஞ் செய்து, அவருடைய ஒழுக்கங்களேயும் தெய்வங்களேயும் பாழ்படுத்தும், இரத் திறைபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருக்கும் அரிய மகின யான் அடையும் படியாகச் செய்யவேண்டுமென்ற பிரார்த்தித்துப் போற்றும்படியான தவத்தை எப்பொழுதம் செய்து வரலாயினர் என்பதாம்.

அருமறை பொழுக்கமும், பூ திசாதனப் பொலிவும் ஒழியக்கண்டு இடருழந்த சிவபாத இருதயர் அந்த இடரோடு தாம் நிற்கும் நி?லயாகிய இல்லற நி?லயில் தாம் பெறவேண்டிய புத்திரப்பேற்றைப் பெருமையாகிய இடரும் உடையவராதலால் அவ்விருவகை யிடரும் மகப்பே இென்றிஞுலேயே ீங்கி இன்பம்பெற எண்ணிஞ ரென்பார் - மூனையுறத்தில் இன்பழுய மகப்பேறுவாள் விரும்புவார் என்றுர்

இனி, பரசமயம் நிராகரித்து ீறுக்கும் செயல் வேறொருவர்பால் நிகழாது தமக்குவரும் மகனுலேயே நிகழ எண்ணிய காரணம் யாது கருதியோ எனின், "நாம் இல்லறநிஃவயில் நிற்கின்றும்; இந்நிஃவயில் நிற்கும் இன்பநிஃல மகப்பே றன்றி வேறெுன்றில்ஃல. எனெனின், 'பெறமவற்றுள் யாமறிவதில்ஃல அறிவறிந்த மக்கட்பே நல்ல பிற" என்றுர் ஆகிரியர் திருவள்ளுவனி. அம்மக்கட் பேறு அறிவறிக்க மக்கட்பேறென்றதனுல் வேதை கிவாகமங்களில் அறியவேண்டு வேணவற்றை அறிக்தமகனு யிருத்தல் வேண்டுமென்று வெளியாயிற்று. அங்ஙனம் வேதேசிவாகமங்களில் அறியவேண்டுவென யாவைடியெனின், வேத சிவாகமங்கட்குப் புறமாயுள்ள சமயங்களே நிராகரணஞ் செய்ய உவமையிலாக் க?லஞானமும், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமும், அவைகட்கு அகமாயுள்ள சைவ சமயத்தைத் தாப னம் செய்யச் சிவேனடியே கிக்திக்கும் சிவஞானமும், பவமதீனே யறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானமுமேயாம்.

"இங்ஙனமான மக்கட்பேறே அறிவுடையாரால் பேறென மதிக்கத்தக்கது; ஏனேயைவெல்லாம் மதிக்கத்தகாதனவாம். மதிக்கத்தக்க மக்கட்பேற்றைப் பெறுவோமாயின், எழுபிறப்புக் தீயவை கம்மைத் தீண்டா. அஃதாவது, வினேவயத்தால் விடாதுவரும் பிறப்பேழின்கண்ணும் தொடர்க்துவரும் தீவின வளராது தேய்தற்குக் காரணமாகிய கல்வினகேவாச் செய்வானுகலின், தீயவை கம்மைத் தீண்டோவாம். கமக்கு எழுபிறப்புக் தீயவை தீண்டாவாறு செய்வதே யல்லாமல், அவ்வறிவுடைமகனுல் அறிவுடை மன்னுயிர்க்கெல்லாம் கம்மினும் இனிமை உண்டாகும்.

"இனி, அறிவுடை மன்னுயிர் ஆவார்யாவர்? எனின், ஈசன் அடியவரேயாவர். அவரெல்லாம் நாம் பெறும் இன்பத்தினும் மேம்படப் பெறுவரன்றே! அவ் வீன்பமாவது, சமண சாக்கியாதி பொய்ச் சமயங்கள் அமுங்கி, பூ திசாதனம் வீளங்கி, அருமறை யொழுக்கம் வழங்கி வருவதனுல் உண்டாகும் பேரின்பமே யாம். நாம் முன் எண்ணிய இன்பமும் இதுவே யாம். ஆகலின், நமக்கு எழு பிறப்புர் தீயவை தீண்டாவாறும், மன்னுயிர்க்கெல்லாம் நம்மினும் இன்பம் உண்டாமாறும் செய்யவல்ல புத்திரப்பேறே வேண்டு"மென்னும் அந்த ஆசையி லேயே நீலேபெற்று நின்றனரென்பார் அணயநிலே தலேநீன்றே என்றுர்.

இனி, அங்ஙனம் நின்ற அவர் மற்றொன்ற நினேவாராயினுர். என்னே பெனின், ''நாம் எண்ணிய ஆதிமறை யொழுக்கமும், பூதிசாதன வீளக்கமும் உடைய சமயம் சைய சமயமன்றோ! அச்சமயத்தையுடைய தீலவர், சென்னி வளர் மதியணிர்த சிலம்பணி சேவடியாரன்றே? அவரது மன்னிய சைவத் தறையைச் சீர்திருத்தும் கடப்பாடு அவருடைய குமாரகுக்கன்றி வேறு யாவருக்கு வைறையைச் சீர்திருத்தும் கடப்பாடு அவருடைய குமாரகுக்கன்றி வேறு யாவருக்கு எது? ஆகலின் அக்குமாரரே நமக்கு மகளுராக வருதல்வேண்டும். அவர் தமது தங்தையாரது ஆணேயன்றி வருவரோ? வாரார். ஆகவே, நாம் முருகப் பெருமானது தங்தையின் திருவடிக்கமலத்தை நமதுள்ளத்திலிருத்திப் போற்றுக் தவத்தை இடைவிடாமற் செய்யவேண்டு''மென்று வண்ணிஞரென்பார் - ஆடிய சேவடிக்கமேலம் நீனேவுறப் போற்றுந் தவம்புரீந்தார் என்முர் என்பதாம்.

இனி, சிவபாத இருதயர் முருகக்கடவுளயே தமக்கு மகஞராகப் பெற எண் ணிஞபுன்பது யாது ரோக்கி எனின், புுகுமைணிப்பூண் காதலுகைப் பேற என்று கூறிய திருவாக்கிகுக் கொண்டென்க. எனவே, ஒருவன் மகுகுப் பெற்ற பின்னர் அம்மகன் மணிப்பூண் பூகுயைப்பெறுவகு யேன்றி, பிறக்கும் பொழுதே மணிப்பூண் பூகாந்த மகதை ஒரு மகனும் பிறவான்; ஆகவே, என்றும் மணிப் பூண் பூகுக்திருக்கும் காதலன் சிவகுமாரதையை முருககே யோவன். அத்தாணிவு நாடியே சிவைபாத இருதயர் முருகக்கடைவுள்யே மகதை வா எண்ணி தைருன்றும். இத்திருப்பாட்டான், சிவபாத இருதயர் எவ்வு<mark>யிர்க்கும் செ</mark>ர்த<mark>ண்மை</mark> பூண்டொழுகும் அந்தணர் குலத்துள் வந்தவராகலான் அக்குல வொழுக்<mark>கத்</mark> தையே கைக்கொண்டு தவம்புரியத் தூலப்பட்ட சிறப்புக் கூறியவாரும்.

எனவே, எவ்வுயிர்க்கும் செர்தேண்மை பூண்டொழுகத்தக்க அரம் இல்லறை மென்றும், அவ்வறத்தில் இன்பம் பெறுதலென்பது புத்திரப் பேற்றிஞைலென்றும், அப்புத்திரன் வேத சிவாகமங்களில் அறியவேண்டியவற்றை அறிர்த அறி வுடையவளுயின் அப்புத்திரளுல் தமக்கும் பிறர்க்கும் பேறு உண்டாகுமென்றும், அத்தகைய புத்திரீனப்பெறப் பேரவாக்கொண்டு, அம்பலத்தாடும் சேவேடியான தி வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதளிக்கும் அருளுடைத்தாகலின், அவ்வருட் சேவேடியைத் தமது இருதயகமலத்தில் வைத்து மறவாது போற்றும் தவத்தை மேற் கொண்டனரென்றும் கூறியவாரும்.

பெருத்தெழும்அன் பாற்பெரிய நாச்சியா ருடன்புகலித் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக் கருத்துமுடிந் திடப்பரவும் காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய வரும்பெரும்பே அலகுய்ய உளதாக.

20

(எ - த.) மகப்பேறு வேண்டித் தவம் புரியும் சிவ்பாத இரு தயர் தம் மூனவி யாராகிய பகவதியார், தமது கணவஞருக்கு மகப்பேற்றி லுள்ள அன்பினும் மேம் பட்டெழுந்த அன்பிணயுடையவராய் (தமது குல தெய்வமாகிய) தாம் வாழும் புகலித்திருத்தோணித் திருப்பதியிலுள்ள, பெரியநாச்சியாராகிய உமாதேவியடன் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானது திருவடியின்கண் வழிபாடுசெய்து, தமது கணவஞர் எண்ணியிருக்கும் எண்ணமானது முற்றவேண்டு மென்று போற்றிவர, (அங்ஙனம் போற்றிவரும் அப்பகவதியாரது) அழகின் மிக்க உதரத் தின்கண் கருப்பச் சின்னமானது யாவரும் அறியும்படியான தன்மையோடுவ் கூடி, உலகெல்லாம் உய்யும் வண்ணமாகக் காணப்பட்டது என்பதாம்.

தமது நாயகஞல் விரும்பப்படுவது யாதொன்றுயினும் அதனிடத்தில் தாம் மிக்க விருப்புடையராயிருத்தலே கற்புடையராது இலக்கணமைகலின்னும் அவ்விலக்கணக் தோன்றவும், ''கமது தீலவஞர் அறத்தை கோக்கி இல்வாழ்க் கையைக் கைக்கொண்டவராகலின்னும், அவ்வில்வாழ்க்கையி விருக்து அறத்தை நடத்துவதற்கே வாழ்க்கைத்தூணயாக நம்மைக் கொண்டாராகலின்னும், அங்ஙனம் நடத்தப்படும் அறங்களில் புத்திரப்பேறு பெரும் பேறுகவின்னும், அங்கனம் நடத்தப்படும் அறங்களில் புத்திரப்பேறு பெரும் பேறுகவின்னும், அந்தப் பெரும் பேற்றினும் நமது தீலவர் விரும்பிய புத்திரப் பேறு யாவரானும் எண்ணுதற் கரியதாகலின்னும், எண்ணுதற்கரிய அப்பேற்றிற்கு நாம் இடமாக வுள்ளோமாகலின்னும், இங்கனமான பேறு எவ்வகைத்தான சிறப்புடைக் கற்புடையார்க்கும் கிடைத்தற்கு அரியதாக விருக்க, அது நமக்குக் கிடைக்கப் பெறுவது நமது தீலவனர் எண்ணிய எண்ணத்தினைன்றே!'' என்று அத்தீலவர் பாலும், அவரால் விரும்பப் பட்ட மகப் பேற்றிலும் அவர மிக்குடையராயினர் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்றவும் - பெருத்தேழும் அன்பால் என்றுர். திருக்கோணியில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான், இறைவன் கொள்ளும் திருமேனிகளுக்கெல்லாம் ஆதிமூர்த்தியாகிய அம் மைய்ப்ப் ஆகலின், அப்பெருமானது

சத்தியும் சிவசத்திகளுக் கெல்லாம் தூலயாயுள்ள பெரியதோர் சத்தி என்பது தோன்ற - பெரிய நாச்சியாநடன் வீற்றிருந்தார் சேவடிக் கீழ் என்முர். ஆன் மாக்களுக்குச் சிவமாம் பெருவாழ்வளிக்கும் கிவனர் புகவிடமாகக் கொண்டிருப் பதும், ஆன்மாக்கூளப்பிறவிக்கடலினின்றும் எடித்து முத்திக்கரையிற் சேர்க்கும் தோணியாகிய அருள் புகலிடமாகக் கொண்டிருப்பதும் பிரமபுரமே என்பத தோன்ற - புகலித்திருத்தோணி விற்றிருந்தார் என்றுர். தமது தஃவெஞர் வைதிக சைவராகலான் வைதிக தரும் கெறிப்படி முனிவர், தேவர், பிதிரர் என்று சொல்லப்பட்ட மூவருடைய கடன்குளாயும் முறையே கேள்வியானும், வேள்வி யானும், மகப் பேற்றினுலும் தீர்த்தற்கும், அஃதேபோல் சைவதரும் செறிப்படி வேதமெறி, சைவமெறி, பத்திமெறி என்ற சொல்லப்பட்ட மூன்று மெறிகளுக்கும் வரும் இடர்களே, மெய்யினுல் திருநீற்றப் பொவிவையும், வாக்கினுல் பஞ்சாக் கர வொலியையும், சிக்தையினுல் சிவானுபவச் செல்வத்தையும், பரவி ஒங்கி வாழச் செய்து போக்கவும், அறிவறிந்த மக்கட்பேற்றை விரும்பியிருக்கின்று நா கவின் அவரது கருத்து முற்றுப்பெறும் வகையைத் தே0வேதே தமது கடஞைகப் பகவதியார் கொண்டன சென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - காதலியார் கருத்து ழடிந்திடச் சேவடிக் கீழ் வழிபட்டுப் பரவும் என்றுர்.

எனவே, "தெய்வக்கொழாஅள் கொழுகற் ரெழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யு மழை" என்ற போய்யா மொழிப்படி கற்பிற் சிறக்கார் எதனே பெண் ணிச் சொல்கின்ருர்களோ, அதனே எண்ணியபடியே முடித்தல் தெய்வத்தின் கடகை இருத்தலான் அச்சிறப்புத் தோன்ற - (தலேவனர்) கருந்து ழடிந்திட, காதலியார் சேவடி பாவும் என்றுர். பகவதியாராகிய காதலியார் கருத்து முடிந்திடப் பாவியபடியே, புகலித் தோணியப்பர் பகவதியாரது உதரத்தின் கண் கருப்பச் சின்னர் தோன்றமாறு அருள்செய்தன சென்பது தோன்ற -காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய வரும் பேரும்பேறு உளதாக என்றுர்.

சிவபாத இருதயர் மகப்பேற்றை வேண்டியதும், பகவதியார் அப் பேற முற்றுப் பெறமாற இறைவனே வழிபட்டதும், இருவரும் வேண்டி வழிபட்ட படியே கருப்ப வடிவினராய்க் காணப் பெற்றதும், அவ்விருவரே உய்யவன்றி உலகினரெல்லாரும் உய்யவேயாம் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - உலதய்ய வுளதாக என்றுர். ''காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய வரும்'' என்றத ரைல் பகவதியாரது மனமும் அவரது தூலவரைர் மனமும், கண்ணும், எனேயோ ருடைய கண்களும் களிக்குமாறு அப்பகவதியார் கருப்ப முடையவராக தோணி யப்பர் காட்டினரேயன்றி, நமது ஞானசம்பந்தர் கருப்ப வாசஞ் செய்தாரில் இ என்ற நன்கு விளக்கியவாரும். கருப்பவாசங் கொண்டிருப்பாராயின் ''காதலி யார் மணிவயிற்றில், உருத்தெரிய உளராஞர் ஆளுடையார் உலகுய்ய," என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் திருஉாய்மலர்ந்திருப்பர். ஆளுடையார் கருப்பத்தை யாள மணி வயிற்றில் வர்திருப்பாராயின், உலகினராகிய ஈம்மையெல்லாம் எங்ங னம் ஆளும் வன்மையுடைய தெய்வமாவர்? எனவே, கருப்பத்தை ஆள்வதில் வன்மையுடையோ மாகிய சாம், சம்மைப் போலும் கருப்பத்தை ஆளும் வன்மை **யடைய அவருக்கு அ**டிமையாதல் எற்றுக்கு? பிள்²ளையார், மணிவையிற்றில் வேர்கே வெளிவர்திருப்பாராயின், யாவரும் காணப் பிள்ளோயார் வர்ததைப் பின்வரும், (உக) வது திருப்பாட்டில் - சிவம் பெருக்கும் பிள்ளேயார் திருவவதாரஞ் செய்தார், என்று சொல்லவேண்டியது இன்று; சிவம் பெருக்கும் பிள்ளோயிண (சீர்பெற)ப் பெற்றனரால் என்று கூறியிருக்கலாம். அங்ஙனம் பகவதியார் வயிற்றின் வழி **யாகப்** பெற்றிலராகலான் - பிள்ளேயர்ர் திருவவதாரம் செய்தார் *என்றுர்*.

இவ்வுண்டை விளங்கவே, காதலியார் பிள்ளோயினே மணிவயிற்றில் உள *ராஞர் என்ற கூறுது -* காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய வரும்பெ<mark>ரும்</mark> பேறு உலதய்ய வுளதாக என்றுர். இன்னமும் இதனுண்மையினே ஆங்காங்கு ஆசிரியர் சேக்கிழார் பிரகாசப் படுத்தியிருக்கின் ருராகலான் அவ்வவ்விடங்களில் யாவும் விளக்கத் திருவருள் பாலிக்கும் என்ற ஈண்டிவ்வளவில் நிறுத்தலாயிற்று.

பக ை தியாரும் மகப்பேற வேண் டிஞராகலான், அவர் வேண்டியது போல் கருப்பவுருவிணயடைந்தா சென்ற இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

மாதந்தோறும் செய்யத் தொடங்கிய சடங்தகள்

ஆளுடையா ளுடன்தோணி அமர்க்தபிரான் அருள்போற்றி மூளுமகிழ்ச் சிபில்தங்கள் முதன்மறைநான் முறைச்சடங்கு <u>நாளுடைய ஈரைந்து</u> திங்களினும் நலஞ்சிறப்பக் கேளிருடன் செயல்புரிக்து பேரின்பங் கிளர்வுறுகாள்.

(எ - து.) பகவதியார்பால் கருப்பக் குறியைச் சிவபாத இருதயரும் ஏுனையே சுற்றத்தினரும் கண்டு மேகிழ்ச்சி மீதார்ர்து, திருத்தோணிபுரத்தில் பார் வதியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவைத்தினது திருவருணே வாழ்த்தி, தங் களுக்குரிய ருக்வேத முறைப்படி, நாடிளெண்ணிக்கையையுடைய பத்துமா தத்தும் உண்டாகவேண்டிய நன்மைகளெல்லாம் சிறப்புற்ருேங்க, தம்முடைய சுற்றத்தா போடு அளவளாவிச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளே விடாத செய்து, அடங்காத இன்பத்தோகடிடி வாழுநாளில், என்பதாம்.

இறைவன் தம்மை வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது அளிக்கவெண்ணும் எண் ணைங்களேயெல்லாம் ஆளும் இயல்பினேயுடையராய் அவ்வெண்ணங்களே முடித் தருளுர் தேவியாதலின் - ஆளுடையாளுடன் தோணி யமர்ந்தபிரான் என்றுர். அங்ஙனமான தோணியப்பர் தாம் வேண்டியபடியே தமக்கு மகப்பேறண்டாகும் அடையாளங்க?ளத் தமது மீனயாட்டியார்பால் காட்டிஞர் ஆகலின் - அருள் போற்றி என்றுர்.

்காம் இக்கருப்ப அடையாளத்தைக் காணப்பெற்றமையால். இனி இஃதே போல் யாவரிடத்து மதிருகீற்றுப் பொலிவினேயும் காணப்பெறுவோம் அண்ரு !'' என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்ச்சி மேற்கொண்டனராகலின் - டிளுமகிழ்ப் சியில் என்றுர்.

ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் புறத்தும் அகத்தும் சேர்சலாகிய புண்ணிய பாவங் கள் புறத்தில் செய்யும் செயல் வகையான் சேர்வனவே யன்றி வேறு வகையான் அன்றுகலான், அங்ஙனம் ஆன்மாக்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலினும் பாவம் வரும் வழியைத் தடுத்து, புண்ணியம் வர்து கூடுமுறைமையை எடுத்துக் கூறுவது வேதமுறையாகலின் - மறைநூன் முறைர்சடங்கு செயல்புரிந்து என்றுர்.

சிவபாத இரு தயர் வேத செறியே யன்றி, சைவ செறியும் உடையவராக விருக்க, வேதரெறிச் சடங்கை முன்னே கைக்கொண்டது என்னே? எனின். வேதமான து புறச்சுத் இயை முன்னர் எடுத்துக் கூறிப் பின்னர் அகத் தின்கண் செய்யப்படும் சுத் தியைக் கூறுவதாகலின்னும், கை வெசெறியான து அகத் தின் கண் செய்யப்படும் சுத் தியை முன்னரும், புறத் தின்கண் செய்யப்படும் சுத் தியைய் பின்னரும் கூறுவதாகலின்னும், அம்முறைமையை கோக்கி வேதச் சடங்கை முன்னே செய்யத்தொடங்கினராகலின் - முதல் மறைநால் முறைச்சடங்கு செயல் புரிந்து என்றுர். சிவபாத இருதயர் முதல்வேதமாகிய ருக்வே சியாக வின், அர்க ருக்வேதத்திற் கூறியுள்ள சடங்கின்படியே செய்யத்தொடங்கினர் என்பது தோன்றத் - தங்கள் முதன்மறை நான்முறைக் சடங்த என்றுர்.

அங்ஙனம் செய்யத் தொடங்கிய கருப்பச்சடங்கை, கருப்பங்கொண்ட நாளே யெண்ணி அதுகொண்டு அந்தந்த மாதச் சடங்கினேச் செய்யவேண்டுமே யன்றி, நாளின் வழியே மாதக்கணக்கை எண்ணுவதை விட்டு மாதத்தையே எண் ணிச் சடங்கினச் செய்யின் அது வைதிக நெறியன்ருகலான் - நாளுடைய நூரைந்து திங்களினும் நலம் சிறப்பச் சேயல் புரிந்து என்ருர். வேதச்சடங்கு பலர்கூடிச் செய்தால் முற்றுப் பெறுமேயன்றி, சிலரான் முற்றுப்பெருதாகலின்-கேளிருடன் செயல் புரிந்து என்ருர். அங்கனம் கேளிருடன் செய்யும் அச் செயல் தருமங்கூறும் வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தருமச்செயலாகலின், அச் செயல் செய்வார்க்குத் தன்பத்தை யொழித்து இன்பத்தையே மேலிடச்செய் வது தருமத்தின் செயலாகலின் - பேரின்பங் கீளர்வுறுநாள் என்ருர்.

இத்திருப்பாட்டான், கருப்பக்குறி கொண்டிருக்கும் பகவதியாருக்கு அந்த அந்த மாதங்களிற் செய்யவேண்டிய வேதச்சடங்குக°னச் சுற்றத்தாருடன் செய்து சிவபாத இருதயர் பெரிதும் இன்பமுற்றிருந்தனரென்று கூறப்பட்டது. (உக)

அவதர்ர நாளின் சிறப்பு

அருக்கன்முதல் கோளீன த்தும் அழகியவுச் சங்களிலே பெருக்க்வலி யுடனிற்கப் பேணியால் லோரையெழத் திருக்கிளரும் ஆதிரைநாள் திசைவிளங்கப் பரசமயத் தருக்கொழியச் சைவமுதல் வைதிகமும் தழைத்தோங்க.

(எ - தா.) (பத்தாம் திங்களில்) ஞாயிற முதலாகச் சொல்லப்பட்ட கோள்க கொல்லாம், சிறப்பாகிய உச்சஸ்தானங்களிலே (பாவக்கிரகங்களுடையை பார்வை யேற்று)டிக்கவலியோடு கிற்க, விரும்பத்தக்க ஈல்ல முகூர்த்தகாலம்பரை, வியப்பிளேத் தாத்தக்க திருவா திரை ஈ ுத்திரங்கூட. அச் சுபதினத்தில், புறச்சுமயங்களுடைய அகங்காரம் அடியோடு ஒழியவும், சைவசமயத்தையே முதலாகக்கொண்ட சைவ சேமயங்களும், கைவதிக தருமத்தையே மேற்கொண்ட வைதிக சமயங்களும் தத் தம் கொள்கையில் தவருது ஒங்கி எத்திசையிலும் விளங்கவும், என்பதாம். (உ உ)

தொண்டர்மனம் களிசிறப்பத் தூயதிரு நீற்றுநெறி எண்டிசையும் தனிநடப்ப ஏழுலகும் குளிர்தூங்க அண்டர்குலம் அதிசயிப்ப அந்தணர் ஆகுதிபெருக வண்டமிழ்செய் தவரிரம்ப மாதவத்தோர் செயல்வாய்ப்ப. (எ - தை.) சிவனடியார்களது மனம் களிப்பினுலே சிறர் திருக்கவும், பரிசுத் தத்தை விளவிக்கும் பூ திசா தனரெறி எட்டுத்திக்கிலும் நிகரின்றி நடைபெறவும், எழுவகை உலகங்களில் உள்ள ஆன்மகோடிகளெல்லாம் புண்ணியச் செயலில் தூலப்பட்டு வாழுவும், தேவகட்டங்க ளெல்லாங்கண்டு அதிசயிக்கவும், வேதி யர்களால் செய்யப்படும் யாகங்கள் மேன்மேல் வளரவும், வளமிக்க தமிழ்செய்த தவமானது குறைவின்றி நிரம்பவும், பெரிய தவமுடையோர் செய்யும் தவச் செயல்கள் அவர்களிடத்துப் பொருந்தவும், என்பதாம்.

வைதிக சைவகெறிகளேப் பாழ்படுத்தவல்ல புறச்சமயிகள் வாய்மதங் கொண்டு பேசும் அகங்காரம் ஒழியப்பெறுமாயின், வைதிக சைவகெறிகளில் இடைவிடாது ஈடுபட்டொழுகவல்ல அடியார்களுடைய மனம் - முன் புறச் சமயி களுடைய புன்மொழிகளால் புண்பட்டிருந்த மனம்—அப்புண்ணுறிக்களி சிறர் திருக்குமாகலின் - தொண்டா மனங்களிசிறப்ப என்றுர். அங்ஙேனம் களி சிறுக் திருக்கும் அடியர் குழாங்கள் எதிர்ப்பார் ஒருவருமின்றி, சரீ**ரத்தில் விஃாயும்** வெந்துயர் தீர்த்து, போதந்தருவதாகிய பூதிசாதன நெறியை எந்தத்திசையி லுள்ளாரும் கைக்கொண்டு வாழ எத்திசைகளிலுஞ் சென்று நடைபெறச்செய்ய வல்லவ ராவாராகலான் - தூய திருநீற்று நெறி எண்டிசையுந் தேனிநடப்ப என்றுர். அங்ஙனர் திருநீற்று நெறியை எங்கும் பிரகாசிக்கச் செய்துவருங் காலத்தில் ஆங் காங்குள்ளவ டெல்லாம் திருநீற்றச்சாதன நெறியில் தூலப்பட்டுப் புறச்சமய கெறியாகிய தீகெறிகளால் விளேந்தபாவத்தினின்றம் நீங்கிப் புண்ணிய சீலராவா ராகலின்-ஏழலதங் தளிர்தாங்க என்றுர். இவ்வாறு எங்குள்ளாரும் சைவர்களாய்த் இரு\$்று சண்ணித்த மேனியராய்ச் சிவபுண்ணியசீலராய்ச் சிவயோகிகளாய்ச் சிவபோகிகளாய்ப் பிரகாசித்தில் மேலுலக வாசிகளாகிய தேவர்கள் கண்ட தங் கள் செல்வத்தையும், போகத்தையும் வெறுத்து இகழ்ந்து சிவயோக போகத்தைப் போற்றி அதிசயிப்பாராகலின் - அண்டர் தலம் அதிசயிப்ப என்*ருர்*. னம் தேவாக்கொல்லாம் திருநீற்றுச் செல்வத்தைக் கண்டு அதிசயித்துல, இங்ஙன முள்ள பூசுராகள் கண்டு மெகிழ்ஈ்து, ''அக்தோ! இத்தேவாகளுக்கு நாம் உணவு களேக் கொடுக்கவேண்டும். கொடுப்போமாயின் அது சிவதருமமே யாகு''மென்று யாகமுகமாக அத்தேவர்களுக்கு ஆகு திகின விசேடமாகக் கொடுத்து வருவாராக வின் - அந்தணராகதி பேருக என்றுர்.

இது காறங்க உறிவந்த செயவெல்லாம், அஃ தாவது, பரசமயத் தருக்கொழித் துச், சைவமுதல் வைதிகமுக் தழைத்தோங்கச் செய்தல் முதல், அந்தணர் ஆகு இபெருகல் ஈருகக்கூறிய செயவெல்லாம் வடமொழியிலிருப்பினும், அவை, தென்மொழிக்குரிய அந்தணர் முதலியோரிடத்தும் அமைக்து சிறப்புற்றிருத்த லின் - தமிழ்சேய் தவம் நிரம்ப என்ருர். இங்கனமான சிறப்புத் தமிழுக்கு வந்த காரணம், எல்லா கன்மையும் செய்யவல்ல இறைவன் ஞான சம்பக்தரா தியரைத் தமிழ் மறையே ஓதச்செய்தனஞகலான் அச்சிறப்புத்தோன்ற, தமிசெற்னைஞது -வண்டமிழ் என்ருர். இங்கனமான அருள்வளம் கிறைந்த தமிழ் வேதத்திற்குரி யாரே பெருக்தவமுடையவராகலான் - மாதவத்தோர் என்றுர். இவர் தமிழ் மறையைப் பெறும் பெருக்தவமுடையாராகவே இவர் செய்யும் செயல்களால் வாய்க்க வேண்டிய செல்வங்களெல்லாம் மிக எளிதாய் வாய்க்கப் பெறுவராக லான் - செயல் வாய்ப்ப என்றுர். (உடி) திசையணத்தின் பெருமையெலாம் தென்திசையே வென்றேற மிசையுலகும் பிறவுலகும் மேதினியே தனிவெல்ல அசைவில்செழுர் தமிழ்வழக்கே அயல்வழக்கின் துறைவெல்ல இசைமுழுது மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிலேபெருக.

(எ - தா.) திக்குகள்தோறும் உள்ள பெருமைகளே யெல்லாம், தென்திசை பொன்றே கொள்ளேகொண்டு வெற்றி பெற்ருங்கவும், மேலுலகமாகிய தேவ ரூலகங்களேயும், கீழூலகமாகிய பாதல முதலிய உலகங்களேயும், இந்த மண்ணுலக மொன்றே தனக்குத் தானே சமானமாய் வெற்றி பெற்ற நீலபெற்ற நிற்கவும், எத்தகைய வண்மொழியாளாரானும் 'இம்மொழி இத்தன்மைத்து' என்ற சோதிக்க வொண்ணுத செழுமையின்யுடைய தடிழ்மொழி இடும் வழக்கொன்றே ஏனேய மொழிகளாற் கூறப்படும் துறைகளே யெல்லாம் வெற்றி கொள்ளவும், இசை நூற்பொருளுணர்க்கி முழுவதும், மெய்க்நூற் பொருளுணர்க்கி முழுவதும் இடங் கொள்ளத்தக்க நிலேயினேயுடைத்தாய் இத்தமிழொன்றே பெருகவும், என்பதாம்.

எண் திசைக்கும் காரணஞைய இறைவன் ஆனர்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் அனுக்கிரக கோக்கத்திற்கு இடமாய் ின்றது தென்திசையொன்றே ஆகலான் தேன்திரையே வேண்டுறேற என்ருர். எனலே, வெற்றியைக் கொடுக்கத்தக்கது அனுக்கிரகமேயாகலான் அந்த கோக்கத்திற்கு தென்திசை இடமாய் ின்றபோது இத்திசையின் அனுக்கிரக கோக்கினேயே எத்திசையும் பெறவேண்டும். அதுவேயு மன்றி, எத்தகைய பெருமை வேண்டுமாயினும் இத்திசையின் அனுக்கிரகமே வேண்டும். ஆகவே, எத்திசைக்கும் வழங்கவேண்டிய அனுக்கிரகத்தையும், எவர் களும் பெறவேண்டிய பெருமையினேயும் உடையது தென்திசையாய் முடிர்தபடி யால் - திசையூனத்திள் பேருமையேலாம் தேன்திசையே வேன்றேற என்றுர்.

எவ்வுலகங்களினும் அனுபவிக்கவேண்டிய சுகங்களுக்கெல்லாம் கார ணேமாகிய புண்ணியங்களேக் கொடுப்பது இம்மண்ணுலகமே யன்றி வே*ளேரு*ருலக மன்*ரு*கலான் - மிகையுலதும் பூறவுலதும் மேநினியே தனிவேல்ல என்*ரு*ர்.

தமிழ்மொழியொன்றே அசைவில்லாதது, எனேயமொழிகளெல்லாம் அசை வுடையது என்பதுனாயும், தமிழ் மொழியொன்றே எனோய மொழிகள் கற்பிக் கும் சமயத் தறைகளேயெல்லாம் வெல்லும் ஆற்றலுடைத்தானது, எனேயதுறைக கொல்லாம் மெல்லும் ஆற்றவில்லாதன என்பதுனயும், யாவரும் என்றும் எளிதி லுணைரவே இறைவணுக்கு இமயமிலயில் ஈடுந்த திருமணத்தில் மணவாளதையை இறைவன் தென்திசையை உயர்த்தியும், வட திசையைத் காழ்த்தியும் ஒரற்புத விளையாடிவேச் செய்தனதைகளின் - அசைவில் சேழந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் தேறைமெல்ல என்றுர்.

எனவே, இறைவன் அருள்காரணமாய் மொழிந்த தமிழ்மொழி யொன்றையே உடையது தென்திசை, ஆன்மாக்கள் தத்தம் போதவழியால் உண்டாக்கிய பல மொழிகளேயும் உடையது வடதிசை. அந்த வடதிசையில் கிகழ்ந்த திருமணத்தில் வந்திருந்தவரெல்லாம் பலமொழிகளிலும் வல்ல பல இருடிகள், பல கித்தர்கள், பல யோகிகள், பல தேவர்களாவார், அக்கடட்டத்தில் தமிழில் வல்லவராய், தமிழுக்கே குரிகிலாயிருந்தஉர் குறுமுனிவராகிய அகத்தியர் ஒருவரே.

அங்ஙனமிருக்க, வடதிசை தாழ்ந்தபோது மேலேகொல்லியவாறு நீண்டை உருவத்திலும் செயலிலும் வன்மையிலும் சிறந்த பலரும் இருக்க, அவரில் ஒருவை கைரயேனும் தென்திசைக்கு எகே விடாது, உருவிற் சிறிய த⊥ிழ்க் குரிசிலா**கிய** அகத்தியமை இறைவன் அழைத்து ''என்னேடொத்தவன் நீ யொருவனேயோக லோன் நீ தென்திசைக்கு ஏகு'' என்று கொல்லி எகே விட்டனர்.

இதனுல், தடிழுக்குத் தெய்வம் சிவபெருமான் என்றம், தடிழுக்கு ஆசிரியர் கு அமுனிவரென் அம் வெளியாயிற்ற ஆகவே, இருவரும் ஒத்தவராயிஞர். சிவ பெருமானேத் தெய்வமாகவும், அகத்திய முனிவரை ஆசிரியராகவும் உடைய தமி ழைத் தென்திசை தள்ளிலத்துப் மொழியாகப் பெற்ற சிறப்பி**னயுடைத்தா** யிருச்தபடியால் அது வன்மைபெற் ருேங்கிற்று. வடதிசையானது தமிழ் மொழியை யொழித்து எனேய மொழிகளேத் தன்னிலத்து மொழிகளாகவும், திருமால் முதலிய எல்லாத் தெய்வங்களேயும் ,நனக்குத் தெய்வமாகவுங் கொண் டிருப்பதால்தான் தாழாது கிடேபெற்றிருக்குச் தன்மையைப் பெருமற்போயிற்று. தமிழையே தன்னிலத்து மொழியாகவுப், த*ிழ்*த் தெய்வ மாகிய தன்**னேயே** தனக்குத் தெய்வமாகவும் வடதிசை கொண்டிருப்பின் சிவபெ*ருமான் அ*வ் வட திசையைத் தாழ வீடான். சிவபெருமானுக்கு மேலாகத் திருமால் முதலிய பல தெய்வங்களும், தடிழுக்கு மேலாகப் பலமொழிகளும் இருப்பின், தென் திசையை மேலெழுர் திருக்கச் செய்திரார். சமமாக இருப்பின் தென்திசை உய**ர்க்** தெழுந்தபோது வடதிசையைத் தாழ்ந்தநிலேயிற்போகவீடார். இதனுல் சிவத் துக்குச் சமமாகவேனும் மேலாகவேனும் எக்தத் தெய்வமாவ தும், தமிழுக்குச் சம மாகவேனும், மேலாகவேனும் எந்த மொழியாவதும் இல்°ல என்பத ஜெய**மின்றி** அறியக்கிடக்கின்றது. தெய்வங்களும் மொழிகளும் இக்கிஃயிற் கிடக்க, தமிழ்த் தெய்வமும் தமிழுமே மேல்கிஃஸ்மினின்ற எனேத்தெய்வங்களோயும் எனே மொழி களேயும் தாழ்த்தாது உயிர்பெற்று வாழச்செய்தன என்று அறியவுமாயிற்றென்க.

இனி, தடிழ்க்குரிகிலாகிய அகத்திய முனிவர் கிடிபெருமான் ஆ**ிணையின்** படி தென்திசையை சோக்கித் திரும்பிய காலத்தில் எர்தத் தேவர்களுக்கும் அஞ் சாமலும் அடங்காமலும் மேலெழுக்கோங்கிய விர்திய மிலமையக் கண்டு, தமி**ழ்த்** தெய்வத்தின் வலியால், அதின எவ்வள_ுக்கு மேடுலழுக்தோங்கியதோ அவ்வளை வேக்குப் பாதலத்தில் அழுத்தி அற்பனமே கிடக்கச் செய்தனர்.

அதுவேயுமன்றி, இவ்வகத்திய முனிவர், திருக்குற்ருல மென்னும் திருப்பதி யில் சென்றபோ அதிய மொழியில் வல்லவராகிய அந்தணரெல்லாம் தம்மை அவமதிக்க, அதுபொருது, அவர்களுக்குத் தெய்வமாய் எண்ணிறந்த காலம் செடுமாலாய் நீண்டிருந்த திருமாலாகிய செய்வத்தின் தூலயில் கையை வைத்து "குறுகு குறுகு குற்றுலா" என்னும் தமிழ்மொழி மந்திரத்தைச் சொல்லி "எங் கள் தமிழ்த் தெய்வத்துக்கும், எங்கள் தமிழ் மந்திர மொழிக்கும் நீ பெரியோன் அல்லே. நீ மிகச் சிறியை. உன்னேப் போன்றுகும் இந்தப் பெரிய தெய்வ மாகிய சிவ சொரூபத்தி லடக்கம்; எல்லா மொழியின் மந்திரங்களும் தமிழ் மொழியாகிய மஹா மந்திரத்திலடக்கம்", என்று காட்டி அவ்வாரிய அந் தணர்களேயும் ஒட்டி, மேலுயர்ந்தோங்கி யிருக்கும் பொதிய மூலயில் என்றும் தீழ்றிருப்பாராயினர்.

உரு

இதனைல், தமிழ் மொழியும், தமிழ்த் தெய்வமும், தமிழாகிரியரும் தாழ்ந்த கிலேயில் தங்குதலில்லே என்னும் உண்மையை வெளியாக்கியவாரும். இவ் வுண்மை தோன்றவே – அசைவில் செந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறைபெல்ல என்ருர். இப்புராணம் முற்றும் தமிழின் சிறப்பைக் காதலாமலகம் போல் காட்டவல்ல தாகலின், இங்கு இவ்வளவில் நிறுத்தி இனிவரும் இடங்கள் தோறும் எடுத்துக் காட்டுவாம்.

இனி, இசைகளில் அமைந்துள்ள மொழிகள் சில, இசைகளில் அமையா மொழிகள் சில. மொழிகளெல்லாம் இவ்வாற கிடக்க, தமிழ் மொழியோ எல்லா இசைகளுக்கும் இடங்கொடுத்து இசைந்ததாய், எல்லா மொழிகளிலும் இசையாத பண்ணிசையைத் தனக்கே உடைத்தாய், அப் பண் ணிசையையே கொண்டு நீலேபெற்றுப் பெருகி யிருத்தலின் - இசைழழுதும் இடங்கொள்ளும் நீலேபெருக என்றுர்.

பொய்யறிவிணேயே பெருக்கி, பொய்ந்கிஃவிவேயே நாட்டி, பொய்யுடலில் புகுவதற்கு இடங்கொடிக்கும் ஏனேய மொழிகள் போலல்லாமல், மெய்யாகிய சிவனறிவினோயே பெருக்கி, மெய்யாகிய முத்தி நிஃவயிணயே நாட்டி, பொய்யுட விற் புகுதலொட்டாது, மெய்யாகிய கிவசொரூபத்தில் வாழ இடங்கொடுத் தலின் - மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிஃலபெருக என்றுர்.

இதனல், இசை முழுவதுக்கும், மெய்யறிவு முற்றுக்கும் இடங்கொடுப்பதாகியும், அயல் வழக்கின் துறைகளே வெல்லுக் திறமுடையதாகியும் உள்ள இன் தமிழ்மொழிக்கு இம் மண்ணுலகம் இடங் கொடுத்திருப்பதாலும். தென்மொழி என வழங்குவதற்குத் தென்திசை இசைக்திருப்பதாலும்-மிசையுலகும் பேறவுலகும் மேதினியே தனிவேல்ல எனவும், திசையினத்தின் பேருமையேலாம் தேன் திசையே வேன்றேற எனவும் கூறியவாரும்.

தீர்த்த விசேடத்தானும், சே த்திர விசேடத்தானும், மூர்த்தி விசேடத் தானும் சிறப்புற்று ஒங்குவது இம் மண்ணுலகமேயன்றி வேறு எக்த உலகமும் அன்றுகலான் - மேதினியே தனிவேல்ல எனவும், மூத்திசையிலும் வழங்கும் மொழிகளே யெல்லாம் தான்கொண்டு அவ்வப்பெயரான் வழங்காது தமிழ் மொழி யொன்றினேயே கைக்கொண்டு இடங்கொடுத்துத் தமிழ்காடு எனச்சிறப் புற்று ஒங்குதலான் - தேன்தேகையே வேன்றேற எனவும் கூறியவாறுமாம்.

எழுதா மறையாகிய ஆரிய வேதம் வழங்குர் திசைகளில் எல்லாம், எழுது மறையாகிய தமிழ்வேதம் சென்று தனது புகழை ஈாட்டி இருத்தலால் - திசை யூணத்தின் பேருமையெல்லாம் தெள்திசையே வெள்றேற எனத் தேற்றத்தாற் கூறிஞ்சென்க.

தாளுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தஃமைபெற நாளுடைய கிகழ்காலம் எதிர்கால நவைநீங்க வாளுடைய மணிவிதி வளர்காழிப் பதிவாழ ஆளுடைய திருத்தோணி அமர்ந்து போன் அருள்பெருக.

(எ - து.) முயற்சியை யுடைய சிருட்டி என்று சொல்லப்படும் தொழி வின் தன்மையானது முதன்மையைப் பெறவும், காளே யெண்ணிக்கையாக வுடைய ஙிகழ்காலமும் எதிர்காலமும், குற்றத்தினின்று ஃங்கவு<mark>ம், ஒளிபொருச்</mark> திய இரத்தினங்களாற் பிரகாசிக்கும் வீதிகளே யுடைத்தாய் எ<mark>க்காலத்தும் அழி</mark> யாது வளரும் இயல்பிண யுடைய சீகாழிப்பதியானது வாழவும், யாவ**ைரயும்** ஆனுர்தேன்மையிணயுடைய திருத்தோணியப்பா*து திருவ*ருள் பெருகவும், என்ப தாம்.

ஆன்மாக்கள் இருவிணயினின்ற நீங்கு தற்குப் புண்ணிய பாவக்களென் கின்ற தொழின் முயற்கி இன்றியமையாத செயலாகலானும், அம்முயற்கி பிறப் பானன்றி யமையாதாகலானும், அப்பிறப்பு கிருட்டித் தொழிலானன்றி அமையாதாகலானும், அந்த கிருட்டித் தொழில் பிரமனன்றி யமையாதாகலி ஞனும்-தாளுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தேலேமை பேற என்ருர்.

கிகழ்காலம் என்பது இப்பிறப்பு; எதிர்காலம் என்பது இனிவரும் பிறப்பு என்க. இருவகைப் பிறப்பும் காலத்தினளவாகப் போவதும் காலத்தின்ளவாக வருவ துமாம். அக்காலம் நாளன்றி நடைபெருவாகலான் - நாளுடைய நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்றுர். இருவினாயாகிய குற்றத்தை விளாவித்தை மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் புண்ணிய பாவச் செயல்களேச் செய்ய வொட்டாது, இப் பிறப்பில் வருர் தான்பத்தையும், தான்பத்துக் கேதுவாய் இனிவரும் பிறப்பையும் ஒழித்து, இனிப்பிறவா நெறிக்கேதுவாகிய முத்திகேறியைக் கூட்டும் சிவ புண்ணியங்களேயே செய்யுங்காலம் வந்தமையான் - நிகழ்காலம் எதிர்கால நலை நீங்க என்றுர். பிரளயங்கள்தோறும் வந்து மோதும் அஃலகளால் குவிக்கப் புடும் ஒளிவிடும் மணிகளெல்லாம் வீதிகள்தோறும் கிறைக்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றமையான், வாளுடைய மணிவீதி என்றுர். அழிக்கவரும் பிர எயங்கள் தோறும் அழிவுறுது வளர்ந்தோங்கி வருதலால் - வளர் காழி என்றுர். இக்காழிப் பதியைப் போலும் ஊழிதோருுங்கும் இயல்பி‰ோயுடைய கயிலாய **ராதன் மகரைாகிய ஆளுடைய** பிள்ளேயார் அவதாரஞ் செய்வதற்கு **இக்காழிப்** பதி இடமாயிருத்தலால் - பதி வாழ என்றுர். இக்காழிப்பதி பிரளயக்தோறும் தோணியாகும் காலத்து அத்தோணிபுரத்தில் முத்தான்மாக்க**ோ**த் த<mark>ன்னிட</mark>த் திருத்திக் காக்கும் தன்மையுடைத்தா யிருத்தலால் - ஆளுடைய திருத்தோணி என்ருர். அங்ஙனர் தோணியில் வாழ்வார் அருள் வசத்தராய் அவருள்ளத்தில் அன்பு பெருக இறைவன் அம்மையப்பனும் வீற்றிருக்கும் இயல்பினஞகலான் அநள்பெருக அமர்ந்தபோன் என்றுர்.

" தாளுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தஃமை பெற - முயற்சி பையுடைய மக்கட்படைப் பென்னும் பிரமனது தொழிற்குணமானது முதன்மை பெறவும்,'' என்று பதவுரையும், இப்பதத்திற்கே "இதுகாறு மில்லாத தஃமை மிக்க பிள்ளோயாரது திருவவதாரம் அப்படைப்புத் தொழிலுள் அடங்குதலால் அத்தொழிற்றன்மை தஃமை பெறவும்,'' என்று விசேடவுரையும் முன் உரை காரர் எழுதியுள்ளார். இஃதுபொருந்தா உரையாம்.

இவர் எழு திய பதவுரையில் மக்கட்படைப்பு முயற்கியை யுடைய தென் றும், அப்படைப்புத் தொழில் பிரமனது என்றும், அத்தொழிற் குணமானது முதன்மை பெற என்றும் பொருளாயிற்று.

இனி, விசேட வுரையில், இதுகாறும் பிறவியை யறியாது தஃவமை பெற் நிருந்த பிள்~ுயார், பிரமன் செய்யும் படைப்புத் தொழிலில் அகப்பட்டுப் பிறக்க வர் தாராகலின் , அப்பிரமன த படைப்புத் தொழிற்றன்மை தலேமை பெரு ஈ என் **ற**ம் பொருளாயிற்று.

ஆளுடைய பிள்ளோயார் அவதாரஞ் செய்ய வந்தது கிவபாத இருதயர் வேண்டுகோளின் பொருட்டேயன்றி-பிரமன் பொருட்டன்று. மேல் கஅ, கக-ம் செய்யுட்களே கோக்குக. அவற்ருல், முன்னே இடருழந்த சிவபாத இருதயர் மகப் பேறு வேண்டிரைரன்றும், அந்த மகன் பரசமயம் நிராகரித்து நீருக்கும் வன்மையாளரை யிருத்தல்வேண்டுமென்றும், அங்ஙனமான மகுனக் கொடுக் கும் கடவுள் ஆடிய சேவடியையுடைய சிவபெருமானே என்றும், அவன் தவஞ்செய்தாலன்றி அருள்புரியாவென்றும் எண்ணித் தவஞ் செய்தாரென்று கூறிரைசேயன்றி, பிரமன் இவ்வாறெல்லாம் எண்ணித் தவம் புரிந்தானென்று கூறிரைசெல்லே.

ஆகவே, ஆடிய சேவடியனுய்ச் சிவபெருமான் நின்றரு நகல் சிருட்டி முதலிய பஞ்சு கிருத்தியங்களேயும் உடையவன் தானே என்று அறிவுடையார் அறிதற்கே யன்றே! அங்ஙனமேயறிர்த பெரியாராகிய சிவபாத இருதயர் ஆடிய சேவடியா கூலைய மகப்பேறு வேண்டினு என்று வெளியாயிற்று. எனவே, சிவனது சிருட்டிக்குள் அகப்பட்டிருக்கும் மக்கு, பிரமனது சிருட்டிக்குள் அகப்பட்டார் என்று விசேடங் கூறவர்தமை பொருச்தாது என்க. பிரமனுக்குச் சிருட்டிக் கும் ஆற்றுலேக் கொடுத்தவர் சிவபெருமான். இதனே எச்த தூல்களிலும் பரக் கக் காணலாம். அங்ஙனமிருக்க, சிலபாத இருதயர் மகன் வேண்டு மென்று சிவின வேண்டி, அச்சிவன் அச்செயல் தனக்கின்மையினுல் பிரமினத் தான் வேண்டி சிவபாத இருதயருக்கு மகினக் கொடுக்குமாறு தவம்புரிக்தாரென்று பொருள்பட உரையெழுதல் பொருச்துமோ?

தன் த*லையைச் சிவன் கிள்ளி எறிய வேரெரு த*லேயைப் பிரமன் தனக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டானில் ஃல. தன் த*லேயைத் தானே படைத் தக் கொள்ள வகையறியாத இன் ரளவுக் த*லையற்றவளுகவே கிடக்கும் எழைப் பிரமஞ, பரசமயம் நீருக்கி, எங்கும் நீரு (வீபூ திமயமா)க்கும் மக*னப் படைக்க வல் லைவனு வன்? அந்தோ! பூ திசாதனம் விளங்காவண்ணம் செய்யவல்ல மக்க*னமெல் லாம் படைத்தவன் அப்பிரமனன்றே? அம்மக்க*னப் படைப்பதில் வன்மை யுடைய அப்பிரமன் அம்மக்க கள நிராகரித்து நீருக்கும் மக*ன என் படைக்க எண்ணுவான்! பூ திசாதனம் விளங்காவண்ணம் செய்யவல்ல மக்களெல்லாம் உலகில் வாழ்ந் திருந்தாலன்றே, தாளுடைய படைப்பென்னும் தொழிற்றன்மை தூலைமைபெற்றேருங்கும்?

இவபெருமான் தன்னப் பிரமன் அருச்சித்த தொழிலுக்குக் கூலியாகச் சிறிது சிருட்டித் தொழிலேக் கொடுத்திருக்கும் உண்மையை மறந்து, அத்தொழி லூக்கு அவுணத் தூலவஞைகவும் பிறப்பிலியாரது மகணே அவனது சிருட்டிக்கு உட்பட்ட மக்களுள் ஒருவராகவும் எண்ணிக் கூறிய உரையை மெய்யுரை யுணர்ந்தாசெல்லாம் பொய்யுரையாகக் கொள்வர். விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, தாளுடைய படைப்பேன்னும் தொழிற்றன்மை தலேமைபேற என்றருளிய அடியின் மெய்யுசை யாதோ எனின், ஆன்மாக்களுக்கு (1) இரு வூண யொப்பு வருவதர்கும், அது வந்த பின்னர் (2) மலபரிபாகம் உண்டாதற் கும், அத உண்டான பின்னர் (3) சத்திரிபாதம் பதிதற்கும், அத பதிர்த பின்னர் (4) சிவஞானம் விளங்குவதற்கும், அது விளங்கிய பின்னர் (5) சிவானு பவத்திற்கு வேண்டிய சிவானுக்கிரகத்திற்குரிய முயற்சிகளேச் செய்தாலன்றி இங்ஙனம் கூறிய ஐச்தம் ஆன்மாச்சுளுக்குச் சித்தியாதல் கூடாதாகலான் அம்முயற்சியைத் தாள் என்றம், அம்முயற்சி தனு, காண, புவன, போகம் என்னும் நான்கும் வாய்ச்கப் பெற்றுலன்றி அமையாதாகலான் அதவேத் தோழிய்றன்மை என்றும், அத் தாளுடைய தொழிற்றன்மை சிருட்டி என்னும் தொழிலே இறைவன் தலேமையாகக் கொண்டாலன்றி மேலே சொல் விய இருவினேயொப்பு முதலிய ஐச்தும் முற்றுப்பெறுதாகலான் அச்சிருட்டித் தொழிலேத் தலேமைபேற என்றும் கூறிரைன்பதாம். (உடு)

அவதாரத்தின் சிறப்பு

அவம்பெருக்கும் புல்லறிவின் அமண்மு தலாம் பரசமயம் பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்படால் ஹழிதொறும் தவம்பெருக்கும் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்களெல்லாம் சிவம்பெருக்கும் பிள்ளேயார் திருவவதா ரஞ்செய்தார்.

2.5

(எ - த.) பாவத்தைப் பெருகச்செய்யும் இற்றநிவினேயுடைய சமணைசமய முதலாகிய புறச்சமயங்களால், பிறவித் தொக்கினையைக் குன்று து பெருகச் செய் யும் தீயுகொறிகள் பாழ்பட்டுப்போக, தவறு து வருகின்ற ஊழிக்காலங்கள் தோறும் கெடாது வருகின்ற இயங்கியற்பொருளும் நிலேயியற் பொருளுமாகிய உயிர்க வெல்லாம், சிவமாக்தன்மையைப் பெருகச் செய்யவல்ல சரியையாதி தவங்களே விடாது அதிகரித்துச் செய்யும் சண்பை என்னுக் திருப்பெயரின்யுடையை சீகா ழிப் பதியில் ஆளுடைய பிள்ளயார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினர், என்பதாம்.

பவம் பெருக்கும், அவம் பெருக்கும் புல்லறிவின் அமண்முதலாம் பரசம யம், புரைநெறிகள் பாழ்பட எனவும், ஊழிதொறும் தாவில் சராசங்களெல் லாம் சிவம்பெருக்கும் தவம்பெருக்கும் சண்பையிலே பிள்ளயார் திருவவதாரம் செய்தார் எனவும் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இதனுல், அமண்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட புறச்சமயிகளெல்லாம், புண்ணிய பாவங்களே அறியும் அறிவற்ற சிற்றறிவினரென்றும், அவர்களால் கூறப்படும் சமயகெறிகளெல்லாம், தன்பத்தக்கிடஞ் செய்யவல்ல பிறவிபேதங்களேயும் அங்ஙனமான பிறவிகளேக் கொடுக்கவல்ல பாவங்களேயும் மேன்மேல் விடாது பெருகச் செய்யவல்ல தீயகெறிகளென்றும், அத்தீய கெறிகளே ஆன்மாக்களெல்லாம் அறியுமாறு செய்து அவர்களே அவைகளிற் புகவொட்டாது, அவைகளேப்பாழ்படுத்தப் பிள்ளயார் திருவவதாரஞ் செய்தாரென்றும், அவதாரம் செய்த இடம் சண்பை என்று சொல்லப்படும் சீகாழி என்றும், அப்பதி கல்ல ஊழிகள் கோறும் அழிவுருது இருப்பதென்றும், அங்குள்ள சராசரங்களாகிய உயிர்க கெள்லோம் சிவத்தன்மை பெருகும்படியான தவத்தைப் பெருக்கும் தவசீல முடையனவென்றுங் கூறப்பட்டன.

ஆன்மாக்களெல்லாம், இமையளவும் உபகாரமல்லால் வே*ௌன்* நியக்கா நிர்க்குணக்கடலாகிய பாசிவத்தைத் தம்முட்கொள்ளும் போநிவி**கோ யி**ழர்**து,** சிற்ற**றிவினராய்ச் சடமாகிய தத்**துவ பேதங்களோயும், பாசவசப்பட்டுழெலும் ஆன்ம பேதங்களோயும் பர<mark>மா</mark>கத் தம்முட்கொண் குழல்கின்றனராகலான் அவர்கள யெல்லாம் - புல்லநி**வு (**கோயுடைய)ன் அமண்ழதலாம் பரசமயம் என்*ருர்*.

உபகார குணை முடைய பாகிவனே மிழந்த அவர்கள் தானம் யாகம் தீர்த்தம் ஆச்சிரமம் தவங்கள் சார்தி விரதம் கன்மம் யோகம் என்னும் இவைகளே விடாது செய்பவரா யிருந்தாலும், ''எர்நன்றி கொண்றுர்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லே, செய்ர்நன்றி கொண்ற மகற்கு'' என்றபடி அவர்களெல்லாம் செய்ர்நன்றிகொன்ற மக்களாதலானும், அரனடிக்கன்பிலாதார் ஆகலானும், அவர்கள் செய்யும் அறச் செயல்களெல்லாம் பாவச்செயல்களாய் முடியுமாகலானும் அவர்கள் செயல்களே-அவம்பேருக்கும் என்றுர்.

அவர்கள் இயற்றிய அறச்செயலெல்லாம் பாவச்செயலாய் முடிந்ததனுல் அப்பாவத்துக்குப் பயன் இந்திரியங்களாலும், தெய்வங்களாலும், பூதபவு திகங்க ளாலும் மாறி மாறித் தாபங்களே யடைந்து, வெயில் சகித்திடாப் புழுப் போல் வெம்பும் பிறவிகளுட் பட்டு வாழ்தலே யாகலான், அப்பயின - பவம் பேருக்கும் என்ருர். ஆகவே, பாசமயிகள் கூறும் கூற்றுகளும், செய்யும் செயல் களும்பாவத்தைப் பெருக்குவனவாயும், பிறவிகளேப் பெருக்குவனவாயும் இருத்த லால் அவருடைய செறிகளே - புரை நெறிகள் என்ருர்.

இங்ஙனமான தீரெறிகள் சிவபெருமா'ன மறக்கவும் இகழவுமாயிருக்கின்ற தீயோர்களுக்கே நெறியாயிராமல், சிவபெருமா'ன நீணக்கவும், புகழவுமாயிருக் கின்ற நல்லார்களுக்கும் நெறியாக வரக் தூலப்படுமானுல், அத் தீரெறிகளேப் பாழ்படுத்தி விலக்கி, அர்நல்லோர்களே வைதிக சைவரெறியாகிய நன்னெறிக் கண் போகவிடுத்தற்கு இறைவன் அருளுருவாகிய குருவடிவங்கொண்டு வருதல் அவனது கருணேத்திறமாகலான் - புள்ளயார் தீருவைதாரேஞ் செய்தோர் என்றுர்.

அங்கனம் அவதாரம் செய்யுங்கால் அவமும் பவமும் பெருக்கும் அவக்கட்டங்களுக்கும், பவக்கூட்டங்களுக்கும் இடமாயிருக்கும் பதியிலே அவதாரஞ் செய்யாமல், கிவமும் தவமும் பெருக்கும் கிவக்கூட்டங்களுக்கும் தவக்கூட்டங் களுக்கும் இடமாக இருக்கும் திருப்பதியில் அவதாரஞ் செய்தல் அருளுருவாகிய குரு வடிவத்திற்கு இயல்பாகலான்-சிவம் பேருக்கும் தவம் பெருக்கு(வனவாகிய) சார சரங்களேல்லாம் (குடிகொண்டிருக்கும்) சண்பையிலே திருவவதாரஞ் செய்தார் என்றுர்.

சண்பை நகர் பெருகு ந் தன்மையை யுடைய சிவமும் தவமும் இடங்கொண் டிருத்தற்குப் பதியாயிருத்தலால், அங்ககாமும் எல்லூழி தொறும் அவ்வூழிக எால் அழிவுறுது தவத்தையும் சிவத்தையும் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பார் நல்லூழி தோறும் தவம்பேருக்கும் சிவம்பேருக்கும் சண்பை என்றுர்.

நல்ல வெயில், நல்லபாம்பு என்பது போல, அழிக்குர் தொழி ஃயுடைய ஊழியினே நல்லூழ் என்ருர். சரங்களெல்லாம் தவம் பெருக்கும் கிவம் பெருக்கும் என்னுதை அசரங்களேயும் உடன் எண்ணிக் கூறியதனுல், அசரமாகிய எல்லாப் பொருள்களும் சரங்களைகிய சங்கமங்களுக்கு உபயோகப்படு தலால் அசரங்களே பும் உடன் சேர்த்து - தலம் பேருக்கும் சிவம் பெருக்கும் என்ருர். (உகு

சீகாழிப் பதியிலுள்ளார் <mark>யாவரும் மகிழ்தல</mark>்

அப்பொழுது பொற்புறு திருக்கழு மலத்தோர் எப்பெயரி னேரும்அயல் எய்தும்இடை யின்றி மெய்ப்படு மயிர்ப்புளகம் மேவியறி யாமே ஒப்பில்களி கூர்வதொர் உவப்புற உரைப்பார்.

2_67

(எ - தா.) பிள்ளோயார் திருவைதாரஞ் செய்த அந்நாளில், அழகு மிக்க சீகாழிப்பதியிலுள்ள எத்தின வகைப்பட்டுள்ள வருணாத்தவரும் ஒதுங்கி நிற் பதற்கும் செல்வதற்கும் இடைவெளியில்லாமல், பிள்ளோயார் அவதாரஞ் செய்த அவ்விடத்தில் வந்துகூடி, தத்தம் உடம்புகளில் உண்டாகும் மயிர்ப்புளகம் உடையவராய், தம்மை யறியாமலே தங்கள் உள்ளத்தில் ஒப்பில்லாததாகிய ஒர் ஆனந்தம் மேலிடுவதால் மகிழ்ச்சியுறுவதை ஒருவரோடு ஒருவர் கூறிக்கொள்வார் என்பதாம்.

அவதாரஞ் செய்த பிள்ளோயார் யாவராலும் போற்றப்படும் முருகப்பெரு மானே என்று யாவரும் பின் எளிதின் உணர்ந்து கெளிக்குமாறு, அக் காழிப்பதியி லூள்ளார் யாவருக்கும் அவரவர் அறியாவண்ணம் அவரவர் உள்ளத்தில் களிப் பும், புளகாங்கிதமும் ஆகிய ஆனந்தச்செயல்களே இறைவென் விளேவித்தேனன் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

யாவரிடத்தம் உண்டாகிய இவ்வானந்தச் செயல் தெய்வத்தின் செயலே என்பதைப் பின்வரும் திருப்பாட்டுகளானறிக.

தெய்வத்தினிடத்தில் யாவருக்கும் அன்புண்டா**தல் இயல்பாகலானும்,** பிள்ளேயாரும் தெய்வமே யாகலானும் எல்லா வருண**த்**தினருக்கும் அ<mark>ன்பும்</mark> ஆனர்தமும் உண்டாயிற்றென்க.

தெய்வச் செயலால் களிப்புண்டாகப்பெற்ற ஒவ்வொருவரும் ''இன்ற கம் முடைய சீகாழிப்பதியில் என்ன தெய்வச்செயல் உண்டாயிற்ரு! அதுண காம் அறியா திருக்கின்ருமே!'' என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றபொழுது பிள்ளோ யார் அவதாரம் தெரியவாவே, அங்கு யாவரும் வந்து இடமின்றி கெருக்கமாகக் கூடிஞர்களாகலால் - அங்த எய்தும் இடையின்றி என்றுர். (உஎ)

கூட்டத்தார் கூறலீ

சிவனருள் எனப்பெருகு சித்தமகிழ் தன்மை இவண்இது நமக்குவர எய்தியதென் என்பார் கவுணியர் குலத்தில்ஒரு காதலன் உதித்தான் அவன்வரும் நிமித்தம்இது வென்றதி சயித்தார்.

20

(எ - தை) அங்கு கொருங்கிக் கூடிய கூட்டத்துள் சிலர், ''ராம் மனமகிழுந் தன்மையாகிய இது, சிவபிரானது திருவரு'ளப்போல மனத்தின்கண் பெருகா கிற்பதற்குக் காரணம் யாது?'' என்ற கேட்டார்கள். அதற்குச் சிலர் ''நம் முடைய சீகாழியில் கவுணிய கோத்திரத்தவராகிய சிவபாத இருதயர் என்னும் வேதியருக்கு ஒரு புத்திரர் வரப்போசின்றுர்; ஆகலான், அவர் வருதற்கான ான்னியித்தமாகும் நம்மிடத்திலே தோன்றிய இவ்வானர்தம்'' என்றுர். '' அவதாரமாயிஞரா?'' என்று வினவிஞர் கிலர், ''அவதரித்து விட்டனர்'' என்றுர் வேறு கிலர், அது கேட்ட யாவரும் அதிசயம் அடைந்தனர் என்பதாம்.

''இன்றுண்டாகிய மகிழ்ச்சி உலகக் காட்சியில் ஈமக்கு உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போலில் இரு ம்பவர்க்கு அருளால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போல் இருக்கின்றது. இம்மகிழ்ச்சி ஈமக்குண்டா தற்குக் காரணம் என்னே?'' என்று அதிசயித்தனர் என்றும், அதற்குச் சுறுந்த அறிவீணயுடைய சில முதி யோர் ''தன்னை வில் காட்டும் ஒளியிணயுடைய சுத்திரம் போலும், தோனிருக்கும் வளர்க்தும் காட்டும் ஒளியிணயுடைய சுத்திரன் போலும், தானிருக்கும் இடத்தளவும் காட்டும் ஒளியிணயுடைய சிரத்தைப்போலும் அருள்பெற்றே நுடைய செய்தியாக இருப்பின், இன்று இவ்வருண் மகிழ்ச்சி சமக்கெல்லாம் உண்டாகாது; மற்றென்னென்னின், அகண்டாகார ஒளியினக் காட்டும் சூரி யிணப்போன்ற அருளுருவுடையாரது செய்தியாக இன்றிருத்தலான் ஈமக்கும் இவ்வருண் மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று; அஃதாவது, ஆதிமூர்த்தியாகிய சிவனரு ளாயுள்ள முருகன் இங்கு இன்று இப்பொழுத அவதாரம் செய்திருத்தலால்'' என்றும் கூறினைசன்ற இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

இவ்வுண்மை தோன்றவே, கிவனருளென ஒரு காகலன், கவுணியர் குலத் தில் உதித்தான், (அதனுல்), இவண் நமக்கு - சிவனருளேனப் பெருதேசீத்த மைகிழ் தன்மை வா எய்தியது என்றம், அவ்வருளாளன் தன்னப் பிள்ளோயாகப் பெற்ருருக்கு மாத்திரம் அருள் செய்ய வந்தவனன்ற; இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அருள்செய்ய வந்தவன், என்னும் அவனது அருட் பெருக்கர் தோன்ற முன் காட்டிய, நன்னியித்தம் என்று—அதிசெயித்தார் என்றுங் கூறிஞர்.

அசாப் பொருள்களும் மகிழ்ந்தமை

பூமுகை அவிழ்ர்து மணம் மேவுபொழில் எங்கும் தேமருவு தாதொடு துதைக்கதிசை எல்லாம் தாமருவு சோதிவிரி யத்துகள் அடக்கி மாமலய மாருதமும் வர்தசையும் அன்றே.

25

(எ - தா.) சரங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களுடைய மகிழ்ச்சி மேலே சொல்லிய வாறிருக்க, எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள சோஃவிடங்கள் எங்கும் பொருந்தும் படி, பூவரும்புகள் முகையவிழ்ந்து வாசின வீசி தேனேடு சேர்ந்திருக்கும் மக ரந்தங்களே நெருங்கும்படி சிந்தின; அங்ஙனம் நெருங்கிச் சிந்திக்கிடக்கும் மகரந் தப் பொடிகளே, பெரிய பொதிய மஃவிற்ரேருன்றும் இளந்தென்றற் காற்றுனது அச்சோஃவின்கண்டைத்து வாரிக்கொண்டு அச்சோஃவைய வெள்ளிடையாக்கிப் பிரகாசிக்கச் செய்து சீகாழிப் பதியின்கண் நுழைந்து எவ்விடத்தும் வீசி உலவா தேற்கும் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், சீகாழிப் பதியிலுள்ள அசரப்பொருள்களும் பிள்ஃன யார் அவதாரம் செய்த அர்நாளில் தாம்தாம் மகிழ்ந்து செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தனவெண்று கூறப்பட்டது. எனவே, சோலேகளிலுள்ள பூக்களில் அரும்பாயிருப்பன சிலைவென்பத இன்றி, எல்லா அரும்புகளும் மலர்ந்து மகரந்தப்பொடிகளே அச்சோலேகள் முழுவதும் சிந்தின; மலயமாருதம் எனப்படும் தென்றற் காற்றுனது அந்த மகரந் தப் பொடிகளே வாரிக்கொண்டு சீகாழிப் பதியினுள்ளே நுழைந்து அவற்றைச் சிந்தி, சிறு காற்றுக அசைந்து சுகஞ்செய்தது என்றவாறும். (உக)

தேவர்களும் மகிழ்ந்து செய்த செயல்

மேஃயிமை யோர்களும் விருப்பொடு கரப்பில் சோஃமலர் போலமலர் மாமழை சொரிர்தே ஞாலமிசை வந்துவளர் காழிநகர் மேவும் சிலமறை யோர்களுடன் ஒமவிண செய்தார்.

/b_0

(எ - த.) மண்ணுலகில் சராசரங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் மகிழ்ந் தது போல, விண்ணுலகிலுள்ள தேவர்களும், முருகன் தங்களுக்குச் சேபைதி யாய் வந்து தங்களுக்குள்ள பகைமையை ஒழித்துப் பொன்னுலகில் வாழச்செய் தது போல், இப்பொழுது ஆன்மாக்களுக்குள்ள மும்மலப்பகைமையைப் போக்கி அவர்களேப் பொன்னர் மேனியன் வாழும் சிவலோகத்தில் வாழச் செய்ய இம்மண்ணுலகில் ஞானுசிரியனுய் வந்தனன் என்று மிக்க மகிழ்ச்சியுடையவர் களாய், மேகமானது வஞ்சூனயின்றி நீர்மழையைக் கார்காலத்தில் பெய்வது போல், கற்பக மலர்களே வாரிவாரி இடைவிடாது பொழிந்து, பின், இந்நிலவுல கின் ஊழிக்காலத்தம் அழிவுளுது வளர்கின்றகாழிப் பதியின்கண் வந்து, அங்கு வாழும் வைதிக சீலர்களாகிய பூசுரர்களோடு தாங்களும் பூசுரர்களாய்க் கலந்து, அவர்கள் பிள்ளேயார் அவதாரஞ் செய்ததற்காகச் செய்யும் ஒமச்சடங்கினேச் செய்தார்கள் என்பதாம்.

விண்ணுலகில் உள்ள சார்கள், "முருகப் பெருமாளுல் போகத்துக்குள்ள பகைமையைப் போக்கிக் கொண்டு பொய்ப் பொருளாயுள்ள பொன்னுலகில் வாழும் பொய் வாழ்வினாப் பெற்ருமேயன்றி, போகத்துக்குள்ள பகைமை யைப் போக்கிக் கொண்டு மெய்ப் பொருளாயுள்ள பொன்னுலகில் வாழும் மெய் வாழ்வினப் பெற்ருமில்லே. மண்ணுலகிலுள்ள பூசார்கள், கம்மைப் போலன்றி போகத்துக்குள்ள மும்மலப் பகையைப் போக்கிக் கொண்டு, மெய்ப்பொருளாயுள்ள பொன்னுலகத்தில் வாழ அம்முருகினத் தம்பொருளாகக் கொள்ளத் தகும் மகனுகப் பெற்று அவின உத்தேசித்து ஒமஞ் செய்யப் போகின்றுர்கள். இந்த யாகக் செய்ய சமக்கு எப்பிறப்பில் கூடப் போகின்றதை!" என்று அன்பு மேலிட்டவராய்ச் சுரர்களாயிருக்கும் அச்சரீரத்தை விட்டுப் பூச ரர்களாய் அவர்களோடு கலத்து ஒமஞ்செய்யத் திலப்பட்டார்களென்று இத் திருப்பாட்டான் கூறப்பட்டது.

வேதவோலி எங்கும் எழந்த சிறப்பு

பூதகண நாதர்புவி வாழஅருள் செய்த நாதன்அரு ளின்பெருமை கண்டுநலம் உய்ப்பார் ஒதுமறை யோர்பிறி துரைத்திடினும் ஒவா வேதமொழி யால்ஒலி விளங்கிஎழும் எங்கும்.

质。あ

(எ - து.) சுரர்கள் பூசுரர்களோடு கலர்து ஓமச் சடங்குகளேச் செய்ய வக் ததுபோல், கைலாச வாசிகளாய் வாழும் சிவகணத் த‰வரெல்லாம், வேதரெறி சைவகெறி பத்திகெறி என்னும் இம்மூவகை கெறிகளினும் வாயும் மெய்யும் சிக்தையுஞ் சென்று சிவனடியைக் கூடிச் சிவானுபவச் செல்வராய் இவ்வுலகி லுள்ளார் வாழும் பொருட்டு ஆளுடைய பிள்ளேயாரை இச்சீகாழியில் அவதாரஞ் இறைவனுடைய திருவருளின் பெருமையை ஆராய்க்துணர்க் தவர்களாய்ச் சுரர்கள் பூசுரர்களோடு கலந்து ஓமச்சடங்கிணச் செய்யவந் ததுபோல், தூங்களும் அவ்விருவர்களோடும் கலந்து சைவச் சடங்குகளேச் செய்வாராயினர். சிவகணாத்த‰வர்கள் இவ்வாறு வை திகச் செயலோடு சைவச் செயீலயும் செய்துகொண்டிருக்க, வேதங்கள் நாம் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று மிக்க ஊக்கப்பாடு உடையவைகளாய், அங்கு வேதம் ஒதும் வேதியாகள் வேதமோதும் செயலேவிட்டு வேரெரு செயலேச் செய்யப் போவாராய்ப் பிறவார்த்தை உளப் பேசு வாராயின், அதைப்பிறர் அறியாவண்ணம் தாங்கள் அந்த வேதபாகத்தை விடாது சொல்லவேண்டிய பதக்கிரமங்களே ஒன் றன்பின் ஒன்றுகப் பேரோசையோடு எங்கும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், கைலாசத்தில் தங்களே ஆண்டு கொண்டிருந்த சாமி நாதன், பூவுலகிலுள்ள சிவனடியார்களே ஆளும்பொருட்டு இச்சீகாழியில் அவதா சஞ் செய்ய வந்தனன் ஆகலான், சிவகணத்தலேவர்கள் அக்கயிலையிலிருக்க ஆற் ருதவர்களாய், அவதாச நாளன்று அங்கு வந்து, தாங்கள் செய்யவேண்டிய சிவாகமச் சடங்குகளேச் செய்தனர் என்றும், அக்காலத்தில், வேதங்களும், தங் களுக்கு முதலாயுள்ள பிசணவத்திற்குப் பொருள் சிவனெருவனே என்று அவ்வேதத்திற்கு அவனேயே பொருளாய் வைத்து, பிறதெய்வங்களே யொதுக்கிய அவ்வரிய செயலுக்கு ''இதுகாறும் நாம் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு செய்வதற்கின்றி கிடந்தோம். அச்செயலே இப்பொழுது செய்வோம்'' என்று ஒருங்குகூடி சீகாழியில் வந்து, வேதம் ஒதும் வேதியர்கள் வாயளவே நில்லாது தாங்களே பேசானந்தத்தோடு பேசொலி செய்து கொண்டிருந்தன என்றும் கூறியவாரும்.

இதனைல், ஆனுடைய பின்போர் முருகனே என்று உலகினரெல்லாம் எளிதில் உணர, பூதகணநாதர், நாதன் அநளின் பேருமை கண்டு நலம் உய்ப் பார் என்றும், அந்தணர்களே கோக்காது, வேதங்களே எங்கும் ஒலிவிளங்கி எழும் என்றுங் கூறினர்.

(டகை)

தருக்கள் ழதலியவை செய்த நன்மையின் சிறப்பு

பயன் தருவ பஃறருவும் வல்லிகளும் மல்கித் தயங்குபுன அந்தெளிவ தண்மையுடன் நண்ணும் வயங்கொளி விசும்புமலி னங்கழியும் மாரு நயம்புரிவ புள்ளொலிகள் நல்லதிசை யெல்லாம்,

15_2

(எ - தா.) சிவகணாத்த‰வர்களும் வேதங்களும் தாம் தாம் செய்ய வேண் டியவற்றைச் செய்தவாறுபோல், அக்காழிப்பதியில் எத்திசையின் கண்ணும் உள்ள பலவகையான விருட்சங்களும், கொடிகளும் செழிப்புடையனவாய்த் தாம் தாம் கொடுப்பனவாகிய பலன்களேக் கொடுப்பனவாயின, நீர்களும் இட வேற்றுமையானும் செயல் வேற்றுமையானும், **வேற்றுமைப்படாது குளி**ர்ச்சி யுடன் தெளிவுடையனவாயிருந்தன, சூரிய சந்**திரர்கள் செல்லு**தற்**கு மார்க்கமா** யிருக்கின்ற ஆகாயமும் யாதொரு களங்கமுமின்றி கிர்மலமாய்ப் பிரகாசித்தது, பறவைகள் ஒன்ருடொன்று மாறபடாமல் சுபங்களேக் காட்டும் ஒலிகளேயே ஒவித்தன் என்பதாம்.

தருக்கள் முதலியன பிறவி பேதங்களேயாயினும் அவைகளும் உயிர்வாழும் இடங்களே யாகலான் அவ்வவ்வுருக்களிலுள்ள உயிர்களும் பிள்ளேயார் அவ தாரஞ் செய்தமையைக்கரு தி மகிழ்ர் து நல்லனவற்றைச் செய்து நல்லனவாகவே (m2) யிருர்தனவென்று இத்திருப்பாட்டான் கூறப்பட்டது.

வாத்திய முழக்கொலிச் சிறப்பு

அங்கண்விழ விற்பெருகு சண்பையகன் மூதூர் சங்கபட கங்கருவி தாரைமுதலான எங்கணும் இயற்றுபவர் இன்றியும் இயம்பும் மங்கல முழக்கொலி மலிர்தமறு கெல்லாம்.

/F_//F_

(எ - து.) அழகிய அவ்வவ் விடங்கள்தோறும் மேலே சொல்லியபடி சுப சகுனங்களாலும் மங்கல விழவினுலும் பெருமை பெற்றிருக்கின்ற அச்சீகாழிப் பதியில், சங்கங்களும் ஒருகட் பறைகளும் நரம்புக்கருவிகளும் திருச்சின்னங்களும் ஆகிய இவ்வாத்தியங்கள், எவ்விடங்களிலும் தம்மை எடுத்து ஊதல் கொட்டல் முதலிய செயல்கள் செய்வார் செய்யாதொழியினும், தாமாகவே முழங்குவதால் வீதிகள் எல்லாம் தெய்விகமான மங்கல வொலிகளால் நிறைந்திருந்தன என்ப தாம்.

உசு-வது திருப்பாட்டில், ''தவம் பெருக்கும் சண்பையிலே தாவில் சரா சரங்க செல்லாம், சிவம் பெருக்கும் பிள்ளேயார் திருவவதாரஞ் செய்தார்" என்று கூறிஞராகலான், அங்ஙனங் கூறியபடியே சரா சரங்களுக் கெல்லாம் சிவம் பெருக்கிய திறத்தை சிவனநுள், எனத் தொடங்கும் உஅ-ம் திருப்பாசுர முதல், இத் திருப்பாசுரம் வரையில் எடுத்துரைத்தனர் என்க.

எனவே, சிவபெருமான் எங்கும் கிறைக்து வகித்திருப்பவனுகலானும், தன் மகனே ஆளுடைய பிள்ளேயாராய்ச் சீகாழியில் வரச்செய்தன ஞகலானும், வரச் செய்த அந்நாளில் அந்தந்த சராசரங்களில் நின்றும் செய்யவேண்டிய மங்கலச் செயல்கினச் செய்வித்தனன் என்றும், அங்ஙனம் செய்த அவைகளில் எல்லாம் தனது அருளால் விளேயும் மகிழ்ச்சியை விளேவித்துப் பரவசமுற்றிருக்கச் செய்தனன் என்றும் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டானும் வியர்து கூறிஞர் என்பதாம்.

எனவே, வேதங்களே நாற்புறமும் சூழ்ந்து விடாது ஒவித்திருக்கச்செய் தான், தேவர்களேயும் சிவகணங்களேயும் வைதிக சைவத்துக்குரிய சடங்கு களேச் செய்திருக்கச் செய்தான், வாத்தியபேதங்களே யெல்லாம் தாமாகவே இசையின்படி ஒவித்திருக்கச் செய்தான் என்பதாம். (15. 15.)

தந்தையார் மங்கலங் கொண்டாடல்

இரும்புவனம் இத்தகைமை எய்த அவர்தம்மைத் தருங்குல மறைத்தலேவர் தம்பவன முன்றில் பெருங்களி வியப்பொடு பிரான்அருளி ஞலே அருந்திரு மகப்பெற அணேந்தஅணி செய்வார்.

IS A

(எ - தா.) கிவலோகத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் இம்மண்ணுலகத்திலும் உள்ளயாவரும், இவரொழிந்த அசாவுமிர்களும் கிவபெருமாஞல் பெருகியை மிக்க மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய் அந்நிலையில் இருக்க, இத்தகைய குதாகலத்தை உண்டாக்கிய ஆளுடைய பிள்ளயானாப் பெறும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற வேத பாரகராகிய சிவபாத இருத்யர், சிவபெருமான் அருளிஞல் அப் பெருமானுக்கு மகஞுயுள்ளானைரத் தமது மகஞைகச்சொல்லும்படி பெறவந்த தாகிய, திருவிழாவிற் குப் பொருந்தியதாகிய மங்கலச் செயல்களே, மிக்க களிப்பிகூடும் அதிசயத் தோடும் தமது திருமாளிகையின் முற்றத்தில் செய்வாராயிஞர் என்பதாம்.

மறைத்த%வாட் பிரான் அருளிஞலே அருந்திருமகப் பெற அணேந்த அணி, பெருங்களிவியப் பொடுதம் பவன முன்றில் செய்வார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சிவபாத இருதயர் பெற்ற புத்திரப்பேற தமது இல்லற வீயல் ஒங்குவ தற்கேயல்லாமலும், பூதபரம்பரைகள், வேதரெறி, சைவத்துறை என்னும் இவற்றின் உண்மைகளே யுணர்க்து ஒங்குவதற்கும் ஆகலான் - பிரான் அருளி ஒலே அருந் திருமகப்பேற என்றும், தாம் பெற்ற மகப்பேறுன்றே தமது குலம் ஒங்கவும், பூதபரம்பரைகள் ஒங்கவுமாகப் பெற்றமையான் - பேருங்களி வியப்போடு என்றும், இல்லறவியலுக்கு ஏற்றபடி புத்திரப் பேற்றை மிகச் சிறப்பாகப் பெற்றுக் களிப்படைந்தது போல் அதற்குரிய எனேச் சடங்குகளேயும் வேதமுறைப்படியே செய்து களித்தல் இன்றியமையாத செயலாகலான் அக்களிப் பினேயும் அடையுமாற செய்யவேண்டிய செயல்களேச் செய்வார் என்பார் அணேந்த அணிகேய்வார் என்றும், மறைத்தலேவராகிய இறைவனுக்கு மகன ராகிய முருகளேத் தம்முடைய மகஞராகப் பெற்றுராகலான் சிவபாத இரு தயரை - மறைத்தலேவர் என்றும் கூறிஞர்.

இதனுல், மறைத்தஃவவராகிய சிவபாத இருதயர், மறைக்குத் தஃவமை யாகிய பிரணவத்திற்குப் பொருளுரைத்த திருமகளுருக்கு, மறைச் சடங்கிண யாவரும் அறிய மறைக்காமற் செய்யத்தொடங்கினர் என்று கூறப்பட்டது.

மங்கலச்செயல்களின் வகை

காதல்புரி சிந்தைம்கி ழக்களி சிறப்பார் மீதணியு கெய்யணி விழாவொடு திளேப்பார் சூதநிகழ் மங்கல விணத்துழனி பொங்கச் சாதக முறைப்பல சடங்குவிண செய்வார்.

15_(F)

(எ - தா.) பல மறையவர், சிவபாத இருதயருக்கு வாய்த்ததாகிய புத்திரப் பேற்றைச் சிர்தையில் நீணக்க, அச்சிவபாத இருதயரிடத்தில் மகிழ்ச்சியையும், பிள்ளோயாரைக்கண்டு மேன்மேற் பெருகும் ஆசையினயும், "இப்பிள்ளோ யால் ஈமது குலம் ஒங்குமன்றே?" என்ற எண்ணு தலால் உண்டாகும் களிப்பினே யும் உடையராய்ச் சிறப்படைக் திருப்பார்கள்; பல மறையவர், பிள்ளோயார் அவ தாரஞ் செய்ததற்கென முன்செய்வதாகிய உடம்பிற் பூசும் கெய்விழாக் கொண்டா 9 தலாகிய அவ்விழாவினேச் செய்து தினேத் திருப்பார்கள்; பல மறை யவர், அவதாரஞ் செய்த அன்ற கொண்டா 8 வதாகிய மங்கலச் செயல்கரு தி, ஆரவாரங் காட்டு தலாகிய மங்கல வாத் தியங்களெல்லாம் ஒன்றின் மேலொன்ற முழங்க, சாதகருமம் செய்யும் விதிக்குரிய பல சடங்குகளேச் செய்வாராயிஞர் என்பதாம்.

பார்ப்பன மகளிர் செய்யும் மங்கலம்

மாமறை விழுக்குல மடந்தையர்கள் தம்மில் தாம்உறு மகிழ்ச்சியொடு சாயல்மயில் என்னத் தூமணி விளக்கொடு சுடர்க்குழைகள் மின்னக் காமர்திரு மாளிகை கவின்பொலிவு செய்வார்.

15_சா

(எ - தா.) தால்களுக்கெல்லாம் முதல்தால் எனப்படும் சிறப்பூணாயுடைய வேதம் வழங்கப்பெற்ற மேன்மையிணாயுடைய வேதியர்குலப் பெண்கள் தம்முள் இயற்கையா யுண்டாகும் மகிழ்ச்சியுடனே சாயூலாயுடைய மயில்போதும் கடை யிணாயுடையவர்களாய், கா தில் அணிர் திருக்கும் குழை முதலியை ஆபாணங்கள் பிர காசிக்க, இரத்தின தீபங்களோடு பின் கோயார் அவதாரஞ் செய்த அழகியே திரு மாளிகையை அலங்கரிக்கத் தொடங்கிஞர்கள் என்பதாம்.

பிள்ளப் பேற்றிஞல் உண்டாகிய மகிழ்ச்சி பகவதியாருக்கே யல்லாமல் பார்ப்பன மகளிர் யாவர்க்குமே உண்டானமையான் - தம்மில் தாழறு மகிழ்ச்சீ என்றம், அவர்களது ஈடை மயிலின் ஈடையை ஒத்திருத்தலால் - சாயல் மயிலேன்ன என்றம், அவர்கள் கையில் ஏந்தியிருக்கும் இரத்தின தீபத்தோடு காதில் அணிந்திருக்கும் காதணியும் இரத்தினமா யிருத்தலால் - தூமணி விளக்கொடு கடிர்க்குமையுகள் மின்ன என்றம், அழகுக்கு அழகு செய்வதுபோற் சிவபாத இருதயாது அழகிய திருமாளிகையை மேன்மேலும் அழகு செய்யத் தொடங்கிஞராகலான - காமர்திருமாளிகை கவின் போலிவு செய்வார் என்றும் கூறிஞர். (டகை)

சுண்ணமொடு தண்மலர் துதைந்ததுகள் வீசி உண்ணிறை விருப்பினுடன் ஓகை உரை செய்வார் வெண்முளேய பாலிகைகள் வேதிதொறும் வைப்பார் புண்ணிய நறும்புனல்கொள் பொற்குடம் நிரைப்பார்.

TE_G

(எ - த.) பொற்சண்ணப் பொடிகளோடு, குளிர்ந்த மலரின்கண்ணுள்ள மகாந்தப்பொடிகளேயுங் கலர்து திருமாளிகையின் மூகப்பில் வீசி, வெள்ளிய மூளேகளேயுடைய பாலிகைகளேத் திண்ணோகள் தோறும் வைப்பார்கள்; காவிரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களால் பூரிக்கப்பட்டுள்ள பொற்குடங்களாகிய பூர்ணை கும்பங்களே அங்கங்கும் வைப்பார்கள்; இவ்வண்ணம் அழகு செய்து, அவைகளேசே கண்டு உள்ளத்தில் நிறைகின்ற விருப்பத்தினுல் ஒருவருக்கொருவர் உல்லாசமான வார்த்தைகளேச் சொல்லி மகிழ்வார்கள் என்பதாம்.

துதைக்**த துகள்**வீசி வெண்முஃளய பாலிகைகள் வீதி தொற**ம் வைப்பார்** எ**ன்றம், பொற்கு**டம் நிரைப்பார் என்றம், உண்ணிறை விருப்பினுடன் ஒகை உடைசெய்வார் என்றம் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (க.எ)

செம்பொன்முத லாயபல தானவிண செய்வார் நம்பர்அடி யாரமுது செய்பநலம் உய்ப்பார் வம்பலர் நஅந்தொடையல் வண்டொடு தொடுப்பார் நிம்பமுத லானகடி நீடுவிண செய்வார்.

15_24

(எ - து.) தானம் ஏற்றற்குரிய அந்தணர்களுக் கெல்லாம் பொன் முதலிய பல தானங்களேச் செய்வார்கள்; சிவனடியார்களுக்கு அமுதுபடைத்த லாகிய நல்லபணியில் துலப்படும்படி பலரை ஏவுவார்கள்; அமுது கொண்டவர்களுக் கெல்லாம் செய்யவேண்டிய உபசாரமரியாதைகள் கருதி, நறுமணங் கமழும் மலர் குளே வண்டுகளோடு தொடுப்பார்கள்; காப்பாக வேப்பில முதலியவற்றை அங்கங்கும் செருகுதலாகிய பெரிய தொழிலேச் செய்வார்கள் என்பதாம்.

வண்டுகளோடு மெலர்களத் தொடுப்பார் என்றதனல் தேன் கி**ரம்பியுள்ள** மலர்கள் என்றும், அதனுல் அம்மலர்களில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகளே யோட் டினுலும் அவை ஓடாது அவற்றிற்றுனே மயக்கிக் கிடக்குமென்றும் மலர்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ஐயவி யுடன்பல அமைத்தபுகை யாலும் **கெய்யகில் ஈஅங்குறை** கிறைத்தபுகை யாலும் **வெய்யதழல்** ஆகுதி விழுப்புகையி னுலும் தெ**ய்வம**ண நாறவரு செய்தொழில் விளேப்பார்.

压癌

(எ - த.) வெண்க இகுடனே குந்தருக்க முதலிய பல பொருள்களால் அமைக்கப்பட்ட காப்புப் புகையினுலும், நெய்யுடன் வாசீண யுடைய அகிலந் துண்டுகளால் நிறையச் செய்த புகையினுலும், கொழுந்து விட்டெரியும் ஒமத் தீயில் உண்டாகும் புகையினுலும் தெய்வமணன் கமழும்படியான நல்ல யாகச் செயல்களேச் செய்கின் றவராயிருப்பர் என்பதாம். (உக)

ஆயபல செய்தொழில்கள் அன்றமுதல் விண்ணேர் நாயகன் அருட்பெருமை கூறாலம் எய்தத் தூயதிரு மாமறை தொடர்ந்தநடை நூலின் மேயவிதி ஐயிரு தினத்தினும் விளேத்தார்.

æ(

(எ - தா.) தேவர்கள் திலவஞ்கிய இறைவன த திருவருளின் பெரு மையை யாவரும் வீசேடமாக அடைவதாகிய ஈன்மை பொருந்த, பரிசுத்தமாகிய அழகிய பெருமை பொருந்திய வேதங்களிற் சொல்லப்படும் கெறிகூன அனுசிரித் தனவாகியேஸ்மிருதிகளிற் கூறப்படும் விதிகளாயுள்ள, திருமாளிகைக்கண் காப் பிடுதல் மாஃ தொடுத்துக் கட்டல் முதலிய பல சடங்குக**ுளப் பிள்ளோயார் திரு** வவதாரஞ் செய்தாள்முதற் பத்து நாள்களினும் செய்தார்கள் **என்பதாம்**.

இவ்வேழு தெருப்பாட்டானும், சிவபாத இரு தயரும், அவரைச் சேர்ந்த எனேயை வேதியர்களும் பிள்ளேயார் அவதாரஞ் செய்ததாகிய பெரும் பாக்கியத்தையும், புண்ணியத்தின் பிகு தியையும் எண்ணி வேதத்திற் கூறும் விதிகளேயும் வேதவிதி களேச் கழுவிக் கூறும் ஸ்மிருதி தருமங்களேயும் அனுசரித்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளே யாகமுறையானும், சிவன்டியார்களுக்கு அன்னம் அளித்தல் முதலிய தானவகையானும், சற்பாத்திரர்களாயுள்ள அத்தண சிரேஷ்டர்களுக்குப் பொன், ஆடைமுதலிய பல தான வகையானும் நிரம்பச் செய்தனர் என்றும், பார்ப்பன மகளிரெல்லாம் திருமாளிகைக்குச் செய்யவேண்டிய மங்கலச் செயல்களே மிக்க களிப்புடன் நிரம்பச் செய்தனரென்றும், இங்ஙனமாகப் பிள்ளேயார் அவதாரஞ் செய்தகாள் தொட்டுப் பத்து நாள்வரையில் யாகத் திரவியங்களிலும், தானப் பொருள்களிலும் அறுசுவையோடு கூடிய உணவுகளிலும், அலங்காரஞ் செய்தற்குரிய பொருள்களிலும் குறை கேராவண்ணம் செய்தமுடித்தன செய்தற்குரிய பொருள்களிலும் குறை கேராவண்ணம் செய்தமுடித்தன சென்றுங் கூறியவாரும்.

நாமகர ணத்தழகு நாள்பெற நிறுத்திச் சேமவுத யப்பரிதி யில்திகழ் பிராணத் தாமரை மிசைத்தனி முதற்குழவி என்னத் தாமணி நிரைத்தணிசெய் தொட்டிலமர் வித்தார்.

(எ - த.) சிவம்பெருக்கும் பிள்ளோயாருக்குப் பத்து நாட்களிலும் வேதத் தின்படியே செய்யவேண்டிய நற்சடங்குகளேச் செய்துவக்த பின்னர், பதிதே ராம் நாளில் வைதிக் சைவம் அழகுபெறும் வண்ணம் ஆளுடைய பிள்ளோயார் என் னும் திருநாமத்தை இட்டு, அத்திருநாமமானது வைதிக சைவருள்ளத்தோறும் நிலேபெறுமாறு நிறுத்தி, உலகினருக்கு இன்பத்தை விளவிக்கும் வண்ணம் உத யஞ் செய்கின்ற பால சூரியிணப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஆளுடைய பிள்ள யாரை, தாமரைமலரின்மேல் காணப்படும் ஒப்பில்லாத முதன்மையையுடைய பிள்ளயைப்போல, நல்ல இரத்தினங்களே வரிசைபடப் பதித்து அழகு பெறச் செய்திருக்கும் பூர்தொட்டிலின்கண் பொருர்தி வளரும் (இருக்கும்) படி செய்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டால், நாமகரணைஞ் செய்து, இரத்தினமயமாகிய பூர்தொட்டி லில் இட்ட யோவருள்ளமும் களிக்குமாற செய்த சிறப்பு இத்துணேத்தென்ற கேறியவாரும்.

ஆளுடையபின் கோயார் என்னும் அரிய திருராமம் வைதிக சையுருள்ளுக் தோறும் நிலுபெற் றிருந்தாலன்றி உேதசிவாகமப் பொருளாய் விளங்கும் கிவம் அழகுபெற்ற அவருள்ளத்தில் கிலேபெருதாகலான் அவ்வுண்மை தோன்ற, நாமகரணம் இட்டார் என்னுத - நாமகரணத்து அழகுபேற நிறுத்தி க்குருர்.

உலுகினைரைத் தமக்குரிய செயல்க‰ாச்செய்ய வொட்டாமலும், கா ்க் வேண்டியை பொருள்க‰ாக் காண வொட்டாமலும் பாழ்ப இத்தி மிருக்கும் பேரிரு‰ோ யோட்டி அவர்களுக்கெல்லாம் இன்பத்தை வீீன வீக்கும் சூரியீனப்போலை, வைதிக சைகர் களோப் பாழ்படுத்தியிருக்கும் புத்தசமணமாதி புறச்சமயப் பேரிருஃனப் போக்கி, அரன் நாமத்தை எங்கும் பிரகாசிப்பித்து, வைதிக சைவத்தால் விஃனயவல்ல பேரின்பத்தை விஃளவிக்கவர்த ஞானசூரியஞாகலின், அவ்வுண்மை தோன்ற – பரிதியிற்றிகழ் பிராஃன யென்ஞது – செயவுதயப் பரிதியில் திசுழ்பிராஃன என்ருர்.

கமலாசனஞய்ச் சிருட்டித் தொழிலேச் செய்யும் பிரமீன மல்முழை யில் தீனபூட்டி இருத்தி, தானே முதற்நெருழிலாகிய சிருட்டித் தொழிலேச் செய்யும் முதற்கடவுளாய்க் கமலாசனத்திருந்த அத்தொழி லியற்றிய் பால சுப்பிரமணியீனப்போற் பிரகாசிக்கும் திருமேனியராகக் காணக்கிடத்தலின் அவ்வுண்மை தோன்ற, தாமரையிசைக் கடவுள் என்ன என்னுதை - திரமரை மிசைத் தேனிழதற்குழவி என்ன என்றுர்.

இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் மேகலாபரணம் அணிக்திருக்கும் உமா தேவியாரது மடித்தலத்து அமர்க்திருக்கும் காட்சியை இரத்தினத் தொட்டிலில் யாவருங் காணச் செய்தனராகலின் அச்சிறப்புத்தோன்ற – அணிசெய் தொட்டி வில் அமர்வித்தார் என்னது-தூயணி நிரைத்தணிசேய் தொட்டிலமர்வித்தார் என்றுர்.

இதனைல், இருதய குகையின்கண் வசித்து அவர்களே ஆளும் குகப்பெரு மானே இப்பெருமானென்பது தோன்ற, ஆளுடைய பிள்ளோயாபென அழகு பெற காமக்கணம் சிறுத்திரைப் தும், புற இருவப் போக்குதல் சூரியனன்றி ஆகாமைபோல், புறச்சமய விருவாப் போக்குதல் இவ்துளுடைய பிள்வோயா ரன்றி ஆகாது என்பது தோன்ற – பரிதியிற்றிகழ்பிராவே என்றும், புறச்சமய இருவாப்போக்கி, சிவநாமார்த்த ஸ்தாபனஞ் செய்யவல்ல பரமாசாரியர் இப் பிள்வோயாரன்றி வேலொருவரில்ல என்பது தோன்ற-தளிழதல் என்றும். அங் நானமான பரமாசாரியன் கொண்ட குழவி வடிவத்திற்கேற்றகிறப்பினா விடாது செய்தாரென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற – தொடியுல் அமைவித்தார் என்றுங், கூறிரைர். (சக)

பெருமி பயர்தகொடி பேணுமுஃ யின்பால் அருமறை குழைத்தமுது செய்தருளு வாரைத் தருமறைவி யார்பரமர் தாள்பரவும் அன்பே திருமுலே சுரர்தமுது செய்தருளு வித்தார்.

·#2

(எ - தா.) மூலயரையன் மகளாராகிய பெரிய நாயகியார், விரும்பத்தக்க திருமுிலப்பாலோடு அரிய வேதப்பொருளாயுக் தமிழ்மொழியிற் குழைத்து ஊட்ட அவ்வமுதை யுண்டருளும் பின்னோயாரை, மகளுகப் பெற்ற சிவபாத இருதயருடைய மீணவியாராகிய பகவதியார், இறைவன் திருவடிகளேயே போற் றம் பேரன்பையே தம் திருமுலகளினின்றம் சுரக்கும் பாலாக உண்டருளு மாறு செய்வித்தனர் என்பதாம்.

இத்த நேப்பாட்டான், பிள்ளயாறைத் தொட்டிலில் இருத்திச் சிறிது கோஞ் சென்ற பின்னர்ப் பகவதியார் அப்பிள்ளாயின்பாலுள்ள ஆரா அன்பால் பாலூட் டேக்கருதி, கருதிபபடியே ஊட்டிய அச்சிறப்பைக் கேறியவாரும்.

தேவர் அரையன் வீற்றிருக்கும் திருக் கயிலாயமென்னும் பெரிய ம**ீலயைச்** சார்ந்ததாகலின் அச்சிறப்புத் தோன்ற - பெருமிலை என்றம், அப்பெருமிலை கயி லாயராதன் பேரருளுருவாகிய உமாதேவியை மகளாகப்பெற்ற அச்சிறப்புத் தோன்ற—பெருமலே பயந்த கொடி என்றம், அம்மகளாருடைய மகன் அவரது முலேப்பாலேயே விரும்புதல் இயற்கை என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற—பேணு ழுஃலைபீள் பால் என்றம், அப்பெரிய சாயகியார் இம்மண்ணுலகில் வக்த பிள்ளு யாருக்கு ஊட்டிய பால் அருமறைப் பொருளாகிய தமிழ்வேதம் என்னும் அச் கிறப்புத் தோன்ற – அநமறை தழைத்து என்றம், செவியின் வழியாக உண்ண வேண்டிய தமிழ்ச் சொல்லாகிய பாஃ வாயின் வழியாக வுண்ட அச்சிறப்புத் தோன்ற — அழது செய்தந்துவர்ரை என்றம், சொற்பாலே வாயின் வழியாய் உண்ண வல்லாராகிய அவர்க்கு வாய்ப்பாலாகிய மு?லப்பால் வேண்டா வாகலானும், பகவதியாரும் முஃவப்பாஃ யுண்ணும் மகளே வேண்டாது அருள் ஞானப்பா‰யே யுண்ணும் மக‰யே வேண்டிஞராகலானும், அருள் ஞானப் பாலுண்ணும் அம்மகளுருக்குத் தாம் ஊட்டும் பால் அன்பாகிய பாலன்றி வேறுபால் இல்லாமையானும், அப்பாலுண்பார்க்குச் சிவனடியே சிக்திக்கும் அன்பே தோன்றுமன்றி வேற தோன்ருவாகலானும், அவ்வுண்மை யீனத்துர் தோன்ற---தநமறைவியார் பரமர்தாள் பரவும் அள்பே திநழில சுரந்தழது செய்தநளுவித்தார் என்றங் கூறிஞர்.

இதனுல், தாய் மலர்ர்த முகத்தினளாய்த் தழுவி முஃலதாவர்த, நோய் மலர்ந்த பிறவிதொறும் நுழையும் பிள்ஃளயன்று இவ் ஆருடையை பிள்ஃள என்பது தோன்ற 'பெருமலே பயர்த கொடி முலேயின்பால் பேணும்' என்றும், இவ் ஆளுடைய பிள்ள அங்ஙனம் விரும்பியுண்ட பாலும், ம‰க்கொடியார் இரக்கத் தாடன் வர்து ஊட்டிய இனிய தமிழ் வேதமே யன்றிப் பசிச்சு ஊட்டும் மூஃப் பாலன்றென்பது தோன்ற 'அருமறை குழைத்தமுது செய்த**ருளுவாரை'** என்றும், பெரியாரயகியார் அருமறை குழைத்து ஊட்டியது போல், பகவதி யாரும் இறைவன் திருவருளுக்கு வேண்டிய அன்பிணேயே குழைத்து ஊட்டின ரென்பது தோன்ற 'மறைவியார் பரமர்தாள் பரவும் அன்பே திருமு'ல சுரந்து அமுது செய்தருளுவித்தார்' என்றும் கூறிஞர். (FR)

ஆறுலவு செய்யசடை ஐயர்அரு ளாலே பேறுலகி னுக்கென வரும்பெரிய வர்க்கு வே அபல காப்புமிகை என்றவை விரும்பார் நீறு திரு நெற்றியில் நிறுத்திநிறை வித்தார்.

(எ-து.) கங்காநதி உலாவப்பெற்ற சிவந்த சடைமுடியின்யுடைய இறை வன து திருவருளிஞலே, இந்நிலவுலகத்தாருக்குப் பேறென் ற பெரியோசெல்லாம் சொல்ல வர்தருளிய பெரியோராகிய ஆளுடைய பிள்ளேயாருக்கு மண்காப்பு முதலிய வேறு வேறு காப்புகள் இடின் அவை குற்றமாய் முடியுமென்றை, அக் காப்புகளே நெற்றியில் இடுவதற்கு விரும்பாதவர்களாய்த் திருநீற்றுக் காப்பிண இட்டு நெற்றியை நிறைவித்தார்கள் என்பதாம்.

இறைவனது திருஷள்ளத்தில் தண்ணிய திருவருள் உலவு:/தைப்போல், சடைமுடியில் தண்ணிய கங்கையாறு உலவும் நிறப்புடைத் தென்பது தோன்ற— அறுலவு செய்யரடை ஐயர் அநுளாலே என்றம், பெரும‰ பயர்த கொடி பேணுமு‰யின் பால் அமுத செய்தருளும் பெரியோரே இவர் என்னும் அச் சிறப்புத் தோன்ற—பெரியவர் என்றம், அங்ஙனமான சிறப்புடைய பிள்ளுக்கு இந்நிலவுகில் அப் பெரியநாயகியார் பாலூட்டும் பொழுது அருமறை குடைழத்து ஊட்டுவாராகலானும், அங்ஙனம் ஊட்டுவது உலகினர் சிவப்பேறெய்துதற்கே ஆகலானும், அங்ஙனமான சுவப்பேற்றை உலகினாடைய இறைவன் திரு வுளத் தெண்ணித் தமது பின்னேயை ஆளுடைய பிள்ளேயாராக வரச்செய்தன ாகலானும் அச்சிறப்பின் வகையெல்லாம் தோன்ற - ஐயர் அநளாலே பேறுலக் னுக்கௌ வநம் பெரியவர்க்த என்றம், இம் மண்ணுலகிணக் காக்கும் கடவுள கவும், **மண்ணுலகினர்க்குத் திருநீற்றுக்காப்**பை இடும் பேராசிரியராகவும் வந்*த* இப் பெரியாருக்கு மண்காப்பு முதலியவற்றை இடிதல் பெருங்குற்றம் என்னும் அச்சுறப்புத் தோன்ற—வேறுபல காப்பு மிகை என்றுளம் விரும்பார் (ஆகி) நீறு திநடுநற்றியில் நிறுத்தி நிறைவித்தார் என்றும், சமணரால் கீறழிபட்ட செற்றி யுடையார்க் கெல்லாம் நீற்றை நிறைவிக்கவே இப் பிள்ீனபைப் பகவதியார் வேண்டிரைாகலின், அப் பகவதியார் அப் பிள்ளோக்கு நீற்றையிட விரும்புவரே யன்றி வேரென்றையிட விரும்புவரோ? விரும்பார் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற—வேறு பல காப்பு விரும்பார் என்றும், பகவதியார் பெரியராயசி யார் பிள் கேயைத் தாம் ஆளும் பிள்ளேயாகப் பெற்று அப்பிள்ளேயாரது நெற்றி யில் திருநீற்றை நிறுத்தாராயின், இவ்வுலகில் நீறு நிறையாதாகலின், அச்சிறப்புத் தோன்ற – நீறு திநடுநெற்றியில் நிறுத்தி நிறைவித்தார் என்றுங் கூறிஞர்.

இத்திருப்பட்டான், ஆளுடைய பிள்ளயோராகிய பெரியார் இம்மண்ணுலகில் வந்தது இறைவன் திருவருளாணயோல் எனவும், அங்ஙனமான ஆணே உயிர்கள் பெறுதற்கரிய சிவப்பேற்றை மிக எளிதிற் பெறுதற் கெனவும், அச்சிவப் பேற்றை யளிப்பது திருநீருகலான் அத்திருநீற உலகமுற்றும் நிறைந்தொளிர அப்பிள்ளயோரது திருநெற்றியில் அத் திருநீற்றைக் காப்பாக இட்டு நிறுத்தினு பெனவுங் கூறியவாரும்.

தாயர்திரு மடித்தலத்துக் தயங்கு மணித் தவிசினிலும் தூயசுடர்த் தொட்டிலினுக் தூங்குமலர்ச் சயனத்துஞ் சேயபொருள் திருமறையுக் தீக்தமிழுஞ் சிறக்கவரு காயகணேத் தாலாட்டு கலம்பலபா ராட்டிரைர்.

PP

(எ - த.) ஆளுடைய பிள்ளோயாருக்குத் திருநீற்றைக் காப்பாக இட்ட பின்னர், வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத பொருளின் திறமெல்லாம் நிறைந் துள்ள வேதங்களும் இனிய தகிழ் மொழியும் இவ்வுலகின்கண் சிறுக்தோங்கு மாறு வந்தருளிய அவ் ஆளுடைய பிள்ளோயாரை, நற்ருய் முதலியோர் தமது ஆசை நிறையத் தமது மடியினிடத்தும், இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சய னங்களினும், பரிசுத்தமாகிய ஒளிவீசும் தொட்டிலினும், அசைந்தாடுகின்ற பூக் தொட்டிலினும் இருத்தி, அப்பிள்ளோயாருடைய பல நலங்களேயும் பல முறை யாய்த் தாலாட்டுள் செயல்வழியாய்ச் சொல்லிச் சொல்லி அன்பு பாராட்டி ஞர்கள் என். தோம்.

சேயபொருள் திருமறையும் தீர்தமிழும் சிறக்கவரும் நாயக‱, தாயர் திருமடித்தலத்தும் தயங்குமணித் தவிசினிலும், தாயசுடர்த் தொட்டிலினும், புராணம்]

தாங்குமலர்ச் சயனத்தும், நலம்பல தாலாட்டுப் பாராட்டிஞர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

பசுபாசங்களுக்கு அப்புறமாய், அஃதாவது, கண்ணருக்கன் போல் வேருய் வேறல்லவா யிருக்கும் இறைவனது பொருட்டிறத்தையே பன்முறையும் பல வகையாய்ச் சிறர்தெடுத்தோதும் சிறப்பி'ணயுடையது வேதமாகலின் - சேய போநள் திநமறை என்றும், பொருளிலக்கணத்தால் வேரு யிருக்கப்பட்ட இறைவன், ஆன்மாக்கள் பந்தமுத்திப் பயின எய்துமாறு உடலுயிர்போல் ஒன்ருயும் ஒன்றல்லவாயும், அறிவொளிபோல் உடனுயும் உடனல்லவாயும் இருக் கும் இறைவனது அத்துவிதத் திறத்தை மிக எளிதாயும் இனிமையாயும் சிறந் தெடுத்தோதும் சதுரப்பாடிடையது தமிழ்வேதமாகலின் - நீந்தமிழ் என்றும், இன்மை, அன்மை, மறுதலே என்னும் முப்பொருளுணர்த்தும் அத்வைதப் அன்மைப் பொருளுணர்த்தம் சேயபொருள் பொருளில், வேறு என்னும் திருமறை நெறியும், இன்மை மறு தூல என்னும் இருபொருளோயம் ஒழித்து இறைவென் பாசபதார்த்தங்களில் ஒன்றுயிருந்து காட்டும் உபகாரத்தையும், பகுக்க ளாகிய ஆன்மவர்க்கங்களில் உடனுயிருர்து காணும் உபகாரத்தையும் இயற்றி வருர் தன்மையை உணர்த்தும் நீர்தமிழ்த்துறையும் தமது திருவாக்கால் சிறர் தெடுத் தோதவந்த தூவாகவின் - சேயபொருட்டிருமறையும், தீந்தமிழம் சிறக்கவரம் நாயகணே என்றுங் கூறிஞர்.

அல்லதாஉம், சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள் பாழ்பட்டொழியவும், சைவ சமயம் தழைத்தோங்கவுமே சிவபாத இருதயரும், பகவதியாரும், எனேயரும் மகப்பேறு வேண்ட, வேண்டியபடியே அச்செயல் புரியவே வந்த மகஞர் இவ ரென்று அவரெல்லாம் உள்ளத்துள்ளே அறிந்தவராகலின், தாம் முன் எண்ணியிருந்த செயல்களேயும் எண்ணங்களேயும் தாலாட்டுப் பாடும் பாடன் முறையில் பாடிஞராகலின்—நாயகனேத் தாலாட்டு நேலம் பல பாராட்டிஞர் என்முர்.

ஈலம்பல பாராட்டிஞர் என்னும் வீசேடத்தை இனிவரும் கக, கஉ, கடை-ம் திருப்பாடல்களிற் காணலாமென்க. தாலாட்டுப் பருவம் எட்டாவது மாதத்தில் நிகழ்வது. தாலம், நாவீன யசைத்தருளாய் என்னும் பொருள் மேனின்றது; தாலாட்டு என்பது பின்மொழி கெட்ட முன்மொழி நிலையல்; அமாசிம்மன் என்பது அமாம் எனவும் வீமசேனன் என்பது வீமன் எனவும் வருதல்போல.

இத்திருப்பாட்டான், ஆனுடையபிள்ளோயா தை பிள்ளோமைப் பருவத்துக்கேற் பச் செய்யுஞ் செயல்களோச் செய்தன பென்றும், அச்செயலிலேயே தமது வேண்டு கோளுயும் அவருக்கு அறிவுறுத்துவோர் போன்று தாலாட்டுப் பாடல்களோப் பாடினை சென்றுங் கூறியவாரும்.

அளுடைய பிள்ளேயார் செங்கீரை யர்டுதல்

வருமுறைமைப் பருவத்தில் வளர்புகலிப் பிள்ளேயார் அருமறைகள் தலேயெடுப்ப ஆண்டதிரு முடியெடுத்துப் பெருமழுவர் தொண்டல்லால் பிறிதிசையோம் என்பார்போல் திருமுகமண் டலமசையச் செங்கீரை யாடினர். செடு (எ - தா.) திருப்புகலி என்னும் சீகாழிப் பதியின்கண்டேனை வளர்ந்தருளா கின்ற ஆளுடைய பிள்ளயோர், முறையாக வருகின்ற சப்பாணிப் பருவத்தில் இறைவேனுடையை அருமைகளே அருமையாக எடுத்தாளவல்ல வேதேங்கள் தில எடா நிற்க, தமது திருமுடியை மேலே எடுத்து, "பெரிய பாசாயுதத்தையுடைய இறை வணது திருத்தொண்டி'கோயல்லாமல் மற்குருரு தொண்டி தூக்கு யாம் இசை போம்'' என்று மறுப்பார்போல், அழகிய திருமுகமண்டலம் அசையும்படியாகச் செங்கீகையாடி யருளிஞர் என்பதாம்.

புகலிவளர் பிள்ளோயார் வருமுறைமைப் பருவத்தில் எனவும், ஆண்ட அரு மேறைகள் தூல எடுப்ப எனவும் கூட்டுகை.

பாலிய, யௌவணு பெருவங்களே யடையாது, என்றும் குமாரப் பருவத் திணையடைய பிள்ளயோர் சீகாழி என்னும் பதியிற்புகுக்து முறையாய் வளரும் பருவத்தையடைந்த அதிசயக்தோன்ற – புகலிவளர் பிளிளோயார் வநுமுறைமைப் பநுவம் என்றுர்.

மூவ பென்றே எம்பிரானுடும் எண்ணி விண்ணுண்டு மெண்மேல் தேவ சென்றே திரிபவராகிய தேவரது இறமாப்பையும், அங்ஙனர் திரிவாரைக் கண்டு அவர்கட்கு ஆட்பட்டு மூலும் உவ ஃலச்சமமிகளத இறமாப்பையும் அடக்குமாற அவர்களேத் தியானஞ் செய்யும் ஆன்ம வர்க்கங்களிற் சேர்த்து நகாரணர்கள் எனக் கழித்தும், பரசிவப் பிரபுவைத் தியானிக்கப்படும் தியேயப் பொருளில் வைத்துப் போற்றி அருமை பாராட்டி ஆளும் அருமைதோன்ற - ஆண்ட அரு மறைகள் என்றுர்.

அங்ஙனம் அருமைபாராட்டி ஆளும் அரிய வேதங்கள் எண்ணிய எண்ணங் கள் புறச்சமயிகளால் தாழாவண்ணம், அஃதாவது பூர்வப&ுமாகா வண்ணம், அவற்றின் சித்தார்த முடிபை எடுத்துக்காட்டி அவர்கள் தூலயை யசைப் <u>பிக்கத்</u> தம**து மு**டியை எடுக்கும் அவ்வா<mark>ண்மை</mark> தோன்ற - அரு**ம**றைகள் துலே யெடுப்ப திருழடி எடுத்து என்*ரூர். '' கண்ட*இவை யல்லே*ன் நான்* என்றகன்ற, காணுக் கழிபாமு நான்அல்லேன் எனக்கருதிக் கசிர்த, தொண்டி ெனுடும் உளத்து அவன்றுன் ின்ற கலப்பாலே சோகம் எனப்பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறின்றி, விண்டைகலும் மலங்களெல்லாம் கருடதியானத்தால் விடமகலும் அது போல விமலதையும் அடையும், பண்டைமறைகளும் அது சானு கேனன் என்ற பாவிக்கச் சொல்லுவது இப்பாவகத்தைக் காணே'' என்ற சிவ தூரை சித்தித்திருவாக்குப்படி கசிந்த தொண்டினெடும் சோஹம்(அதுநான்)என்று பாவித்து என்னில் அவன் வேருகாது, அவனில் நான் வேறுகாது இருத்தலாகிய அர்த நிலுக்கு இசைவோமன்றி, கசிர்த தொண்டி வோவிட்ட அஹம்பிரஹ்மாஸ்டி (நான் பிரமமாயினேன்) என்ற கருதி, பிரமநிலேயை யடையாது அகங்கார கிலேயை யடைதலாகிய அர்த நிலக்கு இசையோம் என்னும் அவ்வதிசய சிவானு பவகிலே தோன்ற - பெருமழுவர் தொண்டல்லாற் பிறிதிசையோம் என்பார் போல், திநழக மண்டலம் அசையச் செங்கீரையாடினர் என்றுர்.

செங்கீரை என்பது, ஐந்தாம் மாதத்தில் நிகழ்வது; ஒரு கால் மூடக்கி ஒரு கால் நிமிர்த்து இருகரங்களேயும் நிலத்திலூன்றித் தலே நிமிர்ந்து திருமுக மசைய ஆடுதல். இத்திருப்பாட்டான், ஆனுடைய பிள்ளோயார் **கிருமுடியை எடுத்தது,** வேதத்தின் முடிபு இது என எடுத்துக்காட்டுதேற் கெனவும், செங்**கீரையாடியது** சோஹம் என்னும் மகா வாக்கியத்துக்குப் பொருள் இது என உணர்த்துதற் கெனவுங் கூறியவாரும்.

சப்பாணி கொட்டல்

நாமறியோம் பரசமயம் உலகிலெதிர் நாடாது போமகல் என்றங்கை தட்டுவதும் புனிதன்பால் காமருதா ளம்பெறுதற் கொத்துவதுங் காட்டுவபோல் தாமரைச்செங் கைகளினுல் சப்பாணி கொட்டினுர்.

#¥ Sir

(எ - து.) ''இவ்வுலகின்கண் யாழும் சமயிகவென்ற உலாவுகின்ற சமயி களே! நீவிரெல்லாம் வேதசிவாகமங்களால் அங்கீகேரிக்கப்பட்ட சமயிகளல்லீர்; ஏவெனனில், வேதசிவாகமங்களின் உட்கிடைப் பொருஃன ஆராயும் வன்மை யுடைய யாம் அவைகளில் உங்க?ளக் கண்டோடில் ஃல. (ஆகலின்) எங்கவளதி ரில் நில்லாமலும், எங்க°னப் பார்க்காமலும் துரத்தே ஒடிப் போங்கள்'' என்ற அழகிய இருக்கரங்க°னத் தட்டுதல்போலும், அதையெல முத்தன்பால் அழகிய பொற்றுளம் பெறுதற்கு ஒத்தறுத்தஃலக் காட்டுதல் போலும் செர்தாமரை போன்ற திருக்கரங்களிலைல் சப்பாணி கொட்டி யருளிஞர், என்பதாம்.

உலகில் (உலாவுகின்ற) பரசம(யிகளே உங்க'ள)யம் நாம் அறியோம், (ஆக வின் எங்க'ளே) எதிர் நாடா த அகலப் போம் என்று அங்கை தட்டுவதை (போலும்) எனக் கொண்டுகூட்டுப் பொருள் கொள்க

சப்பாணி கொட்டல், ஒன்பதாவது மாதத்தில் ிகழ்வது. இது கைசேர்த் துக் கொட்டும் பருவம். ச – சகிதம், பாணி – கை ஏனப் பொருள்படும்.

ஆன்ருர்களால் பிரமாண உரையாக எடுத்தாளப்படும் பதிவாக்காகிய வேத கிவாகமங்களில் முத்திகெறி யடைதற்கு வகுத்த சமயம் சிவனது திருக்கடைக் கண் சேர்ந்துள்ள சித்தாந்த சைவம் ஒன்றே யன்றி வேறு சமயங்கள் இல்லே யாகலான், அத்துணிபீண உலகினர் அறிய – உலகீல் பாசமயம் நாமறியோம் என்றம், அங்ஙனம் முத்திகெறி யறியாத மூர்க்கராகிய கல்லாதாரது அறிவு கழிய நன்றுயினும், கொள்ளார் அறிவுடையார் ஆகலான், அத்துணிபு தோன்ற – எதிர்நாடாது அகலப்போம் என்றும், "எட்குரு விரவியென்னே ஆண்டவன் கண்டு சோதி, விட்டிலங் கலங்கற்றில்ல வேந்தீனச் சேர்ந்திலாத, துட்டரைத் தார்த்த வார்த்தைத் தொழும்பரைப் பிழம்பு பேசும், பிட்டரைக் காணுகணை வாய் பேசாது அப்பேய்களோடே'' என்று திருவினைப்பாவிற் கூறியபடி, வேத கிவாகமங்களாற் கூறப்பட்டுள்ள சித்தாந்த சைவகெறியை யிழந்து இகழ்ந்த மூர்க்கரைக் கண்களால் எதிரே காண்கினும், வாயால் எதிர் நின்று பேசினும் ஒழியாப் பாவத்தை விளேவிக்கும் என்னும் அக்கொடிமை தோன்ற – அகலப் போமென்று அங்கை துடிடுவது என்றும் கூறிஞர்.

தவழ்ந்து செல்லல்

விதிதவறு படும்வேற்றுச் சமயங்கள் இடைவீழ்ந்து கதிதவழ இருவிசும்பு நிறைந்தகடி வார்கங்கை நதிதவழும் சடைமுடியார் ஞானம்அளித் திடவுரியார் மதிதவழ்மா ளிகைமுன்றில் மருங்குதவழ்ர் தருளிஞர்.

क डा

(எ - து.) வேத சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் வி திமுறைகள் தவறபடும் படியான தீயவொழுக்கங்களே மேற்கொண்டிருக்கும் புறச் சமயங்களிலே வீழ்ந்தை போலதாகிய தார்க்கதியானது சைவசமயிகளே வீட்டு நீங்கிப் புறத்தே நகர, ஆகாயவழி முழுவதும் நிறைந்து நறமணம் வீசிவரும் கங்கையாறு தம் திருச் சடையில் தவழந்திருக்குமாறு வைத்தருளிய பெரிய சடைமுடியினே யுடையாரது சிவஞானத்தை அருளுதற்குரிய ஆசிரிய மூர்த்தியாகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார், சர்திரன் தவழும் திருமாளிகையின் முற்றத்தின் பக்கத்தில் தவழ்ந்து செல்லும் பருவத்தினே உடையவராயிஞர், என்பதாம்.

வேத சுவாகமங்களிற் கூறப்படும் விதிமுறைகளே ஆராய்ர்தறியும் அறி வீணப் போக்கி, அவைகளில் குற்றங்கீனயே காணும் அறிவீண உண்டாக்கி, அவ்வி தி முறைகூளக் கடர்தை செல்வதில் தாணிவி கோயும் உண்டாக்கி, அவை களில் நிஷித்தமாகக் குறைப்படும் தெய்வங்குளாயும், புண்ணிய பாவங்குளோயும் இம்மை மறுமைகளேயும் எண்ணிச் செய்வதாகிய நல்லொழுக்க நெறிகளேயும் இகழும்படி செய்து, மணம்போனவா றெல்லாம் ஒழுக்கங்களேக் கற்பித்துக் கொண்டு, அவ்வொழுக்கங்களேயே கைப்பற்றி ஒழுகும் வண்ணம் செய்து, இம்மை முதலாகச் சொல்லப்படும் மும்மைப் பயன்களே இழக்கச் செய்து பிறத்தல் இறத்தல் நரகிற் கிடத்தலாகிய மும்மைப்பயினத் தரும் வன்மைப் பாட்டினே யுடைத்தாய்ச் சைவசமயிகளேத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டு அரசாட்சி புரியவல்ல புறச்சமயிகள், வைதிக சைவம் அழகிதாக ஒங்கி யிருக்கும் சைவ ராஜதானியினின்றும் அகன்று மெல்லமெல்லத் தவழ்ர்து போகும் செறியைத் தேடிக்கொண்டு போக, வைதிக சைவம் வழங்குவதாகிய முன்றிலின்கண் வர் தனர் ஞானமளித்திட வுரியாராகிய ஆளுடையபிள்ளேயார் என்று இத்திருப் (Pa) பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

வநகைப் பநவங் கண்டு வநகவென்றழைத்தல்

சூழவரும் பெருஞ்சுற்றத் தோகையரும் தாதியரும் காழியர்சம் சீராட்டே கவுணியர் சுற்பகமேயென் றேழிசையும் பலகஃயும் எவ்வுலகும் தனித்தனியே வாழவரும் அவர்தம்மை வருகவருகென அழைப்ப.

AP . 0

(எ - தா.) வேதத்தாக்குரிய எழிசைகளும். முதல்தால், வழிதால், சார்பு நூலாக விரிந்து கிடக்கும் பலதூல்களும், எல்லாவுலகங்களும் ஆகிய இவைகள் ஒன்றேனும் தத்தம் நிலேகளினின்றும் கொடாமல் வாழும்படி வந்த ஆளுடைய பிள்ளயாரை, சூழும்படி வரும் பெரியசுற்றத்தினரும், செவிலித்தாயடையொத்த தா தியரும் ஆகிய எல்லோரும் ''காழிப்பதியின் கண் வாழ்வாரது செல்வமே! கவுணியகோத்திரத்தார் கொண்டாடும் கற்பகமே!'' என்ற சொல்லி ''வருக வருக'' என்றமைழ்ப்பதாகிய, வருகைப்பருவத்தை அடைந்தனர், என்பதாம்.

எழிசையும் பலக‰யும் எவ்வுலகும் தனித்தனியே, வாழவரும் அவர்தம்மை, சூழவரும் கற்பகமே வருக வருக என அழைப்ப எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ಕ್ರಾಕ್ರಾ

உலகின்கண்ணுள்ள எவ்லா வுயிர்களும் தாம் தாம் செல்லும் செறியின யுணர்க்து வாழுமாறு விதித்த வேதமாகச் சொல்லப்பட்ட மூவகை நூல்களும் வழங்கவொட்டாது பாழ்படுத்திய புறச்சமயிகளாகிய சமணராதியர் பாழ் பட்டுப்போகவும், அம்மூவகை நூல்களும் விதித்திருக்கும் அவ்வழியொழுகுதற்கு உரியாராகிய உலகினரெல்லாம் வாழவும் வர்தவராகிய பிள்ளோயாரை, வைதிக சைவ மார்க்கத்தில் நிற்போராகிய சிவபாத இருதயருக்குச் சுற்றத்தினராயுள்ள பார்ப்பன மகளிரெல்லாம் ''வை திக சைவ மார்க்கம் பாழ்பட்டு வறுமையடைந்து கிடக்க, அவ்வறுமையைப் போக்க வந்த செல்வமே! கவுணியர் கோத்திரத் தில் வந்தவராகிய சிவபாத இருதயர், 'மேதினிமேற் சமண்கையர் சாக்கியர் தம் பொய்டிருத்தே, ஆதி அருமறை வழக்கம் அருகி அரன் அடியார்பால், பூதிசாதனம் விளங்கப் போற்றல் பெருது ஒழிர்ததே' என்ற மிகவும் ஏக்கங் கொண்டு உம்மைப் பிள்ளோயாகப் பெற்று அவர் ஏக்கமகன்று அவசிகண்ணியிருக் கும் சைவ நலங்களேயெல்லாம் எண்ணியவாறே அளிக்க வந்த கற்பகமே! எங்க ளிடம் வருக வருக'' என்ற அன்போடும் அவாவோடும் அழைத்தழைத்துக் களித்தனர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (F2)

வருகவெள்று அழைத்தவரை மகிழச் செய்தல்

திருககையால் அழைத்தவர்தம் செழுமுகங்கண் மலர்வித்தும் வருமகிழ்வு தஃசிறப்ப மற்றவர்மேற் செலவுகைத்தும் உருகிமனம் கரைந்தஃய உடன்அணேந்து தழுவியும்முன் பெருகியஇன் புறஅளித்தார் பெரும்புகலிப் பிள்ளேயார்.

(எ - தா.) பெரிய புகலி என்னுக் திருப்பெயருடைய சீகாழியின்கண் அவ கரித்த ஆளுடையபின்ளேயார், தம்மை 'வருகவருக' என்று அழைத்தசுற்றத்தின ருடைய முகமாகிய தாமரை மலர்களே, தமது புன்னகையால் மலாச் செய்து தம்மை வருகவருக என்று அடைத்கும் அவருக்கு அம்மகிழ்ச்சியானது அதிகரித் துச் சிறக்குமாறு, தவழ்க்து தவழ்க்து சென்று அவர்களருகிற் சென்றவுடன் தமது சிற்றடியை கீட்டி அவர்களே உதைத்தும், அவ்வடி பட்டவுடன் அவர்கள் மனம் உருகி அன்பிறைற் கரைக்து கரைக்து அலைய, அதுகண்டு உடனே அவர் கீள செருங்கித் தம்முடல் அவர்கள் உடலிற் பொருக்த முன்சென்று தழுவியும், இவ்வகையாக அவர்கள் விரும்பிய இன்பத்தைப் பெருக்கமாகத் தக்தருளிஞர், என்பதாம்.

தம் வருகையை வேண்டி அன்பின் வசப்பட்டு 'வருக வருக' என்றழைக்கும் மெய்யன்பர்களேத் தமது திருக்கண்ணுல் முன் கோக்கி, திருவருள் பாலித்து முகத்தை மலரச் செய்தலும், பின்னர் சமீபித்துத் திருவடி சூட்டுதலும், அதன் பின்னர், தமது திருமேனியிற் பொருந்த அவர்களேத் தழுவிப் பேரானந்தம் அளித்தலும் தீவீரதா சத்திரிபாதர்க்குச் செய்யும் தீகூராக்கிரமமாகலான், அத் தீகூரா விதியையே இங்கு திருவினாயாட்டின் வழியாய் இம்மங்கையாராகிய சத்திரிபாதருக்குச் செய்தனரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

தவத்தான் வந்த அரும்பெறல் மகவை, அன்பு பாராட்டி 'வருக' என்ற அழைக்குங்கால், அம்மகவானது புன்னகைகொட்டு அவர்களுக்கு முகமலர்ச்சி யுண்டாக்கலும், 'வருக' என்ற இருகையையும் டீட்டி அழைக்கும் கையில் மெல்ல மெல்ல மெல்ல வர்து சிற்றடியை முன்வைத்த மகிழ்வித்தலும், அவர்கள் தங்கள் கையில் வைத்த சிற்றடியைப் பற்றிக்கொண்டு அம்மகவை வாரியெடுத்த மார்புறத் தழுவத் தீலப்படும் காலத்து அம்மகவானது களிப்பு மிகுதியினைல் அவர்களுக்குமுன் அவர்களேத் தாம் தழுவி அணேத்துக் கொள்ளுதலும் இயல்பாகலான் அந்த லீலேயும் செய்தனர் பிள்ளேயாரென்க.

தளர்நடைப் பருவம் அடைதல்

வளர்ப**ருவ முறையா**ண்டு வருவதன்முன் மலர்வரிவண் டுளர்கருமென் சுருட்குஞ்சி புடன் அஃயச் செந்நின் று கிளரொளிக்கிண் கிணியெடுப்பக் கீழ்மைநெறிச் சமயங்கள் தளர்கடையிட் டறத்தாமும் தளர்கடையிட் டருளினர்.

<u>்</u> ம

(எ - தா.) இவ்வண்ணம் பருவங்கள் வருந்தோறும் அவ்வப்பருவத்தைக் கண்டு மெகிழுவேண்டியைவ ரெல்லாம் மிக மகிழுமாறு அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தந்து வளரும் பருவழுறையில் ஒரு வருடம் வருவதற்குமுன், மலாணிந்திருக்கும் கரிய மெல்லிய சுருண்ட குடுக்யோடு, அம்மலரின்கண் நீண்டு மொய்க்கும் கீற்றுகுளுயுடையை வண்டுகளும் அவேய, கவழ்ந்து வரும் பருவம் நீங்கிச் செம்மை யாய் நின்றருளி, திருப்பாதங்களில் அணிந்திருக்கும் கிரணங்களே வீசும் திருச் சதங்கைகள் ஒலிப்ப, கீழ்மைத் தின்மையுடைய புறச்சமயங்கள் தளர்ந்த நடை யிட்டு வருந்திக்கெட், ஆனுடையை பிள்ளயோரும் தத்தம் அடியிட்டுத் தளர்நடைப் பருவைத்தைதை அடைந்தருளிஞர் என்பதாம்.

கருமென்சுருட் குஞ்சியுடன், மலர் உளர் வரிவெண்டும் உடன் அணேயை எனக் கூடுடிப் பொருள் கொள்க.

பீள்ளோனா வந்தடையும் ஒவ்வொரு பருவமும், பிள்ளோமைப் பேற்றை வேண்டி ஞைருக்கு அளவிறந்த மகிழ்ச்சியையும், சைவத்தை வேண்டாத புறச்சமயி களுக்கு அளவிறந்த தான்பத்தையும் விளாவித்து வந்தன என்ற இத்திருப்பாட் டாற் கூறப்பட்டது.

நடந்து விளேயாடல்

தா தியர் தம் கைப்பற்றித் தளர்கடையின் அசைவொழிக் து சோதியணி மணிச்சதங்கை தொடுத்தவடம் புடைசூழப் பாதமலர் நிலம்பொருக்தப் பருவமுறை யாண்டொன்றில் மீதணேய கடக்தருளி விளேயாடத் தொடங்கிரைர்.

நக

(எ - த.) பிள்ளோயார் தளர்கடைப் பருவத்தை அடையவே, செவிவித்தாய ருடைய கைகளுப் பிடித்துக்கொண்டு, தளர்த்த நடையால் உண்டாகும் வருத்தம் ீங்கி, கிரணங்களேப் பாப்பி அழகு செய்யும் இரத்திவாச் சதங்கைக் கோவை அரையினிடத்துச் சூழ்ந்து பிரகாசிக்க, பாததாமரையானது பூவியிற் பொருந்த, அதுகாறும் வந்த பருவ முறைப்படியே ஒராண்டின்மேல் விகாயாடற்பருவம் வரை, நடைத்து விளையாடற்குத் தொடங்கீரை என்பதாம். முன் திருப்பாட்டில், 'கீழ்மை கொறிச் சமயங்கள் தளர்கடையிட்டற,' என்று கூறிஞராகலான், இத்திருப்பாட்டில், மேன்மைகொறிச் சமயமாகிய சைவசமையிக ளாகிய செவிலித்தாயருடைய கைகளேத் தாம் பற்றிக்கொண்டு, தம் வழியே அவர்கள் மெல்ல மெல்ல சைவமார்க்கத்தில் வரும் பருவத்தைக் காட்டுகின்றவர் போல், தா தியர் தங்கைப்பற்றி நடந்தருளி விசோயாடத் தொடங்கிஞர் என்னும் அவ்வுண்மைக் குறிப்பை இப்பாட்டான் குறிப்பிட்டன சென்க. எனவே, புறச் சமயங்களுடைய நடை அழிந்து, சைவசமயகடை நடைபெற வந்ததென்பதாம்.

செவிவித்தாயர் என்பார், பிள்ளோகுளா வளர்க்குக் தாய்மார்கள். அஃகே போல், சைவசமயம் வளர்க்கோங்க வக்த பிள்ளோயாரைச் சைவசமயிகளாகிய செவிவித் தாயர்கள் அன்புகொண்டு, 'வருக வருக' என்றழைப்பதும், அழைக் கின்ற அவருள்ளங் களிக்குமாறு அவர் கரங்களேத் தாமே பற்றிக்கொண்டு வேதம் என்னும் பெரிய வீ திவழியே மெல்லமெல்ல கடப்பதும், கடக்து அவர் களையும் அவவழியே கடப்பித்து, அவ்வழியில் ஆங்காங்கு இருக்கும் பஸ்ம வைபவம், பஞ்சாட்சர திதியம், அவ்வட்சர திதிபதியாகிய சிவபாத்வ கிரூபணும், என்னும் இத்துறைகளில் கின்று களிப்பதும் ஆளுடையபின்ளேயாரது செயலாக லான், அச்செயிவச் செய்ய—ஆண்டோன்றின் மீதேணைய, நடந்தநளி விளையாடத் தோடங்க்குரி என்றுர்.

தேநநட்டும் பநவம்

(எ - தா.) தாதியர் கைப்பற்றி நடந்த அவர்களே மகிழ்வித்த பிண்ணர், இரத்தினங்கள் இழைத்திருக்கும் சிறுதேரைத் திருக்கரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்தாருட்டி, நல்ல மணிகளால் சிறிய வீடுகளுக்கட்டி விளயாடும் நல்ல நெற்றியையுடைய பேதைப் பருவத்தினராகிய சிறுமியர் பக்கத்த வேகமாகச் சென்று அவர்கள் கட்டியிருக்கும் அச்சிறு வீடுகளே யழித்தும், அங்ஙனம் காலால் அழிக்கின்றபோது திருமேனியில் சிறிய வியர்வைத்தாளி யரும்ப, வீதியில் எழும் புழுதிகள் அவ்வியர்வையிற்படித்து விளங்கும் திருக்கோலம் வீதியினிடத்துப் பெரிய ஒன்யை வீச வீளாயாடி வளர்க்குருளுங் காலத்தில், என்பதாம்.

பஞ்ச இலக்கணங்களோடு கூடிய காவியங்கின அழகுபெறக் கட்டி, அதில் பேதையர்கின மயக்கி விளேயாகிம் பேதையர்களாகிய புறச்சமயிகளிடத்திற் சென்று அவர்கள் பொய்யே கட்டி ஈடத்திய முத்திகிலையாகிய வீடுகினத் தமது சிறிய திருவாக்கிறைற் பாடும் திருப்பாட்டாகிய சிறிய தேரைச் செலுத்தி அழித்து, அங்ஙனம் அழிக்குங்காலத்து உண்டாகும் வாதங்களில் அவர்கள் கொடுமையைத் திருவுள்ளத்தில் நாடுங்காலத்தில் திருமேனியில் வியர்வும், அவர்கள் புல்லுரையாகிய புழுதிகள் கம்மிடத்துக் கலந்து, அப்புல்லுரைப்புழுதி கீளேத் தாம் பாடும் திருப்பதிகங்கள்தோறும் பிரகாசமாய்ச் சொல்லுதலுமாகிய செயல் உடையவராகலான், அக்குறிப்புக் தோன்ற, சிறுமணித்தேர் உருட்டி, பதையர் செற்றில்ில அழித்து, வியர்ப்புத் துனியரும்பு, கொழும்பொடியாடிய

கோலம் ஒளிபாப்பவர்து வளர்ந்தருளும் என்ற இத்திருப்பாட்டாற் கூறப் பட்டது.

பிள்ளோர் ஓன்றம் ஆண்டை அடைதல்

மங்கையோ டுடதை வளர்தோணி வீற்றிருந்த திங்கள்சேர் சடையார்தம் திருவருட்குச் செய்தவத்தின் அங்குரம்போல் வளர்ந்தருளி அருமறையோ டிலகுய்ய எங்கள்பிரான் ஈராண்டின் மேலோர்ஆண் டெய்து தலும்.

<u>சு</u> க_

(எ - த.) ஆளுடையை பிள்ளோயார் சிறு தேருருட்டி வளர்க்துவரும் காளில், பெரிய காயகியாரை உடன் கொண்டவராய், ஊழி தோறும் ஒங்கும் திருத்தோணி புரத்தில் வீற்றிருந்தருளிய, சந்திரீன யணிந்திருக்கும் சடைமுடியிள்யுடைய தோணியப்பரது திருவருளாகிய பயிருக்கு, எங்கள் பிரானுகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார், சிவபாத இருதயர் செய்த தேவமாகிய வீத்தினின்றும் தோன்றிய அங்குரம் (மூள்) போல, அரிய வேதங்களும் உலகமும் உய்யும்படியாக இரண்டு வருடம் வளர்ந்தருள், அதன்மேல் மூன்ரும் வருடமானது வந்து அடையவும், என்பதாம்.

அருளுருவா யிருப்பவராகிய கிவபெருமான் மகரை கிய பிள்ளோயாரை -அங்தோம் என்றம், சிவபாத இருதயர் அச்சிவபெருமானது பாதத்தை இருதயத் திற் கொண்டு வாழும் தவமுடையவராகலின் இவருக்கு மகரை பய முறையே யாகலான் - செய் தவத்தின் அங்தோம்போல் என்றும், பல்லாண்டென்னும் பதங் கடந்தவனது மகஞராகிய பிள்ளோயார் ஒராண்டி2ுனயும் உடையவரன்ருகலான், ஆண்டி2ுன யறியாத அப்பிள் போயார்பால் ஆண்டுகள் உய்ந்து போக ஒவ்வொன் ருய் வந்து அடுத்ததாகலின் - ஒரா பேழைன் மேலோராண்டு எேய்துதலும் என்றுங் கூறிஞர்.

நாவாண்ட பலகஃயும் நாமகளும் நலஞ்சிறப்பப் பூவாண்ட திருமகளும் புண்ணியமும் பொலிவெய்தச் சேவாண்ட கொடியவர்தம் சிரபுரத்துச் சிறுவர்க்கு மூவாண்டில் உலகுய்ய சிகழ்ந்ததணே மொழிகின்றேன்.

நச

சொல்வன்மை என்னும் நாவின் நலத்தை ஆள்வதாகிய பல நூல்களும், பல நூல்களுக்குர் தெய்வமாகிய நாவிணே ஆள்கின்றவளாகிய கூலமகளும், பூவி னுக்கு அருங்கலமாகிய தாமரை மலரை ஆள்கின்றவளாகிய இலக்குமி தேவியும், சிவபுண்ணியங்களும், மேன்மையிண்யுடைய இடபக்கொடியையுடைய தோணி யப்பர் வீற்றிருக்கும் சிவபுரம் என்னும் திருப்பெயரின்யுடைய சீகாழிப்பதியில் அவதரித்த ஆளுடைய பிள்ளயோருக்கு மூன்மும் பருவத்தில் உலகம் உய்யும்படி யாக நடந்தருளிய செயூலச் சொல்லாநீன்றேன், என்பதாம்.

சொல்வன்மை என்னும் அதிகாரத்தில் "நாரலம் என்னும் ரல னுடைமை அர்ரலம், யாரலத்து உள்ளதாஉம் அன்று " என்ற போய்யா மொழி யார் கூறிய அச் சொன்வன்மையை நாடி - நாவாள்டே பல்கலே என்றும், அர்ரா ரலத்தைக் கொண்டாரது நாவினேயே தனைக்கு உரிமை கொண்டு வாழ்கின்றவ ளாகலான் - நாமகளும் நலந்சேறப்ப என்றும், " நல்லார்கட்பட்ட வறமையின் இன்னதே, கல்லார்கட் பட்ட திரு" என்ற துறட்பாவின்படி, ஏஜோய மலர்கஜோ த் தாம் வாழும் இடமாகக் கொள்ளாதது போல் கல்லாதாரிடத்து வாழக்கரு**தாது**, மலர்களில் சிறந்த தாமடையை வாழும் இடமாகக் கொள்வதுபோல், மக்களிற் சிறந்த கற்முரையே இடமாகக் கொண்டிருப்பவளாகலான் - பூ**வா**ண்ட **திருமக** ளும் என்றும், சொல்வன்மை யுடையாரிடத்து வாழும் கூலமகளாலும், அறிவின் வென்மை யுடையாரிடத்து வாழும் திருமகளாலும் **வளர்**த்து வா**ழும் சிறப்பி?ன** யுடையது சிவபுண்ணியமாகலான், இருமகளாசையும் முன்கூறிப் பின்னர் -புண்ணியையி் என்றம், சிவைிர்தினே செய்பவர்களாகிய புறச்சமயிகளிடத்துக் கூலமகளும், கல்வி அறிவில்லா*த அற்*பர்களிட*த்துத்* திருமைகளும், பசபுண்ணியம் உடையவரிடத்துச் சிவபுண்ணியமும் அகப்பட்டுப் பாழ்பட்டுத் தத்தமக்குரிய பொலிவு ஒங்கு தற்கின்றிக் கிடத்தலான், அம்மூன்றும் முறையே சிவபரத்வத் தையே கொண்டாடவல்ல அகச்சமயிகளிடத்தும், அருட்கல்வியில் விருப்பம் உடையாரிடத்தும், சத்திரிபாதம் உடையாரிடத்தும் வாழ்ச்து பொலிவெய் தும் பருவமாகிய மூன்றும் பருவம் வந்து அடுத்ததாகலான் - பொலிவெய்த என்றும், எல்லாப் புரங்கட்கும் சிரமாயுள்ள சிவபுரத்தில் சிவபெருமானிடத்துப் பிள்ளேயாராய் வாழ்வதுபோல் இம்மண்ணுலகிலும் சிரபுரமாயிருக்கும் இச்சீகாழி யினும் தோணியப்பரோடு வாழும் வாழ்வினேப் பெற்றுள்ளவராகலான் -சேவாண்ட கோடியார்தம் சிரபுரத்துச் சிறுவர்க்கு என்றும், உலகும்ய வர்த பிள்ளேயாரிடத்து உலகுய்வதற்காக் திருவருட்செயல் கிகழ்வதற்கான மூன்ரும் ஆண்டு வர்துவிட்ட இறப்பான் அவ்வருட் செயில இனிச் சொல்வதே எனது மெய்த்தொண்டாகலான் - ழவாண்டின் உலதய்ய நிகழீந்ததனே மொழிகின்றேன் என்றுங் கூறிஞர்.

மேல் இடை-ம் திருப்பாட்டாலும் இத்திருப்பாட்டாலும் பிள்ளயோரிடத்த முதலாம் ஆண்டில் குலேமகட்டுசெல்வி வேர்து அங்குரித்தனாள் என்றும், இரண்டோம் ஆண்டில் திருமகட் செல்வி வர்து வளர்ர்தனள் என்றும், மூன்ரும் ஆண்டில் புண்ணியச் செல்வி அருளவர்தனள் என்றும் கூறியவாரும். (நிச)

வேநக்கொண்டழல்

பண்டு திரு வடிம**றவா**ப் பான்**மை**யோர் தமைப்பரமர் மண்டு தவ மறைக்குலத்தோர் வழிபாட்டின் அளி**த்**தருளத் தொண்டின்கிலே தரவருவார் தொடர்க்தபிரி வுணர்வொருகால் கொண்டெழலும் வெருக்கொண்டா**ற்** போல்அழுவர் குறிப்பயலாய்.

(எ - தா.) அதை தொட்டுத் தமக்குப் பாலூட்டும் பரிவி'னையுடைய திரு வருள் உருவாகிய உமாதேவியாரை மறவாத தன்மையை யுடைய முருகப் பெருமாஞராகிய தம்முடைய பிள்'னயாரை, விடாத பெருந்தவத்தி'னையுடைய வேதியர் குலத்து வந்தவராகிய சிவபாத இருதயர் செய்துவந்த வழிபாட்டின் விடேடத்தான் யாவர்க்கும் பரமாகிய அப்பரசிவன் தந்தருள, அவ்விறைவன் அருளியபடியே, முருகப்பிராஞர் நி'லயாயுள்ள சைவத் தொண்டி'னே வைதிகசை வர்களுக் கெல்லாங் கொடுத்தருள அச்சிவபாத இருதயருக்குப் புத்திரர் என்று சொல்லும்படி ஆளுடைய பிள்'னயாராய் வருவாராயிஞர். அங்கனம் வந்தாராயி னும், பாமனுரைக் தொடர்க்கிருக்க தொடர்கி ஃலயும், இப்பொழுது பிரிக்கிருக்கும் பிரிகி ஃலயும் தமது உணர்வின் கண்ணே ஒரு சமயம் கோன்ற, அத்தோற்ற மானது இடைவிடாது மேற்கொண்டெழலும், அதுகாறும் தாய்தர்தை முதலா யிளுரிடத்து இருக்க அக்குறிப்புகளெல்லாம் வேறுபட்டுத் தாய்தர்தையரைப் பிரிக்க ஒரு மகவைப்போல் மருட்சியும் அச்சமுங் கொண்டு திருவாய்மலர்க்கு அழுவாராயிஞர், என்பதாம்.

இறைவளேப் பிரியாத பான்மையை நங்கையும், நங்கையைப் பிரியாத பான்மையை இறைவனும் எந்நாளும் கொண்டிருத்தல் போல், சிவமாயும் சத்தி யாயும் இருக்கும் இவ்விருவரிடையில் ஆனந்த ரூபமாய் எந்நாளும் இருக்கும் பான்மையை முருகப்பெருமானும் உடையவராகலான் - பண்டு திருவடிமறவாப் பான்மையோர்தமை என்றும், இம்மண்ணுலகில் சைவத்தொண்டானது நிலே பெறச் சிவபாத இருதயர் தவஞ்செய்து வழிபட்டுவந்த அச்சிறப்புக் கிரங்கி அம்முருகப் பெருமாளே அவரெண்ணியபடியே ஆளும்படி பிள்ளோராகத் தந்தருளிஞராகலான் - தொண்டினிலதர, மண்டுதவ மறைக்தலத்தோர் வழி பாட்டின் பரமர் அளித்தருள வருவார் - என்றும், ஆளுடைய பிள்ளேயார் இருவருட்குரிய சண்மார்க்கத்தினர் என்பதுடன் அவர் சிவகுமாரரே என்பதை உலகின செல்லாம் கண் கடாய்த் தெள்ளிதின் உணர்ந்தப்ய - தறிப்பயலாய்த் தொடர்ந்த பிரிவுணர்வு ஒருகாற் கொண்டெழலும் வேருக்கோண்டாற் போல் அழுவார் என்றும் கூறிஞர்.

இவ்வண்டை பின்வரும் அருளிச்செயல்களான் அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க. (இதி)

தந்தையாரோடு அழுது தொடர்ந்து போதல்

மேதகைய இந்நாளில் வேருரு நாள் வேதவிதி நீதிமுறைச் சடங்குநெறி முடிப்பதற்கு நீராடத் தாதையார் போம்பொழுது தம்பெருமான் அருள்கூடச் சோதிமணி மணமுன்றில் தொடர்ந்தமுது பின்சென்ருர்.

क्ति न्त

(எ - த.) பிள்ளோயாரத குறிப்பு அயலாப், அம்மையப்பரைத் தொடர்ச் திருந்த பிரிவு உணரவந்ததாகிய மேன்மையார் தகு தியமைர்த இந்த ராளில், ஒரு நாள், வேதங்களில் விதிமுகமாகக் கூறியிருக்கும் தருமத்திற்குரிய சடங்கு களே அர்தர்தச் சூத்திரப்படி ரீதி முறையாகச் செய்யவேண்டிய செறி தவருமல் செய்துமுடிக்கக் கருதி, தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயர் பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்ரானஞ் செய்வதற்குப் போகப் புறப்பட்டபொழுது, பிள்ளோயாரை யழைத்துக் கொண்டு போதற்குத் தோணியப்பாது அருளானது வந்துகூட, பிள்ளயார் ஒளிபரப்பும் மணிகள் இழைத்திருக்கும் திருமானிகையின் முற்றத்தில் வந்துகின்று தந்தையாரைப் பின்தொடர்ந்து அழுது சொண்டே போவாராயிஞர் என்பதாம்.

பிள்ளயாருக்குப் பிரிவுணர்வு தோன்றிய பொழுதே பிரியா நீலமையைக் கூட்ட, பிள்ளயாரைப் பிரிக்திருக்க தக்தையினிடத்த இருக்க அருளானது அவரைவிட்டுப் பிரிக்து பீள்ளயாரை அழைத்துக்கொண்டு போக அவர்பால் வக்து கூடிற்றென்று இத்திருப்பாட்டால் கூறப்பட்டது. (இக)

தடுத்துங் குளாமையால் தாதையார் உடன்அழைத்துப் போதல்

பின்சென்ற பிள்ளேயார் தமைரோக்கிப் பெருந்தவத்தோர் முன்செல்கை தணேயொழிந்து முனிவார்போல் விலக்குதலும் மின்செய்பொலம் கிண்கிணிக்கால் கொட்டியவர் மீளாமை உன்செய்கை இதுவாகில் போதென்றங் குடன்சென்றுர்.

ந் எ

(எ - தா.) அழைக்கவர்த அருள்கூட, தர்தையார் பின்செல்லத் தாணிர்து வருகின்ற பிள்ளோயாகைப்பார்த்து, தம்மைப் பின்பற்றிப் பிள்ளோயார் தொடர்ந்து வரும் பெரிய தவத்திணேயுடையோராகிய சிவபாத இருதயர் தாம் பிள்ளோயா ருக்குமுன் போதூல யொழிர்து, திரும்பி அப்பிள்ளோயாகைப் பார்த்துக் கோபிப் பவர்போலத் தம்முடன் உராவண்ணம் தடுத்து விலக்குதூலச் செய்யவும், பிள்ளோ யார் மின்னூலச் செய்கின்ற பொன்னைலாகிய கிண்கிணியணிர்த திருவடிகளோப் பூமியிற்றட்டித் தட்டிக்கொட்டி மாளிகைக்குத் திரும்பாது தம் பின்னே வருவ தற்கே திலப்பட, ''உனது செய்கை இவ்வாறிருர்தால் சான் என்செய்வேன்! என்னுடன் வருவாயாக'' என்று தர்கைதயர் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர், என்றுடன் வருவாயாக'' என்று தர்கைதயர் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர்,

பாசவசப்பட்ட பிள்ளயோராயிருப்பின் தக்கைதயார் பாசத்திற்குத் தடை பட்டித் திருமாளிகைக்குத் திரும்புவார்; அருள்வசப்பட்டவராகலின் அவ்வரு ளுடைய தக்கைதயினிடத்திலேயே போகத் தாணிக்தனர் என்றும், சிவபாத இருதயர் தம்பிடத்துள்ள பாசத்தை ஆளுடைய பிள்ளயோர்பாற் செலுத்தி, அவ ரிடத்துள்ள அருகோப்பெற்ற அவருடன் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவராகலின்,—போது என்று அங்கு உடன் சேன்றுர் என்று இத்திருப் பாட்டாற்கூறியவாரும்.

தீர்த்தத்துறையை அடை**த**ல்

கடையுகத்தில் தனிவெள்ளம் பலவிரிக்குங் கருப்பம்போன் றிடையருப் பெருந்தீர்த்தம் எவற்றினுக்கும் பிறப்பிடமாய் விடையுயர்த்தார் திருத்தோணிப் பற்றுவிடா மேன்மையதாம் தடமதனில் துறையணேந்தார் தருமத்தின் றலேகின்முர். டூஅ

(எ - தா.) வேத தருமத்தை இயற்றுவதில் முற்பட்டிருப்பவராகிய சிவ பாத இருதயர், யுகமுடிவுகள் தோறும் எழும் ஒப்பற்ற பெருவெள்ளம் எங்கும் பாவுக் செய்யும் கருப்பத்தை யொத்ததாயும், இடைக்காலத்தில் நீங்காது செல்லு இன்ற மகா நிகளுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும். இடபக்கொடியையுடைய இறைவன் வீற்றிருப்பதாயும் இருக்கும் திருத்தோணியாயுள்ள கோயிலே விடாது அக்கோயிலினுள் மேன்மையுடையதாயிருக்கும் பிரமதீர்த்தத்துறையைப் போய் அடைக்தனர் என்பதாம்.

யுகார்தங்களில் வெளிப்படும் சலப்பிரளயம் உலக முற்றும் பரவும்போது, இச்சீகாழியானது அவ்வெள்ளத்தின் நடுவில் தோணிபோல் மிதர்திருத்தலால் அத்தோணிபுரத்தைக் கருப்பங்கொண்டிருக்கும் ஒரு மாதாகவும், நீர் வெள்ளம் அத்தோணிபுரத்தைச் சூழ்ர்திருத்தலால் தோணிபுரமாகியமா தினுடைய கருப்பத் தினின்றும் வெளிப்பட்ட மக்களாகவும் காணப்படலால் - தடையுகத்திலே தனி வேள்ளம் பலவிரிக்கும் கருப்பம்போல் என்றம், கடல்பெருகும் அக்காலத்தில் மகாந திகளும் பெருக்கெடுத்துத் தோணிபுரத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் அக்கடல் வெள்ளத்தில் ஒன்ருய்க்கூடிப் பின் அவ்வெள்ளம் அடங்கிய காலத்தே அக்கடல் வின்றம் வெளிப்பட்டுப் போதலான் - இடையறப் பேருந்தீர்த்தம் எவற்றிற் தம் புறப்புடமாய் என்றம், விடையூர்ந்து செல்லும் இறைவனே அத்தோணியின் கண் மீகாமணப்போல் வீற்றிருக்கின்று வைலான் - விடையுயர்த்தார் திருத் தேர்களி என்றம், அத்திருத்தோணியப்பர் திருநோக்கத்திற் கெதிரில் இடங்கொண்டு ஆலயத்தினுள்ளே யிருத்தலால் - பற்றுவிடா மேன்மையதாம் என்றம், வேடுறு தீர்த்தத்திற்கு போதலின்றி நாடோறம் அத்தீர்த்தத்திற்று னே நீரா டச் செல்லும் நியமமுடையவராகலான் - தடமதனிற் றுறையமேன நீதார் என்றங்கூறினர்.

தந்தையார் நீரில் ழழ்க்ல்

பிள்ளேயார் தமைக்கரையில் வைத்துத்தாம் பிரிவஞ்சித் தெள்ளு டீர்ப் புகமாட்டார் தேவியொடும் திருத்தோணி வள்ளலார் இருந்தாரை எதிர்வணங்கி மணிவாவி உள்ளிழிந்து புனல்புக்கார் உலகுய்ய மகப்பெற்முர்.

ருக

(எ - த.) உலகொலாம் உய்யும் வண்ணம் ஆளுடையாரைப் பெற்ற சிவ பாத இருதயர், தம்மைவிடாது வந்த அப்பிள்ளோயாரை அத்தீர்த்தக் கரையில் இருக்க வைத்து, பின் ''இப்பிள்ளோ நம்மைப் பிரிந்திருக்குமோ?'' என்ற பிரிந்து செண்ற நீரில் மூழ்குவதற்கு அச்சமுற்றவராய், தெள்ளிய நீரில் மூழ்கு வதற்கு மனம் உடன்படாதவராய், பெரிய நாயகியாருடன் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் தோணியப்பர் எதிரே நின்ற அவரைத் தியானித்து, '' தோணி யப்பா! நீதான் இப்பிள்ளுக்கு அப்பன், நானன்று; உன்னிடம் ஒப்புவித்தேன்; நீ பாதுகாத்துக்கொள்வாயாக'' என்று பிரார்த்தித்து வணங்கி, அத்தீர்த்தத்து னுள் இறங்கிரை, என்பதாம். (டுக)

தந்தையார் அகமருஷண ஸ்நானஞ் செய்தல்

நீராடித் தருப்பித்து நியமங்கள் பலசெய்வார் சீராடுந் திருமகஞர் காண்பதன்முன் செய்ததற்பின் ஆராத விருப்பினுல் அகமருடம்படிய அடி பேராது மூழ்கினர் பெருங்காவல் பெற்றுராய்.

₹ir 0

(எ - தா.) வேதகியமங்கள் பலவும் செய்யவல்லாராகிய சிவபாத இரு தயர், தம்மைக் காளுமல் பிள்ளோயார் சற்றுமுற்றும் பார்த்தத் தேடுவைதற்குமுன் ஆசமனமும் அதற்குரிய ரியமா திகளும் மகாசங்கற்பமும் செய்து, நீரில் மூழ்கி, ஸ்நான காலத்திலேயே செய்யவேண்டிய தருப்பணங்களேயுஞ் செய்து முடித்து, அதன் பின்னர், தம் மகஞர் எவ்வாற இருக்கின்றுர் என்று பார்க்க, அது வரையில் மகஞர் தம்மைத் தேடா திருப்பதைப் பார்த்துச் சிறிது மகிழ்ந்தவராய், இவ்வாறு கமது மகுணக் கலங்காவண்ணம் இருக்கச் செய்வதை தோணியப்பரே என்று எண்ணினவராய், அத்தோணியப்பரே முற்றும் மகுளைக் காப்பர் என்று தெளிந்து, அவரையே மகஞருக்குப் பெருங்காவலாகப் பெற்றவராய், இனித் தாம் செய்யுவேண்டிய அகமருடச் சடந்தில் மிக்க வீருப்புடையவராய், வேறு தோம் செய்யுவேண்டிய அகமருடச் சடந்தில் மிக்க வீருப்புடையவராய், வேறு

இடத்தில் அடிபெயர்த்து வைக்காமல், கின்ற அவ்**வி**டத்**திலிரு**ர்தே கீரில் மூழ்கிஞர் என்பதாம்.

இவ் ஆற திருப்பாட்டானும், ஆளுடைய பிள்ளேயார் மூன்றும் ஆண்டு வருமளவும், தம்மை மகவாகப் பெற்றெடுத்தார்க்கு இம்மையில் செய்யவேண்டிய இன்ப நலத்தை அவ்வப்பருவத்தினளவாகச் செய்து, பின், மூன்ரும் ஆண்டெய் தவே, அதுகாறும் இருந்த குறிப்பினே விட்டுத் தாம் வந்தகாரணத் திற்கேற்ற செய‰ச் செய்யுங் குறிப்புடையராயிஞர் என்றும்; அக்குறிப்பின்படியே இனிச் செய்யவேண்டிய செயலுக்கு அருள் துணேப்பட வேண்டுமாகலான் அவ்வருள் பின் மோயார் பால் வர் து கூடிற்றென்றும்; அது கூடிவே, தர்தையார் திரு மாளிகையை விட்டு, திருவருட்டுறையாகிய தமது கோயிலிலிருக்கும் தீர்த்தத் துறையில் போவதற்கு மிக்க ஊக்கங்கொண்டு, அருட்டுறையில் போவார்க்கு உண்டாவதாகிய அழுகை முதலிய குறிகளெல்லாம் கிரம்பப் பெற்றவராய்த் தந்தையார் தம்மைப் பயமுறுத்துவதற்குச் சிறிதும் அஞ்சாது அவர் பின்னே சென்றன ரென்றும்: அவ்வாற அஞ்சாது தம்முன் போவதற்கு அடியெடுத்து வைக்கத் தூலப்பட்டதைக் கண்ட தக்தையார் 'இப்பிள்ளே உருவத்தால் நமக்கு அடங்கியிருக்கும் செய‰க் காட்டவர்ததேயன்றிச் செயலான் நமக்கு அடங்கி யிருத்தீலக் காட்டவர்த தன்று' என்னும் அவ்வுண்மையினே நாடி, 'உன்செய்கை இதுவானுல் அச்செய்கையை நான் விலக்கவல்லனே! அச்செய்கையைத்தானே நானுங்காண வேண்டியவனுயுள்ளேன்!' என்ற பிள்ளேயார் திருவுள்ளப்படியே அவரை யழைத்துக்கொண்டு தோணியப்பர் ஆலயத்துள் சென்றனரென்றும்: சீகாழிப்பதி கடல்வெள்ளத்தில் தான் முழுகிப்போகாது, அவ்வெள்ளம் புறத்தே நிற்கத் தான் மேலோக்கித் தோணிபோல் மிதந்தும், பின் வெள்ளம் சருந்கி வருந்காலத்துத் தன்னுடைய கருப்பத்தினிடத்தினின்றும் வெளிப் பட்டுப்போவதுபோற் போய் முன் இருந்த நிலேயில் நின்றும் தோணிபுரம் என்று பெயர் பெற்ற அத்திருநாமத்தின் சிறப்பிண விளக்குவதற்கே, அவ்வாலயத்துள் இருப்பதுபோல் என்றும் அழிவின்றி இருப்பதாகிய பிரமதீர்த்தத்துறையை அடைந்தன ரென்றும்; மகாநதிகளெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் இங்குவந்து கடடி, பின் தாம்தாம் போகும்வழியே போகத் தஃவப்படுங் காலத்து, அக்கீருக்கு அதிதேவதையாகிய வருணன், தோணியாய் மிதர்த சீ**காழியின் கேழிரு**ர்த நீ**ர்** வெள்ளத்தில் கலர்து, அத்தோணி கீழிறங்கியபோது தான் அதற்குக்கீழாகவே இறங்கி இத்தீர்த்தரூபமாய் யாவருங்காண அழியாது இருத்தலான அச்சிறப்புக் கரு தி வேரெரு தீர்த்தத்தை நாடி.ச் செல்லாது அத்தீர்த்தத் துறையையே அடைந்தன பென்றம்; அங்ஙனம் அடைந்த பின்னர் '' நமக்குப் பிள்ளேயாக வந்த இப்பிள்ளோயின் செயலே நாம் அறிய வல்லோம் அல்லோம், இப்பிள்ளேயைத் தந்த தோணியப்பர்தாம் அறிவார்; அவரோ, இத்தீர்த்தக் கரையின்மேல் இருக் கின்ருர். கரையின்மேல் இருக்கின்ற அவர் கரையிலிருக்கும் பிள்ளேயைக் காவா திருப்பரா? அன்றியும் பிள்ளேயைக் கொடுத்த அவருக்கு இல்லாத கடமையா **நமக்குள்ளது!** ஆகலான் இவரே நமது பிள்ளோக்குப் பெருங்காவல் '' என்று ஆராயும் அளவும் ஆராய்க்து திண்ணிய மனத்தராய், தாம் கீரிற்சென்ற முன் செய்வதாகிய நோடல் முதலிய கருமங்களேயும் பின் நீரில் மூழ்திச் செய்வன வாதிய சடங்குகளேயுஞ் செய்வான் அந்ஃரின்கண் மூழ்கியிருந்தன பென்றங் கூறியவாரும். (a=0)

பிள்ளேயார் திருவாய்மலர்ந்து அழத்தொடங்கல்

மறைமுனிவர் மூழ்கு தறும் மற்றவர் தம் மைக்காண திறை தரியார் எனுகிலமை தலக்கீடா ஈசர்கழல் முறைபுரிக்த முன்னுணர்வு மூள அழத் தொடங்கிரைர் கிறைபுனல்வர விக்கரையில் கின்றருளும் பிள்ளேயார்.

#ir 55

(எ - தா.) நீரில் சிவபாத இருதயர் மூழ்குதலும், நீர்ரிறைந்திருக்கும் அத் தடாகக் கரையில் நின்றருளும் ஆளுடைய பிள்ளோயார், மறைமுனிவராகிய தந்தையாரைக் காணுமல், தம் தந்தையாகிய சிவபெருமான ஒர் இறைப்பொழு தம் பிரிந்திருக்க அறியார் என்னும் அந்நிலமை அப்போதே அதிகரிக்கப் பெற்றவராய், அதிகரித்த அந்நிலமைக் கேற்பத் தம் தந்தையின் கழிலயே நினப்பதாகிய முன்னுணர்ச்சியானது மேலிட, மேலிட்ட அவ்வுணர்ச்சியினுல் செய்ய வந்ததாகிய அம்முறைப்படியே இருவாய்மலர்த்து அழத் தொடங்கினுர்

கிறைபுனல் வாவிக்கதையில் நின்றருளும் பிள்ளோரர், மறைமுனிவர் மூழ்கு தேலும் மற்றவர் தம்மைக் காணதை, இறைதரியார் எனும் நிலேமை திலக்கீடா, ஈசர்கழல் மூன்னுணர்வுமூன, புரிந்தமுரை அழத்தொடங்கிஞர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

அறு தெமல முத்தறு கிய இறைவனேடு அறு திமல முத்தார்ப் எகராகி கிற்கும் பிள்ளோயாராகலின், இறைவனேடு எகராகி கிற்றலாகிய முன்னுணர்வு அதிகரித் துத் தோன்று தலும், அது தோன்றிய வழி, எகனுகி கிற்றலாகிய அக்கிலேயினின் றும் நீங்க வக்த இப்பிரிவு கிலேயில் இறைப்பொழுதும் தரியாமையும், அங்ஙனக் தரியாமையான் அன்பின் பெருக்கமாகிய அழுதலாதி செயல்கள் உண்டாதலும் அவருக்கு இயல்பாகலான், அக்கிலேமையை இத்திருப்பாட்டான் வினக்கிக் கூறினுசென்க.

இதனுல், ஆளுடைய பிள்ளாயார் முன்னிருந்த நில் பாசசஙிதராகிய ஆன்மநில் யன்ற. பாசாகிதனுகிய பதியோடுகூடி ஏகனுகி நிற்கும் நில்யெ என்ற கூறப்பட்டது.

இவ்வுண்மை தோன்றவே, ஆளுடைய பிள்ளோயாருக்கு உணர்வு தோன்றி யது பின்ஞக இருக்க அதீணப் பின்னே தோன்றிய உணர்வென்ஞது - மூன் ஹேணார்வுழளா என்றுர்.

ஆன்மாக்களுக்கு முன்னுணர்வு என்பது மூலமலத்தோடு ஏகமாகி, கன்ம மலத்தோடும், மாயாமலத்தோடும் கூடி அலமந்து சிவின மறந்திருத்தலாகிய பாசவுணர்வே யாம். இப்பாச வுணர்வு, கேட்டல் முறையான் ஞாஞசாரியன் ஞானத்தின உணர்த்து முறையே யுணர்ந்து, பின் சிந்திக்கு முறையான் ஆன்ம சுத்தியைப் பெற்று, அதன்பின் தெளியு முறையான் தெளியுங்கால் நீங்கும்; அந்திலையின் கண், இறைவனேடு ஏகஞிசி நிற்றலாகிய அவ்வுணர்வு பின்னுணர் உரும் வந்துகுடும்.

இவ்வுண்மை சிவநான போதம் அ-க-க0-ம் சூத்திரங்களால் உய்த்துணர்க் .தறிதற்பாற்று; ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். (சுக)

பிரிவாற்றமையின் சிறப்பு

கண்டிலர்கள் நீர்த தும்பக் கைமலர்க ளாற்பிசைந்து வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணியதரம் புடைதுடிப்ப எண்ணில்மறை யொலிபெருக எவ்வுயிருங் குதுகலிப்பப் புண்ணியக்கன் றணயவர்தாம் பொருமியழு தருளினுர்.

5172

(எ - து.) முன்னுணர்வான் ஈசர்கழல் உன்னிஅழத் தொடங்கியபோது, கண்களாகிய தாமரை மலர்களினின்றும் அன்பு நீரானது விடாது சொரிய, அக்கண் மலரைத் திருக்கைகளாகிய மலர்களாற் பிசைந்து, அழகிய செந்தாமரை மலரையும், கோவைக் கனியையும், ஒத்த திருவாக்கின் அழகிய அதரம் பல முறையும் துடிக்கவும், புண்ணிய வடிவான ஓர் யாவேக்கன்றை யொத்த ஆளுடைய பின்ளேயார், எண்ணில்லாத வேதங்களின் ஒசை மேலிடவும், எல்லா வுயிர்களும் மகிழ்ச்சியை மேற்கொள்ளவும், பொருமிப் பொருமி அழுதருளின சென்பதாம்.

கண்கூனப் பிசைதல், ஆனந்தமாகிய கண்ணீர் பெருகுதற்கும், அதரம் துடித்தல் ஆனந்தம் பெருகுதற்கும் அங்கமாம் என்க. இவ்விரண்டும் இறைவ ஞேடு ஏகமாகி நிற்கும் ஆவலுடையார்க்கு உண்டாகவேண்டிய இலக்கணமாக லின் அவ்விலக்கணத்தைப் பின்னேயார் ஈண்டுக் காட்டியருளிஞர் என்க.

இறைவனது பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தாலல்லது அன்புண்டாகாதாகலான், அவனது புகழைக் கூறம் எண்ணில் மறைகளே ஒலிபேருக என்றும், ஆனந்தா தீதம் வாய்விட்டாற்றிஞலன்றிக் கூடாதாகலான் - போருமியழுது என்றும், பொருள் சேர் புகழ்புரிந்து, பொருமியழுதலால் ஆனந்தா தீதத்தைக் காட்டும் இனிய குறிப்பு, ஏகதை இறையணி நிற்பார் எவர்க்கும் உண்டாகுமாகலான் — எவ்வுயிருங் ததுகலிப்ப என்றும், பொருள் சேர் புகழைக்கூறும் எண்ணில் மறை ஒலி பெருகவும், எவ்வுயிரும், எவ்வுயிருள்றும் இருப்பவதேலை ஏகமாகிக்கு தகைவிப்பவும் வந்த மூர்த்தியாகலான் - புண்ணியக்கள்றினையவர் என்றும் கூறிஞரென்க. இருமேனியின் வண்மையும் பொலிவுச் தோன்ற - யாவேகிக்கிறு என்றுர்.

அம்மையப்பரை அழைத்தல்

மெய்ம்மேற்கண் துளிபனிப்ப வேறெங்கும் பார்த்தழுவார் நம்மேஃச் சார்புணர்ந்தோ சாரும்பிள் ளேமைதானே செம்மேனி வெண்ணீற்றுர் திருத்தோணிச் சுகரம்பார்த் தம்மேயப் பாவென்றென் றழைத்தருளி அழுதருள.

Sir/Tr_

(எ - த.) பிள்ளோயார் தம்முடைய கைம்மலர்களால் கண்மலர்கினப் பிசைச்து அழுதருளத் தொடங்கியபோது, திருக் கண்களினின்றம் பெருகி வரும் நீர்த்திவலேகள் திருமேனியின்மேல் சிச்தி ஆருயோட, சிவபாத இருதயர் இறங்கிய நீர்த்துறையைப் பார்த்து அழாது, மற்றையிடங்கள் முழுவதையும் பார்த்து அழுவாதாயிஞர். எங்கும் பார்த்து அழத்தொடங்கியது, எங்கும் கிறைச்துள்ளாஞுகிய தம் தச்தையாகிய சிவபிசானிடத்து முன்னுள்ள பிரியாத் தொடர்ச்சியிணக் கரு தியோ, சிவபெருமானக் கூடவேண்டும் என்ற எங் கிருந்து நீனேப்பினும் அக்கணமே கூடவல்ல முருகளுகிய இவர், அங்ஙனம் கூடப்பெருது எங்கும் பார்த்தழுதல் சிவபாத இருதயருக்குப் பிள்ளோயாக வந் திருக்கும் பிள்ளேமைக் கோலத்தைக் கரு தியோ, இவ்விரண்டனுள் எது கரு தி என்று சொல்ல நாம் அறியோம்; அங்ஙனமிருக்க, அப்பிள்ளோயாரே இந்த இரண் டில் இதுதான் என்று அறிவடையார் தெள்ளிதின் உணர, எங்கும் பார்த்து அழுதபின்னர், சிவந்த திருமேனியில் வெள்ளிய விபூ தியைச் சண்ணித்திருக்கும் தம் தந்தையார் வீற்றிருக்கும் திருத்தோணியின் சுகரத்தைப் பார்த்து - அம்மே அப்பா என்று அழைத்து அழுதருளிஞர் என்பதாம்.

பிள்ளோயார், மேலே சொல்லியவாறு முன்னுணர்வினேயே உடையவர் என்ப தைப் பசுமாத்தாணி யறைந்தாற்போல் வலியுறுத்த, கீழிடத்தில் நீரில் மூழ்கியிருக்கும் தந்தையை நாடி "அப்பா, அப்பா" என்று அழைத்து அழாது, "அம்மையப்பர் எல்லாவுலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும், அல்லார்போல் நிற்பார் அவர்" என்று திருக்களிற்றுப்படியார் கூறியபடி, ஈருருவாகி அப்புறத்தும் இப்புறத்துமாகிப் பின் அவ்விரண்டும் அல்லவாய் ஒருருவாய் நிற்பவராகிய இறைவனே, தம் தந்தை என்றணர், வேறெங்கும் பார்த்து அழுதபின் ஒருருவாய் நின்றருளும் திருத்தோணிச் சிகரம் பார்த்து—அம்மே யப்பா என்றழைத்தருளினர் என்பதாம்.

சிவபாத இருதயருக்குப் பிள்ளேமைச் சார்புடையாரய் வந்ததனுல், மே°லச் சார்பு அற்றவராய், கீழ்நீ°லச் சார்பே யுடையவராயினுர் என்று கீழ் நி°லயாகிய பாசச் சார்புடையார் கூறத் துணிவாராகலான், அத்துணிபை, கிரவுஞ்ச கிரியையும், மாமரத்தையும் இருகூருகப் பிளந்ததுபோல் பிளக்க, மே°லச் சார் புணர்ந்து மே°லத் தந்தையையே அமைழத்தனரென்க.

ஆகவே, திருத்தோணிச் கொப் பார்த்து, அம்மே யப்பா என்ற ைழத்தது, சாரும் பிள்ளுமைதானே தம்மேலேச் சார்புணர்ந்தோ! என்று பாசச் சார்புடைய அஞ்ஞானிகளே கோக்கி, "நீவீடோ கூறும்" என்று விஞவியதுமாம். இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

தோணியப்பர் தீர்த்தக்கரையில் எழுந்தநளல்

அந்நிலயில் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் அருள்நோக்கால் முன்னிலமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவர்க் கருள்புரிவான் பொன்மலேவல் லியுந்தாமும் பொருவிடைமேல் எழுந்தருளிச் சென்னியிளம் பிறைதிகழச் செழும் பொய்கை மருங்கணேந்தார்.

(எ - த.) திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் இறைவஞர், பிள்ளோயார் அழு கையைக் கேட்டு, அக்கணத்திலேயே இரங்கிய அருளுடையராய், அவ்வருளயே மேற்கொண்ட ரோக்கிஞல், பிள்ளோயார் தமது முன்னி மேலையைத் தாம் நிளுக் ததுபோல், தமக்கும் தம்மை யுடையாளுக்கும் இடையே நின்ற இருவர்க்கும் இனிய முகமும் இனிய நகையும் இனிய மழில மொழியும் வழங்கிவந்த அத் திருத்தொண்டினேத் தாமும் நாடித் திருவுள மிரங்கிப் பிள்ளயார்க்கு அருள் செய்வா வெண்ணி, பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பார்வதியாருடன், சடைமுடியின் கண் இளம்பிறை கொணக்கள் வீச, வீலைர்தே செல்லும் வீடைமேல் எழுந்தருளி, தாமரை முதலிய மலர்களால் பொலிவு பெற்றிருக்கும் பிரம**ீர்த்த**க் க**ரையின்** கண் வர்கனர் என்பதாம்.

தக்தையாகிய தம்மையும், தாயாகிய பொன்மீல வல்லியையும் திருவுளத் தெண்ணிப் பிள்ளோயார் சுற்றுப் பக்கங்களெல்லாம் பார்த்தும் காணப்பெருமை யால் மெய்ம்மேல் கண்துளி பணிப்ப அழுது திருக்தோணிச் சிகரம் பார்த்து 'அம்மே யப்பா'வென் றழைத்தருளிஞராகையால் அப்பிள்ளோயாருக்கு வேறு உருவங் கொண்டு பாலூட்ட வருவாராயின் இவர் கம் தாய்தக்தையர் அல்ல ரென்று எண்ணி மிகவுங் கவலேகூர்க் தழுவாராகலின் அக்கவலேக்கு இடஞ் செய் யாமல் கம் அம்மையப்பர்தானென்று தம்மால் ஊட்டப்படும் பாலேக் களிப் புடன் உண்ண—சென்னி யிளம்பூறை திகழ, போன்மலே வலீலியும் தாழம் போருவிடைமேல் எழுந்தருளி செழும்போய்கை மருங்கணேந்தார் என்ருர்.

பாலுண்ணும் பருவமுடைய குழங்கைகள் தம் தாய்தங்கைகள் வந்து அழுகையை நீக்கிப் பாலாட்டிஞல் அப்பாலே அழுகை நீங்கி உண்ணுமேயல்லால், வேரெரு தாய்தர்தையர் வந்து பாலாட்டத் தலேப்படுவாராயின் உண்ணுமல் அழுகை மேலிட்டுத் தம் தாய் தர்தைகளேயே அழைக்கத் தலேப்படுதல் கண்கூடாகலான் அம்முறைமை நாடியே இறைவன் தம் திருவுருவத்தை மாற்று து, தம் அடையாளங்க செல்லாங் காண இடபாரூடராய்ப் பார்வதி சமேத ராய் வந்தனசென்று அறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

இதனுல், நமது ஞானசம்பந்தப் பிள்ளேயை ஞானேரேத்திரோத்பவராகிய ஷண்முகக் கடவுளென்றே நாமெல்லாம் எண்ணி வழிபடவே பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல - சென்னி யிளம்பிறை நிகழ, பொன்மலே வல்லியும் தாழம் போருவிடைமேல் எழுந்தருளிப் போய்கை மருங்கணேந்தார் என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் அருளாளும் அறிவுடையார் அறிந்துய்யக் கூறியருளிஞர் என்க. (சுச)

தானப்பாலக் கொடுக்கக் கட்டிளாயிடல்

திருமறை நூல் வேதியர்க்கும் தேவியர்க்கும் தாம்கொடுத்த பெருகுவரம் கிணர்தோதான் தம்பெருமைக் கழல்பேணும் ஒருநெறியில் வருஞானம் கொடுப்பதனுக் குடனிருந்த அருமறையாள் உடையவின அளித்தருள அருள்செய்வார்.

ST B

(எ - தா.) திருவினத்தரும் வேததாலே ஒதும் வேதியராகிய சிவபாத இருதயருக்கும், அவர் பத்தினியாகிய பகவதியாருக்கும் முன் தாம் கொடுத் தருளிய பெருகு வரத்தைத் திருவுளத்து எண்ணித்தானே, பெருமை பொருர் திய தமது திருவடியையே சிர்திக்கத்தக்கக்க ஒரு ரெறிய மனம் வைத்து உணர வருகின்ற ஞானத்தைச் (சத்திரிபாதர்க்கெல்லாம்) தம் மகனர் கொடுப்பத ஞாக்கு, தம்முடனிருர்து தம்மை ஆளுகின்றவராகிய உமாதேவியாரை கோக்கி, அரிய தமிழ்வேதத்தைக் கொடுக்குமாறு கட்டுளு மிடுவாராயினர்! என்பதாம்.

உடனிருந்த ஆளுடையவ**ள அ**ருமறை அளித்தருள அருள் செய்வார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

வேதநூலானது தன்னுண்மைப் பொருளே யுணர்ந்து ஒதுகின்றவேதியர்க்கு அவரது உடம்பினிடத்தில் தமது வைதிக ஒழுக்கத்தால் உண்டாகும் ஒர் அழகி2னப் பொலிவுபெறக் காட்டுதலால் - திருமறைநூல் என்றம், வேதமானது வே தியளுகிய சிவபெருமான த திருவைர்தெழுத்தைத் கணது இருதயத்தில் கொண்டிருத்தல் போல் இவரும் அச்சுவரைது அருளுருவாகிய பாதத்தையே தமது இருதயத்தில் கொண்டிருத்தலால் - வேதியர் என்றும், அவர் மீணவியார் பராசத்தியின் திருநாமமாகிய பகவதி என்னும் திருப்பெயரைக் கொண்டிருத்த லால் - தேவியார் என்றம், தம் பிள்ளயார் தமது சிகரம்பார்த்து 'அம்மே யப்பா" என்ற புனிதவாய் மலர்ந்தழுத மாத்திரத்தில், பஞ்ச கிருத்தியத்துட் பட்டிருக்கும் இறைவனது முற்றுணர்வெல்லாம் போய்த் தமுடைய மகஞாது அழுகையைப் போக்கும் ஒருணர்வே முன்னின்றதென்னும் அவ்வருமை வெளிப் படலால் - நிணேந்து என்றம், மகஞாது அழுகையைப் போக்கும் அக்கினவின் மாத்திரமாய் வந்த அவ்விறைவர், பிள்ளேயை நெருங்கிய மாத்திரத்தில் ''இவன் இக்கரையின்கண் நின்று அழுவதற்குக் காரணம் சிவபாத இருதயனுக்கும் அவன் மீணயாட்டிக்கும் நாம் கொடுத்த வரமன்றே?" என்று நிணத்தனராதலால் -வேதியர்க்கும் தேவியர்க்கும் தாம் கொடுத்த வரம் நிணந்தோ என் மம், கொடுத்த வரம் தம்முணர்வுக்கு வஈதபோது சிவபாத இருதயர் கேட்ட பெரிய வரமெல் லாம் அவ்வுணர்வுள் வந்ததாகலான் - பெநுதுவரம் நினேந்து என்றும், அப்பெரிய வாம், மேதினிமேல் அடியார்பால் பூதிசாதனம் விளங்கப் போற்றல் பெருது, சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய்ம்மிகுத்தே வருதலால் அப்பொய்யெல்லாம் ஒழியப் பரசமயம் நிராகரித்து நேருக்கும் பெரிய வரமன்றே என்று திருவுளத் தெண்ணினு ராதலால் - பெந்தவரம் நிணந்து என்றும், வரத்தின் வகையை கினேர்த மாத்திரத்தில், சிவபாத இருதயர் வேண்டியபடியே பரசமயம் கிரா கரித்து நீருக்க வேண்டுமாயின் அச்செயல் ஞானவகையினுலன்றி வேறு வகை யினுல் ஆகாதாகலான் அந்த ஞான வகையை இவ்வருட்பாலோடு கலந்து ஊட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணிரைரதலால், ஞானங் கொடுப்பதனுக்கு - நிணந்து என்றம், அருட்பா‰ ஊட்டவேண்டியவளும் அவ்வருள் வழியே சிவஞானத்தை விளக்கவேண்டியவளும் தம்முடனிருந்து தம்மையாளும் சிவசத்தி யன்றித் தாமன் ருகலான் - உடனிருந்த ஆளுடையவின அளித்தநுள அநுள் செய்வார் என்றும், அருளாகிய குணவடிவம் தேவியும், ஞானமாகிய குணவடிவம் தாமும் ஆகலானும், ஞானகுண வடிவமாகிய தாம் அருட்குண வடிவாகிய தேவியுடன் கலக்தே தம்மைச் சார்ந்தாருக்கு ஞானத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவது அனுதி முறைமை யாகலானும், அம்முறைமைப்படியே இப்பொழுதும் செய்யத் திருவுளத்தெண்ணி. தேவியார் ஊட்டப்போகும் அருளாகிய திருமுஃப்பாலோடு தமது ஞானத்தை யுங் கலர்தாட்ட அத்தேவியாருக்குக் கட்டினே மிட்டனராதலால் - தம்பெருமைக் கழல்பேணும் ஒருநெறியில் வரும்தானம் கொடுப்பதனுக்கு உடனிருந்த ஆளுடைய வூனா அளித்தநன அநள்செய்வார் என்றும், வடமொழியாகிய வேதத்தைத் தாம் உட்கொண்டு ஒதியது உயிர்களுக்கேயன்றித் தமக்கன்மைபோல், தம் பின்னோயா ருக்கு இப்பொழுது அருட்பாலோடு சிவஞானங் கலந்தூட்டுவதும் உயிர்கள் பிறவிப் பசிப்பிணியினின்ற நீங்கிச் சிவமார் தன்மையாகிய பேரின்பம் நாகர் தற்கே யன்றி அவருக்கன்றுகலான் - கழல்பேணும் ஞானம் (உயிர்களுக்கு) அளித்தநள அநள்செய்வார் என்றம் கூறிஞர்.

இறைவனுடைய பஞ்ச கிருத்தியத்துட்பட்ட முற்றுணர்வு பிள்ஃளயார் **வழியில்** ஒருணர்வாய் வரினும் ஐயுணர்வாய் கின்றத²னா மேலே சொல்லிவந்த முறையா னறிக. எங்ஙனமெனின், (க) தம் மகஞைரது அழுகைகையைப் போக்கும் உணர்வாய் நின்ற நி?ணவொன்று, (உ) இப்பொய்கைக் கரையின்கண் பிள்?ளையார் வந்து அழுதமைக்குக் காரணம் தாம் சிவபாத இருதயருக்குக் கொடுத்த வர மண்ரோ என்று நி?னார்த நி?னவொன்று, (டி) அவர் வேண்டிய வரம் பெருகுவர மண்ரோ, என்று அவ்வரத்தின் வகையை நி?னர்த நி?னவொன்று, (ச) அவ்வகை யாவது, பரசமயம் நிராகரித்து நீருக்கி அடியார்பால் பூதிசாதனம் விளங்க வல்லவா என்று நி?னர்த நி?னவொன்று, (இ) பரசமய நிராகரணைமும், பூதி சர்தனம் விளங்குவதும் ஆகிய செயல்கள் சிவஞானத்தாலன்றி ஆகாவாகலான் அத்2ுனப் பாலில் கலந்தாட்ட வேண்டுமென்று நி?னர்த நி?னவொன்று; ஆக ஒருணர்வு ஐயுணர்வாயிற் சென்க.

இனி, '' திருகெறியாவது, சித்தசித்தன்றிப் பெருகெறியாய பிராளே கிணேர்து, குருரெறியாம் சிவமாம் ரெறிகூடும், ஒருரெறி யொன்றுக வேதார்தம் ஒதுமே'' என்ற **நிருமந்திரம்** கூறியவாறு, வேதார்தப் பொ**ரு?எ** யுட்கொண்டிருப்பது வேதமாகலின் மறை**நா**ல் என்னுது **- திநமறைநா**ல் சிருட்டியாதி பஞ்சுகிருத்தியங்களால் ஆன்மாக்கள் **அடையப்** படுவதாகிய சிவப்பேற்றைக் கேட்டல் சிர்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் நான்கிஞல் உணர்ந்து, பின்னர் உண்டாகும் அன்பிஞல் அச்சிவப் பேற்றைப் பெறவேண்டும் என்னும் உண்மை, இறைவன் தற்புருஷாதி நான்கு திருமுகங்க ளான் வடமொழியாற் கூறிய வேதங்களானும், ஈசான முகத்தாற் கூறிய சிவாக மங்களானும் ஒதப்பட்டிருப்பினும் அவ்வுண்மையை அறியாது தத்தம் மனம் போனவாறெல்லாம் பொருட்கொண்டு, மதமேற்கொண்டு, ''இதுதான் வேத சிவாகமங்களின் சம்மதம், சம்மதம்" என்றகூறி இடர்ப்படுத்துவோருடைய கூற் றுக்குளே பெல்லாம் இடர்ப்படுத்தி, வேத சிவாகமங்களின் உண்மைச் சம்மதம் இதுவென்று வெளிப்படுத்தத் தென்மொழியாகிய திராவிட வேதத்தை அருள் செய்யத் திருவுளத்தெண்ணித் தம்மையாளும் அருட்சத்திக்குக் கட்டளேயிடத் தொடங்கினூாகலின் - ஆளுடையானே அநுமறை அளித்தநுள அநுள் செய் வார் என்றுர்.

இதனுல், வடமொழியாகிய வேத சிவாகமங்கள் இறைவன் வாக்கே யாயி னும் அருட்டினே யில்ஃயாயின் அவ்வேத சிவாகமங்கள் மெய்ப்பொருளே யுணர்த்தாது இடர்ப்படுத்துமெனவும், அருட்டுணே யுடையார்க்கு அவ்வேத சிவாக மங்கள் மெய்ப்பொருளே யுணர்த்தி இடர்ப்படுத்தும் பொருளமெல்லாம் தெளி வுறச் செய்யும் எனவும் விளக்கியவாரும். அன்றியும், ஆளுடைய பிள்ளயாரால் வெளிப்படுத்தக் கருதியது வடமொழியன்று தென்மொழியே என்றும், அத் தென்மொழியைத் தம் அருள் வழியானே வெளிப்படுத்தக் கருதினுரென்றும், அவ்வருளுக்கு வழி ஞானசம்பர்தப் பெருமானுது திருவாக்கே யாகலான் அதினே அவ்வருட் சத்திக்கு உணர்த்தினுமென்றும் உண்மை விளக்கியவாறுமாம்.

ஆகவே, இறைவன் வாக்கின் வழியாய் வந்த வடமொழி வேதே கிவாகமங் களின் உண்மைப் பொருளே, ஞானசம்பந்தாது திருவாக்கின் வழியாய் வந்தரு ஞும் தென்மொழியாகிய அருண்மொழித் தேவாரம் நன்கு வீளக்குமென்க. அஃதோவது, இறைவன் தன் பெருமைக் கழல்பேணும் ஒரு செறியில் வரு ஞானத்தை உதிப்பித்து, இடர்ப்ப®த்திய வேதே கிவாகமங்களின் பொருளெல் லாம் இடர்ப்படுத்தாது இடர்ப்பாட்டை யொழிக்கும் அரிய நுண்ணிய பொருள உபகரிக்கச் செய்யுமெண்க.

இவ்வுண்மை தோன்றவே, ஆசிரியர் சேக்கிழார் "வேதமொறி தழைத் தோங்க, மிகுசைவத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரை பொலிய" என்ற ஆண்டுக் கூறிஞமென்க.

இனி, ஒரு கெறியில் வருஞானம் என்றது, கிவஞானம் என்க. எனவே, கைவ சமயத்திற் கூறப்படும் கிவஞான மொன்றே கிவனது பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தி அப்பெருமானது திருவடியை விரும்பச் செய்யும். எஃனய சமயத்தாராற் கூறப்படும் பாசஞான பசுஞானங்கள் கெறியல்லா செறிகளே கெறியாக கூணப்பித்து அத்தீகெறியில் புகச்செய்யு மென்று சைவசமய ஞானத் தின் சிறப்பும், எணேச் சமய ஞானங்களின் இழிவும் இதனுல் விளக்கியவாற மாயிற்று. இதஃனே, ''கெறியல்லா செறிதன்'ன செறியாக கூணவே'னச், சிறுசெறி கள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணம்'' என்றருளிய தேருவாகதேத்தா னறிக.

இத்திருப்பாட்டான், சிவபெருமான் ஞானசொரூபியாதலால், ஞான முடையைவன் சிவபெருமான் என்றம், உமாதேவியார் அருட்சொரூபியாதலால் அருஞாடையைவள் உமாதேவி என்றம், ஆகவே சிவஞானம் அருளொடு கலந்தால் சிவத்தை அறிய முடியுமென்றம், அருளொடு கலவாதாயின் சிவத்தை அறிய மூடியாதென்றம் விளக்கி, இறைவர் தமது சிவஞானத்தை அருளோடு கலந்து தமது பிள்ளேக்குக் கொடுத்த அந்த அருட் சிவஞானத்தை அவர்வழியான் யாவர்க்கும் வழங்கத் திருவளத் தெண்ணிஞ்சென்று கூறப்பட்டது.

அன்றியும், சிவபெருமான் வேதே சிவாகமங்கீன வடமொழியாற் கூறியதா போல், அவ்வேதே சிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருள்கீனத் தம் குமாராது திருவாக்கால் தென்மொழியாற் கூறத் திருவுளத் தெண்ணிஞமொன்றங் கூறப் பட்டது. (குடு)

போற்கிண்ணத்தில் பாலூட்டக் கட்ட2ளயிடல்

அழுகின்ற பிள்ளேயார் தமைகோக்கி அருட்கருணே ஏழுகின்ற திருவுள்ளத் திறையவர்தாம் எவ்வுலகும் தொழுகின்ற மலேக்கொடியைப் பார்த்தருளித் தூணேமுலேகள் பொழிகின்ற பால்அடிசில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன.

(எ - த.) பொய்கைக் கரையின்கண் வந்த இறைவஞர் (தமது தேவியா ரைப் பார்த்து) 'பிள்ளேக்குப் பாலூட்டுவாய்' என்று சொல்லுவதற்குமுன், தம் மைப் பார்த்துப் பார்த்த அழாகின்ற பிள்ளோயாரைப் பார்த்துப் பேரருளும் பேரிரக்கமும் மேன்மேற் பொங்கியெழுகின்ற திருவுள்ளத்தை யுடையவராய், (மிக்க விரைவுடன்) எல்லாவுலகமுக் தொழாகின்ற பார்வதி தேவியாரை அரு ளுடன் பார்த்து, "பெண்ணே! உனது இரண்டு தனங்களினின்றும் சொரிகின்ற பாலாகிய அமுதத்தைப் பொற்கிண்ணத்திற் கறக்து ஊட்டுவாய்" என்று சொல்ல, என்பதாம்.

தமக்குரிய தந்தைதாயரைக் காணுது அழும் பிள்**கோகள் அ**த்தந்தைதா<mark>ய்</mark> க**ோக் கண்டுவி**ட்டால், முன்னேயினும் மேலிட்டழுதல் இயற்கையாதல்போல்,

எங்கும் காணமல் கொத்தைப் பார்த்து அழுத பிள்ளயாரருகில் அவருக்கு முன் கரையின் கண்ணே அம்மையப்பர் வந்துவிட்டனராகலான், அவர்க**ோக் கண்ட** மாத்திரத்தில் காணக்குறை தவிர்க்து, பிரிவாற்றுமை மேலிட்டு அழுதனரென் பார்—அழக்னேறை பிள்ளோயார் என்றுர். அவ்வழுகையானது "ஞானத்தை உன**த**ு பாலிற்கலர் து ஊட்டுவா⁷⁷யென் று சொல்லுவதற்குத் தமது தேவியா**ரைப் பார்க் க**த் தொடங்கிய இறைவரது திருமுகத்தைப் பிள்ளேயாரைப் பா**ர்க்க**ச் **செய்த** தென்பார்—**தமைநோக்க்** என்*ரு*ர். அங்ஙனம் கோக்கியபொ**ழுது**, இ**துகாறும்** அழாத பிள்ளே இன்று அழவந்தது தாம் பிரிந்திருந்த காரணத்திலைன்று என்று எண்ணியே அன்பிறைலுண்டாகிய அருரும், அவ்வருளி**றுவண்டாகிய** பேரிரக்கமும் இறைவருள்ளத்தில் தோன்றின என்பார்—அநடிகாந**ீண எழகின்ற** திருவுள்ளத்திறையவர் என்ருர். ''ஈம்மைப்பார்த்து அழுகின்ற இவனுடைய தாய், எல்லாவுயிர்களிடத்தும் கருணேயையும், இரக்கத்தையும் மாருமற் செலுத்தி அவ் வுயிர்களால் எப்பொழுதும் வணங்கப்பட்டிருக்கும் நம் தேவியன்ரே! அங்ஙன மான அருட்கரு²ணையையுடைய இவள் இவன் அழுகையைக் க**ண்டு** த**ன**து அ**ருட்** கருணேயைச் செய்யா திருத்தற்குக் காரணம் என்னேயோ!'' எ<mark>ன்ற தேவியைச்</mark> பார்த்தாளி என்றுர். அங்ஙனம் பார்த்தருளியபோது தேவியாரது இரண்டு திருமு‰களிலும் சுரந்து வழிகின்ற பா‰க்கண்டி ''இவ<mark>ள் தன் பிள்ளாயினிடத்</mark> தில் அருளும் கரு‱யும் அற்றவளல்லள். அவ்விரண்டும் உடையவளாயிருந்தும் ரமது சொல்லன்றி எத்திறத்தனவாகிய செய**ீ**லயுக் தானே செ<mark>ய்தல் தனது கற்புக்</mark> குப் பழுதாமென் றெண்ணி நமது ஆ?ணயை எதிர்பார்க்கின்றனள்'' என் றெண்ணி மகிழ்ந்து, தேவியை அன்புடன் நோக்**கி, ''கற்புடையாளே! உனது** மகனுக்குப் பாற்கலசமாகிய உன் தனங்களினின்றும் பொங்**கி** வ**ழிகின்ற பாஃ** என் ஊட்டாமலிருக்கின்றுய்? இப்படியும் இருப்பாருண்டோ! இனித் தாழ்த்தல் முறையன்று, சாக்கின்ற பாலப் பொற்கிண்ணத்தில் கறந்து ஊட்டுவாய்'' என் றருளின சென்பார் — துணேழலேகள் பொழிகின்ற பாலடிசில் போன்வள்ளத்து ஊட்டேன்ன என்றுர்.

இதனுல், பிள்ஃனயார் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களுடையை பிள்ஃனயாதலால், அப்பிள்ஃனபால் அவ்விருவருக்கும் உள்ள அன்பின் பெருக்கும் அருட் பெருக் கும் முற்பட்டு வெளிவரும் அதிசயத்தையும், அவ்வதிசபச் செயலில் மகாதேவ நேதை பதித்திறத்தின் செயலும் தேவியாரத கற்புத்திறத்தின் செயலும் மாறுபடா மல் வீளங்கிகின்றமையையும் காண்கை.

இறைவெனிடத்தும் இறைவியினிடத்தும் அருளும் கருணேயும் வெளிப்பட்ட அதிசயம் என்னேயெனின், பிள்ளேயழுவதைக் கண்டு அருளும், அவ்வழுகைச் செயல் தம்மையே ரோக்கி வருவதனுல் இரக்கமும் இறைவனுக் குண்டோயின; இறைவன்பால் உண்டாகிய அவ்விரண்டிற்கும் இடம் இறைவியின் இரண்டு தனங்களேயாகலான், அவ்விரண்டும் அவ்விரண்டு தனங்களினின்றும் சுருத்து பொழியத் தீலப்பட்டன என்பதாம்.

இவற்றுள், இறைவனுடைய பதிச்செயலும், இறைவியினுடைய கற்பின் செயலும் மாறுபடாதிருந்த அதிசயம் என்னேயெனின், அது பின்வரும் இரண்டு திருப்பாசுரத்தால் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க. (ககை)

போற்கிண்ணத்தில் பர்லேக் கறத்தல்

ஆரணமும் உலகேழும் ஈன்றருளி அணேத்தினுக்கும் காரணமாய் வளம்பெருகு கருணேதிரு வடிவான *சீரிணங்கு சிவபெருமான் அருளுதலும் சென்றணேர்து , வாரிணங்கு †திருமுலேபொன் வள்ளத்துக் கறர்தருளி.

मा जा

(எ - து.) வேதங்களேயும் ஏழுலகங்களேயும் படைத்தருளி எல்லாப் பொருள் கட்கும் காரணகர்த்தாவாய்ச் இறப்புப் பொருந்திய வளம்பெருகாநின்ற கருணேயே திருவுருவமான இவபெருமான் தமது தேலியை நோக்கி "உன் துணேமுல்லகள் பொழிகின்ற பாலடிசிலப் பொன்வள்ளத்து ஊட்டு" என்று சொல்லிய மாத்திரத் தில், கச்சணிந்திருக்கும் உமாதேவியார் தம் திருத்தனங்களினின்றும் பெருகா நின்ற அருட்பாலப் பொற் கிண்ணத்தில் சறந்தெதுத்துக்கொண்டு பிள்ளயோ ரிடம் கொருக்கி, என்பதாம்.

சிவபெருமான் அருளுதலும், வாரிணங்கு திருமு°ல பொன் வள்ளத்தாக் கறந்தருளி சென்ற°ணர்து, எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

வேதங்களேயும், எழுவகைப் பிறவியிற்பட்டுழலும் உயிர்களேயும் படைத்துக் காக்கும் பதியாகிய மூதற்காரணன் கிவனே என்பார்—ஆரணழம் உலகேழும் நன்றருளி அணத்தினுக்தம் காரணமாய் கிற்பவன் சிவபேருமான் என்ருர். அங்ஙனமான இறைமைத் தன்மையையுடைய கிவபெருமான் கீரில் தண்மையும், அனவில் வெம்மையும் போலத் தன்மே யகலா திருக்கும் தாதான்மியசத்தியாகிய அருட்சத்தியையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஆரணங்கள் தழைத் தோங்கவும், உலகேழும் வளம்படப் பெருகவும் செய்யும் இயல்புடையவனென் பார் - ஆரணழம் உலகேழும் வளம்பேருது கருணத்ருவடிவான சீரிணங்கு சிவ பேருமான் என்றுர். அருட்சத்தி கிவபெருமானுக்கு உடம்பாயிருக்கும் தன்மை யுடைத்து என்று வெளிப்படலால் அவ்வுடம்பு, உடம்புடையான் செயல்வழி கிற்குமன்றித் தானே ஒரு செயலும் செய்யும் வழியில் கில்லாதென்பார்—சிவபேரு மான் அருளுதலும், வாரினங்கு திருழில போன் வள்ளத்துக் கறந்தருளி சென்றிணந்து என்றுர்.

இதனைல், சிவபெருமான் தனது அருட்சத்தியையே தனக்கு உடம்பாகக் கொண்டு ஒரு கூற்ருனே சிவனென நிற்பவனெனவும், மற்றெரு கூற்றுனே அவனே சத்தியென நிற்பவனெனவும், அங்ஙனம் இரண்டுருவாய் நிற்பினும், அவ் வீரண்டுருவிற்கும் தனித்தனி இருசெயல் உள என்பதின்றி ஒரு செயலே உள தெனவும் அறிவுறுத்தியவாருமென்க. எனவே, சத்தி உடம்பளவாய் நிற்பதே யேன்றிச் செயலாவையை மேற்கொண்டு நிற்பதன்றெனவும், செயலளைவையை மேற்கொண் டிருப்பவன் சத்தியையுடைய சத்தனே எனவும் வெளியாயிற்று.

இத்திருப்பாட்டான், எக்க‰களுக்கும் எவ்வுயிர்களுக்கும் காரணமாய் (ஆதி பகவஞைய்) முன்னிற்பவன் சிவனே என்றம், அச்சிவன் கருணேயாகிய தாய வுடம்பினுனென்றும், தாய உடம்பாக இருக்கும் அச்சத்தியைத் தன்வயத்த தாகவே வைத்திருப்பவனென்றும் கூறியவாரும்.

வேதம் உயிர்களுக்கு மக்கலங்க²னத் *தருத*லால், ஈண்டு ஆசணம் என்ற சொல்லப்பட்டது. உலகு பலவாயிருக்க எழு என்றதனுல், எழுவகை**ப்**பட்ட

^{் - ்} சேணங்கு என்றம் பாடம். † இருமுமேப்பால் என்றம் பாடம்.

பு சாணம்]

பிறவியிலுள்ள உயிர்களின்மே லேற்றப்பட்டது. அணேத்தினுக்கும் காரணன் என்றதனுல், கிடித்த காரணனையிருப்பவனென்று கொள்ளக்கிடந்தது. இறை வனுக்கு உடம்பா யிருக்கும் சத்தி, உயிர்களிடத்துக் கருணே புருவாய் வளம்படச் செய்தலால்—வளம்பே**நத க்**நீணே திருவடிவான என்றுர்.

போற்கிண்ணத்தை அளித்து அழகை நீர்த்தல் எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதம் குழைத்தருளி உண்ணடிசில் எனவூட்ட உமையம்மை எதிர்கோக்கும் கண்மலர்கீர் தடைத்தருளிச் கையிற்பொற் கிண்ணமளித் தண்ணலேயம் கழுகைதீர்த் தங்கணஞர் அருள்புரிச்தார்.

(எ - தா.) இறைவன் கட்டளோயிட்டபடியே பெரிய நாயகியார் தமதை இனிய திருமுஃப்பாலில் எண்ணுதற்கரிய சிவஞானத்தைக் குழைத்துக் கலந்து, தம்மெநிரில் தம்மை கோக்கியழும் பின்'ளயாரது கண்ணீரைத் தாடைத்து, அவரது திருக்கரத்தில் பொற்கிண்ணத்தைக் கொடுத்து "இதிலுள்ள பாலடி சிஃல ஃ உண்பாய்" என்று ஊட்ட, பாலுண்டருளும் பிள்'ளயாரது அழுகையைச் சிவபெருமான் ஃக்கிஞர், என்பதாம்.

மறையினுல் அயனுல் மனத்தினுல் வாக்கால் மற்றும் குறைவிலா அளவினுல் எண்ணு தற்கரிதாகி நின்ற சிவஞான மென்பார்—எண்ணரிய சிவஞானம் என் ருர். அச்சுவஞானம் தானுயிருக்கும் சுவபெருமானிடத்து அன்பை வீளவீத்து அவனேயே இனிக்கச் செய்யும் இனிய அமுதம் என்பார்— இன்னழுத**ங் கு**ழை**த் தர**ளி என்*ரூ*ர். ''அன்போடு கலவாத சிவஞானப்பா'ல நீ உண்ணு**யாகையால்** அன்போடுகலர்த இனிய சிவஞானப் பாலாகும் இதின கீ இன்பமுடன் உண்பா யாக'' என்று தம் மகனுக்குத் தேவியார் ஊட்டிஞரென்பார்—''உ**மையம்மை** உண்காடிசில் என ஊட்ட என்றுர். "இப்பா?ல உனக்கு ஊட்டியது உன்பொருட் டன்று; வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது, டிக்க அன்பேவேண்டிய மெய்கலுந்த அன்பரும் சத்திர்பாதருமாகிய உயிர்களுக்கு 🕏 ஊட்டதேற்கே'' என்பார்... கையிற் பொற்கிண்ணமளித்து என்றுர். ''மெய்கலர்த அன்பர்க்கு அன்புகலர்த சிவஞானத்தை ீ ஊட்டும்பொழு*து*, 'எம்மை ஆண்டோய்க்கு உள்ளந்தாள் சின்ற உச்சியளவும் கெஞ்சாயுருகாதால், உடம்பெல்லாங் கண்ணுய் ஆனந்தவெள்ளைந் தான் பாயாதால், கெஞ்சம் கல்லாம், கண் இணேயுமாமாம் தீவிணேயேமுக்கு' என் றழும் அவர்களது கண்ணீரை இப்படித் தாடைத்து, செஞ்சருகவும் கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பாயவும் அருள் செய்வாய்'' என்பார்— கணிமலிநீரீ துடைத் தநளி என்றுர். அம்மையப்பராகிய தம்மைக் காணுது அழுத அவரது பரிப வத்தை ஒழித்தன சென்பார் - அவீவலாலே அங்து அழகை நீர்த்து என்றுர். தம் மையே சோக்கி யழுத தமது கண்மணிபோன்ற மகளுரிடத்துத் தமது அருட் கண்ணி?னச் செலுத்திய கண்ளை சென்பார் - அங்கணைறர் அருள்புரிந்தார் என்றுர்.

இத்திருப்பாட்டான், இறைவன், தம் பிள்ளோயாருக்கு ஊட்டக் கறந்த பாலில் குழைத்த சிவஞானம், பாசஞான பசுஞானச் சார்புகளால் குன்ற வரும் பொய் கலந்தார்க்கு உணர்த்தத் தகும் சிவஞானமன்ற, மெய்கலந்த அன்பர்க்கு ஊட்டத்தகும் சிவஞானமென்றம், களிம்பு கலவாத பொற்கலம் போன்ற

Sir Sin

வேண்டப்படுவென வெல்லாம் வேண்டோது மறந்து மிக்க அன்பே வேண்டும் மெய் கலந்த அன்பராய அவரே இந்த இனிய சிவஞானத்துக் குரியாபென்றும், இந்த இனிய சிவஞானம் உண்ணப்பெற்ற அவர் உள்ளந்தாள் நின்று, உச்சியளவும் மெஞ்சாயுருகி உடம்பெல்லாங் கண்ணேய் ஆனந்தவெள்ளம் பாய்ந்து, அவ்வன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாபெர்ன்றுங் கூறப்பட்டது. எனவே, இறைவன் அரு ளாகிய பாலில் குழைத்த சிவஞானமாகிய இனிய அமுதத்தின் சிறப்புக் கூறப் பட்டதென்க.

யாவர்க்கும் தக்தைதாய் *எனுமவர்இப் படியளித்தார் ஆவதனுல் ஆளுடைய பிள்ளேயா ராயகில †தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் தெரிவரிய பொருளாகும் தாவில்தனிச் சிவஞான சம்பக்தர் ஆயினர்.

(எ - து.) எல்லா உயிர்களுக்கும் அம்மையப்பரா யிருக்கின்றவர் என்று யாவராலும் சொல்லத்தக்க சிவபெருமான் இப்பிள்ளேயாருக்கு இவ்வண்ணமாகத் திருமு ஃப்பா ஃ யூட்டி யருளி இவருக்கு மெய்யான அம்மையப்பராய் நின்ற காரணத்தினுல், சிவபெருமானுல் பிள்ளோயாக ஆளப்படும் பிள்ளோயாரேயாய் எல்லாத் தேவர்கட்கும் எல்லா முனிவர்கட்கும் உணர்வதற்கரிய அரிய பொருளாகும் மெக்டுதலில்லாத சிவஞானத்தை எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் ஊட்டியருளிச் சிவசும்பந்தத்தைச் செய்யும் ஆசிரியரான சாரணத்தினுல் திருஞான சம்பந்த சென்னும் திருநாமமும் உடையாராயினர், என்பதாம்.

கிவபாத இரு தயருக்குப் பிள்ளோயாய் வந்த பெருமான், அச்சிவபாத இரு தயருக்குப் பிள்ளோயன்ற, 'யாவர்க்குந் தந்தை தாய்' என்று சொல்லப்பட்ட கிவபெருமானுல் ஆளப்பட்ட குமாரக்கடவுளேயாம் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற - யாவர்க்கும் தந்தை தாய் எனுமவாரல் ஆளுடைய பிள்ளையர் என்றுர். கிவபாத இரு தயருடைய பிள்ளேயைச் சிவகுமாரராகிய குமாரக்கடவுள் என்று எக்காரணத்தால் சொல்லக்கூடும் என்று, ஞானசம்பந்தப் பெருமான்பால் அன்பிலாராகிய, அன்பிலிகள் கூறங்கூற்றை மறுப்பதற்கு - இப்படி யளித்தார் ஆவதனுல் ஆளுடைய பிள்ளோயாராயினர் என்றுர். எனவே, சிவபெருமான் எல்லாவுயிர்களுக்கும் அம்மையப்பராயின பொழுது, பால் வேண்டியமும் எல்லாப் பிள்ளேகளுக்கும் இப்பிள்ளுக்கு வந்து ஊட்டியருளியதுபோல் ஊட்டியருள வர வேண்டும்; ஆனுல், இப்படி வேறு ஒருவருக்கும் ஊட்டியருளிய தின்று. இப் பிள்ளோமாருக்கு இப்படி ஊட்டியருளியதுபோல் ஊட்டியருளுகல் குமாரக் கடவுளாகிய கர்தருக்கேயாம். இவ்வுண்மையை, கந்தபுராணம் திருவவதாரப் படலத்திற் காண்க.

இவ்வொற்றுமை யாவரும் உணரவே - இப்படியளித்தார் என்ருர். குமாரக்கடவுளுக்கு இறைவன் அம்மை யப்பராய் வந்த ஊட்டியதை இம் மண்ணுலகினர் அறியார். விண்ணுலகினரோ இப்பிள்ளோர் குமாரக்கடவு ளாகிய அப் பிள்ளோதான் என்பதை அறியார். காக்கேயராகிய குமாரக் கடவுளுக்குச் சரவணப் பொய்கைக் கரையில் இறைவன் அம்மையப்பராய் இடபாரூடராய் வந்து பொன்வள்ளத்தில் பாலூட்டியது போல் இங்கு இப்

^{*} எனுமிவர் என்றும் பாடம். † தேவருச்கும் முனிவருச்கும் என்றும் பாடம்.

பொய்கைக் கரையில் வந்து பொன் வள்ளத்தில் பாலுக் கறந்து ஊட்டி யருளிஞர். ஆவதஞல் (இப்படிச் செய்த காரணத்திஞல்) விண்ணுலகினரெல் லாம், இப்பிள்ள சிவபாத இருதயர் பிள்ளயன்று, யாவருடைய இருதயத்திலும் வசிக்கின்ற சிவஞருடைய பிள்ளயோகிய குமாரக்கடவுளே என்ற அறியவும், மண்ணுலகினரெல்லாம் இப்பிள்ள சிவஞருடைய பிள்ளயே யன்றிச் சிவ பாத இருதயருடையை பிள்ளயேன்றா என்று அறியவுமாயிற்மெறன்க.

இனி, பிள்ளே என்னுஞ் சொல்லேத் தமக்கே உரிமையாக ஆளுகின்றவர் சிவகுமாரர்களே யன்றி ஏனேயோரல்லர். எக்கனமெனின், விகாயகர் கோயிலேப் பிள்ளோர் கோயிலென்றும், சுப்பிரமணியரைக் குமாரக்கடவுள் என்றும் வழங்கும் உலக வழக்காற் காண்க. ஆகவே, சிவபாத இருதயருடைய பிள்ள அவ்வேதியராலேயே ஆளும் பிள்ளேயாகவே யிருக்து அவருடன் வாழாமல் சிவ பெருமாஞல் ஆளும் பின்ளயாராய் அவரது கோயிலாகிய வீசுகள் தோறும் இருக்து வாழ்வாராயிஞர். இவ்வொற்றுமையுணரவே - ஆளுடைய பிள்ளையா ராய் என்றுர்.

இனி, பாலாட்டிய முறைமையிஞல் குமாரக்கடவுளே ஆளுடையை பின்ஃனயா ரென்று காட்டியதுபோல் குமாரக்கடவுளுடைய ஞானசம்பக்கமும் இப்பின்ஃனயார் உடையா சென்று உணரவே—தாவில் தனிச்சிவஞான சம்பேந்தாாயிஞர் என்றுர்.

இனி, அங்கு, வேதம் ஒதுவோளுகிய வேதா, வேதத்துக்கு முதலாகிய பிரணவத்துக்குத் தெய்வம் தானும் திருமாலுமே என்று சொல்ல, அவ்வேதி யூனப் புடைத்து உருட்டிச் சிறையிலிட்டு வேதுணப் படுத்தி, தமது ஞானத் தால் சிவுளத் தெய்வமாக நாட்டியதுபோல், இங்கு, சமணசாக்கியாதி புறச் சமயிகள் தங்களுடைய சாகுர்தெய்வங்குளாச் சாவாத்தெய்வங்களாகச் சொல்ல அவர்களேத் தாம் ஒதும் தமிழ்வேதத்தால் வேதித்துப் பேதித்துக் கழுவிடைப் படுத்தித் துன்புறுத்திச் சிவுணயே தெய்வமாக நாட்டும் ஞானமுடையரா யிருத்த லால்—சிவஞான சம்பேந்தாராயினுர் என்றுமென்க.

எனவே, பிள்ளே ஒற்றுமையினுவம், ஞான ஒற்றுமையினுவம் குமாரக் கடவுளாகவே விளங்கும் ஞானசம்பர்தரை ஆண்மாக்களில் ஒருவராகவும், பாலுண்டபின்னர் ஞானம் உணர்ந்தவராகவும் கூறும் ராகத்துட்படுத்தும் கூற்றுக்கள் பொருர்தாக் கூற்றுக்களேயாம்.

இனி, குமாரக்கடவுளுக்கே தக்தை தாயாக இருப்பவரை—யாவர்க்குநீ கந்தை தாய் எனுமவரை என்றது என்னே யெனின், உலகினேயாளும் அரசன் தன்னுல் ஆளப்படும் உயிர்களேத் தன்னுல், தன்பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத் திறத்தால், கள்வரால், உயிர்தம்மால் ஆனபயம் ஐந்துந் தீர்த்து அறங்காக்குந் திறத்தால் உலகிலுள்ளா ரெல்லாம் அவீனத் தாய் தக்தையாகப் போற்றல் கண் கூடாகக் காணக் கிடத்தல்போல், இறைவன் ஊளுய் உயிராய் உடலாய் உலகாய் இவ்வாறு அநந்தியமாய் கின்று காத்தருளுங் கருணேத் திறத்தை கோக்கி அங்க னங் கூறியதென்க.

அன்றியும், '' யாவர்க்கும் தக்தைதாய் எனுமவர்'' என்ற சொல்லப்பட்ட இறைவர், எவர் ஒருவருக்காயினும் தாய் தக்தையாக வக்து பால்கொடித்ததை ஒருவருங் கண்டதில்‰. அப்படி வராதவர் இப்பின்ஃனயாருக்கு இப்படித் தக்தை தாயாகவக்து பால் கொடுத்தனரே இஃதென்ன அதிசயம்! என்று வியக்ததுமாம். அஃதேபோல், அதில தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் தெரிவரிய பொருளாகும் தாவில் தனிச் சிவரைக்கு வேதமுதலாய் ரிற்கும் பிரணவத்துக்குக் கூறிய இரகசி யார்த்தத்தை அங்குத் திருச்செவியில் ஒதியது போல் இங்குத் திருக்கோயில்கள் தோறும் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் கேட்க வேதார்த்த சாரமாகிய தமிழ் வேதத்தை ஒதியருளினராதலின், சிவஞான சம்பந்த சென்னுர் திருநாமம் உடையராயினர், இஃதென்ன அதிசயம்! என்று வியந்ததுமாம்.

அதுவேயுமன்றி, திருஞான சம்பந்தராகிய நமது குருமணி ஒதியருளிய தென்மொழி வேதத்தைவியந்து கூறியதுமாம். என்னே? வடமொழி வேதத்தைத் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் "ஆறங்கமாய் வரும் மாமறை யோ தியைக், கூறு அங்கமாகக் குணம் பயில்வாரில்ஃ, வேறு அங்கமாக விளேவுசெய்து அப்பு றம், பேறங்கமாகப் பெருக்குகின் ரூரே", எனவும், "பாட்டும் ஒலியும் பரக்குங் கணிகையர், ஆட்டமருத அவனியின் மாட்டாத, வேட்டு விருப்பார் விருப்பம் இல்லாதவர், ஈட்டும் இடம் சென்று இகலதுற்றுரே" எனவும் திருமந்திரங் கூறியபடி, வேதத்தின் உள்ளங்கமாய் விளங்கும் சிவபெருமானுடைய குண விசேடேங்குளப் பயின்று அம்முறையே அவணே யோதிப்போற்றும் வகையறியாது தத்தம் போதம் போனவா றெல்லாம் இடம் செய்து பொருள்கொண்டு இகலிப் பகைத்து, சிவனுக்கு ஆட்படாது சிவஞான சம்பந்தத்தை யொழிகின்றனர்.

தென்மொழியாகிய வேதத்தை யோது கின்றவர் அங்ஙனம் ஒழியாது, அத் தமிழ் வேதத்தில் இறைவன் சராசரமாகிய எல்லாப் பொருளிடத்தும் ஒன்றுயும், வேறுயும், உடனுயும் ரின்ற இருந்து ஆளும் உபகாரத்தை உணர்ந்து, அஃதாவது உயிர்களிடத்து வேறுகாது ஒன்றுய் நின்று காணும் உபகர்ரத்தையும், உயிர்கள் தமக்கு வேறுகக் காணப்படும் பொருள்களிடத்து ஒன்றுகாது வேறுய் நின்று காட்டும் உபகாரத்தையும், இவ் விருவகை உபாயத்தானும் உயிர்களுக்குப் பெத்தரிலே நீங்கி முத்திரிலே கூடுங்காலத்து இறைவன் அவர்களுடனுயும் அவர் கள் அவனுடனையும் ஆவதாகிய அத்வைதானந்த உபகாரத்தையும் உணர்ந்து ஒன்று வேறு உடன் என்னும் அம்மூன்று நிலேயினும் அறிய வருகின்ற இறைவ னுடைய குணவிசேடங்கின உணர்ந்து, உணர்ந்தமுறையே ஒதிப் போற்றும் வகையறிந்து, வேத வேதாந்தங்களில் உணரவேண்டும் பொருள்கினர் பகை யின்றி (மாறுகோரின்றி) உணர்ந்து, இறைவனுக்கு ஆட்பட்டுச்சிவஞான சம்பந் தத்தை அடைகின்றனரென்று வியந்து கூறியதென்க. (சுக)

திருழல் ப்பர்லுண்டு ஞானம் உணர்ந்தமை 、

சிவனடியே சிர்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம் பவமதனே அறமாற்றும் பாங்கினில்ஒங் கியஞானம் உவமை யிலாக் கலேஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் தவமுதல்வர் சம்பர்தர் தாம் உணர்ர்தார் அர்நிலேயில்.

्र ०

(எ - தா.) சரியை கிரியை யோகம் என்னும் அழிவிலாத் தவங்க°ள முறையே செய்து மேல் அடையப்படும் ஞானுபேட்சை யுடையராய் ஞானுகிரி யூனை காடி நீற்கும் சத்திகிபாதர்க்கு ஞானுசிரியனுப் வந்து அவர்கள் வேண்டிய செவைஞோனமாகிய பதிஞானம் சம்பந்தமாமாறு அருள் செய்யவல்லமுதல்வராகிய ஆளுடைய பிள்ளயார், உமாதேவியார் பொற்கிண்ணத்தில் கறந்த தமத அருள் முஃப்பாவில் எண்ணரிய சிவஞானங் குழைத்து ஊட்டிய அந்தரிஃயி (அந்தப் பொழுதி) லேயே, சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகும் சிவஞானத்தையும், பிறத்தஃல யறவே யொழிக்கும் வன்மையில் மிக்க ஞானத்தையும், ஒப்பு சொல்லக்கூடாத கஃவஞானத்தையும், உணர்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானத்தையும் தமது அம்மையப்பஞகிய இறைவன் திருவுளப்படியே உணர்ந்தருளிஞர், என்பதாம்.

எனவே, ஆளுடைய பிள்ளேயார் சமணசாக்கியாதி புறச்சமய இருளேப் போக்கி, சகல சமயாதீத சைவசமய ஞானம் பிரகாசிக்குமாறு செய்ய வர்த சிவ சூரிய மூர்த்தியாகிய ஆசாரியராகலின், பத்தி நெறியை வேண்டாது அருள் ஞானம் வேண்டும் சத்திரிபாதருக்கு - சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பேருத சிவ ஞான மும், பத்திகெறி யறியாது முத்திகெறியை நாடும் சத்திரிபாதருக்குப் பிற வித் தொல்லேயை அறவே யொழிக்கவல்ல சரியைகிரியா யோகமுறைகளில் பாங்காய்-ஒங்கிவநும் ஒருளுழும், புல்லறிவிற் பட்டுழெலும் உவ‰ச் சமயிகள் மதங் கொண்டு பொய்யே கட்டிப் பிதற்றிய நூல் கொண்டு வாய்ப்பறை சாற்றும் அவர்குளேச் சாப்பறைக்கு ஆனாக்கக் கருதும் சத்திரிபாதருக்கு - உவமையிலோக் கலே நான ழம், புறச்சமய செறி நின்று, (பின்னர்) புகலும் அகச்சமயம் புக்கு, புகல் மிருதி வழியுழன்ற, புகலும் ஆச்சிரம அறத்துறைகள் அவை யடைந்து, அருந் தவங்கள் புரிந்து (அதன் பின்னர்) அருங்கூலகள் பல தெரிந்து, ஆரணங்கள் படித்து, சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்து, வேதச்சிரப் பொருளே மிகத் தெளிர்து, சைவத்திறத்தை நாடும் சத்திரிபாதருக்கு - உணர்விய மெய்ஞ்ஞான மும் அனுக்கிரகன் செய்ய, திராவிடமாகிய ஞானத்தை இறைவஞர் தமது அருட் பாலில் குழைத்து உண்பிக்க உண்டு, அக்கணமே தமிழ்வேதமெனப்படும் தேவோ ரமாகிய கிரணங்**க**ுப் பரப்பி, மேலே சொல்லி வர்த சத்திரிபாதருக்கு வேண் டிய ஞானங்களேச் சம்பந்தப் படுத்தி அவர்கள் உய்ய அருளினரென்க.

இத்திருப்பாட்டான், சரியை கிரியை யோகங்களாகிய அழிவில் தவங்கீனச் செய்து, அவை முற்றிய பின்னர், ஞானத்தை நாடிகிற்கும் சத்திகிபாதத்து உத்தமர்க்கு ஞாசைரரியஞிய வரும் முதல்வனது மூலத்திருமேனியாகிய சண்முகனே ஆளுடைய பின்ன யென்பதும், மேலே சொல்லியசத்திகிபாதருக்கு அனுக்கிரகிக்கவேண்டிய நால்வகை ஞானத்தையும் அருளுடன் அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்ய அருட்பாலோடு ஞானத்தைக் கலந்த அம்மையாரால் ஊட்டச் செய்தன சென்பதும், அவ்வருட்பால் இறைவன் திருவுள்ளப்ப டியே சத்திகிபாதர்களுக்கு அனுக்கிரகள் செய்ய உண்டருளி சைன்பதுங் கூறப் பட்டனை.

அதுவேயுமன்றி, சிவபாத இருதயர்க்கும் அவர்தம் தேவியார்க்கும் ''தாம் கொடுத்தபெருகுவாம் கிணர்தோதான்'' ஞானங்கொடுப்பதனுக்கு ''உடனிருந்த, அருமறையாள் உடையவிள அளித்தருள அருள் செய்வார்'' என்று (குடு)ம் திருப்பாசுரத்திற் சொல்லியபடி, ஆதியருமறை வழக்கம் அருகாது ஒங்க உவமை யிலாக் குலேஞானமும், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமும், பூதிசாதனம் விளங்கச் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானமும், பவமதினயறமாற்றும் பாங்கி னில் ஒங்கிய ஞானமும் இறைவன் அருட்பாலில் கலந்து பிள்ளேயாருக்கு

(ন0)

ஊாட்**டிஞெரென்பது**ம், அவ்வருள் ஞானத்தை உலகின்கண் வழங்கிச் சிவைபா*த* இருதய**ை மகி**ழ்விக்க அப்பிள்ளயார் உண்டன ரென்பதும் கூறப்பட்ட**ன**.

இவ்வுண்மையைப் பின்வரும் திருவிருத்தத்திற் கண்டுணர்க.

புறச்சமயங்களேத் துகளாக்க எழந்தரளல்

எப்பொருளும் ஆக்குவான் ஈசனே எனும் உணர்வும் அப்பொருள்தான் ஆளுடையான் அடியார்கள் எனும் அறிவும் இப்படியால் இதுவன்றித் தம்மிசைவு கொண்டியலும் துப்புரவில் லார்துணிவு துகளாகச் சூழ்ந்தெழுந்தார்.

(எ - து.) உலகில் காணப்படும் எல்லாப்பொருள்களேயும் ஆக்குவாஞயுள்ள வன் ஈசன் ஒருவனே என்ற உணர்கின்ற உணர்வும், ஈசன் என்னும் அப்பொருள் தான் யாவரையும் ஆளாக ஆள்கின்ற அடியார்களென்கின்ற அறிவும் என்று வேதாகமங்கள் உணர்த்துவனவாம். வேதாகமங்களுடைய துணிபு இப்படியாக இருக்க, வேதசிவாகமங்களின் வழி இசையாது, தத்தமது நிளவின் வழி இசைக்து, அக்கினேவின் வழியாய்த் துணிக்த பொருள்களேக்கொண்டு வாதமிட்டு காட்டப்படும் பொருட்டுணிபு, கன்னெறியில் நில்லாதாரது துணிபாகும் என்று இறைறவன் திருவுள்ளப்படியே பிள்ளயார் துணிக்து அவர்தம் துணிபுரைகள் துகளாகும் வகையை ஆலோசித்து அச்செயூலச் செய்யத் திருவுளங்கொண் டெழுக்குனர், என்பதாம்.

சுவனடியே சிர்திக்கும் தருப்பெருகு சிவஞான முதலாகக் கூறிய நால்வகை ஞானங்க**ோயும் பாலூட்**டியபொழுதே உணர்ந்த ஞான சம்பந்தப் பெ<mark>ருமாஞர</mark>் அந்த நால்வகை ஞானங்களும் இப்படியால் (இன்ன முறையால்) நிற்கின்றன என்று உணர்ந்து நிச்சயித்தறிந்தன சென்பார் - எப்போநளும் ஆ**க்குவான்** ஈசனே எனும் உணர்வும், அப்போருள்தான் ஆளுடையான் அடியார்கள் எனும் அறிவும் (என இரண்டாக அறிந்தார்) என்மூர். எனவே மெய்கண்ட சாத்திரமென வும் சித்தார்தமெனவும் கூறப்படும் ஆகமங்களாகிய உவமையிலாக் க**ஃயில் ஞா**ன பாதத்திற் கூறப்படும் சிர்தார்த ஞானத்தைக் கொண்டு, ''இங்குக் காணப்படும் எப்பொருளும் செய்வோணயன்றி யமைந்திலது; ஆகவே அச்செய்வோனுகிய விண முதல் செய்விணக்கு உட்படா தவனுமிருத்தல் வேண்டும். அத்தன்மையான் ஈசதெருவனேயாதல் அமையும்; ஏனேய சமயிகளால் கூறப்படும் எவ்வகைக் தான வி?னமுதல்களும் விணமுதலாகா. அவையெல்லாம் பிறக்திறந்துழலும் வினேமுதலுக்கு முதலாயுள்ள உயிர்ப்பொருள்களும் உயிரில்பொருள்களாகிய சடப்பொருள்களுமேயாம்'' என்ற பூர்வபக்கிகளாகிய புறச்சமமிக**ோ** கிராகரித்**து** அவர்களால் கூறப்படும் விணமுதல்கினத் துகளாக்கி, பின்னர், செக்தாந்த முகத்தாற் கூறப்படும் வினமுதலாயுள்ள ஈசன், எப்பொருளிலும் பேதமா யிருப்பவனென்றும், அபேதமா யிருப்பவனென்றும் பேதாபேதமா யிருப்பவ கென்றைம். உணர்வதற்கரியஞய், உடலில் உயிர்போலும், கண்ணெளியும் அருக்க இனையும் போலும், அறிவொனிபோலும், பிறிவரும் அத்துவிதமாகிய மெய்ஞ் ஞான சொருபியாயிருப்பவன் என்றம் உணர்த்துவதாகிய செயல் ஒன்றெனவும் அங்ஙனம் புறச்சமயிகளே கிராகரித்து, ஈசனுடைய மெய்ஞ்ஞான சொருபத்

தைப் பொதுவகையான் அவர்களுக்கு உணர்த்திய அவ்வுணர்விண, சித்தாந்த சைவர்களாகிய அகச்சமயிகள் உண்மையாக அறியுமாறு, சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப் பெருகும் சிவஞானத்தையும், பவ மதீன அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானத்தையும் விளங்கச் செய்தலாகிய செயலொன்றெனவும் அறிந்தனமொன்க.

எனவே, சித்தார்தமாகிய ஆகமம், தன்ஞற் கூறப்படும் மெய்ப் பொருளின் கண் பூர்வபகுதிகளுக்குத் தோன்றிய ஐயப்பாடுகுளையும், அவருடைய பக்ஷங்குளை யும் மேற்கோளானும் ஏதோக்களானும் மறுத்து, மேல், உதாரண மூகத்தாற்காட்டப் படும் இயல்பிளே அறியுமாறு பிரகாசிக்கச் செய்வதாகிய செய்அடைத்தென்க.

அங்ஙனம் பிரகாசிக்கச் செய்யும் செயல் எத்திற மெனின், எவ்வகைப் பொரு ளும் ஆக்குவாளுகிய ஈசனது உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞான சொரூபத்தைத் திருப் பெருகு சிவஞானத்தால் சிவனடியே (சிவனருளே) சிக்திக்கும் திறத்தைப் பெற்றுத் தம் முள்ளத்தே பிரகாசமாய்க் காணப் பெறலாகிய இறமென்க. அத்திறமாவது ''மேவும் உன்றன் அடியாருள் விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே, காவிசேரும் கயற்கண்ணுள் பங்கா உன்றன் கருணேயினுல், பாவியேற்கும் உண் டாமோ பரமான ந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து, ஆவியாக்கை யான் எனதென் றியாதும் இன்றியறுதலே" என்றும், "அறவேபெற்றுர் நின்னன்பர் அந்தமின்றி அகடைக வும், புறமே கிடர்து புஃஸ்காயேன் புலம்புகின்றேன் உடையானே, பெறவே வேண் இம் மெய்யன்பு பேரோவொழியாப் பிரிவில்லா, மறவாகிணயா அளவிலா மாளா வின்பமாகடலே" என்றும், "கடலே யூனாய ஆனந்தங் கண்டார் எல்லாங் கவர்ந் தாண்ணை, விடரே பெருக்கி எசற்ற இங்கிருத்தல் அழகோே அடிகாயேன், உடை யாய் ஃயே அருளு தியென்று உணர்த்தா த ஒழிக்கே கழிக்தொழிக்கேன், சுட்சார் அருளால் இருள் நீங்கச் சோதீ இனித்தான் துணியாயே.'' என்றும் திருவாசகம் கூறியாங்கு, "மெய்ஞ்ஞான சொருபியாகிய சோதீ! யான் இடரே பெருக்கி ஏசற்று இங்கிருந்தால் அழகோ? யான் போவொழியாப் பிரிவில்லா மெய்யன்பு பெறவே வேண்டும், (பெற்று,) பரமானர்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து, ஆவியாக்கை யான் எனதென்று அறவே வேண்டும்; (ஆகலின் யான் வேண்டியவாறு பெறு தற்கு) நீ இனித் தாணியாய்." என்ற வேண்டுதலாம்.

இத்திறமான வேண்டுகோளால் சிவனருகோயே சிர்தித்துப் பெற்ருரது உதாரணத்தைக் காட்டி, பெறுத தன்னியல்பை ராடிச் சிவனடியே சிர்தித்துப் புலம்பி ஆவியோடாக்கை யான் எனதென்பது அறவும் பரமானர்தப்பழங்கடல் சேரவும் அவாவும் திருப்பெருகும்சிவஞானமுடையார்க்கு, மெய்ஞ்ஞான சொரூபி யாகிய இறைவன், ஆவியோடு யாக்கை யான் எனதெனப்படும் பர்தச் செயல்க ஞக்கு இடமாயுள்ள பவமதின அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானத்தைக் கொடுப்பதனுக்குச் சங்கம வேடங்கொண்டு அடியராய் வருவனென்க. (எக)

பால் உண்டிருப்பதைக் கண்ட தந்தையார் கோபித்தல்

சீர்மறையோர் சிவபாத விருதயரும் சிறுபொழுதில் நீர்மருவித் தாம்செய்யும் கியமங்கள் முடித்தேறிப் பேருணர்விற் பொலிகின்ற பிள்ளேயார் தமைகோக்கி யார்அளித்த பால்அடிகில் உண்டது ீ எனவெகுளா. (எ - த.) பாசமயத்தை நிராகரித்து, சைவசமய ஸ்தாபணஞ்செய்யத் திருவு எத்தெண்ணும் அக்காஃ, வை திகசைவராகிய சிவபா தஇரு தயரும், முன்ஞு இஎல் லாம் நீரில் மூழ்கி நெடும்பொழு திருப்பது போல் அந்நாளிராமல் சிறிய கால் அளவைக்குள்ளே, நீரில் மூழ்கியிருந்து இன்றியமையாது தாம் செய்துவரும் நிய மங்களே மூடித்துக் கடையேறி (தாம் நீரில் மூழ்கத் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்த அவ்வுணர்வினராயிராமல்) முற்றுணர்வினராய் விளங்குகின்ற தம்முடையை மகனைசைப் பார்த்து, "ஏ குழுந்தாய், உனது வாயினின்று ஒழுகாநின்ற இப் பால் அடிகில் யார் சொடுத்தது ?"' என்று கடுமையாய்க் கோபித்து, என்பதாம்.

சைவ ஒழுக்கத்தை வீட்டு வை திக வொழுக்க மாத்திரங் கொண்டொழுகும் வேதியர் போலன் நி, சைவ ஒழுக்கத்தோடு கூடிய வை திக ஒழுக்கத்தைக் கைக் கொண்ட வை திக சைவராகலின் - சீர்மறையோர் என்றுர். எனவே, சைவத் தக்கு, வை திகம் உடம்பும், வை திகத்துக்குச் சைவம் உயிரும் ஆகலான் சைவத் தோடு வை திக ஒழுக்கத்தைக் கொண்டவரே உயிருள்ள ஒழுக்கத்தைக் கொண் டவராவா பென்று வை திகசைவத்தின் சிறப்பு இத்துஃணத்தென அறிதற்கு - சீர் மறை என்று சென்க.

வைதிக சைவத்தட்பட்டாரது கெஞ்சமே சிவரைக்கு இனிய இடமாக லின் - சிவபாத இருதயா ் என்றுர். தாம் கொண்டிருக்கும் நியமத்தில் எவ்விடர் வரினும் அவ்விடருட்படாது காத்து இயற்றுவதில் காதலுடையவராயினும், அதன் பயன் தமது மகணெசென்றுணர்ந்த அறிவாளராகலின் - நீர்மநவித் தூம் செய்யும் நியமங்கள் சிறு பொழுதில் முடிந்தேறி என்*ருர். தா*ம் நீரில் மூழ்க இ*ற*ங்கிய போது தமது பிரிவஞ்சி இரங்கியவுணர்வோடிருந்த பிள்ளயார், இரங்கியவுணர் வொழிக்து, தம்மையும் தாயையுங் கண்டால் எழும் மகிழ்ச்சியுணர்வோடிருப்பது போல் இருக்கக் கண்டனராகலின் - பேருணர்விற் பொலிகின்ற பிள்ஜோயார் துமை நோக்கி என்றுர். சோக்கிய பொழுது திருவாக்கினின்றும் வழிக்தொழு கும் பாலேக் கண்டனராகலின்-நீ யார் அளித்த பால் அடிசில் உண்டது? என்றுர். ''_{நிலத்}தியல்பால் ஃர் திரிவ*து*போல், வைதிக சைவவொழுக்கமற்*ராது* பாலக் குடித்தால் ஈம் அரிய மகனது ஈல்லுணர்வு மாறுமே! அதணே யறியாது பாலென் னும் அவ்வளவிலேயே இவனறிவு மயங்கித் தேக்கிடவுண்டு விட்டனனே! இவன நிவு இவ்வாறு மயங்கியும் போமோ! பாலேக் கண்டபோதே அறிவு மயங்கிப்போ மாயின், அப்பால் வயிற்றி ஹுள் தங்குமாயின் அவ்வறிவு எவ்வறிவாகும்! அங்ஙனம் மயங்கிய அறிவாயின் நாம் மகினக் கொண்டு செய்ய வெண்ணிய அறிவின் செயல் எவ்வாறுகும்!" என்ற எங்கிய எக்கத்தினுல் வெகுளியுட்பட்டனராகலின்-வேதளா என்ருர். செவபாத இருதயருக்கு மகனுராய் வர்த பிள்ளோயார் பாலுண்டு தமக்குள்ள முற்றணர்வோடு பிரகாசித்தன சென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற -பேநணர்விற் போலிகின்ற புள்ளோயார் என்றுர். சிவளுருடைய மகனே தமக்கு மகளுக வரத் தவம்புரிர்த சிலராகலின், "சிலமுடைய மகளுருக்குப் பால் கொடுத்தவர் இன்னுசென்ற தெரியவில்ஃயே, ஈமது தவம் பழுதுபட்டுப் போயிற்றே'' என்ருற்ருதெழுந்த துக்கத்தினைல் அத்துக்கம் நீங்கக் கோபத் தட்பட்டனரென்பத தோன்ற - யார் அளித்த பாலடிசில் உண்டது நீ என வேதுளா என்றுர். (লহ_)

கட்டிக் காட்டப்படாதாணச் கட்டிக் காட்டல்

ாச்சில்மயங் கிடவுனக்கே திட்டாரைக் காட்டென்று கைச்சிறிய தொருமாறு கொண்டோச்சக் காலெடித்தே அச்சிறிய பெருந்தகையார் ஆனந்தக் கண்துளிபெய்து ⊹உச்சியினில் எடுத்தருளும் ஒரு திருக்கை விரற்சுட்டி.

51 /F_

(எ-து.) கோபங்கொண்ட சிவபாத இருதயர் "உனத வாயெச்சில் கலந்து ஒழுகும்படியாக, உனக்கு இந்தப் பாலடிசிலே உண்பித்தவரைக் காட்டு வாய்" என்று கையிலேந்திய சிறிய கோலே மேலோங்கி ஃட்ட, பெருந்தகு தி யுடையாராகிய அந்தச் சிறிய பின்னயார், கண்களினின்றும் ஆனந்த ஃரைச் சிந்தி, இடக்காலேச் சிறிது மேலெடுத்துத் தாக்கி, அழகிய ஒரு திருக்காத்தைத் தமது திருமுடியின் மேலே எடுத்து, காட்டியருளும் சுட்டுவிரலால் சுட்டிக் காட்டி, என்பதாம்.

இனிய பொருள் வாக்கிற்படுமாயின், காக்கின்கண் ஊரு**ம்** நீரா*னது சுந*ர் தொழுகல் இயல்பாதல்போல், பிள்ளோயார் இனிக்கும் சிவஞானப்பாலே யுண் டருளிய மாத்திரத்தில் அப்பாலோடு தமது திருவாக்கினின்றும் ஊற்றெ0க் கும் வாயமுதமுங் கலர்து வழிர்தொழுகுதலால் - எச்சில் மயங்கிட என்ரூர். பல சமயிகளுடைய தற்போதமாகிய எச்சிலுக்கு இடங்கொடுக்கும் வடமொழி வேதமானது அகச் சமயிகளுடைய அருட்போத ஞானத்திற்கு இடங்கொடிக் கும் செவஞான மயமாகிய தமிழ்ப் பாலே யூட்டியபோது அப்பாலோடு கலைத்து ஒழுகுதலால் - எச்சில் மயங்கிட என்றுர். வேறுரு தாயின் முஃப்பாஃ யுண் ணுத சிலமுடைய தம் மகஞர் அன்ற வேரெருவர் பாலுண்டத**ாக் கண்டா** ராதலால் – உணக்கீதிட்டாரைக் காட்டு என்றுர். ''இங்குள்ளார் யாவரும் நீ என் மகனென்பதை நன்ருயறிவார். எனவே, அவர்களில் ஒருவரேனும் உனக்குத் தம் பா‰க்கொடுக்கத் துணியார், ஆகலின் வேற யாவர் வர்து உனக்குப் பாலூட்டினவர்?" என்ற வினவிஞரென்பார் - இட்டாரைக் காட்டு என்றுர். பிறர் பாலே உண்டதினக் கண்டு வெகுளி பெழுந்தும், அவ்வெகுளியினும் மகன் பால் தண்ணளியுடையவராகலான் தமது கையினுல் அடிக்கத் துணியாது அடிப்பவரைப்போ லோச்சிப் பயமுறுத்தினராகலின் - கைச்சிறிய தொரு மாறு கொண்டோச்ச என்றுர்.

எவற்றையும் எவ்பையும் அஞ்சச்செய்து, தாம் எவற்றுலும் எவ்பானும் அஞ்சு தூல அறியாத இவர் ஒரு சிறிய கோலுக்கு அஞ்சுவபோ? அஞ்சாசாகலான்— கோலேடுத்தே என்றுர். "எச்சில் மயங்கிட உனக்கு ஈடுட்டாபைக் காட்டு" என்ற சிவபாத இருதயருக்கு, இட்டாரைக் காட்டு தற்குத் தொடங்கியபொழுதே ஆனர்தம் கொண்டு, கடத்துமாடி, கண்ணீர் பொழிச்து ஒரு காத்தைத் தூலமேல் கடப்புவது போலும் நீட்டி, விரல்கின மடக்கி, சுட்டு விரிலை நீட்டி, சுட்டிறாந்த பொருளச் சுட்டிக்காட்டிஞராகலான்—கண்துளிடுபெய்து உச்சியினில் எடுத்தார நூம் ஒரு திருக்கைவிர்ற் சுட்டி என்றுர்.

பிள்ஃாயார் காலெடுத்ததும், ஒரு திருக்கை எடுத்த விரற் சுட்டியது<mark>ம்</mark> ஏனே எனின், தம்மை இன்னுசென்ற உண்மையாய்ச் சிவபாத இருதய**ர் அறி**

^{*} உச்சியின்மேல்—என்றும் பாடம்.

தற்கென்க. அஃதாவது:—"சுவபாத இருதயரே, நீர் சமண சாக்கியாதி புறச் சமயங்கள் சைவ சமயத்தின் அடிக்கட்பட்டு அழுங்கிக்கிடக்கவும், சைவசமயம் மேலோங்கவும் எண்ணிச்செய்த தவத்துக் கீடாய்வர்த குமாரன் யான்; அங்ஙனம் வந்த யான் அதுபோல் உவமையிலாக் கூஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானங் களால் புறச்சமயங்களே நிராகரித்துத் துகளாக்குமாறும், சுவனடியே சிர்திக்கும் திருப்பெருகு சுவஞானம், பவமதனே யறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானம் என்னும் ஞானங்களால் அடியார்பால் பூதிசாதனம் விளங்கிச் சைவசமயம் ஒங்கு மாறும் செய்ய பிரமபுரத்தறை பெம்மாகுகிய தோடுடைய இறைவன் அருட் பாலில் சுவஞானங் குழைத்து என் தாயாகிய உமாதேவியுடன் இங்கு வந்து எனக்கு ஊட்டிஞன். அதீன நான் தேக்கிட உண்டேன். அர்தப் பாலாகும் நீர் 'எச்சின் மயங்கிட' என்று கடறிய இந்த ஒழுகும் பால். இனி, புறச்சமயங்களேக் கீழ்ப்படுத்தக் கால வடுத்தேன்; எனக்கு ஊட்டிய தமிழ் ஞானப்பாலால் இதோ யானும் நீரும் காண நின்றருளும் இறைவனப் பாடி, சைவசமயத்தை ஒங்கச் செய்யக் கையை மேலே எடுத்தேன்?' என்று தம்மையும், தாம் செய்யப்போகும் செயூலயும், தமக்குப் பாலூட்டினவரையும் அறிவித்தவாரும்.

முன் சிகாம் பார்த்து ''அம்மேயப்பா'' என்று விட்ட கண்ணீர் அவ்விரு வரையும் காணுமையால் வருந்திவிட்ட கண்ணீராகலான்—அழதாருள் என்றும், இப்பொழுது விட்ட கண்துளி அம்மையப்படைக் கண்டு, பாலுண்டு விட்ட நீரோகலின்—ஆ**ளந்தேக்கண் துளி** என்றுங் கூறிஞர்.

சோல்ல ழடியாதா?னச் சொல்லல்

விண்ணிறைக்த பெருகொளியால் விளங்குமழ விடைமேலே பண்ணிறைக்த அருமறைகள் பணிக்தேத்தப் பாவையுடன் எண்ணிறைக்த கருணேயிஞல் கின்முசை எதிர்காட்டி உண்ணிறைக்து பொழிக்தெழுக்த உயர்ஞானத் திருமொழியால்.

(எ - து.) (கிவபாத இருதயர் பாதாட்டினவனைக் காட்டென்ற பிள்ளோ யாரைக் கேட்க, அப்பிள்ளோயார் அவரைக் காட்டு தற்கு ஒரு திருக்கை உச்சிமே லெடுத்து விரலாற்சுட்டிக் காட்டத் தொடங்கியபொழுதை, பாலாட்டிய இறைவன்) ஆகாயப் பரப்பெல்லாம் கிறைச்த அளவிறுந்த ஒளியோடு வினங்காநின்ற இளமை பொருந்திய இடபத்தின்மேலே, எழிசைகள் நிறைச்துள்ள அரிய வேதங்கள் கம்? என்னும் பதத்தை முன்னுகக் கொண்டு போற்ற, உமாதேவியுடன், திரு அள்ளத்துள் நிறைந்திருக்கும் பெருங் கருணேயோடு (தாம் காணும்படி) எதிரே நின்றருளுகின்று ராதலால், சிவபாத இருதயரை சோக்கி, '' ஐயா, எனக்குப் பாலாட்டினவர், இதோ! எண்கெ திரே நிற்கின்றுர், பாரும்'' என்ற காட்டி, தம தள்ளத்தில் நிறைந்து பொற்கி எழுந்த திருவருள் ஞானம் நிறைந்திருக்கும் திருவாக்கினுல், என்பதாம்.

இறைவன் பிள்ளோயாருக்குப் பாலாட்டிய காலமும், சிவபாத இருதயர் நீர்க் கடன் முடித்துக் கரையேறி வந்து பாலூட்டியது யாரென்று கேட்ட காலமும் சூரியஹுதயமாதற்கு ஐந்து நாழிகையுள்ள காலமாதலால், அர்த இருளும் ஒளியு மல்லாத காலம் நடுப்பகல்போல் விளங்குமாறு எங்கும் பேசொளியைப் பாப்பி யது இடபவூர்தி யென்பார் - விண்ணிறைந்த பேருகோளியால் விளங்குமழ விடை என்றுர். ''மண் ஹூலகிலுள்ள ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவன் 'அம்மே யட்பா' என்றழு தமாத் தொத்தில், ஈம்மால் என்றும் காணப்பெரு து அகோசரப் பொருளா யிருக்கும் மகாதேவன் அம்மையப்பஞய் அருகே வர்தாரின்ற சிவஞானப் பாலூட் டினனே, இஃது என்ன அதிசயம்! இவ்வதிசயம் சாம் என்றம் எங்கும் கண்டும் கேட்டு மறியாத அதிசயமன்றே! இவ்வதிசயத்தை இன்ற நாம் காணப்பெற் ரேமே '' என்று வேதங்கள் அகமகிழ்ந்த சப்தசுரமுங் குன்ருது வாயாரப் போற்றிச் சூழ்ர் துகின்றன என்பார் - பண்ணிறைந்த அநுமறைகள் பணிந்தேத்த என்ருர். ''தமிழ் ஞானப்பாலூட்டப் பெற்ற ஈம் பிள்ளே அப்பாலுண்ட வாக்கான் குழலினும் யாழினும் மிக்க சுவையுடைத்தாகிய மழ%லச் சொற்கள் ஒன்றேனும் நமது செவி இனிக்கும்படியாகச் சொல்லவில்‰யே, எப்போ*து* சொல்லுவான்?⁾? என்ற இறைவர் எதிர்பார்த்திருந்தனர் என்பார் - பாவையுடன் எண்ணிறைந்த கநுணேயினுல் நின்றுரை என்றுர். பிள்ளேயாரது திருவாக்கைக் கேட்டருள இறைவனும் இறைவியும் நின்ற நிலே, சிவபாத இருதயர் பிள்ளோயாரைக் சேட்ட திருவாக்குக்குப் பெருந் துணேயாயிற்ற என்பார் - நின்றுரை எதிர்காட்டி என் ருர். தமது மொழியை எதிர்பார்க்கும் இருவகைத் தந்தையார்க்கும் திருச்செவி இனிக்கும்படியாக அருள்ஞான மொழியை நீருண்ட மேகம்போலப் பொழியத் த‰ப்பட்டன சென்பார் - உயர்ஞானத் திருமொழியால் உண்ணிறைந்து பொழிந் தேழந்த என்றுர்.

இத்திருப்பாட்டான், விண்ணின்மேல் இடபாரூடாாய்த் தென்மொழி மறையைக் கேட்க ஆசையுடன் நிற்கும் கிவபெருமானும், மண்ணின்மேல், கிறிய தொரு மாறுகொண்டோச்சி 'பாலூட்டினவர் யார்'? என்று கேட்டி நிற்கும் சிவ பாத இருதயரும் செவிகொளுமாறு, பாலூட்டினவர் மேன்மேற் கருணேயையும், 'பாலூட்டினவர் யார்'என்றவர் மேன்மேல் அன்பையும் தம்பாற் செய்யத் திரு வாத்கைத் திறக்கத் தொடங்கினரென்று கூறப்பட்டது. (எச)

சுட்டவும் சொல்லவும் எளிவந்தவன் சேவி இனிக்கச் சோல்லல் எல்ஃயிலா மறைமுதல்மெய் யுடனெடுத்த எழுதாமறை மல்லல்கெடுர் தமிழாலிம் மாரிலத்தோர்க் குரைசிறப்பப் பல்லுயிருங் களிகூரத் தம்பாடல் பரமர்பால் செல்லுமுறை பெதுவதற்குத் திருச்செஙியைச் சிறப்பித்து. (எடு)

(எ - தா.) அளவுட்படாத வேதங்கள் முதலாக எடித்த பிரணவத்தின் பொருள், இந்தப் பெருமை பொருந்திய நிலவுலகத்தார்க்கு நன்றுய் வீளங்க வும், எணய எல்லா வுமிர்களும் மிகக் களிப்படையவும் எழுதப்படும் வேதமாகிய வளப்பத்தில் மிக்க தமிழ்மொழியினுள்ள தகாமாகிய மெய்யெழுத்தோடு சேர்த் துப் பாடிய தமது பாடல் சிவபெருமானிடத்தில் செல்லும் முறையாகிய திருச் செவியிணப் பெறுவதற்கு அவரது திருச்செவியிணச் சிறப்பித்தாக்கூறி, என்ப தாம்.

எல்‰யிலா மறை, எடுத்தமுதல் உ**ரை**, மாஙிலத்தோர்க்குச் சிற<mark>ப்ப, பல்</mark> லூயிருங்களிகூர, எ**ழு**துமறை மல்லல் செடுக்தமிழ் மெய்யால் (பாடி**டி) தம்** பாடல் பரமர்பால் செல்லுமுறை பெறுவதற்குத் திருச்செலியைச் சிறப்பித்து எனக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள்கொள்க.

எல்லே (அளவை) யுட்படாத சிவபெருமானது பெருமை யுணர்ந்து எல்லே யுட்படாதவு கென்றே சொல்லி யினேத்து விரிதலின் - எஃஃலயிலா மறைஎன்றுர். அந்த வேதந் தோன் நவதற்கு முன்னெழுத்தாய் நிற்றவின் - மறைமுதலீ என்றுர். எல்ஃவயுட்படாத பெரிய வேதம் வழங்கு தற்கு இர்ரிலம் இடமாய் சிற்றலின் -இம்மாநிலம் என்ருர். ''சார்பயில் தேயர்தன்னில் சான்மறை பயிலாசாட்டில் விரவுதல் ஒழிந்து தோன்றல் மிக்கபுண் ணியந்தானுகும்'' என்று சிவஞான சித்தி யார் கூறியபடி அம்மாரிலத்தில் தோன்றினவர் மிக்க புண்ணியராகலின் அவர்க்கு மறைமுதலாகிய பிரணவத்தின் பொருளே விளங்கச் செய்தல் இன்றியமை யாத செயலாகலான் - இம்மாநிலத்தோர்க்குரை சிறப்ப என்றுர். மறைக்கு முதலாகிய பிரணவத்தின் பொருள், எழுது மறையைக்கொண்டு விளக்கிருல் விளங்குமேயன்றி எழுதாமறையினுல் விளங்காதாகலான் - எழுது மறை என்ருர். அம்மறை அருளேயே தனக்கு வளமிக்க செல்வமாகவுடைய தாகவின் - மல்லல் நெடுந்தமிழ் என்றுர். அருட்செல்வத்தை மிக எளிதாய்த் தமிழ்மொழி ஆளப்பெற்றமைபோல் ஏனய மொழிகளெல்லாம் ஆளப்பெருமை யான் அச்சுறப்பு கோக்கி-நெடுந்தமிழ் என்றுர். அத்தகைச் சிறப்புடைய தமிழ் என்னும் மொழியில் முன்னிற்கும் த என்னும் ஒரெழுத் தொருமொழியை எடுத்துக்கொண்டன ராகலின் - மெய் என்ருர். தமிழ்எழுத் தொருமொழியாகிய க என்னும் இந்த எழுத்தே, எழுதாமறையின் உண்மைப் பொருளாய், உயிராய் விளங்கும் தத்வமசி எனும் மகா வாக்கியத்தின் மெய்ப்பொருளக் காட்ட அதில் முன்னிற்றலின் தகை மெய்யுடன் எடுத்த, அஃதாவது, தத்வமச் என் ெறடுத்த என்ருர். தமிழ்எழுத் தொருமொழியாகிய தகர மெய்யெழுத்து. வடமறை முதலெழுத்தாகிய பிரணவத்துக்கு முதலெழுத்தாகிய அகர வுமி ரெழுத்தோடு கலந்த மாத்திரத்தில் (தோ) என கிற்கப்பெற்று நடைபெறலான்— எல்லேயிலா மறைழதல், எழுதுமறை மல்லல் நெடுந்தமிழால் மெய்யுடன் எடுக்கு என்ருர். வடமொழி வேதம் அகர வுயிரெழுத்தை முதலாகவுடைய ஓங்காரத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு இருக்காய்ப் பரவியதுபோல். பிள்ளேயார் தாம் பாடத்தொடங்கிய தென்மொழி வேதத்தையும் தன்இெடு கலந்த அகரவுயிரை ஒங்கச்செய்து (தோ) என உயிர்மெய்யாய் விளங்கிய பிரணவத்தையே முதலாகக்கொண்டு பாடிஞராகலின் - தம்பாடல் என்ருர். அஃதாவது மறைமுதல் - அகரம், தமிழ்மெய் - தகரம், உடனெடுத்தது-உயிரும் மெய்யுங் கலக்த தோ; இத்தோ என்னும் எழுத்தையே முதலெழுத்தாகக் கொண்டு திருப்பாடல் தொடங்கி அது பதிகங்களாய்ப் பரவியதென்க.

இனி, வடமொழிப் பண்டெணைலி வடமொழி வேதத்தைப் பயின்ருர்க்கு மாத்திரம் களிப்பி கைத் தருமேயன்றி எவேயோர்க்கு ஒரு சிறிதம் களிப்பி கூத் தாராது. தென்மொழிப் பண்டுணைலியோ, கற்றவர்க்கும், மற்றையோர்க்கும், ஏவோய எல்லா வுயிர்களுக்கும் இன்சுவை பயர்து அடங்காக் களிப்பைத் தருமாகலின் - தம்பாடல் பல்லுயிரும் கெளிகூர என்ருர்.

இனி, வடமொழிவேதம் இறைவன் திருவாக்கினின்றும் வெளிவந்து, மல ஓசப்பட்டாராகிய பசுக்களின் செவிவழியே புகுந்து, அவர்கள் வாக்காகிய கிறைக் களத்தாள் சிக்குண்டு, பதிரிலேயறியாது மயங்கித்தியங்கும் அவர்களோடு தோனும் மயங்கித் தியங்கி, இறைவன் செவியிற்புகுர்து அவன் களிக்குமாறு செய்ய அறி யாது, இறைவன் எங்கு எழுர்தருளிவரினும் அவ்விறைவினத் தாரத்தே பின் புறத்திற்கண்டு, 'ஐயா! ஐயா!' என்ற ஒவென்றலறிப் பின்தொடர்க்து சென்று அவனே அண்ணி (சமீபி)க்க முயன்ருலும் அண்ணப்பெருது அவ்விறைவன் செல்லத் தாம் வெளியிலேயே நின்று அலமருதல்போல், பிள்ளயார்தமது திரு வாக்கினின்றம் வெளிவரும் தமிழ்மொழி வேதம் அலமராது, இறைவன்பால் மலாகிதாாய் ஆரா அன்புடைய அடியார் செவிகளிற்புகுக்து, அவருள்ளத்துள் கிறைந்து, அவர் அறிவுகளேத் தம் வசப்படுத்திப் பின்னர் இறைவன் முன்னே கொண்டுபோய் நிறத்தி, அதன்பின்னர், இன்னிசை பயின்ற வாக்கினின்றம் வெளிப்பட்டு, அவ்வழியே இறைவன்பாற் சென்ற, அவன் திருச்செவியிற் புக்கு, அவென் திருவுள்ளத்தை மகிழ்வித்து. அவனுளம் ஆர, அவன் திருமேனியில் ஆர மாகப் பொருந்தி வாழவேண்டு மென்கிற திருவுளங் கொண்டு அத்திருவுள்ளத் தைக் கேட்டருளுதற்குரிய இறைவனது திருச்செவியைப் புகழ்க் தெடுத்தோதத் தொடங்கிஞராகலின் - பரமர்பாற் செல்லுமுறை பெறுவதற்குத் திருச்சேவி யைச் சிறப்பித்து என்றுர்.

பசுபாசங்களாகக் காணப்படுகின்ற எல்லா வுயிர்களுடைய எல்?லயைக் கடந்தவனும், அவைகளே எப்பொழுதும் தன்னுடைய பஞ்சகிருத்தியத்தால் ஆளும் பதியாயுள்ளவனும் பரசிவன் ஒருவனே என்ற பல குறிகளானும், பல அடையாளங்களானும், எல்லாவுயிர்களும் போற்றிப்போற்றிப் புத்திமுத்திப் பய ணப்பெற்ற இடங்களாகக் காணப்படுகின்ற திருக்கோயில்களானும், புத்திமுத் துப் பயினப் பெறுதற்கு அவரவர் கொண்டொழுகிய நெறிகளானும், அர்நெறிக ளின் வழியே ஒரு செறிய மனம் வைத்து நின்ற சேர்மைகளானும், வெள்ளிடை மூலபோல் அறியக்கிடக்கின்ற உண்மையை வடமொழி வேதம் பலமுகமாகக் கூறினும், மாநிலத்தோர்களெல்லாம் அவைக~ோத் தம்மனத்துட் புகுத்தா து, தம் மனத்தை அவ்வேதங்களுட் படுத்தி, மனம் போனவாறெல்லாம் பொருள் கொண்டு, திசைக்கு மிக்குலவு சீர்த்தித் தில்°லக் கூத்துகர்து தீய, ரசிக்க வெண் ணீறதாடும் நமர்கீள நணுகா (நாய்கள்) நாய்களாய், அசிக்க ஆரியங்களோ தம் (ஆதரை) ஆத**ரா**ய், (பேதவாதப் பிசுக்கரை) பிசுக்கராய், உவ‰ச்சமயிகளாய், ஒன்ருடொன் ருவ்வாக சாத்திரங்க2ளக் கற்றுக் கொண்டவர்களாய், மாழ்கிப் பாழ்பட்டுப் போகின்மூர்களாகலின் அங்ஙனம் போகாவாறு, அவ்வேதங்களின் உண்மைடு நெறி தழைத்தோங்க, அவ்வேதங்களின் உள்ளிடைப் பொருள்களோத் தெள்ளி தின் உணர்ந்து பரசிவனே பரம்பொருவென்றும், அவனடிக்கு ஆட்புடு மாறு அப்பாசிவத்தினது திருமேனியின் வீசேடங்குளையும், அத்திருமேனியான் உண்டாகும் உபகாரங்கினுயும், அவனுடைய குணங்கினையும், அக்குணங்களால் உண்டாகும் ிக்கிரக அனுக்கிரகங்கீனயும், யாவருக்கும் இனிக்கும்படியான தமிழ் மொழியால் ஓதத் தொடங்கிய வேதத்திற்கு. பிரணவத்தில் முதலெழுத்தாயுள்ள அகாத்தோடு, தமிழ் எழுத்தாகிய தகாவெழுத்தைச் சேர்த்த தோ என்றுக்கி அத‰ோயே பிரணவமாகக் கொண்டு ஒதத் தொடங்கிஞைவென்றம், ஒதத் தொடங் கிய அவ் வேதமானது தமிழ்ச்சங்க இறைவன் திருச்செவியிற் புகுந்து யாவர்க் கும் அருள் பாவிக்குமாற, திருச்செவியை முன்னதாகச் சிறப்பித்துக் கூறிஞ பென்றம் இத்திருப்பாசுரத்தான் கூறியவாரும்.

இதனுல், உயிர்களுக்கு முன்வினேவினேவும், பின்விணையொப்பும், மலபரி பாகமும், சத்திகிபாதமும் உண்டாகும் பொருட்டு, இறைவர் தாமே தமது திரு வாக்கான் வடமொழியாலாகிய வேதத்தை விதிமுகமாகக் கூறியருளினுமென் றும், அவ்வுயிர்களுக்குச் சத்திகிபாதம் வந்தபின்னர், அவர்கள் அருள் வசத்த ராய்த் தம்மடி கூடுமாறு ஆகிரியத் திருவுருக் கொண்டு தமிழ்மொழியாலாகிய தமிழ்வேதத்தை அந்தத் திருவாக்கினைல் அருள்முகமாகக் கூறியருளிஞர் என் றும் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க.

வி திமுகமாகச் சொல்லத் தொடங்கியதாகலான், வடமொழிவேதம் உயிர்க ளுடைய வினேவேற்றுமை கோக்கியும், காலவேற்றுமை கோக்கியும் எடுத் துரைக்கப்பட வேண்டுதலின் எழுதாமறையாயிற்று. தென்மொழிவேதமோ வேற்றுமைப்படுத்தும் மலவேற்றுமை யொழிர்து, ரிலேபெறுத்தவல்ல அருள் வசப் பட்ட உயிர்களுடைய அன்பினி ஃபை கோக்கி, அனுக்கிரக ரிலையில் ரிறுத்தச் சொல்லவர்த தாகலான் எழுதிய மறையாயிற்று. வினேவசப்பட்டார்க்கு எழுர்த வேதம் விணவசப்பட்டாரால் கேட்கப்படவேண்டுமேயன்றி இறைவஞற் கேட் கப்படவேண்டியதன்றுகலின், இறைவன் அதற்குச் செவிசாய்க்கான். சத்திரி பாதர்க்கு எழுர்த வேதமோ அருள் வசப்பட்டாரால் சொல்லப்படுதலின், அவ வருண் மொழிக்கு இறைவன் உரியஞகலின் இறைவன் அதற்குச் செவிசாய்ப்பா வெண்க. அவ்வுண்மை தோன்றவே திருச்சேவியைச் சிறப்புத்து என்றுர். (எகி)

தமது திருவாயில் பாலொழகச் செய்தவள் இவனௌல்

செம்மைபெற எடுத்ததிருத் தோடுடைய சேவியனெனும் மெய்ம்மைமொழித் திருப்பதிகம் பிரமபுர மேவிஞர் தம்மையடை யாளங்க ளுடன்சாற்றித் தாதையார்க் கெம்மையிது செய்தபிரான் இவனன்றே எனஇசைத்தார்.

_ --

(எ - த.) (வடமொழி வேதப்பொருளானது யாவருள்ளத்தம்) தெளி வீனயடைய, அந்த வேதம் தோன்றுவதற்கு முதலெழுத்தாயுள்ள பிரணவ அக் காத்தோடு தமிழ்த் தகாத்தைச் சேர்த்து வியப்புடன் எடுத்த தோடுடைய செவியோன் என்கின்ற மெய்ம்மை மொழியாகிய திருப்பதிகத்தில், பிரமபுரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இறைவனே, அவர் பூண்டிருக்கும் அடையாளங்க ளோடும் "உனக்குப் பாலூட்டினவர் யாவர்?" என்ற கேட்ட தந்தையார்க்குச் சொல்லிச் சுட்டிக்காட்டி, ''என் வாயினின்றும் பால் வழிந்து ஒழுகும்படி செய்த இறைவேன் இவனன்றே?"' என்ற சொல்லியருளினர், என்பதாம்.

தந்தையார்க்குச் சாற்றி எனக்கூட்டுக.

எல்லாச் சமயிகளாலும் எடித்தாளப்படிவதை வேதமாயினும், அவ்வேதைத் தில் பிறப்பென்னும் பேதைகைமை நீங்கக்கு நாம், சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதாகிய அறிவினாயும் விட்டு, எய்திநின்ற நிலவுலகத்தினும் எய்தக் கடவ தாகிய வீட்டுலகம் நணித்தாதூலயும்விட்டு, ஐயவுணர்வுட்பட்டு, பின்னர் பொரு ளெல்லவற்றைப் பொருடுளென்றாணரும் விபரீத வுணர்வான் உளதாவதாகியை இன்ப மில்லாத பிறப்பை யடைட்தே, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்றும் இம்மூன்றா நோமையுடையைவராய் அலேந்தூலந்தே, ஐயவிபரீத வுணார்வுகளினின்றம் நீங்கிய புசாணம்]

செம்மையாகிய பேரறிவினேயும், பேரின்பத்தையும் ஆண்மாக்கள் இழக்கின்று ராகலின், அங்ஙனம் இழக்காதவாற மேலே கூறிய மூன்ற கோய்களேயும் போக்கி, அவற்றிற்கிடமாகிய இன்பமில்லாப் பிறவியையும்விட்டு, எய்தக் கடவ தாகிய வீட்டினே அண்ணித்து, கிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதாகிய அறிவினப்பெற, பொய்ம்மொழிகளே யொழிக்கும் மெய்ம்மொழித் தமிழால் "தோடுடைய செவியன்" என்னும் திருப்பதிகத்தை எடித்தோதத் தொடங்கினை சென்பார்—செம்மைபெற திருத்தோரிடைய செவியனேனும், மெய்ம்மை மோழித் திருப்பதிகக் கிருப்பதிகக்

வேது செறியின்கண் ஐயவிபரீத வுணர்வுடையார்க்கு, அவைகளே யகற்றி, அவ்வேதத்தின் நன்னெறி தழைத்தோங்க, மெய்ம்மை மொழித் தமிழால் திருப்பதிகத்தை ஒதத் தொடங்கிஞராயினும். அப்பதிகத்தானே சிவபாத இரு தயருக் குண்டாகிய ஐயத்தையும் ஒழித்தருளத் திருவுளத்தெண்ணி. அவரை நோக்கி, ''கட்குடியில் திறமுள்ள வனுக்கு அக்கள்ளயே வார்த்து அவனுள்ளிருக் கும் உண்மை மொழிகளே வெளிப்படுத்தி யாவருக்கும் அறிவித்துத் தானும் கேட்டு மேதிழ்தல்போல், அருட்பாலயே உண்டிருக்கும் எணக்கு மேன்மேல் மகிழ்ச்சியுண்டாகச் சிவஞானத்தை நானுண்டுவரும் அருட்பாலில் குழைத்து, 'அம்மே யப்பா' என்று திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த்து அழுத எனக்கு வார்த்து, என்ளே உண்பித்து, அங்ஙனம் நான் உண்பதலைல் எனக்குண்டாகும் பேரானர் தேம் உணர்த்தித் தானும் கேட்டு மகிழ இவ்விளயாடிலச் செய்தான் இங்கெழுர் தருளியிருக்கும் நம் பெருமாஞகிய பிரமபுரத் துறை நாதன்'' என்பார் - தாதை யார்க்கு எம்மை யிது செய்தபிரான் பிரமபுர மேவிஞர் (ஆகிய) இவளன்றே என இசைத்தோர் என்முர்.

தாம் பாலுண்டருளிய செய்தியும், அச்செய்தியைச் செய்தவன் பிரமபுச மேவிறைகென்றும் கூறினுரேனும் அவ்வளவில் அவர் அறியக் கூடுமோ? கூடா; எகெனில், பிரமவாசகத்துக்குப் புரமா (இடமா)யுள்ள வேதத்தில் அப்பிரம வாசகத்துக்கு வாச்சியமாயுள்ள பரசிவத்தை சத்குரு வசனத்திறைல் அறியக் கூடுமேயன்றித் தாமே யறிதல் கூடாதாகவீன். இது சித்தார்த உண்மையாகலின் ஞான சம்பந்தரும் ஆளுடைய பிள்ளயுமாகிய பரமாசாரியர் பிரம சப்தவாச் சியதையை உமா சகாயீன அவனுக்குரிய அடையாளங்குளையும் சொல்லிச் சொல் விச் சுட்டிச்சுட்டிக் காட்டி யருளிறைசென்பார் - பிரமபுரமேவிறேர் தம்மை அடை யாளங்களுடன் சோற்றி என்றுர்.

இத்திருப்பாட்டான், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளேயார் தமக்குப் பிரமபுரத் துறை நாதன் அருள்ஞானப் பாலூட்டியதும், அதனுல் பரசமய நிராகாணஞ் செய்யக் காஃ எடுத்ததும், சிவபரத்துவஞ் செய்யத் தகூடிண கரத்தை மேலோச்சித் திருப்பதிக வாயிலாய்ச் சத்தியஞ் செய்யத் தொடங்கியதுமாகிய சிவனருட் செயூல எடுத்துக் கூறப்பட்டதென்க. (எசு)

தற்றம் பாராட்டாது அநளும் அநள் வள்ளற்றன்மை விளக்கல் மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையில் கண்ணுதலான் பெருங்கருணே கைச்கொள்ளும் எனக்காட்ட எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறிக் திசைபாட அண்ணலவற் கருள்புரிக்த ஆக்கப்பா டருள்*செய்தார். எஎ

(எ - தா.) இந்நிலவுலகில் வாழும் ஆன்மாக்கள் தவறகள் செய்தாலும், தம்மைச் சரணமென்ற அடைவாராஞல் (அவர்களே) இறைவன் தமது பேரரு ளுடைமையால் ஆண்டுகொண்டருளும் தன்மையுடையான் என்பதை யாவருக் குர் தெரிவிக்க, தனக்கு வாழ்வளித்த இறைவன் என்ற எண்ணும் எண்ண மில்லாத சரீர வன்மையுடைய இராவணன் கயிஃயங்கிரியை எடுத்த (அதஞல்) இருபது தோளும் கொருக்குற்று முறிந்து, இசையுடைய சாமவேதத்தைப் பாட, அவ்விசையை இறைவன் கேட்டு அந்த இராவணனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய் தருளிய கருணே மிகுதியை வியரிலங்கு என்னும் பதிகத்தில் ஒதியருளிஞர், என்பதாம்.

மானுடப் பிறவீதானும் வகுத்தது மனவாக்காயம், ஆனிடத்து ஐந்தும் ஆடும் அரன்பணிக்காக என்பதை மறர்து, யாக்கைக்கே யிரைதேடி யலமர்து, காக்கைக்கே யிரையாகிக் கழியுஞ் செயலுடையார் வாழ்ரான யொழித்து இறக்ககேருங் காலத்து ''யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்; இந்த இறப்பதனுக்கு என்செய்யக் கடவேன்? நான் ஆமாறு உன் திருவடிக்கு அகம் குழையாதொழிக்தேன், அன்பினுல் கெஞ்சம் உருகாதொழிக்தேன், உன் திரு மேனியில் பூமாலே புணேர்து ஏத்தாதொழிர்தேன், புகழ்ர்துமையா தொழிர் தேன், நின் திருக்கோயில் அரவாதொழிர்தேன், மெழுகாதொழிர்தேன், கூத் தாடா தொழிக்தேன், சாமாறே விரைக்து சாவுக்கே ஆளாயினேன்" என்று அவன் திருவடியை எனேர்து போற்றுவராயின் சாகச்செய்ய வருகின்ற நமன்ற மர்களே ''இறைவன் இவன் மற்றென்னடியானென விலக்கி'' ஆண்டுகொண் டருளும் பெருங் கருணேயுடையானென்பது தோன்றவும்,இத்தன்மையான அருச் சீனச் செயலிலும் போற்றஞ் செயலிலும் தான் மிக்க ஆசையுடையவன் என் பது இராவணனுக்குச் செய்த அறக்கருணே, மறக்கருணே என்னும் இருவகைப் பட்ட செயலால் தோன்றவும் ''தோமடைய செவியன்,'' எனத் தொடுத்த திருப்பதிகத்து ''வியரிலங்குவரை,'' என்னும் எட்டாவது திருமொழித் தேவா ரத்தில் அருளிய அருளிப்பாடென்ற இத்திருப்பாசுரத்தால் கூறப்பட்டதென்க.

இனி, இவ்விடத்து அறக்கருணே மறக்கருணே என்றமை என்றோ யோ எனின், இராவணன் அன்புடன் தன்னடியை அருச்சித்த செய்லுடையவளுகவின் இராவணன் அன்புடன் தன்னடியை உர்தத் தோள்களுக்கு வீரங் கொடுத்தது அறக்கருணேயும், அர்த வீரத்தைக்கொண்டு தான் வாழிடமாகிய மலேயை எடுத்த அர்த மீக்க தீச்செயலினும் அவ்வருச்சீனச் செயூலயே திருவுளத் தெண்ணி, அவனுயிரைப் போக்காது, அவனுக்கு அர்த வலியைத் துக்த திரு வடியின் பெருவிரலாலேயே சிறிதே யூன்றி அவன் தோள்வலி முறிர்துபோம் படி செய்தது மறக்கருணேயுமாம். அதுகண்டு அவன் போற்றிச் சாமவேதத்தை இசையுடன் பாடி இறைவனுள்ளத்தைக் கவர்ந்தமையால் மீளவும் அவனுக்கு ஆயுளாகிய காளும், வீரவாளும் துருது அறக்கருணையாமென்க.

இவ்வுண்*மை தோன் றவே* - எ<mark>ண்ணமி</mark>லா வல்லாக்கள் எடுத்து **முறிந்திசை** பாட, அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடு அருள் செய்தார் *என்முர்*.

^{*} புரிக்தார் - என்றும் பாடம்.

இராவணன் தனக்குள்ள தோள்வலியை, இறைவின அருச்சித்த அருச் சின வலி என்றெண்ணு தொழிக்கமையான்—எண்ணமிலா வல்லாக்கள் என்றுர்.

தொழாதார்க்கு அநள்செய்யான் என்னும் உண்மை

தொழுவார்க்கே அருளுவது சிவபெருமான் எனத்தொ**ழார்** வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும் இழிவாகும் கருவிலங்கும் பறவையுமா<mark>ய் எய்தாமை</mark> விழுவார்கள் அஞ்செழுத்தும் *துதித்துயர்ந்த படிவிரித்தார். **எஅ**

(எ - தை) தம்மைப் பூவாலும் நீராலும் வழிபட் டருச்சிப்பவர்க்கே கிவ பெருமான் திருவருள் செய்வது என்ற எண்ணு தவராய்த் திருமாலும் பிரம லும் பிரமப் பொருளாகாத தம்மையே பிரமமாக நீனைத்த, குற்றம் பொருந்திய மனத்தினுல், 'பிரமனு பிரமம்? அவனல்லன்; அவீனப் படைத்த திருமாலாகிய நாம்தாம் பிரமம்'' என்றும், ''நம்மால் படைக்கப்பட்ட இத்திருமாலா பிரமம்? அவனல்லன், நாம்தாம் பிரமம்'' என்றும் பிரமத்தன்மையை அறியாது மயங்கிய மயக்கத்தினுல் இழிந்தபிறப்பாகிய பன்றியும் அன்னப்பறவையுமாய் அடியையும் முடியையுக் காணுந்தன்மையை அடையப் பெருவாயின தன்மையும், இறைவன் திருநாமத்தை உச்சரித்துப் போற்றி அடிபணிவார்கள் உயர்ந்த தன்மை அடையப் பெற்றமையுமாகிய அவற்றினுண்மையை, ''தாணுதல் செய்திறை'' என்னும் திருப்பாசுரத்தால் விரித்தோதியருளினுர், என்பதாம்.

கிவபெருமான் தொழுவார்க்கே அருளுவது எனத் தொழார் எனவும், அஞ் செழுத்துர் துதித்து விழுவார்கள் (வணங்குவார்கள்) உயர்ந்தபடி விரித்தார் எனவுங் கூட்டுக

அஞ்செழுத்துர் துதித்து வணங்குகின்றவர்களுக்கே, இறைவன் சிவமார் தன்மைப் பெருவாழ் வெனப்படும் பிரமமார்தன்மையில் மாரு த உயர்ர்திருக்க அருளுவது எனவும், அங்ஙனர் தொழாதார்க்குப் பிரமமார்தன்மையாகிய பெரு வாழ்வளிக்காது, கருவிலங்கும் பறவையுமாகிய இழிவாழ்வளித்துத் தம்மை எய்தாவகையைச் செய்வது எனவும் இத்திருப்பாசுரத்தால் விரித்துக் கூறப் பட்டன.

இதனுல், பிரமமாயிருப்பது சிவனே எனவும், பிரமன் திருமால் முதலியோர் ஆன்மாக்களாயிருப்பவ செனவும், அங்ஙனம் ஆன்மாக்களாயிருப்பவர் பிரமம் ஆகவேண்டுமானுல் பிரமமாகிய பரசிவத்தைத் தொழுதால் அச்சிவபெருமான் தனதருளால் ஆக்குவானெனவும், பரசிவத்தைத் தொழுது பெறுவதைவிட்டுத் தாமே எவ்வளவு விழுக்குமுர்து தங்கள் ஆற்றல்களேக் காட்டினுலும் அவர்கள் மலுக்தின்னும் பன்றியாயும் பறக்கும் பட்சியாயும் ஆவரேயன்றிப் பிரமமாகா செனவும் பிரகாசப் படுத்தியவாரும்.

இனி, ஐந்தெழுத்தும் துதித்து விழவார்கள் உயர்ந்தபடி விரித்தார் என்ற தூனச் சிறிது விரித்துக் கூறுவாம். அஃதாவது, அந்ரேழுத்து**ந் துதித்து** என்றது அஞ்செழுத்தையும் எண்ணல் எனவும், விழவார்கள் என்றது அத

^{*} தூதித்தாய்ர்த - என்றும் பாடும்.

னுண்கைமையை யுணார்க்து அவ்வுண்மை வழியில் அடங்கி கிற்றல் எனவும், உயிர்ந்தை படி என்றது அவ்வனம் கிற்கு கிலேயில் பன்றியைப்போல் ஆணவமலத்தை யுண்டு, பட்சியைப்போல் மாயாமல சரீரியாய், கன்மமல வசப்பட்டுச் சுவர்க்க நரகங்களில் மாறிமாறிப் பறக்து செல்லும் சீவத்தன்மை போய்ச் சிவமாக் தன்மையைப் பெற்று உயர்க்தபடியில் கிற்றல் எனவும் உணர்க.

இனி, விரித்தார் என்றது மேலே சொல்லிய எண்ணல் முதலியவற்றை என்று வெளிப்படலால் அதீன விதந்து குறுவாம். அஞ்செழுத்தையும் எண்ணல் எனவே, முதலில் ஆன்மாவாகிய தனக்குக் கீழுள்ள திரோத எழுத்தும் மல வெழுத்தும், தனக்குமேலுள்ள அருளெழுத்தும் கிவ எழுத்தும் நிற்கும் நீலேயை எண்ணிப் பார்த்தல்; அதன் பின், தனக்குமேல் தன்ன யடுத்திருப்பது அருளும், அவ்வருளுக்குமேல் இருப்பது சிவமும், தனக்குக் கீழ் தன்னே யடுத்திருப்பது திரோதமும், அதற்குக் கீழிருப்பது மலமும் எனப் பொருள்நீலேயை எண்ணிப் பார்த்தல்; அதன்பின், தனக்குக் கீழ்நிலேயில் தன்னே அடுத்திருக்கும் திரோதம், தனக்கு மேல்நீலேயில் தன்னே அடுத்திருக்கும் அருளே என ஆராய்ச்சி உழியான் எண்ணிப் பார்த்தலாம்.

இனி, விழவார்கள் என்றதால், ஐக்கெழுத்து நிற்கு நீலையும், அவ்வெழுத் தின் பொருள் நிற்கு நீலேயும், அப்பொருள் நீலேயில் தனக்கு முன்னும் பின்னும் அருளிருக்து தன்னேக் காக்கும் முறைமையும் ஆராய்ந்துணர்க்து, பின்னர், தனக்கு மேலிருக்கும் அருள் கீழ் நிற்கும் திரோதமாக வந்து, மலத்தோடு கிடந்த கம்மை அம்மலத்தினின்றும் வேறுபடுத்தவும், வேறுபட்ட கம்மை, அம்மலம் மீளவும் வக்து தாக்காதிருக்கவும் என்ற உண்மைகள் பெறப்படும். அங்ஙனம் காக்கும் அருள் மலத்தால் தாக்காது காம் நின்ற பின்னர் நட்மைச் சிவத்தோடு ஐக்கியமாக்கிச் சிவமாத்தன்மைப் பெருவாழ்வளித்தற் பொருட்டு நம்மொடுகலுக்கு நாம் சிவத்தை சோக்கவும், சிவம் நம்மை நோக்கவும் செய்வதால் அவ்வருளேயே கோக்கி அவ்வருட் செயலில் அடங்கி நிற்போம்என்பதும் இனிது பெறப்படும்.

இளி, உயர்ந்தபடி எனவே, அங்ஙனம் அவ்வருட் செயலில் அடங்கி கிற்கும் ஆன்மாக்களுடைய ரோக்கம் சிவத்தினிடத்தும், சிவத்தினுடைய ரோக்கம் ஆன் மாக்களிடத்தும் அக்கியமாய்க் கலந்து கிற்கும் கிலேயை அவ்வருள்கூட்ட, அந் கிலேயால் அவர்கள் சிவமேயாய், முன்னிருந்த சீவத்தன்மையாகிய தாழ்வு போய், உயர்ந்த சிவத்தன்மையுடையராய் வாழ்தலாமென்க.

இனி, இங்ஙனமான அஞ்செழுத் துண்மையை அரிபிரமர்கள் உணராது, தங்களுக்குள்ள தேவவடிவத்தையும் இழக்து கருவிலங்கும் பறவையுமாயின காரணத்தைக் கூறுவாம்.

என்'னே யெனின், அஞ்செழுத்தாள்ளிருக்கும் ஆன்ம அக்காமாயிருக்கும் அவர்கள் தாம், அவ்வஞ்செழுத் தாள்ளிருக்கும் பிரமக்கை அஞ்செழுத்தாள்ளிருக் கும் அருளால் தம்முள் அடையப்பெற்றுப் பிரமமாயிருக்கப்பெறுது, அவ்வஞ் செழுத்தின் கீழிருக்கும் மலகாரியமாகிய அண்டத்தின் கீழும்மேலும் நீண்டி நீண்டு, கீண்டு கீண்டு, பறந்து பறந்து, போய்ப் போய்ப் பிரமம் பிடித்தவராய்த் தம் மையே பிரமமாக எண்ணிய எண்ணைத்தில் எய்த்து, அஞ்செழுத்தாள்ளிருப்பதை வீட்டுக் கருவிலங்குள்ளும், பறவையுள்ளும் புகுந்து ஒழிந்தனமென்க.

எனவே ''பிரமம் தாம்'' எனச் சொல்லும் அப்பிரமத்திற்கும்,''தாம் பிரமம்'' எனச் சொல்லும் தமக்கும், பிரமத்திற்கும் தமக்கும் வேருகக் காணப்படும் பிரபஞ்சபாசத்திற்கும் இடம் அஞ்செழுத்தே என்றுணராது, அவ்வெழுத்தை விட்டுத் தமக்கும் பிரமத்துக்கும் இடம் வேறுவேறெனக் கருதினர். பிரமம் தானெனக் கூறிஞல் பிரமம் இவஞக வருமா? "பிரமம் வேறில்‰, சானே பிரமம்'' என்ருலும் இவன் பிரமம் ஆவஞ? ஆகான். ஏனெனில், கூறவாம். ஆன்மாவாகிய இவர்களுக்கிடம் அஞ்ஞானமாகிய மலம். பிரமத்துக்கு இடம் ஞான மாகிய அருள். ஆகவே இவர்களுக்கிடமாகிய மலம் இவர்கூள விட்டுப் பிரியா த. இவர்களும் அர்த மலத்தை விட்டுப் பிரிதற்குச் சதர்தர ரல்லர். சதர்தர ரல்ல ராயினும் அதீனப் பிரிக்கும் சுதந்தா சத்தியுடைய வேறு தூணையும் உளரோ எனின், இல்லே. பிரமம், இவர்கள், பிரபஞ்சமென்னும் மூன்றனுள், இவர்களே உள்ளவராய்ப் பிரமமும் பிரபஞ்சமும் இல்லா தவாயின், இவர்களே பிரமமாயிருக்க வல்லராவர். அன்றி இவர்களே பிரமமாயின், 'பிரமம், நாம்' என்றிரண்டாகச் சொல்லி, பின்னர் 'பிரமமே நாம்' என்று சொல்லவேண்டியதில்?ல. அன்றியும் ்பிரமம் நாம்' என்னும் போது, இது நாமல்லம் என்று மற்றுரு பொருளும் தொனித்தல் வேண்டும். என்ணே? இப்போது 'ஈாம் பிரமம்' என்ற சொல்லுவத ஞல், இவ்வாறு சொல்லுவதற்குமுன் இவர்கள் எதுவாயிருந்தனர் என்ற விஞ கிகழுமாதவின். *அவ்வினுவின் வழியானே ஐயவுணர்வும், விபரீதவுணர்வும் வக் துலாவி மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்திச் சார்தராது ஒழியக்கடவனவாகிய கோய்களெல்லாம், அஃதாவது, பிறப்பு அனுதியாய் வருதலின் உயிரான் அள வின்றி ஈட்டப்பட்ட விணேகளின் பயண்களுள் இறந்த வுடம்புகளான் அனுபவித் தனவும். பிறந்த ஷடம்பால் முகந்து நின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அனுபவிக்கக் கடவனவாய்க் கிடந்தனவாய துன்பங்களெல்லாம், சாரவந்து மாணுப் பிறப்பில், (இன்பமில்லாத இழிந்த பிறப்புகளில்) புக்கு உழலச் செய்யுமென்னும் உண்மை போல் அவ்வரிபிரமர்கள்பால் வந்தடித்தனவென்று அறிவுறுத்தியவாரும்.

அன்றியும், காட்டிற்றிரிவது பன்றி, தாமரையைத்தேடிப் போவது அன்னப் பறவை. ஆகவே, இருமால் அன்னப்பறவையின் வடிவெடுத்துத் திருவடித்தாமரையைத் தேடத் தொடங்காது, பன்றி வடிவெடுத்துத் தேடத்தொடங்கினஞைத லால் இறைவன் திருவடித் தாமரையைக் காணுதொழிர்தனன். பிரமன் பன்றி வடிவெடுத்துத் திருச்சடைக் காட்டைத் தேடத் தொடங்காது, பறவையின் வடிவெடுத்துத் தேடத் தொடங்கினஞைகலான் இறைவன் சடைமுடிக் காட்டைக் காணு தொழிர்தனன் என்றலுமாம்.

இதனுண்மை யாதெனின், '' ஆதனமும் ஆதனியுமாய் கிறைக்து கின்ற வினச் சேதனினக் கொண்டே தெளிவுற்றுச், சேதனினச், சேதனனிலே செலுத்திச் சிற்பரத்தரா யிருப்பர், ஏதமறக் கண்டவர்களின்று'' என்று சித்தாக்தமாகிய திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறியபடி பிரமதேவன் காணப் பெருது, நீரைப்பிரித்துப் பாலுண்ணும் அன்னப் பறவையின் வடிவெடுத்து எப்பொருளுக்கும் தானே ஆதனமாகியும், அப்பொருளாகிய ஆதனியாகியும் முடி விறந்துகிற்கும் அவ்விறைவனது முடியைக்காணத் தொடங்கினுஞுகலான் அவன் காணுதொழிந்தன சென்க.

^{*}தெருக்கு றன் நடக-ம் அதி மெய்யுணர்தலிற் காண்க

அஃதேபோல், வேதம் வேதார்தம் விளக்கஞ்செய் வீர்துவுடன், நாதம் நாதார்தம் நடுவேதம், போதத்தால் ஆமளவும் தேடத்துலப்படின் அளவிறர்த அப்பாலாய், சேமவொளியாயிருக்கும் பரப்பிரமம், வேதத்தால் ஆன்மாக்களுள் ஒருவளுக எண்ணப்பட்ட திருமால் ஆணவங்கொண்டு தற்போதத்தால் அடியைக் காணத் தொடங்கின்,போதம் இறர்தவர்கள் உள்ளத்துட் கிடர்துறங்கும் அவ்வடி எங்ஙனவ்காணக் கூடும்? ஆகலான் காணுதொழிர்தது.

சமணர் வழி தற்றம் எனல்

வேதகா ரணராய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை காதன்கெறி அறிக் துய்யார் தம்மிலே கலங்கொள்ளும் போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும் ஏதமே எனமொழிக்தார் எங்கள்பிரான் சம்பந்தர்.

எ க

(எ-து.) எங்கள் தெய்வமாகிய திருஞான சம்பர்த மூர்த்திகள், வேதத்திற் குக் காரணகர்த்தாவாகிய வெள்ளிய பிறை யணிர்த, சிவர்த சடைமுடியினே யுடைய சிவபெருமான் கூறியருளிய வைதிக செறியின் உண்மையை உணர்ந்து அவ்வழியே சென்று உய்வகை யறியாராகிய சமயிகளுக்குள்ளே, சத்தமக்கு வேண்டும் நன்னெறியைக் கொள்ளும் அறிவில்லாத சமண்கையர்களும், புத்தர் களும் தத்தம் தான்முகங்களாற் கூறும் செறிகளெல்லாம் பாவங்களே மேண்மேல் விளவிக்கும் தீசெறிகளே யாமென்ற ''புத்தரோடு பொறியில் சமலீர்'' என் னும் திருப்பாசுரத்தால் கூறியருளினு சென்பதாம்.

வேதம் கிவபெருமானு வேயே சொல்லப்பட்டதாகலானும், அந்த வேதமும் அச்சிவபிரானேயே தன்னுல் தியானிக்கப்படும் தியேயப் பொருளாய் அது பல நெறிகளினும் கூறிவருதலானும்-வேதைகாரணராய என்ருர். இவ்வுண்மை நன்கு வீளங்கவே, மதியிற் சிறந்த சந்திரன், தனது குல தேய்ந்து ஒற்றைக் கூல யோடு கின்ற காலத்து, வேதத்துள் நாராயணர் முதலியோரைக் காரண வாக்கியங் களால் காரணர்களாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை அறிந்தவனுக இருந்தும், தேர் முதலாயின பலராற் செய்யப்படினும், அப்பலரும் ஒருவனுடைய எவல்வழி கின்றே பணியைச் செய்தல் போல், சிவபெருமான் எவல்வழி கின்றே நாராயண ராதியர் செய்பவரெனவும், குயவன்போல் அவர்த்த காரணரெனவும், அவரெல் லாம் ஆகுபெயரால் சங்கார காரணராகிய முதற் கடவுள்யே உணர்த்தி கிற்பவ செய்விற்கும் முதற்கடவுள் சங்காரகர்த்தாவரைய கிவபெருமானே என்று தனது களங்கமற்ற மதியால் உணர்த்து அப்பெருமானே ச்சண்ற தனது கனங்கமற்ற மதியால் உணர்த்து அப்பெருமானே ச்சண் புகுர்து அவளருளால் சடைமுடிமேற் சேர்ந்தனைகலான்—வேணீப்பேறை சேர்செய்யசடை என்றுர்.

உலகின்கண் காணப்படும் அரசன் தனது ஆளுகையிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அமைந்துள்ள அறிவினளவிற்கும் செய்யுகு செயலினளவிற்கும் ஏற்றவாறு ஒவ் வொரு தூலவரை ஏற்படுத்தி, எவரெவர் வழியில் எவரெவர்களே பெறுத்தவேண் டுமோ அவரவர்களே அங்ஙனமே பிறுத்தி, அவ்வத்தூலவர்களும் தாமாகவே பினேக்கவும் அவரவர்கள் விதிக்கும் விதிவழியில் தவருது ஒழுகவுமான ரியம னங்குளேடுயல்லாம் ரியமித்து, அர் பியமனத்தின் வழியே அவரவர்கள் செய்யுஞ் செயுலச் செய்வித்து அவரவர்களேயும் உய்க்து பிழைக்கும் வண்ணம் செய்வது போல், வேதகாரணஞய சக்திரசேகரன், தனது சத்திவியாபகத்துள் இருக்கும் ஆன்மாக்களுடைய அறிவு செயல்களுக் கேற்றவாறு திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களே நியமித்து, அவர்களிடத்தில் தனது ஆணேயை சிறுத்தி, அவர்கள் வழியில் அந்த ஆன்மாக்களே நிறுத்தி, அவரவர்கள் வழியாய்ச் செய்ய வேண்டுவெனவற்றைச் செய்து, தாங்கள் தாங்கள் அடையவேண்டிய பிரயோ ஜனங்களே யடைந்து, உய்ந்து பிழைக்கும் வகையைக் கற்பித்திருக்கின்றுன்; ஆதலின் அவ்வுண்மையை அறிந்து தத்தமக்கு நியமித்திருக்கும் கடவுளர்கள் வழியே நின்ற அக்கடவுளர்களால் அடையப்படும் நலங்களேப் பெற்றுய்யாத வரும், தமது உபகாரத்தை அறியும் அறிவில்லாதவரும் புறச்சமயிகளேயாக லான்—செய்யசடைநாதகென்றி அறிந்துய்யார் தம்மிலே நலங்கொள்ளும் போத

"உய்யும் வகையும், உபகாரத்தைக் கருதும் கருத்தும் அறியா அறிவிவிக ளாகிய அப்புன்சமயிகள் தத்தம் புல்லறிவைக் கொண்டு பிதற்றிய பித்துரை நெறிகள் தீவிணகளேயே பிகுவித்து இன்பமிலாத் தீப்பிறவிகளிலும் அம்மையில் தோகங்களிலும் செலுத்தும் ஆகலான், அக்ரெறிகளிற் சென்று நில்லாதீர்கள்" என்று எங்கள் ஞானசம்பர்தமணி விதிக்கவே "புத்தரோடு பொறியில் சமணும் புறங்கூற செறிநில்லா" என்று திருவாய் மலர்த்தருளிஞராகலான் -(புத்தராதியர்) வழிபழியாக்கும் ஏதமே என மோழிந்தார் எங்கள்பிரான் கம்பந்தர் என்றுர்.

தேவர்கள் தமிழ்வேதத்தைக் கேட்டுப் பூமழை பொழிதல்

திருப்பதிகம் நிறைவித்துத் திருக்கடைக்காப் புச்சாத்தி இருக்குமொழிப் பிள்ளேயார் எதிர்தொழுது நின்றருள அருட்கருணேத் திருவாளன் ஆரருள்கண் டமாரெலாம் பெருக்கவிசும் பினிலார்த்துப் பிரசமலர் மழைபொழிந்தார். அம

(எ - து.) வேத மொழிகளேயே தம்முடைய வாய்மொழிகளாகவுடைய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளோயார் (அம்மையப்பரைப் பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய) "தோடுடைய செவியன்" என்னுர் திருப்பதிகத்தை முற்றுப்பெறச் செய்வித்து, (அங்ஙனம் நிறைவித்த திருப்பதிகத்தைத்) திருச்செவி சாத்தி, எதிரே நின் றிருந்த உமாசகாயணுகிய இறைவளே இருகையுக் கூப்பித்தொழுது நிற்க, ஆகாயத்தின்கண்ணுள்ள தேவர்களெல்லாம், அருள் நிறைந்துள்ள கருணேப் பெருஞ்செல்வனுகிய இறைவனது பெருங்கரூணேத் திறத்தைக்கண்டு, அடங் காத ஆரவாரஞ்செய்து தேன் சிந்தும் மலர்மாரியைச் சொரிர்தனர், என்பதாம்.

இறைவன் திருவாக்கினின்றம் வெளிவரும் சொற்களெல்லாம் விதிவாக் கியமாகிய வேதங்களே என்பது திண்ணமாதல்போல், அவ்விறைவனுடைய ஞானப்பிள்ளோயாகிய இவர் வாக்கினின்றம் வெளிவரும் மொழிகளும் அவ் வேதங்களன்றி வேரல்ல என்னும் அவ்வண்மை தோன்ற—இருக்கு மொழிப் பூள்ளோயார் என்றுர். "தோடுடைய செலியன்" என்ற தொடுத்து, "அருநெறிய மறை" என்ற கடைக்காப்பாகச் சொல்லும் திருப்பாசுரத்தைச் சொல்லுமளவும், இறைவனும் திருவுருக் கார்துபோவதை மறர்து பிள்ளயார் ஒதியருளும் வேதத்தின் உட் பொருளே யெல்லாம் கவரும் கள்வஞய் எதிரே நின்றனன் என்பது தோன்ற — எதிரீநீன்றநுள என்றுர்.

தாம் ஒதப்புகும் தமிழ்வேதம் இறைவனுள்ளத்திற் புகுமாறு திருச்செவி பைத் ''தோடுடைய செவி'' என்ற சிறப்பித்தபடியே இறைவனும் தோடுடைய செவியைச் சாத்தி நின்றருளின் ஒகலான், பிள்ளோயார் அவ்விறைவன் திருமேனி பைத் தமது உள்ளத்துக் கவர்ந்து அவன் அடையாள விசேடங்களே எழு திருப் பாசுரத்தாற் கூறி, எட்டாக் திருப்பாசுரத்தான், யாவராயினும் கானென்றெழும் ஆணுவமலங் குறைந்து அடைவாராயின், அவர்கினத் தன்பத்தாள் ஆழாவண் ணம் காக்கும் அருட்டிறத்தைக் கூறி, ஒன்பதாக் திருப்பாசுரத்தான், அடிமை யாகத் தன்னேச் சாராது பிரமமானுரை இழிந்த பிறப்பினேச் சாரச் செய்து அஞ்சச் செய்வதும், அடிமையாகத் தம்மைச் சார்ந்தவரை அஞ்செழுத்தால் சிவமாக்கி அஞ்சா திருக்கச் செய்வதும் ஆகிய, மறம் அறம் என்னும் இருவகை யாய் கிற்கும் அருட்டிறத்தைக் கூறி, பத்தாம் திருப்பாசுரத்தால். அவரவரது பக்குவ அபக்குவம் சோக்கி நாதன் கூறிய நெறியினே யறிர்து அர்நெறிவழியே அவரவரையும் உய்ந்துபோம்படி செய்து, தாமும் உய்ர்து போகாது, நாதன் கூறிய என்னெறிகளோப் பழித்து, தாம் செல செறிகளோக் கற்பிப்பாராயின், அவர்களால் கற்பிக்கப்படும் அக்கெறி பாவத்தை விளேவிக்கும் தியகெறியேயா மென்று கூறிப் பதிகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, பின்னர், இறைவன் கூறிய வேதமொழி உலகினர்க்கெல்லாம் இடைக்காலமாகிய திதி காலத்தில் வருக் துண்பங்களேப் போக்கிக்கொள்வதற்கு எப்படிக் காப்பாகவுள்ளதோ, அப்படியே திருநெறித் தமிழ்வேதமாகிய இது சத்திரிபாதர்க்கெல்லாம் மீண்டும் பிறப்புக் கிடஞ்செய்யவல்ல கொடுர் தீவினோயாகிய தொல்லே வினேயை எளிதாகத் தீர்த் தற்கு ஆணேமொழியாகக் கூறுவதாகிய திருப்பாசுரத்தைத் திருக்கடைக்காப் பாகச் செய்தனர் என்பது தோன்ற - திருப்பதிக நிறைவித்துத் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தி என்றுர்.

இவ்வாறு திருப்பதிகத்தை நிறைவித்துத் திருக்கடைக்காப்பைப் பிள்ளே யார் அருளியதையும், அவ்வரிய திருநெறித்தமிழை, தமிழ்க்கிறைவளுகிய பெரு நெறிய பிரமாபுர மேவிய பெம்மான் திருச்செவி சாத்தி, இனித்து அத்திருப் பதிகத்தை ஒதுவார்க்குப் பிள்ளயார் அருளிச் செய்தவாறே தொல்வினேயை எளிதாகத் தீரும்வண்ணம் செய்வதில் அருள் நோக்குடையரா யிருத்தவேயும் தேவரெல்லாங் கண்டு, "இதுகாறம் நாம் ஒதிவர்த வடமொழி வேதத்தை இவ் வீறைவன் இப்படி திருச்செவி சாத்திக் கேட்டதுண்டோ? அருட்கருணேத் திரு வாளனு யிருந்ததுண்டோ? இஃது என்ன அதிசையம்! இஃது என்ன ஆனர்தம்! இஃது என்ன கண்காட்சி!" என்று பேரொலியோடு ஆரவாரஞ் செய்து மேகம்போல் ஆகாயமெல்லாம் பரவித் தேன் நிறைந்துள்ள மலர்களே முகர்து முகர்து மழை பொழிவதுபோல் புவ்பாஞ்சலி செய்தார்கள் என்பது தோன்ற அமாரேலாம் அருட்கருணத் திருவாளனூருள் கண்டு பேருக்க வீசும்பினில் ஆர்த்துப் பிரசமலர் மழை பொழிங்தார் என்றுர். (அ0)

சிவநாமத்தின் ஒலிப் பெருக்கம்

வர்தெழுமங் கலமான வானகதுர் துபிமுழக்கும் கர்தருவர் கின்னரர்கள் கானவொலிக் கடன்முழக்கும் இர்திரனே முதல்தேவர் எடுத்தேத்தும் இசைமுழக்கும் அர்தமில்பல் கணராதர் அரஎனுமோ சையி லடங்க.

2) 5

(எ - து.) ஆகாயத்தின்கண் வர்து எழுகின்ற மங்கலகாமாதிய துர்துபி முதலிய தேவவாத்தியங்களின் முழக்கங்களும், கர்தருவர்களும் கின்னார்களும் கடல் ஒலியைப்போல ஒலிக்கின்ற இசைப்பேதங்களின் முழக்கங்களும், இர் திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம், ஒருவர்மேல் ஒருவர், மேன்மேல் ஒசைபடப் போற்றுகின்ற முழக்கங்களும் ஆகிய இசைப்பெருக்கங்க கொல்லாம், எண் ணிறந்த பலவகைப்பட்ட சிவகணநாதர்கள் பேரானர்தங்கொண்டு ஹோஅமர என்று விடாதொலிக்கும் சிவநாமப்பேரோகைசயில் அடங்கி ஒலிக்கும், என்பதாம்.

இதனுல், மங்கல வாத்தியங்களாகிய தாந்தபி முதலிய தேவ வாத்தியங்களி னும், கந்தருவர் கின்னரர் முதலியோர் பாடிய கானவோசை மேலெழுந்ததென வும், அவ்வோசையினும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வாக்கினுல் துதிக்கும் தோத்திரவோசை மேலோங்கி ஒலித்ததெனவும், அத்தோத்திர வொலியினும் மேற்பட்டு எண்ணிறந்த பலவகையான சிவகணங்கள் எடுத்தோதிய சிவநாம ஒலி ஒலித்த தெனவும் கூறப்பட்டன.

எனவே, சிவஞையை ஹான் எத்தேவர்களினும் அடங்காது எவ்வாற்ருனும் மேலோங்கி யிருத்தல்போல், அவனுடைய நாமமாகிய ஹாஹா என்னும் ஒலியும் எவ்வொலிகளினும் அடங்காது மேம்பட்டொலித்ததென்க. அதுவேயுமன் றிக் கந்தருவர் கின்னரர் தேவர் முதலிய யாவரினும் மேம்பட்டவர் பூதகணங்க ளாகலின் அவரது ஒலியும் மேலோங்கி ஒலித்ததெனவும், பாலுண்டருளப் பிள்?ளயார் இப்பாருக்கு (உலகத்திற்கு) வந்தது அச்சிவநாமம் பரவுதற்கே யாகலின் அவ்வொலியே மேலோங்கி ஒலித்ததெனவும், இனி, சமண்கையர் முதலிய புறச்சமயத்தாருடைய பேரொலி சிற்ரெலியாய்ப் போம் எனவும் அவ் வுண்மையைக் குறித்ததென்க. (அக)

வேறு

வந்துகூடிய கூட்டத்தின் சிறப்பு

மறைகள் கிளர்க்கொலி வளர முழங்கிட வானேர் தம் கிறைமுடி, உந்திய கிரைமணி சிந்திட நீள்வானத் துறையென வந்துல கடைய கிறைந்திட ஒவாமெய்ப் பொறைபெரு குந்தவ முனிவ ரெனுங்கடல் புடைசூழ.

2/2

(எ - து.) நான்கு வேதங்களும் செழுமையுடன் வளர்க்து ஒசையிகுக்து ஆரவாரிக்கவும், அங்கு நிறைக்துள்ள தேவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கெருங்கு தலால் அவர்களுடைய கிரீடங்களும் ஒன்ரேடொன்று உராய்ந்து அவைகளிற் பதித்துள்ள இரத்தின வரிசைகள் சிதறிச் சிந்த, அவை, ஆகாயத்தின்கண் பரவும் மேகங்களினின்றம் சிதறுகின்ற நீர்த்துளிகள்போல அவ்விடத்திலே யல்லாமல் உலகமுற்றும் வீழ்ந்து பிரகாசிக்கவும், மெய்ம்மையும் பொறையும் எப்பொழுதும் பெருகி வளராகின்ற சிறப்பி?னயுடைய முனிவர்கள் என்கின்ற கடல் பக்கங்களிற் சூழவும், என்பதாம்.

வேதங்களெல்லாம், ''இனி, நம்மால் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் செறிகள் வளர்க்தோங்கும் காலம் வக்துவிட்டது'' என்ற மனவூக்கங் கொண்டு பேடொலி யோடு மகிழ்ர்தொலித்தன என்பார் - மறைகள் கிளர்ந்து ஒலிவரா முழங்கிட என்றுர். தேவர்கள், ''இனி, வேதங்கள் வளர்ந்தோங்க வந்ததனுல் உலகின் கண் வேள்விகளும் நிறைந்து நம்பால் அவியாகிய உணவுகள் வந்து நிறையப் பெறுமாகலான், நமது உலகிலுள்ள செல்வப் பெருக்கை அம்மண் ணுலகில் ரெப்ப வேண்டும் '' என்றெண்ணி, இரத்தினங்களே மேகங்கள் நீர் மழையைப் பொழிவன போலும் பொழிர்தனர் என்பார் - வானேர் நீள்வானத்துறை யேன நிரைமணி வந்து உலகடைய நிறைந்திட சிந்திட என்*ரூர்*. மேகங்கள் ஒன்ரேடொன்று உராய்க்து கெருங்கி நீர் மழையைப் பொழிவது போலத் தேவர் களுடைய கிரீடங்கள் ஒன்றேடொன்ற உராய்ர்து இரத்தின வரிசைகளேச் சிந்தின என்பார் - வானேர்தம் நிறைமுடியுந்திய நிரை மணிசிந்திட என்முர். " மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு, தானஞ் செய்வாரிற் ற‰,' என்றும், " பொய்யாமை யன்ன புகழில்‰ எய்யாமை, எல்லா அறமும் தரும்,'' என்றும், ''பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற, செய்யாமை செய்யாமை நன்று,'' என்றும், ''புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகர்தூய்மை, வாய்மையாற் காணப் படும்,'' என்றும், '' யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இவ்‰ எ**ுனத்** தொன்றும், வாய்மையி னல்ல பிற,'' என்றும், ''எல்லா விளக்கும் விளக் கல்ல சான்ருோ்க்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு" என்றஞ் செறந்தெடுத் தோதப்படும் மெய்ம்மையும், ''கிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டின் பொறை யுடைமை, போற்றி யொழுகப் படும்," என்ற கூறப்படும் பொறையும் எப்பொழு தும் தமதுள்ளத்துள் பெருகியிருத்தலே தவமாகவுடைய முனிவரெல்லாம் '' ஈமது தவம் முற்றுப்பெற்று ஈமக்குப் பயனளிக்க வந்தது'' என் றெண்ணி மகிழ்ர்து கடல்போல் பக்கங்களில் சூழ்ர்தனர் என்பார் - ஓவாமெய்ப் போறை பேந்தந்தவ ழனிவரேனுங்கடல் புடை தழ என்றுர்: (a)2)

இறைவன் உமாதேவியோடு எழுந்தநளல்

அணேவுற வக்தெழும் அறிவு தொடங்கின அடியார்பால் இணேயில் பவங்கிளர் கடல்கள் இகக்திட இருதாளின் புணேயருள் அங்கணர் பொரு**ஙி**டை தங்கிய புணர்பாகத் தூணேயொ டணேக்தனர் சுருதி தொடர்க்த பெருக்தோணி.

(எ - து.) இருவினே நீக்கத் தின்கண் வரும் இயல்பிணயுடைய அடியரைக் கண்டு இன்புறு தலாகிய அன்பும், அவ்வன்பு பின் முறையே முதிரும் முதிர்வில் வரும் கெறியின்யுடைய சத்திர்பாதமும், அச்சத்தி பதிவில் தோன்றவரும் மெய்யறிவின்கண் அவாவும் முறையே தொடங்கும் அறிவின் தொடர்பின புடைய அடியவர்களிடத்தில், வேருருவமை சொல்லு தற்கில்லாமல் விளங்கு கின்ற எழுவகைகப் பிறவி என்னும் கடல்களேத் தாண்ட, பெரிய திருவடிக வென்னும் ஒடத்தைக் கொடுத்து உதவி செய்யும் பெருங்கருணேயுடைய இறை

210

வஞர், பெரிய தோணிபுரமென்று வேதங்கள் தொடர்க்திருக்கும் அக்கோயிலி ஹள்ளே, போர்செய்யும் வன்மையுடைய இடபவூர்தியின்மேல் தமது இட<mark>ப்</mark> பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாது உடனிருக்கின்ற உமாதேவியோடு எழுக்தருளிஞர், என்பதாம்.

இருதாளின் புணேயருள் அங்கணர், சுருதிதொடர்ந்த பெருந்தோணி, (யில்) பொருவிடை தங்கிய புணர்பாகத் துணேயொடு அணேந்தனர் எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

இதனைல், பிறப்பிறப்பிற்பட்டுழலச் செய்யும் இருவிண்யுடையார்க்கு அடியார்பால் அன்பு தோன்றுதென்றம், அடியவரிடத்த அன்பு பதியாதவருக்குத் திருவருள் பதியாதென்றம், அங்ஙனம் திருவருள் பதியாதார்க்கு மெய்ஞ் ஞானமாகிய சிவஞானத்தில் அவாத் தோன்றுதென்றம், இங்ஙனமான அன்பும் அருட்பதிவும் மெய்யுணர்வும் தோன்றுதார்க்கு இறைவன் தனது திருவடியாகிய தோணியை, பிறவிக்கடுலக் கடத்தற்குக் கொடானென்றம் கூறியவாறும். அன்பினைல் அடியார் சம்பக்தமும், அருளால் சிவசம்பக்தமும், இவ்விருசம்பக்தத் தால் மெய்ஞ்ஞான சம்பக்தமும், அருளால் சிவசம்பக்தமும், இவ்விருசம்பக்தத் தால் மெய்ஞ்ஞான சம்பக்தமும் உடையார்க்கே பெருத்தோணிபுரத்தனைய உமாசகாயன் தன்னுடைய திருவடிகளாகிய இரண்டு சிற தோணிகளேக் கொடுத்து, எழுபிறப் பென்னும் பெருங்கடுலுக் கடப்பித்து, முத்திக்கரையிற் சேர்ப்பனென்று அறிவுறுத்தியவாறும்.

அடியார்களுக்குப் பிறவி யொழிப்பதில் கரு‱யுடையவர் என்பார்-அங்கணர் எனவும், அவரத விடை பாவப் பகைவரோடு போர்செய்வதில் திறமுடைய தென்பார் - பொருவிடை எனவுங் கூறிஞர். (அடி)

திரக்கோயிலுக்த எழந்தநளல்.

அண்ணல் அணேந்தமை கண்டு தொடர்ந்தெழும் அன்பாலே மண்மிசை நின்ற மறைச்சுறு போதக மன்ளுரும் கண்வழி சென்ற கருத்து விடாது கலந்தேகப் புண்ணியர் நண்ணிய பூமலி கோயிலின் உட்புக்கார்.

(எ-து.) யானக் கன்றினே யொத்திருக்கும் அந்தணச் சிறுவராய்ப் பூமியின் கண் நின்றருளும் ஆளுடைய பிள்ளயோரும், (தமக்குத் திருத்தோணிச் சிகாத் தின்மீது காட்சி தந்த) அம்மையப்பராகிய இறைவர் (சுகாத்தை விட்டுத்) திருக் கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளினமையைத் தமது கண்ணனது பார்த்து அவரது காட்சியை விட்டுப் பீரியாது செல்ல, அக்காட்சியைக் கண்ட தமது உள்ளத்தில் அன்பானது எழு, அவ்வன்பினக் கண்ட மனமானது அவ்வன்பின் விடாது அக்கண்ணினக் கலந்து பின்தொடர்ந்து போக புண்ணிய சொரூபியாகிய இறைவர் எழுந்தருளிய பூக்கள் நிறைந்துள்ள கோயிலினுள்ளே புகுந்தனர், என்பதாம்.

மறைச்சிறு போதக மன்ஞ(ராகிய) மண்டிசை நின்றுரும், அண்ணல் அடைந்தமை கண்டு எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க

ஞானமதங் கொண்டிருக்கும் யாவோக் கன்றென்பார் - மறைசீசிறு போதக மேளீனு நமே என்றுர். ஞானக் கன்றுகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார், தாம் கிகாத்திற் கண்ட அம்மையப்பர் அச்சுகாத்தை விட்டுக் கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளின மையைக் கண்டனர் என்பார் - அண்ணல் அணேந்தமை கண்டு என்றுர். அங் ஙனம் எழுந்தருளியபோது அவரது காட்சியைக் கண்ட பிள்ளயாருடைய கண் களும், அக்கண்களேக் கலந்த அவரது மனமும் அவ்விறைவனேப் பின் தொடர்ந்து அவர் புகுந்த பூங்கோயிலினுள்ளே புக அவ்விரண்டுடன் தாமும் புகுந்தன சென் பார் - தொடர்ந்தேழும் அன்பாலே கண் வழி சென்ற கருத்து விடாது கலந்தேக கோயிலி னுட்புக்கார் என்றுர். ஆளுடைய பிள்ளயாருக்குச் சைவந்தமைழத் தோங்க ஞானப் பாட்டைப் பாலாக ஆட்டியருளிஞர் என்பார் - புண்ணியர் என்றுர்.

தந்தையார் பிள்ளேயார் ஒதிய தமிழ்வேதத்தின் குறிப்பறிதல்.

ஈறில் பெருந்தவ முன்செய்து தாதை யெனப்பெற்றுர் மாறு விழுந்த மலர்க்கை குவித்து மகிழ்ந்தாடி வேறு விளேந்த வெருட்சி வியப்பு விருப்போடும் கூறும்அருந்தமி ழின்பொரு ளானகு றிப்போர்வார்.

2/15

(எ-து.) அழிதுல யறியாத சிவ புண்ணியசம்பர்தமாகிய பெரிய தவத்தைச் செய்து, பிள்ளேயாருக்குத் தர்தை என்று சொல்லப் பெற்ருராகிய சிவபாத இரு தயர், (ஞானப் பாறுண்டை பிள்ளயோரை) அடிப்பதற்கு எடுத்த பிரம்பானது தம்மை யறியாது தமது கையினின்றும் நழுவிக் கீழே விழுந்து போக, மலர் போன்ற இரண்டு கைகளேயும் அஞ்சலியாகக் குவித்து, மகிழ்ச்சி யடைந்து. ஆனந்தக் கூத்தாடி, ''இங்ஙனமான ஆனந்தத்தை வி'ளவித்த அருட் செயல் நமது உள்ளத்தில் வேறு வகையாக விளேந்ததே; இஃதென்ன பாவம்!" என்று அச்சமும், ''இங்ஙனமான அருட் செயல் மருட் செயலாகக் கண்ட அறிவின யுடைய நாம், யாவரானுங் காண்டற்கரிய இவ்வற்புதக் காட்சியைக் காணப் பெற்ருேமே!, ஈது என்ன அருள்!" என்ற வியப்பும், "நாம் பரசமயம் கிரா கரித்துப் புனித நீற்றைப் பொலிவு பெறச் செய்யும் குமாரீன விரும்பினேமே! விரும்பியபடி அக்குமாரனே ஈமது கலிதீர வந்தனனே" என்று விருப்பும் ஆகிய இம்மூன்றனேடும், திருவாக்கான் எடுத்தோதும் திருகெறித்தமிழாகிய அரிய தமிழின் கண் அமைந்து கெடப்பதான அரிய வேதப்பொருளின் உண்மைச் சுசினையை ஆராய்வாராயிஞர், என்பதாம்.

கிவபதத்துக்கு இடஞ் செய்யாது பாசத்துக் கிடஞ் செய்யும் மகினப் பெறுதற்குரிய பசு புண்ணியங்கினர் செய்யாது, பாசத்துக் கிடஞ்செய்யாது கிவபதத்துக் கிடஞ்செய்யும் அறிவறிர்த மகினப் பெறப் பதிபுண்ணியங் கினப் பிறவிதோறும் விடாது செய்து வர்தவரென்னும் அவரது தவத்தின் அருமை தோன்ற - ஈறில் பேருந்தவ முன்சேய்து என்றுர். அங்கனமான பெருர் தவத்தையுடையா சென்பதை உலகமெல்லாம் எளிதிலுணா, யாவர்க்குர் தர்தைதாய் என்னும் இறைவினத் தர்தையாக ஆளும் பிள்ளேயார்க்குத் தாம் தர்தை என்றமைழக்கப் பெற்றுர் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - தாதை எனப் பேற்றுர் என்றுர்.

தம்மை அடிக்கட்படுத்த (அஃதாவது தாம் பிரம்பாலடிக்கும் அடிக்குட் படுத்த) பிரம்பெடுத்தோச்சினவரை, தம்முடைய தாதையாகிய இறைவனது அடிக்கட்படுத்துமாறு திருக்கரத்தை ஒச்ச, அவர் ஒச்செய அத்திருக்கரத்தின் வழியானே தமது இதயத்தின்கண் வாழும் சுவபதத்தைக்கண்டு தற்போத பிழர்து அருள்வசப்பட்டு இருகாமும் ஓச்சி ஆனர்தாதிதத்தை அடைர்தன சென்னும் அவர்பெற்ற சுவானர்தத்தின் சிறப்புத் தோன்ற - **மாறுவிழந்**த மலர்க்கை தவித்து மகிழ்ந்தாடி என்றுர்.

இங்ஙனம் நீங்காச் சிவானர் தத்திற்கிடஞ் செய்த இவ்வருட்செயல், நீங்காப் பவத்துன்பத்துக் கிடஞ்செய்யவல்ல மருட்செயலாய் ஈம்முள்ளத்தில் தோன் றிற்றே என்று எண்ணி எக்குற்ற அவ்வச்சத்தின் மிகுதி தோன்ற - வேறு விளேந்த வெநட்சி என்றுர்.

ந<mark>ம்</mark>மிடத்திற் ரேேன்றிய மருட்செயல் பேரருட்காட்சிக்**கு இ**டஞ்செ**ய்**ததே இஃது என்ன அதிசயமென்று அவர் தற்போதமிழர்த திறர்தோன்ற-வியப்பு என்றுர்.

நமது மருட்செயலில் அருட்செயலும், **நமது தற்போ**தத்தில் இவபோ**த** மும் தோன்ற அருட்செய‰யும் சிவபோதத்தையும் ஆளும் இவ்வாளுடைய பிள்ளேயை நாம் ஆளத்தகும் பிள்ளேயாகப் பெற்ற பெருந்தவத்திஞலன்ரே என்று எண்ணைங்காலத்து, அப்பிள்ளுயார் பாடம் பாட்ட, குழலினும் யாழினும் இனித்துப் பேரின்ப வீட்டிக்கு வாயி°லக்காட்டும் வேதவுண்கைமப் பொருளா யிருத்தலால் அப்பொருளின்மீது ஆசைப்பட்டு அப்பாட்டின் பொருட்குறிப்பைத் தமது மதிநுட்பத்தால் அன்புடன் ஆராயத்தொடங்கிய அவரது விருப்பக் தோன்ற - கூறும் அநந்தமிழின் பொருளான தறிப்பு விருப்போடும் ஒர்வார் என்றுர்.

இதனுல், சிவஞானபோத முண்ட பிள்ளோயாரைப் பிள்ளோகப் பெறுதல், ஈறிலாச் சிவபுண்ணிய முடையார்க்கே கூடும் என்னும் உண்மையும், க‰ ஞானம் வர்த காலத்தும், சிவஞான அனுபவம் கிகழும் காலத்தும் விட்டொழி யாத தற்போத ஞானம் விதி வாக்கியங்களால் இது என்று ஆசிரியன் தனது கருணேயினுல் சட்டிக்காட்டக்காணப்பெறுவார்க்கே கூடுமென்னும் உண்மை யும், தற்போத ஒழிவில் வெருட்சி வியப்பு விருப்பாக வரும் செயலெல்லாம் சுவச் செயலாகவே ஆகப் பெறுதலாகிய அதுவும் அவர்க்கே கூடுமென்னும் உண்மையும் கறைப்பட்டன.

இங்ஙனம் கூறிவர்த முறைப்படி கூடுதற்கரிய சிவபுண்ணியத்தையும், ஒழித் தற்கரிய தற்போத ஒழிவையும், அவ்வொழிவோடு தம் செயலில் சிவச்செய‰ யும் சிவபாத இருதயர் வரப்பெற்ருராதலால், பிள்ளோயார் கூறியருளும் அரிய தமிழ் வேதத்தின் உட்கிடைப் பொருள்களின் குறிப்பை ஆராயும் அறிவுடையா ாயிஞர் என்றுங் கூறப்பட்டது.

இதனுல், ஆளுடைய பிள்ளேயாரது திருகெறித்தமிழை ஒதியுணர்வோரது இலக்கணமுங் கூறியதுமாம். அஃதாவது, சிவபுண்ணிய விசேடத்தான் தற் போதமற்று அருள்வசப்பட்டு செற்கும் கிலையினை யுடையராயிருத்த லென்க. (அதி)

தந்தையார் பிள்ளயார்பின்னே போதல்

தாணு விணேத்தனி கண்டு தொடர்ந்தவர் தம்மைப்போல் காணுதல் பெற்றில் ரேனு நிகழ்ந்தன கண்டுள்ளார்

தோணி புரத்திறை * தன்னரு ளாத லறிந்தார் தம் பேணு மணத்தொடி முன்புகு காதலர் பின்சென்*ருர்*.

215

(எ - தா.) ஆளுடைய பிள்ளோயார் ஒதியருளிய திருப்பதிகத்தின் உள்ளக் குறிப்பினே உணரும் உணர்விற் றஃப்பட்ட சிவபாத இருதயர், இடப ஆர்தியின் மேல் பெரிய நாயகியாரோடு எழுந்தருளிவந்த தோணியப்பரைத் தனியே தீர்த்தக்கரையில் கண்டு தரிசித்து அவர்பின் சென்ற அவ்வாளுடைய பிள்ளோயார் போல, தாம் தரிசனஞ் செய்யப் பெற்றிலராயினும், அங்குத் தோணியப்பர் சீகழ்த்திய அற்புதச செய்ஃலத் தரிசித்தவராயுள்ளார் ஆகலானும், அங்ஙனங் காணப்பெற்றது தம் முயற்சியளவானன்றித் தோணியப்பர் தம்மிடத்த வைத்த திருவருளாலேயேயாகலானும், தாணுவினத் தனிகண்டு தொடா அறிந்தாராகிய ஆளுடைய பிள்ளயார் கோயிலுள் முன்செல்லுகின்றபடியால் அவர் போகும் வழியே போகும் விருப்பினேயுடைய மனத்தோடு அவர் பின்னே விடாது செல்வா சாயிஞர், என்பதாம்.

கீரில் மூழ்கிக் கிடத்தல் முதலிய கெறிகளானும் விரதாதிகளானும், வேத முதலிய தூலறிவுகளானும், கேட்டல் முதலிய ஞான நெறிகளானும், காணப்படு கென்ற தோணியப்படை அவற்றில் ஒன்றேனுங்கொள்ளாது தமக்குள்ள முன்னு ணர்வினுலே கண்டு அவரைவிடாது பின் தொடர்ந்தவரைப்போல், சிலபாத இரு தயர் காணப் பெற்றிலர்; எனவே, தாம் பலராளும் அத் தீர்த்தக்கரையிலே வர்து நின்றிருந்தும் அந்நீரில் மூழ்தியிருந்தும், பிரமாபுரமேவிய பெம்மானே அவர் அதுகாறுங் கண்டைவரல்லர்; நீரில் மூழ்கிக் கரையேறிவர்து பாலுண்டிருக்கும் பின்?ளையாகைரக் கண்டைபோதாவது, ''இப்பின்?னக்குப் பால் கொடுத்தவர் யார்?'' என்று தாமே தேடிக் கண்டவருமல்லர்; அஃதாவது, நீரில்மூழ்தித் தியாளிக் கின்றபோது தமதுள்ளத்தில் பிரமபுரத்திறைவீனக் கண்டிருத்தல் வேண்டும், அங்கும் ஒருநாளுங் கண்டாரில்லே; கரையேறிவந்த போதாவது தமக்குரிய அடை யானங்களோடு வாக்கண்டிருத்தல்வேண்டும், அங்குங் கண்டாரில்ஃல. பிள்ஃள யாரோ, தீர்த்தக்கரையில் வந்தது அன்றெரு நாள்தான். தோணியப்பரை அவருடைய அடையாளங்களோடு ஒருவர் காட்டக் காணது தாமே கண்டதும் அக்கானே; ஆகலான் தூணுவினேத் தனிகண்டு தொடர்ந்தவர் தம்மைப் போல் காணுதல் பெற்றிலர் என்றம், தமது அகத்தும் புறத்தும்காணப்பெறுத இவர், ''உணக்குப் பால் கொடுத்தவர் யார்?'' என்று கேட்டபோது, ஒரு கா'்லத் தாக்கி, ஒருகைகையை உயர்த்தி, ஒரு விரிலச்சட்டி, அடையாளங்கிளக்கூறி ''விடை யேறி இதோ வந்திருக்கின்றுன்" என்றும் சொல்லி, "அவன் என்றுள்ளத்தை முன்னமே கவர்ந்த கள்வன்: அக்கள்வன் ஃர் நாடோறும் வழிபடும் பிரமபுரத் துறை பெம்மான்தான்; அவன்தான் என்னிடம் அம்மையாய் வர்து பாலூட்டி னவன்: அம்மையாய் வர்து ஊட்டினவன் அவன்தான் என்று நீர்சர்தேக மில்லாமல் அறியவே அம்மையப்பஞய் இரண்டுருவாகக் காணப்படுகின்றுன்," என்று காட்டியைபின்னார், அப்மையுப்பஞய் வந்தவினாயும் பாலாட்டியே அருட்டிறத் தையுங் காண்பவராயினு ராகலான் - காணுதல் பெற்றிலரேனும் நிகழ்ந்தன கண்டுள்ளார் என்றம், இக்காட்சியை ராம் காணப் பெற்றதும், இக்காட்சியைக் காணும்படி காட்டிய பின்ளோயாரை நாம் பின்ளோயாசப் பெற்றதும், தோணியப்

^{*} தன் வருள் தல் தணிந்தார்வம்—ஏன்றம் பாடும்.

பன் திருவருள் காரணமேயன்றி கமதை தவம் காரணமன்று என்ற தணிக்கண ராகலான் - தோணி புரத்திறை தன்னருளாதல் துணிந்து என்றம், ''அவனருள் என்பதை, இன்ற இப்பிள்ள காம் செய்த தடைக்கு அஞ்சாது முன்வக்து, கரையின்கண் கின்று, கீரில் கம் உருவம் மறைக்து போக, தனது தக்கைத உரு வத்தை எண்ணித் திருத்தோணிச் சிகாம்பார்த்து ''அம்மேயப்பா'' என்று அழுது அழைத்தபடியினைன்ரே அறிர்து இவ்வானக்தத்துக்கு ஆளாயினேம்?'' என்ப தையும், இவ்வானக்தத்தை விளவித்த அப் பிள்ளேயின் வழிப்பற்றிப் போவதே இன்பமா மென்பதையும் உளத்திற்கொண்டு பின்சென்றனராகலான் - பேணு மனத்தொடு முன்புத காதலிர் பின் சென்றர் என்றும் கூறிஞர்.

இத் திருப்பாட்டான், தோணியப்படைப் பின்ளோயார் தனிகண்டு தொடர்ந்த காட்சியின் சிறப்பும், அப்பின்னோயார் காட்டக்கண்ட சிவபாத இரு தயாது சிறப்பும், அவர் "நாம் இதுகாறம் அகமருடணைறுபஞ் செய்துவந்த தவத் தின் பயன் இன்று முற்றுப் பெற்றபடியான் இனி இப்பின்னேயின்பின் போவதே இன்பமாம்" என்று மகிழ்ந்து பின்போன சிறப்பும் கூறியவாரும். பிள்ளேயின் பின்போவோமாயின், அருவோயும் அரியகாட்சியையும் காணப் பெறுவோ மென்று பின்தொடர்ந்து போயிஞர் என்பதாம்.

யாவரும் ஆலயத்தை யடைதல்

அப்பொழு தங்கண் அணேக்தது கண்டவர் அல்லாதார் முப்புரி நூன்மறை யோர்கள் உரோமமு கிழ்ப்பெய்தி இப்படி யொப்பதொர் அற்புதம் எங்குள தென்றென்றே துப்புறழ் வேணியர் கோயிலின் *வாயில் புறஞ்சூழ.

(अन)

(எ - த.) பிரமதீர்த்தக் கரையில் ஆளுடைய பிள்ளோயார் பொருட்டு அச் சமயத்தில் நிகழ்ந்ததாகிய தெய்வச் செயலேக் கண்டவர்களும், அச்செயலேக் கேட்டவர்களும், முப்புரிதா லணிந்திருக்கும் வேதியர்களும் ஆகிய இவரெல்லாம் சரீரமுற்றும் மயிர்ப்புளகம் கொண்டவர்களாய், "இத்தன்மை பொத்ததாகிய ஆச்சரியம் எவ்விடத்தில் நடந்திருக்கின்றது!" என்று பவளம்போலும் சிவந்த சடைமுடியார் கோயிலின் புறத்தில் பன்முறையுஞ் சொல்லிச் சொல்லிச் சூழ்ந்து நீற்க, என்பதாம்.

தப்புறழ் வேணியர் கோயிலின் வாயில்புறம் இப்படி யொப்பதோர் அற்புதம் எங்குளது என்றென்றே சூழ என்ற கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க

பிள்ளேயார் பெருமான் இருந்த திருக்கோலம் அருளல்

பொங்கொளி மால்விடை மீதுபு குர்தணி பொற்றேணி தங்கியி ருந்தபெ ருந்திரு வாழ்வுத ஃப்பட்டே இங்கெணே யாளுடை யான்உமை யோடும்இ ருந்தான்என் றங்கெதிர் நின்றுபு கன்றனர் ஞானத் தமுதுண்டார்.

212

் (எ - தா.) அழகிய தோணியின்கண் முன்னமே யிருர்தே பெருர்திருவாழ் வாகிய தோணியப்பனும், இப்பொழுது என்னே ஆளுடையவனும் ஆகிய என்

[≢]வாய்தல் - என்றும் பாடும்.

2/50

னப்பன் புகழாகிய ஒளிமிக்க இருமால் என்னும் விடையின்மேல் ஆரோகணித்துப் பெரியாாயகியோடும் என்முன்னே முற்பட்டு வெர்தா இங்கிருர்தா னென்று, ஞானப்பாலுண்ட பிள்ளயோர், அத்தோணியப்பர் முன்னே ரின்ற அங்குள்ளார் யாவரும் கேட்கும்படி திருவாய் மலர்ந்தருளினர் என்பதாம்.

பொங்கொளிமால் விடைமீத புகுந்த அணிபொற்ரேணி தங்கியிருந்த பெருந்திருவாழ்வும் இங்கெ?ணயாளுடையானும் உமையோடும் தஃலப்பட்டு இருந் தான் என்று ஞானத்தமுதுண்டார் அங்கெதிர் நின்று புகன்றனர் என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

மேல் அஎ-ம் திருப்பாட்டானும் இத்திருப்பாட்டானும், சோழிப்பதியிலுள் ளார் யாவரும், "தோணியப்பர் பால்கொடுத்த அதிசயமும், அதுனப் பிள்ளோயா ருண்டருளிய அதிசயமும் கண்டு, கிவபாத இருதயருக்கு முருகனே பிள்ளோயாக வந்தன சென்பதை உபசாரமாக எண்ணியிருக்தோம்; அதுனே இங்கு உண்மை யாகக் கண்டோம்; இப்படி ஒப்பதோர் அற்புதம் எங்குளது!'' என்றென்று அக் கோயிலேவிட்டுப் போவதற்கு மனமில்லாதவராய் அப்பிள்ளயாரையே சூழ்க்த பார்த்திருக்தனர் என்றும், ஆளுடைய பிள்ளயாரும் அவர்கள் எண்ணிய எண் ணத்தை யுணர்க்து, "தோணியில் தங்கியிருக்த பெருக்திருவாழ்வு, இங்கு எனேயாள உமையாளோடு துலேப்பட்டிருக்தான்'' என்று அவர்களுக்கெல்லாம் தம் உண்மையை எடுத்துக்கூறி யருளிஞ்சென்றுங் கூறியவாரும்.

பாலேக்கொடுக்க ஏவிய இறைவனும், பாலே உண்பிக்கவந்த பிராட்டியும், பாலேயுண்ட பிள்ளேயும் ஞானசம்பந்தம் உடையவரே யாகலான்-ஞானத்துமுதுண் டார் என்றுர். (அஅ)

புள்ளாயார் கோயிஃவிட்டுப் புறப்படல்

இன்னிசை யேழும்இ சைக்தசெ ழுக்தமிழ் *ஈசற்கே சொன்முறை பாடுதொ மும்பருள் பெற்றதொ டக்கோடும் பன்மறை வேதியர் காணவி ருப்பொடு பால்காறும் பொன்மணி வாயினர் கோயிலில் நின்றுபு றப்பட்டார்.

(எ - தா.) பிள்ளேயார் தம்முடைய தந்தையாகிய தோணியப்பர் அங்கு எழுந்தருளியிருந்த பெருமையை, யாவருங் கேட்கச் சொல்லி யருளிய பின், தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்கே உரிய ஐஸ்வரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்ற சொல்லப்படும் ஆற முறைகளும், இம்முறை குளேச் சிறிதேனும் உணரப்பெருத சமண சாக்கியராதிகளுடைய இழிவுரைக னாகிய இஃதொன்றும் ஆகிய இவ்வேழிணயும், இனிய எழிசைகளும் இனிமையாகப் பொருந்தியிருக்கின்ற இனிய தமிழ்ப் பதிகத்தில் முறையாக வைத்துப் பாடும் தொண்டாகிய திருவருணப் பெற்ற அவ்வருள் தொடக்கோடும், ரூக்வேதிகள், யஜுர்வேதிகள், சாமவேதிகள் என வழங்கப்படும் எண்ணிறந்த வேதியர்களும் காணும்படி, ஞானப்பால் மணைக்கும் அழகிய சிவந்த மாணிக்கம் போன்ற திருவாயினே யுடையவராய்த் திருக்கோயிலினின்றும் மிக்க விருப்பத்தோடு புறப்பட்டனர், என்பதாம்.

^{*}ஈசர்க்கே - என்றம் பாடம்.

புராணம்]

ஞானமுண்ட பிள்ளோயார் பாடத் தொடங்கிய தமிழ்ப் பதிகங்கள் வேதப் பொருளாகலின், இத்தமிழ் வேதமும் வடமொழி வேதம்போல் ஏழிசைகளே யுடைத்தென்றம், இசையை ஏழாகவுடைத்தா யிருப்பதுபோல், அப்பதிகங் களிற் கூறப்படும் பொருள்களும் எழுவகையாயுள்ளன என்றம், இங்ஙனமான சிறப்புடைய தமிழ் வேதமே எங்கும் பரவப் பாடியருளும் அருளேயே மேற் கொண்டு சீகாழித் தலத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டன ரென்றும் இத்திருப்பாட்டால் கூறியவாரும்.

புறச்சமயிகளுடைய பால் (கொள்கைகள்) நாறும்படி செய்யும் வன்மை யிணயுடையது பிள்ளயோருண்ட ஞானப்பால் ஆகவின் - பால் நாறும் என்றும், அந்த ஞானப்பாலுக்குப் பாத்திரமாயிருந்தது பிள்ளோயாரது திருவாக்காகலின் -போன்மணி வாயுகோர் என்றும், எனவே, அந்த ஞானசம்பந்தமாகிய அவ்வாக்கில் கீன்று வெளிவருக் திருப்பதிகங்கள் செம்பிற் காளிதம்போல் வியாத்தமாயிருக் கும் ஆன்மாக்களிடத்திருக்கும் மலத்தைப் போக்கிப் பொன்னேப்போல் பிர காசிக்கச் செய்தலின் - போன் என்றம், அதன்பின் ஆன்மாக்களுடைய அறிவு களே நின்மலமாகிய மணியைப்போல் பிரகாசிக்கச்செய்தலின் - மணி என்றும், வட மொழி வேதத்தில் காணப்படும் ஏழிசைகளும் அப்பதிகங்களாகிய தமிழ் ஏழு பொருள்களும் பொருந்த அவ்வேழிசைகளோடு வேதத்தில் வே இயர்கள் காணும்படி ஓது தலின் - பன்மறை வேதியர் காண என்றும், அவ்வேழு பொருள்களுள் சீவன்முத்தர்களுக்கு விதித்திருக்கும் ஞான யோகக் கிரியா சரியைகளாகிய நால்வகைத் தொண்டின் தொடர்பிணே எடுத்துக்காட்டி விளக்கு தலின் – தொழும்பு அநள்பெற்ற தொடக்கோடும் என்றும், வடமொழி வேதத்தில் திருமால் முதலிய யாவரையும் தியானஞ் செய்யும் ஆன்மாக்க ளென்ற கழித்து ஈசஞெருவினயே தியேயப் பொருளாகச் சொல்லும் அம் முறைப்படியே பதிகங்கள்தோறும் எடித்துச் சொல்லுதலின் - செழந்தமிழ் ஈசற்கே என்றம் கூறியவாரும். (2) 5

சீகாழியில் வாழ்வாரெலாம் எதிர்கொண்டு போற்றல்

பேணிய அற்புத நீடருள் பெற்றபி சான்முன்னே நீணிலே பிற்றிகழ் கோபுரவாயிலின் நேர்எப்தி வாணில விற்றிகழ் வேணியர் தொண்டர்கள் வாழ்வெய்தும் தோணிபு சத்தவர் தாம்எதிர் கொண்டு ததிக்கின்முர்.

50

(எ - தா.) தோணியப்பராகிய தம் தந்தையாரிடத்தத் தாம் விரும்பிய படியே அற்புத மிக்க திருவருளாகிய ஞானப்பாலே உண்டருளப் பெற்றவராகிய ஆளுடைய பிள்ளோர், பலஙிலேகளோடு நீண்டு மேலோங்கி விளங்கும் கோபுர வாயிலின் முன்னே நின்றருள், அங்கு ஒளியுடைய இளம்பிறையினுல் விளங் கும் சடைமுடியினே யுடையாருடைய அடியார்களும் அழியாத வாழ்விளைப் பெற்றிருக்கும் அத் திருத்தோணிபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் யாவரும் கேராக வேந்து எதிர்கொண்டு போற்றத் தொடங்கிஞர், என்பதாம்.

மல சம்பர்தமாகிய மானுடப் பிள்ளேயைப்போல் திருவுருவத்தைக் காட்டி, அன்று அருள்ஞான சம்பர்தமுடைய திருமேனியில் கொண்டருளும் அருள் ஞானப்பா‰ யுண்டு அப்பா‰யூட்டிய அம்மையப்பரோடு தம*து அ*ருள்ஞான சொரூபத்தைக் காட்டிஞராகலான் - பேணிய அற்பு**த** நீடருள் பெற்றபிரான். என்*ரூ*ர்.

வேறு

போற்றுஞ் சிறப்பு

காழியர் தவமே கவுணியர் தனமே கஃஞானத் தாழிய கடலே அதனிடை அமுதே அடியார்முன் வாழிய வர்திம் மண்மிசை வாஞேர் தனிராதன் ஏழிசை மொழியாள் தன்திரு அருள்பெற் நீன்என்பார்.

Es A

(எ - தா.) திருத்தோணிபுரத்தில் வாழ்கின்ற அடியார் முதலிய யாவரும் ஆளுடைய பின்?ளயா*ரது* பொருள் சேர்ந்த புகழையே புகழ்ந்து போ<mark>ற்றத்</mark> தொடங்கி, முதலில் தாங்கள் சீகாழியில் வாழப்பெற்ற தவத்தையே எண்ணி, ''இச்சீகாழியில் நீ வர்து அவதாரஞ் செய்தது யாங்களெல்லாம் செய்த பெருந் தவத்தின் பயனன்ரே? எங்கள் தவருபமாய்க் காணப்படும் கீ, வேள்வியைப் பெருக்கி, அதன் வழியாய் நீரைப்பெருக்கி உலகினருக்கெல்லாம் பெருஞ் செல் வத்தை யளிக்கும் கவுணியர் கோத்திரத்தாராகிய அர்தணர்பால் வர்த பெருஞ் செல்வமே! சத்திரிபாதர்கள் ஆராய்ச்துணர வேண்டிய க%லஞானப் பெருக்கின யுடைய ஞானசமூத் திரமே! அச்சமுத் திரத் தினிடத் திலே தோன் நிய சிவானர் த ரூபமாகிய ஆனர்த அமுதமே! புறச்சமயங்களால் ஒளிமாழ்கி வாட்டமுற்றுப் பிற்பட்டிருக்கும் அடியார்களெல்லாம் முற்பட்டு வர்து திருநீற்ரெளி பெற்று வாழ, இர்கிலவுலகில் ஆளுடைய பிள்ளோயாய் வர்து தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய நாதனுகிய சீகாழிநாதன் தனது ஞானத்தை, எழிசைபோல் இனிக்கும் இனிய மொழியை யுடையாளாகிய பெரிய நாயகியினது முஃலப்பாலாகிய அருட்பாலிற் குழைத்துக்கொடுக்க, அந்த அருள் ஞானப்பாலே உலகமெல்லாம் வழங்க உனது திருவாக்காகிய பொற்கிண்ணத்தில் வைத்திருக்கப் பெற்றின" என்று போற்றினர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், காழியர் தவமென்றம், தனமென்றம், கலேஞானக் கடலென்றம், அதனிடை அமுதென்றம் இவ்வண்ணம் நான்கு வகையாகப் போற்றும் அடியார்களுக்கு முறையே உள்ளின்ற உணர்த்திவரும் பரம்பொருள், இறப்பில் தவமாகிய சரியையாதி தவங்கள் முற்றுப் பெற்றவழி அப்பரம் பொருளேடு அந வியமாய்க் கலக்திருக்குக் தன்மையை உணர்த்தவதாகிய கேட்டல் என்னும் ஞானத்தையும், அக்த ஞாணத்தால் பாசத்தை யொருவி அப்பதிஞானத்தைப் பெற்று கேயத்தைக்கண்ட காட்சி சலியாமைப் பொருட்டு அப்பொருள் பயக் கும் திருவஞ்சேழுத்தினே வீதிப்படி யறிந்து கணித்தலாகிய கிக்தித்தல் என்னும் ஞானத்தையும், இங்கனமான கிக்தினை என்னும் ஞானத்தால் சட்டுணர்வினை லாகிய எகதேச கோக்கத்தை யொழித்துப் பாசவிடுதியைச் செய்துகொள்ளு லாகிய எகதேச கோக்கத்தை யொழித்துப் பாசவிடுதியைச் செய்துகொள்ளு மாறு மேற் சிக்கின்செய்த பொருளாகிய அம்முதல்வனேடு ஒற்றுமைப்பட்டு வேறு காணப்படுமாறின்றி நிற்றலாகிய தெளிதல் என்னும் ஞானத்தையும், அத் தெளிதல் என்னும் ஞானத்தையும், அத் தெளிதல் என்னும் ஞானத்தையும், அத்

அயரா அன்பி?ண மேற்கொண்டு அரன்கழலில் செல்லும் கிவப்பேற்றி?னக் கூட்டுதலாகிய நிட்டை என்னும் ஞானத்தையும், அனுக்கிரகஞ் செய்தற்கு -வாஞேர் தணிநாதன், ஏழிசை மொழியாள் தன்திருவருள் பெற்று வந்தன னென்ற கூறப்பட்டது.

எனவே, ஆளுடைய பிள்ளோயாரைத் தவேமே என்ற போற்றவார்க்கு மேலே சொல்லிய ஞானம் நான்கனுள் கேட்டல் என்னும் ஞானமும், தனமே என்ற போற்றுவார்க்குச் சிந்தித்தல் என்ற ஞானமும், கலேஞானத்து ஆழிய கடலே என்ற போற்றுவார்க்குத் தெளிதலாகிய ஞானசாகரமும், அதனிடை யழதே என்ற போற்றுவார்க்கு கிட்டையாகிய ஞானமிர்தமும் உண்டாம் என்றதாம். இந்நால்வகை ஞானமும் ஒன்றற்கு ஒன்ற எதுவும், பயனு மாய் நிற்பதாமென்க. இவ்வுண்மையைச் சிவஞர்சை போதமே அ-ஆம் குத்திரம் முதற்காண்க.

அங்கு உமாதேவியார் பெரிய நாயகி என்னும் திருநாமம் உடையராகலின் அவரையுடைய இறைவனும் பெரிய நாயகன் என்பார் - வானேர்தனி நாதன் என்ருர்.

தவத்தான் வருவது தனம், தனத்தின் மேம்பட்டது க°லஞானம், அதனி னும் மேம்பட்டது சிவானந்தம் என்னும் இம்முறை கோக்கியும், தவமே, தனமே, க°லஞானதது ஆழியகடலே, அழகே என ஒன்றின்மேல் ஒன்றுக வியந்து கூறியவாறுமாம்.

மறைவளர் திருவே வை திக நிலேயே வளர்ஞானப் பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித் துறைபெறு மணியே சுருதியின் ஒளியே வெளியேவக் திறையவன் உமையாள் உடனருள் தரஎய் திணேயென்பார். கூ

(எ - து.) "இறைவன் திருவாக்காகிய வேதங்கள் வளர்தற்குரிய பெருஞ் செல்வமே! அவ்வேதங்களிற் கூறப்படும் வைதிக கெறி நீஃத்திருக்கும் நீஃக் களமே! பதிஞானமாகிய பாஃ வாய்நிரம்பக் கொண்டு இனிய தமிழாகப் பொழிகின்ற அழகிய மேகமே! வேதங்களே மறவாது புகலு (ஒது)கின்ற கவுணிய கோத்திரத்தைப் புகலிடமாகக்கொண்டு வந்த எங்கள் புகலிடமே! வெப்பத்தை வெற்றிகொள்ளவல்ல காவிரிந்தி, துறைவழியாகப் பெற்றெடுத்த முத்தமே! வேள்வியின் அந்தங்களில் சுப்போமண்யோம் என்ற ஒலமிட்டுச் சொல்லும் ஒளிவடிவமே! தோணியப்பனுகிய இறைவன் பெரிய நாயகியாரோடு யாங்கள் எல்லாம் காணும்படியாக இவ்வெளியிடத்திலே வந்து சிவஞானப்பாஃத் தர நீ இச்சீகாழியின் கண்ணே எழுந்தருளினே" என்ற போற்றினர் என்பதாம்.

தொட்டு குத்து ஊறம் மணற்கேணிபோல், மலிங்கப் பெற்ற அறிவுடையார் வேதத்தில் கூறப்படும் பொருளேத் தமது அறிவால் கோக்குர்தோறும் அவ் வேதம் முன் அறியவர்த பொருளேயன்றிப் புதிது புதிதாய்த் தோன்றும் இயல் பிகுயுடையதாகலின் - மறைவளைர் என்றும், அவ்வேதப்பொருளே அர்தணரே யன்றித் தமிழ்மொழிக் குரியாரெல்லாம் விரும்பி ஒதி அதிசமித்து உணர்வது கருதித் தமிழ்மொழியான் வளருமாறு ஒதினமையான் - திரேவே என்றும்,

ஆன்மாக்களுடைய சித்தத்தின்கண் நிகழும் புண்ணியங்கள் வளரவும், பாவங்கள் தேயவுமான முறைகளே செறிப்பட விதித்திருக்கும் வைதிக தருமங்களில் பற்றாண்டாய் கிஃபெற்று வாழ, தாம் ஒதியருளும் தமிழ்வேதத்தில் வலியுறுத்து தவின் - வைத்கை நிலேயே என்றம், அழுதது சிவபாத இருதயருக்கன்ற அம்மை யப்பரைக்காண எனவும், உண்டைபால் பாசப்பாலன்று, ஞானப்பால் எனவும் அந்த ஞானப்பாலுண்டதும் தன்பொருட்டன்று, வேதமெறி தழைத்தோங்கி வளரவும், மிகுசைவத்துறை விளங்கி வளரவும்,பூதபரம்பரை பொலிர்**து வளர** வுமே எனவும், இம்மூன்றும் வளை உண்ட அந்த ஞானப்பா‰, மேகமானது கடல் நீரையுண்டு, நிறையக் கருக்கொண்டு செறிதளவும் தன்னுள் வைத்திராது கீர் முழுவதையும் உலகில் வாழும் உயிர்களுக்கே பொழிவதுபோல், இனிய தமிழாக இத்தென்புவி முழுவதும் பொழிக்தனராகலின் - வளர்ஞானப்போறை யணி நகிலே என்றும், பஞ்ச கிருத்திய மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நட ராசனது பொன்னம்பலத்துக்கடுத்த சீகாழிப்பதியில் தாமும் அனுக்கிரகஞ் செய்ய குருமூர்த்தியாய் வேதங்கீனப் புகலும் அர்தணர் குலத்திற் புகுர்தன ராகலின் - புகலியர் புகலே என்றும், கருப்பவாசஞ் செய்யாது (பகவதியாராகிய) காதலியார் மணிவயிற்றில் உருத்தெரிய உளதாகக்காட்டி, தவம் பெருக்கும் சண்பையிலே அவதாரஞ் செய்தனரென்ற: உ0-வது திருப்பாட்டில் கூறியிருக் கின்றனராகலின் - பெர்ள்னித்துறை பெறுமணியே என்றும், வேதங்கள் சதாசி வோம் என்ற சிவபிராணத் துதிப்பதுபோல் சுப்புரமண்டுயாம் என்ற யாவரும் அறியப்போற்றும் அவ்வொளியே பின்னேமை உருக்கொண்டு வர்திருத்தலின் -சுந்தியின் ஒளியே என்றம், தான் சிவன்மகன் என்ற யாவரும் பிரத்தியக்ஷ மாய் அறிய இறைவன் தேவியோடு வந்து பால் கொடுக்குஞ்செய‰ச் செய்வித் தனராகலின்-இறையவன் உமையாளுடன் அருள்தர எய்தினே என்றங் கூறிஞர்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ளோயார் வள்ளிக்கொடி படர்க்**து,** தெய்வ அம்மை மணங்கமழும் சுப்பிரமண்ய மூர்த்தியே என்று அனுபவமூக**த்** தால் விளக்கியவாரு**ம்.** (கஉ)

புண்ணிய முதலே புணமணி அரைஞா குணூடபோதும் கண்ணிறை கதிரே கல்வளர் மதியே கவின்மேவும் பண்ணியல் கதியே பருவம தொருகூ வருடத்தே எண்ணிய பொருளாய் கின்றவர் அருள்பெற் றணேஎன்பார். கூட

(எ - தா.) "மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய் மிகுத்தே, ஆதி அருமறை வழக்கம் அருகி, அரன் அடியார்பால் வளரவேண்டிய பூ திசாதனங் கள் வளர்ந்து ஒங்குவதற்கு ஒரு முதலாய் வந்த புண்ணிய முதலே! மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட அரைஞரிண அணிந்திருக்கும் கோலத்தோடும் கண்ணுக்கு கீறைந்த காட்சியாய் வந்த இளஞ்சூரியனே! வளருங் கீலேயினேயுடைய சந்திரனே, இசைகளிற் சிறந்த பண்ணின் வரிசைகளுக்குக் கதியாயிருக்கின்றவனே! ஒரு மூன்றெனப்படும் ஆண்டில், நீ எண்ணிய அம்மையப்பராய் வந்துகின்றவராகிய அவ்விறைவரிடத்து இனிய தமிழாகிய அருண்மொழிமைப் பெற்றின '' என்று போற்றினர் என்பதாம். இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடையைபின்னயோரைச் சிவபுண்ணியங்களுக்கு அழி யாத ஒரு முதல் என்றம், முதிராத இளம்பருவத்தோடு என்றம் இருந்த இருகதிராய் விளங்கும் இறைவனுடைய கண்குள் கிறைவிப்பதுபோல் எங்கள் கண்குளையும் கிறைவிக்க வந்த இளஞ்சூரியனே சந்திரனே என்றம் பண்களின் இலக்கணம் அமைந்துள்ள திருப்பாடல்குள் ஆன்மாக்களுக்குப்பரகதியைத் தரு தற்கு வைத்திருக்கும் திருவாக்கின்யுடையவரென்றம், யாங்களெல்லாம் மும் மலங்களும் நீங்கி எண்ணியிருக்கும் பரம்பொருள் யடைதற்கு, நீ மூவாண்டில் அப்பரம்பொருளேயே யாங்களெல்லாம் காண இங்கு அழைத்து, அவுணக் காணச் செய்ததுபோல அவனது அருளேயும் பா வுருவாய்க்காணும் அருளேயும்பெற்றின யென்றுங் கூறியவாரும்.

வேறு

தந்தையார் தோளின்மேல் பவனி போதல்

என்றினய பலகூறி இருக்குமொழி அர்தணரும் ஏனே யோரும், நின்று துதி செய்தவர்தாள் நீண்முடிக்கண் மேலேந்தி நிரந்த போது, சென்றிணந்த தாதையார் சிவபாத இருதயர்தாம் தெய்வ ஞானக், கன்றிணமுன் புக்கெடுத்துப் பியலின்மேல் கொண்டுகளி கூர்ந்து செல்ல.

(எ - து.) ''காழியர் தவமே'' என்றற் இருடக்கத்தனவாகிய பல தோத் திரங்கீள வேதத்தை ஒதும் அந்தணரும் ஏீனைய அடியார்கள் முதலாகச் சொல் லப்பட்ட பலரும் கோபுரவாயிலின்கண் நின்ற சொல்லித் துதித்து, பின், பிள்ளயாருடைய அரிய திருவடிகளேத் தங்களுடைய பெரிய தூலகளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு சூழ்ந்து நின்றனர்; அங்ஙனம் நின்றபோது, முன் அப் பிள்ளயாரைப் பின்தொடர்ந்துவந்த தாதையாராகிய சிவபாத இருதயர், செய்வ ஞான சொரூபமாய் விளங்கும் அந்த இளங்கன்றி'ன முன்னே சென்று இரு கரங்களாலும் எடுத்துத் தமது தோளின்மேலேற்றி வைத்துத் தாங்கிக்கொண்டு கோபுர வாயி'லவிட்டுச் செல்ல, என்பதாம்.

மாமறையோர் குழாத்தினுடன் மல்கு திருத் தொண்டர்குழாம் மருங்கு சூழ்ந்து, தாம்அறவை உத்தரியந் தனிவிசும்பில் எறிந்தார்க் கும் தன்மை யாலே, பூமறுகு சிவானந்தப் பெருக்காற போதவதன் மீது பொங்கும், காமர்தாரைக் குமிழியெழுந் திழிவனபோல் விளங்கு பெருங்* காட்சித் தாகும்.

(எ - து.) சிறந்த வேதியர்களாகிய அந்தணர் கூட்டங்களுடன், நிறைந் திருக்கும் திருத்தொண்டர் திருக்கூட்டங்களும் இரண்டு பக்கங்களினும் கெருங் கெச் சூழ்ந்து, தாங்கள் உடுத்திருக்கும் உடையின்மேற் சுற்றிய ஆடையினேயும், தோளில் அணிந்திருக்கும் உத்தரீயங்களேயும் பரந்திருக்கும் ஆகாயத்தின்கண் பரப்பி வீசி ஆரவாரஞ் செய்வார்கள். அங்ஙனம் செய்யும் அத்தன்மையால் தோன்றும் தோற்றமானது எவ்வாறிருக்கின்றடுதனின், இலக்குமி வாசமாகிய

^{*} காட்டித்தாக—-என்றும் பாடம்-

சீகாழி வீ தியானது, கிவானந்தம் என்னும் ஆறை பெருக்கெடித்தாச் செல்ல, அப் பெருக்கின்மேல் பொங்கித் தோன்றும் ஆசை என்னும் நாடைகளோடு அவ் வாசையிற் றடிக்கும் குமிழிகளும் தோன்றிவருவதுபோல் விளங்குகின்ற பெரிய காட்சியிண உடைத்தாயிருக்கும், என்பதாம்.

இதனுல், சீகாழி வீதியில் கிவபாத இருதயருடைய தோளின்மேல் சிவ ஞானப்பாலுண்ட ஆளுடைய பிள்ளோயார் எழுந்தருளிப் போகும்போது, இரு பக்கங்களினும் அந்தணர்களுடைய கூட்டங்களும், ஏனேய அடியார்களும் நெருங் கிச் செல்லும் தோற்றம் கிவானந்தம் என்னும் ஆற பெருக்கெடித்துப் போவது போலும், அவர்கள் மேலே எறியும் உத்தரீயமானது பிள்ளோயார் கோலத்தைப் பார்க்குந் தோறும் அவர்களிடத்தில் மேலிட்டெழும் அவாவானது அப்பெருக்கில் நாரையைப்போல் போவதுபோலும், அவ்வாசையிற்றடிக்கும் அண்பின் றடிப் பானது நீர்க்குமிழியைப்போலுங் காணப்பட்டதென அலங்கரித்துக் கூறிய வாரும். ஆகாயம் ஒன்றினுலும் தடைபடும் தன்மையுடைத்தன்றுகலான் - தனி வீசும்பேனேறி. (கைடு)

கீடு திருக் கழுமலத்து கிலத்தேவர் மாளிகைமேல் நெருங்கி அங் கண், மாடுகிறை மடவார்கள் மங்கலமாம் மொழிகளால் வாழ்த்தி வாசத், தோடுமலி நறுமலரும் சுண்ணமும்வெண் பொரியினுடும் தூவிகிற்பார், கோடுபயில் குலவரைமேன் மின்குலங்கள் புடைபெயரும் கொள்கைத் தாக.

(எ - தா.) மேன்மேற்பெருகும் செல்வத்திணயுடைய கழுமலமென்னும் திருநாமம் பெற்ற சீகாழிப் பதியிலுள்ள, மண்ணுலகின்கண் வாழும் பூசுரர்களு டைய ஒன்றின்மேல் ஒன்றுக நெருங்கியிருக்கும் அத்திருமாளிகைகளின் பக்கங் களில் கிறைந்திருக்கும் பார்ப்பன மகளிர், மங்கலங்கூறம் மங்கலப்பாடல்களால் வாழ்த்தி, வெண்பொரிகளோல் நெறுமணங்கமழும் இதழ்நெருங்கிய மலர்களேயும் பொற்சுண்ணப்பொடிகளேயும் எடுத்துக்கொண்டு கொடுமுடிகளேயுடைய சிறந்த குலபர்வதங்கள்மேல் பின்னற்கூட்டங்கள் புடைபெயார்த்த நடப்பதுபோல் அங் கங்கும் சென்று தோவிகிற்பார்கள், என்பதாம்.

வெண்பொரியினெடு வாசத்தோடுமலி நறுமலரும் சுண்ணமும் (எடுத்துக் கொண்டு) கோடு பயில் குலவரைமேல் மின்குலங்கள் புடைபெயரும் கொள்கைத் தாக துகி நீற்பார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

அப்பதியில் வாழும் அக்தணர்களுடைய வைதிக ஒழுக்கத்தின் சிறப்புத் தோன்ற - நிலத்தேவர் என்றுர்.

இதனுல், பார்ப்பன மகளிர் செய்யும் மங்கலச்செயல்களும் அவர்கள் உரு வத்தின் சிறப்பும், அவர்கள் வாழும் திருமாளிகைகளின் சிறப்புங்கூறியவாரும்.

மங்கலதூ ரியம்துவைப்பார் மறைச்சாமம் பாடுவார் மருங்கு வேதிப், பொங்குமணி விளக்கெடுத்தப் பூரணகும் பமுகிரைப்பார் போற்றி செய்வார், அங்கவர்கள் மனத்தெழுக்த அதிசயமும் பெரு விருப்பும் அன்பும் பொங்கத், தங்குதிரு மலிவிதிச் சண்பைககர் வலஞ்செய்து சாரும் காஸே. கூன (எ - து.) போதஃல யறியாமல் எக்காலத்தும் தங்கியிருக்கும் செல்வம் நிறைந்துள்ள வீதியையுடைய, சண்பை என்னும் திருமாமமுடைய, சீகாழி மகாத்தை ஆளுடைய பிள்ளோயார் பிரதக்ஷணம் செய்துவரும்பொழுது, அச் சீகாழியில் இருக்கின்றவர்கள் தங்கள் மனத்தின்கண் கோன்றிய அதிசயமும் ஆசையும் அன்பும் மேன்மேல் உண்டாக, மங்கல வாத்தியங்களே முழங்கு வார்கள், சாமுவேதத்தைப் பாடுவார்கள், திண்ணேப் பக்கங்களில் சுடர்விட் டெறிக்கும் இரத்தினதீபங்களே வைத்துப் பூரணகும்பங்களே வரிசையாக வைப் பார்கள், போற்றுவாரெல்லாம் போற்றுவார்கள், என்பதாம்.

தங்கு இருமலிவீதிச் சண்பைக்கர் வலஞ்செய்து சாருங்காலே அங்கவர்கள் மனத்தெழுந்த அதிசயமும் பெருவிருப்பும் அன்பும் பொங்க மங்கலதாரிய முழங்க எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சண்பை நகரத்தில் சிவதருமங்கள் என்று ந் தங்கியிருத்தலால் உண்டாகும் செல்வப் பெருக்கமும் என்றுங் குன்று ஒரு கிலயாயிருக்கும் கிறப்பிண யுடைத்து என்பார் - தங்குதிருமலி சண்பைநகர் என்றும், சாமவேதத்தின் ஒலி வாத்திய வோசைகளோடு ஒத்தொலிக்கும் சிறப்பிண உடைத்து என்பார் - மங்கலதூரியந் துலைப்பார் மறைச்சாமம் பாடுவார் என்றும், பெரிய நாயகியார் திருமுலப்பாலே உண்ணும் பின்ளோகிய சண்முகப்பெருமான் நம்முடைய நகரமாகிய இச்சோழியில் ஆளுடையாராய் வரப்பெற்றுமே என்று எண்ணுவதனைல் அத்சயழம், ஆளுடையபின்ளோயாய்வர்ததேயல்லாமல், அழுது பாலுண்ணும் செயலயும் நாமெல்லாம் கண்டுகளிக்க இத்தீர்த்தக்கரையில் செய்த அருட்செயல் என்னே என்று எண்ணுவதனைல் - பேருவிருப்பும், தாம் உண்டருளிய பால, நாமெல்லாமும் உண்டுகளிக்க, பாலத் திருவாக்கினின்றும் ஒழுகவிட்டு அவ்வழியாய் அப்பாலின் ஞானமணத்தை ஊட்டுகின்ற கருணே என்று எண்ணுவதனைல் - அன்பும் முறையாய் உண்டாயிற்றென்பார் - அவர்கள் மனதீதேழுந்த அதிசையழம், பேருவிருப்பும், அன்பும் போங்க என்றுக் கூறிஞர்.

அதிசயம் மனத்தின்கண்ணும், போற்றுவதனுல் உண்டாகும் பெரு விருப்பு வாக்கின்கண்ணும், அன்பு உடம்பின்கண்ணும் கிகழ்ர்தனவென்ற கொள்ளலுமாம். (கஎ)

திருமாளிகைக்கு எழுந்தநளல்

* தந்திருமா ளிகையின்கண் எழுந்தருளிப் புகும்பொழுது சங்க நாதம், அந்தரதுந் துபிமுதலா அளவில்பெரு கொலிதழைப்ப அணேந்து புக்கார், சுந்தரப்பொன் தோணிமிசை இருந்தபிரான் †உடனணேந்த துணேவியாகும், பைந்தொடியாள் திருமுலேயின் பாலரு மதுரமொழிப் பவள வாயார்.

(எ - து.) பொன்மயமாய்ப் பிரகாகிக்கும் அழகிய தோணியின்மீது எழுர் தருளியிருந்த பெருமானுடன் பிரியாதிருந்த பிராட்டியாகும் பெரிய ராயகி யாரது திருமு‰ப்பால் மணக்கும் மதுரமொழியோடுகூடிய பவளம் போன்ற

^{*} தங்கு இருமாளிகை – என்றும் பாடம், † உடனமார்த்தே – என்றும் பாடம்.

திருவாக்கினேயுடைய ஆளுடைய பிள்ளேயார் தமது திருமாளிகையின்கண் சென்ற உள்ளே எழுர் தருளும்போது சங்கராதங்களும், தேவருலகில் துர்துபி முதவிய அளவில்லாத பேசொலிகளும் முழங்கச் சென்றருளிஞர், என்பதாம்.

சுந்தரப்பொற் ரேணிமிசை இருந்தபிரான் உடன்அணேந்த தேவியாகும், பைர்தொடியாள் திருமுஃலயின் பாலரு மதாமொழிப் பவளவாயார், தர்திரு **மாளிகையின்கண்** எழுந்தருளிப் புகும்பொழுது எனக்கூட்டிப் **பொருள்** கொள்க.

பவளவாயார் உண்டருளிய பால் பாசபரம்பரை பொலிய பசிப்பிணியார் உண்ணும் பாலன்ற, ஞானபரம்பரை பொலிய அருள் தாகங்கொண்டு உண் டருளிய ஞானமொழி நீங்காத பால்ஆகலான் - மதுரமொழி அறப்பால் என்ருர். பவளவாயா 7து ஞானமொழி மாயாசத்தி சம்பர்தமுை _ய பாசபசுஞான மொழி களன்ற, சிவசம்பக்தமுடைய சிவசத்தியின் சிவஞான மொழியாம் என்றுணா -தோணி மீசையிருந்த பிரான் உடனணேந்த துணேவியாகும், பைந்தோடியாள் திநேழுஃபொள் பால் என்றுர். (5 aj)

தோணியப்பர் கோயிலுக்கு எழந்தநளல்

தூமணிமா ளிகையின்கண் அமர்ந்தருளி அன்றிரவு தொல்லே நாத, மாமறைகள் திரண்டபெரும் திருத்தோணி மன்னிவீற் றிருந்தார் செய்ய, காமருசே வடிக்கமலம் கருத்திலுற இடையருக் காதல் கொண்டு, நாம நெடுங் கதிர்உதிப்ப நண்ணிஞர் திருத்தோணி நம்பர் கோயில்.

(எ - தா.) ஆளுடைய பிள்ளோயார் சீகாழிக்கா வீதியின் கண்ணே உலாப் போக்து, சகல சம்பிரமத்துடன் சகல வாத்தியங்களும் ஒலிக்கத் தமது பரிசுத்த மான அழகிய திருமாளிகைக்குள்ளே புகுக்து, அக்காள் இரவில் அகாதியாயும் சாதுவடிவமாயும் உள்ள பெரிய வேதங்கள் தொண்டு ஒருருவாய் விளங்கும் பெரிய திருத்தோணியில் என்றம் வீற்றிருர்தருளும் தோணியப்பருடைய அருண்மயமாய் அழகு செய்யும் திருவடித்தாமரைகள் தமது திருவுள்ளத்தில் தோன்றிக்கொண்டிருக்க, அத்திருவடிகளில் நீங்காத ஆசை கொண்டவராய் அவ்வாசையுடன் இருர்தருளிஞர்: மறநாள் பெரும்புகழினேயுடைய அளவிறந்த கொணங்களேயுடைய சூரியன் உதயஞ் செய்ய உடனே திருத்தோணியப்பர் திருக் கோயிலே அடைந்தருளிஞர், என்பதாம்.

மேல் ஆற திருப்பாட்டானும், ஆளுடைய பிள்ளோயார் திருமுஃப்பாலுண்டு களித்துக் கோபுரவாயிலின்கண்ணே நின்றருளியபோது நகரத்தாரெல்லாம் போற்றிச் கொண்டிருக்க, அத்தருணத்தில் சிவபாத இருதயர் "ராம் காணு தற்குரியதாகிய திருவருஞருவாகிய பெரிய சாயகியையும், அக்காயகியின் . அருட்செய‰யும், நாம் காணுதற்கு உரிமையுடையோமோ! அங்ஙனமிருக்க நமக்குப் பின்ளேயாய் வர்த முருகன், காட்டாதனவாகிய அவையெல்லாங் காடீடி ஒன், அதற்கப்பால் சட்டிச் சிவங்கோடீடி ஒன், அதன் பின்னர் அவனைது தாட்டாமரையும் காட்டினுன்;அதன் பின்னர், ''தோகடைய செவியன்'' என்றற் ் இன்ககு தன் வாகிய தன்கருணேத் தேன்காட்டினுன் ; இங்ஙணங்கூறிய முறைப்படி காட்டிய இப்பிள்ளேப் பெருமானுக்கு நாம் என் செய்யக் கடவோம்!" என்று பேரன்புடையராய், ''இப்பெருமானே மயி**லூ**ர் இயைப்போற் சு**ம**ர்து அப் பிள்ளேயின் திருவுள்ளப்படி எங்கெங்கு செல்லவேண்டுமோ அங்கங்கும் செல் வோ''மென்ற பிள்ளேயார் அருகே சென்று, அச் செல்வப் பிள்ளேயை இரு கையாலும் எடுத்துத் தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, ஈகாத்தை வலமாக வர்து திருமாளிகைக்குப் போவோ மென்று புறப்பட்டனர் என்றும், அங்ஙனம் புறப்பட்ட அவரத திருவுள்ளக் குறிப்புணர்க்து, அக்தணர் கூட்டங்களும் அடியவர் கூட்டங்களும் ஏனேய நகரவாசிகளும் ஆனர்தங் கொண்டவர்களாய்த் தாங்கள் உடுத்திருக்கும் வஸ்திரங்களே ஆகாயத்தின்மேல் வீசிச் சென்றனர் என்றம், அங்ஙனம் செல்லும்போது, இருபக்கத்தும் ம‰போல் ஒ**ங்கியி**ருக்கும் மாளிகைகளின்கண்ணுள்ள பிராமண ஸ்திரீகளெல்லாம் மின்னற் கூட்டங்கள் வர்து வரிசைப்பட நிற்பதுபோல் நின்று மங்கலப்பாடல்களேப் பாடி வாழ்த்தி, மலர்ப்பொடி, பொற்பொடி, பொரிப்பொடி முதலிய மங்கலப் பொடிகளேத் *தா* விஞர்கள் என்றும், மங்கல வாத்தியங்களும் தர்தைபி முதலிய தேவ **வா**த்தியங் களும் சாமவேத கானமும் ஒன்ருடொன்ற மாறுபடாது முன்னும் பின்னு மாகச் சென்றன என்றும், இங்ஙனமான பேரதிசயத்தோடும் பேரவாவோடும் போன்போடும் வீதியை வலமாக வந்து பிள்ளயார் தமது திருமாளிகை வர்தடைர்தனர் என்றும், அடைர்தவுடன் தர்தையார் தோளினின்றும் பிள்ளே யார் இறங்கிச் சங்கராத முதலிய ராத பேதங்களெல்லாங் கலக்தொலிப்ப அம் மாளிகைக்குள்ளே எழுச்தருளியிருச்து, தமது உள்ளத்தே தோணியப்பருடைய திருவடிகளே இருத்தி அவ்வடிகளோடு கூடிக் கலக்து, மகிழ்க்து மறுகாள் சூரியன் உதயமானவுடன் சிவசூரியன் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தை அடைந்தனர் என்றுங் கூறியவாரும். (55.55.)

திருக்கோலக்காவுக்கு எழுந்தநளல்

காதலுடன் அணேந்து திருக்கழுமலத்துக்கலந்துவிற்றிருந்த தங்கள், தாதையா ரையும்வெளியே தாங்கரிய மெய்ஞ்ஞானம் தம்பால் வந்து, போதமுலே சுரந்தளித்த புண்ணியத்தா யாரையுமுன் வணங்கிப் போற்றி, மேதகைய அருள்பெற்றுத் திருக்கோலக் காவிறைஞ்ச விருப் பேற்சென்றுர்.

(எ - தா.) திருத்தோணி நம்பர் கோயிலுக்கு வந்த பிள்ளயார் பிரியா கட்புடையாரை செடுநாள் பிரிந்திருந்து பின் தெய்வகதியாய்க் காணவருமாயின் அவர்களிடத்து எப்படி காண்பதில் அவா மேலிடுமோ அதுபோல் அவா மேற் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளே சென்ற, தாம் இம்மண்ணுலகில் வருங்காரணத்தை நாடியே சீகாழிப்பதியின்கண் தம்மைப்போலவே தெய்வ உருக்கொண்டு அத் திருவுருவிற் கலந்து எழுந்தருளியிருந்த தங்கள் தந்தையாராகிய தோணியப் பரையும், தீர்த்தக் கரையில் நின்ற திருவாய் மலர்ந்தழுதபோது தாழும் வெளிப் பட்டுத் தம்மிடத்து வந்து, எச்சமயிகளாலுங் கொள்ளுதற்கரிய மெய்ஞ்ஞான போத ரூபமாகிய திருமுஃப்பாஃச் சுருத்தளித்த புண்ணிய ரூபியாகிய பெரிய நாயகியாரையும் செந்தியின் முன்னே வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்து, இனித் திருத் தலங்கள்தோறும் சென்று தமிழ்வேதமாகிய திருப்பதிகங்களேப் பாடியருள்வ தாகிய மேன்மை பொருந்திய திருவருள்ப் பெற்று, அருள் பெற்றபடியே அவ் வருளே வழங்க முதலில் திருக்கோலக்கா என்னும் திருத்தலத்தைச் சென்ற வேணங்க மிக்க விருப்போடும் எழுந்தருளிஞர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், வைதிக சைவத்தான் ஆன்மாக்களுடைய மலங்களேக் கழுவுமாறு சிவபாத இருதயர் வேண்டிய வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திருக்கயிஃவி னின்றும் தம்முடைய தாய்தக்தையமை விட்டுச் சீகாழிக்குத் தாம் எழுக்தருளிய போதே, தம்மைப் பிரிர்த தாய்தர்தையராகிய அவ்விருவரும் கயிஃயை விட்டுத் திருத்தோணிபுரத்துச் சுகரத்தில் வர்திருக்கும் அக்கோலத்தின் செறப்புத் தோன்ற - திருக்கழுமலத்துக் கலந்து வீற்றிருந்த தங்கள் தாதையாரையும் தாயா ரையும் என்றம், செகரம் பார்த்துத் தாம் அழுதபோது இருவரும் வெளிப் பட்டுத் தர்தையார் இருர்த இடத்திலேயே இருர்து, தம்முடைய தாயாகிய தேவியைத் தம்மிடத்தனுப்ப அவவம்மையார் தம்மிடத்து வந்து அதுகாறும் தாம் உண்ணு திருந்ததனுல், தாங்குதற்கரிதாகி யிருந்த அப் பால் வெள்ளத்தைப் பொற்கெண்ணத்திற் கறந்து தமக்கே அளித்த அச்சிறப்புத் தோன்ற - தாங்கையிய மெய்ஞ்ஞானம் போத மூலே சுரந்தளித்த புண்ணியத் தாய் என்றம், தம் தாயினிடத்துத் தாங்கு தற் கரிதாகியிருந்த அந்த மெய்ஞ்ஞானப்பால் தம் மிடத்து வர்த போது, அப்பாஃத் தாமும் தாங்கு தற்கரிதாகிச் சத்திகிபாதர்க் கெல்லாம் வழங்க, தம்முடைய தாய்தர்தையரிடத்து அனுக்ஞை பெற்ற அச் சிறப்புத் தோன்ற - வணங்கிப்போற்றி மேதகைய அருள்பேற்று என்றம், தமது திருவருட் கோலத்தை இனி ஆங்காங்குள்ள அடியார்களெல்லாங் கண்டுகளிக்கக் கரு தி, பெருமான து திருக்கோலக்கா அருகே முன்னிருத்தலால் அங்கு முன் செல்லத் திருவுளங்கொண்ட சிறப்புத் தோன்ற - திருக்கோலக்கா இறைஞ்ச விருப்பிற் சென்றர் என்றங் கூறிஞர்.

தாய்தர்தையரிடத்துக் கலர் திருர்த தாம் கழுமலத்தில் வர்து கலர்தது போல், அத்தாய்தர்தையரும் அக்கழுமலத்திலேயே வர்து கலர்தனராகலான், கழுமலத்து கலந்து வீற்றிருந்த தந்தை தாயார் என்றுர் என்றலுமாம். ஒன்றுய், வேறுய், உடனுய் என்னும் மூவகைக் கலப்பில், கயிஃவிலிருர்த கலப்பு ஒன் ரூய்க் கலர்திருர்த கலப்பு, கழுமலத்தில் வேறுயீக் கலர்திருக்குங் கலப்பு, ஒதிய ருளும் திருப்பதிகத்தின் வழியாய்க் கலர் திருக்குங் கலப்பு உடனுய்க் கலர்திருக் குங் கலப்பு என்க. (க00)

திரப்பதிகம் ஓதத்தொடங்கல்

பெருக்கோலிட் டஃபிறங்கும் காவிரிரிர் பிரசமலர் தரளம் சிர்த, வரிக்கோல வண்டாட மாதரார் குடைந்தாடு மணிரீர் வாவித், திருக் கோலக் காசுய்தித் தேவர்பிரான் கோயில்வலம் செய்து முன்னின் றிருக்கோலிட் டறிவரிய திருப்பாதம் ஏத்துவதற் கெடுத்துக் கொள் வார்.

(எ - தா.) வெள்ளங்கொண்டு ஆரவாரஞ் செய்து அஃலகளே பெறியும் காவிரிநீரானது தேன் நிறைந்துள்ள மலர்கீனயும் முத்துக்கீளயும் கடையின் ஒருபால் சிதற, இசைபாடும் அழகிய உண்டுகள் கூந்தலிற் சூடியிருக்கும் பூக்க ளில் உள்ள தேஃன உண்ணும் பொருட்டு நீங்காது ஒன்றின்மேல் ஒன்றுட, பெண் கள் நீரிற் படிந்துஆட, அழகிய நீர் நிறைந்துள்ள தடாகங்களால் சூழப்பட்டிருக் கும் திருக்கோலக்கா என்னும் திருத்தலத்தை அடைக்து, தேவர்பெருமான் வீற்றிருக்குங் கோயிலே வலமாகவக்து, சக்கிதியின் முன்னே கின்று, வேதங்கள் எல்லாம் ஒலமிட்டலறியும் அறிதற்கு அரிதாயுள்ள திருவடித் தாம**ை உளேத்** தாம் துதிப்பதற்குப் பதிகத்தை ஒதத் தொடங்குவாராயிஞர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், மலர்களோல் முத்தக்களேயும் கரையில் மோதம்படியான அலேப்பெருக்கினேயுடைய காவிரிரதியை ஒருபக்கத்திலும், கூர்தலிற் சூடியிருக்கும் மலர்களில் தேனேக் குடைர்து வண்டுகள் நிறைர்து ஆட, பெண்கள் நீரிற்குடைர்தாடும் தடாகங்களே எப்பக்கங்களிலும் உடைய திருக்கோலக்காவை ஆனுடைய பிள்ளயார் அடைர்து, இறைவன் சர்நிதானத்திலே நின்று, இறைவன து திருமுடியைக் காணவேண்டு மென்னும் அவாவுடைத்தாய் ஒலமிடத் தொடங்கிய வேதத்தைப்போல் ஒதத்தொடங்காது, சாளுகதியடைவதற்கு ஆதாரமாய், ஆனர்தம் விளேயும் விளவிடமாயுள்ள திருவடியைத் தமிழ் வேதத் தால் ஒதத்தொடங்கிஞர் என்ற கூறப்பட்டது.

எல்லாப்பொருளிலும் கலந்து நிறைந்திருக்குர் தன்மையைக் காட்டுவது இறைவன் திருவடி, எல்லாப் பொருளாயும் கடந்துநிற்குர் தன்மையைக் காட்டு வது திருமுடி; ஆகவே, கடந்துநிற்கும் தன்மையை எடுத்துச் சொல்லத் தஃப் பட்ட வேதம் ''இதுவல்ஃ, இதுவல்ஃ'' என்று மேன்மேற் கடந்துபோகும் முடி நிஃயிற் போகுமே யன்றிக் கலந்துநிற்குர் தன்மையைக் காட்டுவதாகிய திருவடி நிஃயில் வாராதாகலான், அந்நிஃவயிஃனக் குறித்துணார - இருக்து ஒலிட்டு அறிவரிய திருப்பாதம் என்றுர். (க0க)

மெய்க்கிறைக்க செம்பொருளாம் வேதத்தின் விழுப்பொருளே வேணிமீது, பைக்கிறைக்த அரவுடனே பசுங்குழவித் திங்கள்பரித் தருளு வாணே, மைக்கிறைக்த மிடற்றுண மடையில்வா கோகள்பாய என்னும் வாக்கால், கைக்கிறைக்த *ஒற்று அத்துக் கலேப்பதிகம் கவுணியர்கோன் பாடுங்காலே.

(எ - தா.) கவுணியர் தூலுவராகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார், எப்பொரு ளிடத்தம் எவ்வடிவங்களிடத்தம் செவ்விய பொருளாகி நிறைந்திருப்பவ கெனன்று வேதங்களாற் போற்றப்படும் மேலாகிய பொருளாயுள்ளவிண, திருச் சடைமேல் விரிந்திருக்கும் படத்தையுடைய பாம்புடனே இளம்பிறையைத் தரித் திருப்பவின, கரிய விடம் நிறைந்துள்ள கண்டத்தையுடையவின, ''மடையில் வாளுபாய" என்றெடுத்த சொல்லான் வேதத்தின் பொருள்கின உட்கொண்டு திருப்பதிக முறையாக, திருக்கரங்களான் பண்ணிறைந்த தாளத்துக்குரியமாத்தி ரையின் காலத்தை வரையுறுத்து ஒதத் தொடங்கியபொழுது, என்பதாம். (க0உ)

திருப்போற்றளம் பேறுதல்

கையதனுல் ஒற்றதுத்துப் பாடு தலும் கண்டருளிக் கருண் கூர்க்கு, செய்யசடை வானவர் தம் அஞ்செழுத்தும் †எழுதியசெம் பொற்று ளங் கள், ஐயரவர் திருவருளால் எடுத்தபா டலுக்கிசைர்த அளவால் ஒற்ற, வையமெலாம் உய்யவரும் மறைச்சிறுவர் கைத்தலத்து வந்த வன்றே.

^{*} ஒத்தறுத்து _ என்றம் பாடம்.

(எ - தா.) தமது இருக்காத்தையே ஒசையைத்தரும் தாளமாகக் கொண்டு தாளத்துக்குரிய மாத்திரையின் கால அளவினே அளவுபடுத்தி, தாம் ஒதத் தொடங்கிய இருப்பதிகத்தை ஒதலும், இருக்காங்கினத் தட்டிப் பாடுதிலத் திருக் கோலக்காவில் எழுக்தருளியிருக்கும் சிவக்த சடையினேயுடைய இறைவன்கண்டு, மிக்க கருணேயுடையவராய்த் தமது திருகாமமாகிய திருவவக்கெழுத்தையும் எழுதிய செம்பொன்னைலாகிய தாளங்கள், மூன்றுவயதுடைய திருமேனியுடன் உலகெலாம் உய்யவக்த அவ்வாளுடைய பிள்ளயாரது திருக்கரத்தில் வரச் செய்ய அத் தாளங்கள் வக்தன. வக்த அத்தாளங்கள், அவ்விறைவனது திருவரு ளாலேயே, அப்பிள்ளேயார் எடுத்த பாடலுக்கு இசைக்த பண்முறைப்படி மாத்தி தையின் அளவு குறையாமல் ஒசைபட ஒலித்தன, என்பதாம்.

கையதனைல் ஒற்றறுத்துப் பாடுதெலும், செய்யசடை வானவர் கண்டு கெருணோ கூர்ந்தருளி, தம் அஞ்செழுத்தும் எழுதிய செம்பொற்றுளங்கள், வையமலொம் உய்யவரும் மறைச்சிறுவர் கைத்தலத்து, ஐயர் அவர் திருவருளால் வந்த, (வந்த அவை) எடுத்தபாடலுக்கு இசைந்த அளவால் ஒற்ற என்றுகொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

இதனுல், உலகெல்லாம் உய்யவுக்த ஆளுடைய பிள்ளோயார், மூன்றுண் கடைய இளம் பருவத்தினராய்த் திருக்கோலக்காவில் எழுக்தருளியிருக்கும் இறைவன் முன்னேகின்று, பண்ணிசை கிறைக்த திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கியபோது, அப்பண்ணுக்குரிய மாத்திரையின் கால அளவிணே அளவு பூடுத்தி ஒலிப்பதற்குத் தாளம் இல்லாமையினுல், தம்முடைய திருக்கரங்களேயே தாளமாகக்கொண்டு கைகளேத்தட்டிப் பதிகத்தைப் பாடவே, அவ்வரியசெயுல அவ்விறைவன்கண்டு திருவுளம் இரங்கித் திருவைக்கெழுத்தை எழுதியுள்ள ஒரு பொற்றுளத்தை அப்பிள்ளேயார் திருக்கரத்தில் வரச்செய்ய, அப்பிள்ளேயார் அதினத் திருக்கரத்தில் தாங்கி பாடத்தொடங்கி, மாத்திரையின்னவைத் தாம் கருதாமல் தட்டியபோது அத்தாளத்தில் எழுக்த ஒசை மாத்திரையின்னவாக ஒத்து ஒலித்ததென்ற கூறியவாரும்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டானும், மெய்ம்மைப்பொருளுத் தம்மால் அறியத் தீலப்படுவார்க்கு அவர்கள் அறியவேண்டிய மெய்ம்மை வாசகத்தையும் செம் பொருளேயும் உணர்த்தவல்ல வேதத்தால் மேன்மைப்பொருளாக எடுத்தாளப் பட்டவனும், ஒரு கீலமையுடைய இளம்பிறையைச் சடையிலே வைத்து, அப் பிறையினருகே விரிந்த படத்தையுடைய பாம்பினே வைத்துக் கீலநிறைந்த மதி யாகக் காட்டவல்லவனும், கண்டத்திலிருக்கும் விடத்தை விடமாகக் காட்டாது ஒரு கறப்பாகக் காட்டவல்லவனும் ஆகிய இறைவனே "மடையில்வாளே பாய மாதாரர்," என்று திருக்காங்களேத்தட்டித் திருப்பதிகம் பாடத்தொடங்கிஞர் என்றும், அவ்வனம் பாடும்போது அப்பதிகத்தில் அமைச்திருக்கும் பண்ணின் நிறைவையும், காங்களாகிய தாளத்தைத் தட்டும்போது அத்தாளத்தில் பண்ணே நிறைவையும், காங்களைகிய தாளத்தைத் தட்டும்போது அத்தாளத்தில் பண்ணே நிறைவையும், காங்களைகிய தானத்தைத் தட்டும்போது அத்தானத்தில் பண்ணே நிறைவிப்பதாகிய ஒசை அளவுபட ஒலிப்பதையும் இறைவன் கண்டுகளித்து, "இப்படி கம்முடைய பின்னே கைதட்டிப்பாடுவானுனுல் கைகள் கன்றிப்போமே" என்று திருவுளம் இரங்கி, பஞ்சாக்கா ஒசை நிறைந்துள்ள பொற்றுளம் ஒன்றைக் கொடுத்தனை வென்றும் கூறியவாரும். (கேமக)

திருக்கடைக்காப்பு ஓதிய சிறப்பு 🦠 📁

காழிவரும் பெருந்தகையார் கையில்வருந் திருத்தாளக் கருவி கண்டு, வாழியதந் திருமுடிமேல் கொண்டருளி மனங்களிப்ப மதுர வாயில், ஏழிசையுந் தழைத்தோங்க இன்னிசைவண் தமிழ்ப்பதிகம் எய்தப் பாடித், தாழுமணிக் குழையார்முன் தக்கதிருக் கடைக்காப்புச் சாத்தி கின்*ரு*ர்.

(எ - த.) சீகாழியில் அவதரித்த பெருக் தகுதியி<mark>ணயுடைய ஆளுடைய</mark> பிள்ளயோர், தமது திருக்கரத்தில் வக்த அரிய பொற்றுளமாகிய இசைக்கருவி பைக் கண்டு, ''இது கமக்கு வாழ்வி'னேத் தரக்கடவது'' என்று தமது திருமுடி மேல் கொண்டருளி, தமது திருவுள்ளமானது களிப்பி'னயடைய, தமது உள்ளம் களிப்பி'னை யடைக்ததுபோல் திருத்தாளத்தை அருளிய இறைவன் திருவுள்ள மும் களிப்பி'னை யடையும்படி, திருமுஃப்பாவின் சுவை தங்கியிருக்கும் திரு வாயில் நின்றும் எழிசைகளும் நிரம்பி மேலிட்டொலிக்க, இனிய இசையையுடைய பொருள் வளப்பம் திருப்பதிகத்தில் பொருந்தப் பாடியருளி, தாழ்க் தசைசின்ற அழகிய குண்டலத்தையுடைய இறைவன் முன்னே தகுதியாகிய திருக்கடைக்காப்பைச் சாத்தி நின்றருளிஞர், என்பதாம்.

பிரமீனச் சிறையிலிட்டுப் பிரணவத்தை அப்பிரணவப் பொருளானுக்கே பதேசித்து உபதேசகர்த்தாவாகி, சூரணச் சங்கரித்து, தேவர்களேக் காத்து, ஓவல்லிகளே மணந்து, இப்பொழுது இம்மண்ணுகில் வேதப் பொருளே வழங்க த்த முருகப் பெருமான் என்பார் - காழிவநம் பெநந்தகையார் என்றம், yருள் நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஐந்தின், பொருள்நால் தெரியப் புகின்'' ந்*ற* **நிந**வந**்பயனில்** கூறியபடி, ஆளுடைய பிள்°ளயார் இதவர்தே தமிழ் பதத்தில் திருவைக்தெழுத்தின் பொருளன்றி வேறு பொருள் தொனிப் ில்லே யாகலான், சத்திரிபாதத்து உத்தமரெல்லாம் இத்தமிழ் வேதத்தை பஞ்சாக்கரம்ந்திரமாகக் கொண்டு போற்றவேண்டும் என்பதை யாவரும் ிய, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கார் தீட்டியுள்ள பொற்றுளத்தைத் தர்தனர் என்பார் - திருத் ளாக் கருவி கொண்டருளி என்றும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்காத்தை ஒதுவார்க்கு வி?ன ாதலும் வாழ்வு ஒங்கலும் உண்மையாதல்போல், இத்தமிழ் வேதத்தை ஒது ர்க்கும் அவ்வாழ்வே உண்டாம் என்பதைத் தாம் பாடியருளிய பதிகத் திருக் டக்காப்பில் ''வலங்கோள் பாடல் வல்ல வாய்மையார், உலங்கோள் விண ாய் ஒங்கே வாழ்வரே" என ஒதியருளிஞர் என்பார் - தக்கை திருக்கடைக் ப்பு என்றுங் கூறிஞர்

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ளோயார் ஒதும் பாடலில் பண்ணும் ந்கிசைந்த இசையும், எல்லாக் கலேகளின் பொருளும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்காமாகிய மந்தொழும் அமைந்திருக்கும் சிறப்பு இத்தன்மைத் தென்று கூறப் டது.

சண்பை நகருக்கு எழுந்தநளல்

உம்பருல கதிசமிப்ப ஒங்கியரா தத்தளவின் உண்மை ரோக்கித், தும்புருரா ரதர்முதலாம் சுருதியிசைத் துறையுளோர் துதித்து மண் மேல், வம்பலர்மா மழை பொழிர்தார் மறைவாழ வர்தருளும் மதலே யாரும், தம்பெருமான் அருள்போற்றி மீண்டருளிச் சண்பை ரகர் சாரச் செல்வார். (எ - தா.) விண் ணுலைகில் உள்ளார் அதிசயிக்க, ஒதும் பதிகத்தின்கண் ஒங்கிய இசையின் அளவினது உண்மையைச் சுதியோடு கூடிய இசைத்துறையில் வல்லவராகிய தும்புருராரதர்கள் பார்த்து, ஆளுடைய பிள்ளோயாரை வாழ்த்தி, இர் நிலவுலகில் பொருர்தும்படி நறுமணங் கமழும் மலர்மழையைப் பொழிர்தார்கள்; வேதங்கள் வாழ அவதாரஞ் செய்த ஆளுடைய பிள்ளோயாரும், தம் பெருமானுகிய இறைவனது திருவருளப் போற்றி, திருக்கோலக்காவினின்றும் நீங்கிச் சீகாழிக்கு எழுர்தருளுவாராயினர், என்பதாம்.

திருக்கோலக்காவில் எழுர்தருளிய பெருமான், பண்ணிசை பொருர்த ஒலிக்கும்படி பொற்ருளர் தர்தனராகலான் தாளபுரீசர் என்னுர் திருகாமம் உடையராயிஞர். பொற்ருளத்தினின்றம் எழும் ஓசை தும்புருகாரதர்கள் வைத்திருக்கும் யாழ்முதலிய கருவிகளினும் எழாத இனிய ஓசையாய்ப் பேரின்ப சுகத்தைத் தருதலின் - தும்புருநாரதர் முதலாம் சுருதியிசைத் துறையுளோர் துதித்து வம்பலர்மா மழைபொழிந்தரர் என்ற இத்திருப்பாட்டான் கூறப் பட்டது.

செங்கமல மலர்க்கரத்துத் திருத்தாளத் துடன்நடந்து செல்லும் போது, தங்கள்குலத் தாதையார் தரியாது தோளின்மேல் தரித்துக் கொள்ள, அங்கவர்தம் தோளின்மிசை எழுந்தருளி அணேந்தார்சூழ்ந் தமரர் ஏத்தும், திங்கள்அணி மணிமாடத் திருத்தோணி புரத் தோணிச்சிகரக்கோயில். (க0கு)

(எ - தை.) ஆளுடைய பிள்ளோயார், இவக்த தாமரை மலர்போலும் செக்கிற முடைய திருக்கரத்திற்கொண்ட திருத்தாளத்துடன் பூமியில் திருவடி பொருக்த கடக்தருளும்போது, தங்கள் குலத்திற்கு (ஒழுக்கத்திற்கு) உரிய தக்தையாராகிய கிவபாத இரு தயர்கண்டு மனம்பொருது " கமது தோள் எதற்காக இருப்பது?" என்று அன்புகொண்டு தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு செல்ல, பிள்ளோயாரும் மகிழ்க்து அவரது தோளின்மேல் எழுக்தருளி, தேவர்கள் வலஞ்செய்து துதிக்கும், சுத்திரன் தவழும் இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாகிக்கும் மாளிகைகள் கெருங்கிய திருத்தோணிபுரத்தில், திருத்தோணியப்பர் வீற்றிருக்கும் கொத்தை புடைய திருக்கோயிலே அணேக்தருளினர், என்பதாம்.

இதனைல், பிள்ளோயார், திருக்கோலக்காவிண விட்டித் தர்தையார் தோளின் மீது ஆரோகணித்தவராய்த் தமது சீகாழிப்பதியில் ஆதிதர்தையார் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயில் வந்தடைந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (க0சு)

திரு ப்பதிகம் ஒதல்

திருப்பெருகு பெருங்கோயில் சூழவலங் கொண்டருளித் திருமுன் கின்றே, அருட்பெருகு திருப்பதிகம் எட்டொருகட் டளேயாக்கி அவற் றுள் ஒன்று, விருப்புறபொற் றிருத்தோணி வீற்றிருந்தார் தமைப் பாட மேவு காதல், பொருத்தமுற அருள்பெற்றுப் போற்றியெடுத் தருளிஞர் பூவார் கோன்றை. (கரசு)

(எ - த.) யாவரும் அதிசயிக்கவல்ல அருட்செல்வமிக்க பெரிய திருக் கோயிலே வலம் வந்தருளி, இறைவன் சந்நிதியின் முன்னே நின்று, இறைவளிடைத் தோள்ளே அருளேப் பெருகச் செய்யும் திருப்பதிகம் எட்டிளேயும் ஒரு கட்டுள யாக்கி, அந்த எட்டினுள் ஒன்றை, விருப்பி2னத் தருகின்ற பொன்மயமாய் விளைய் கும் திருத்தோணியில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இறைவ2னப் பாட**வேண்டு** மென்னும் ஆசையானது தமது உள்ளத்தில் பொருத்தமாய் உண்டாக, உண் டானபடியே பாடும் அரு2ளப் பெற்று ''பூவார் கொன்றை'' என்னும் அடியைத் தொடுத்துப் பதிகத்தைப் பாடியருளினர் என்பதாம்.

அருள்பெற்றுப் பூவார் கொன்றை போற்றி எடித்தருளிஞர் **எனக்** கூட்டுக.

திருப்பதிகங்க²ளைப் பாடுதேற்கே, தோணியப்பன் பாஃத் தந்தருளிஞன் என்று எண்ணுந்தோறும் அன்பு மேலிடுதலான், பண்களிற் சிறந்த பண்ணே யமைத்து, இசை நிறைக்கத் தந்த பொற்றுளத்தைக் கொண்டு இன்**னிசை** நிறைத்து எட்டுப்பதிகங்க²ளைப் பாட எண்ணி, "பூவார் கொன்றை?" என்னும் பதிகத்தைப் பாடியருளிஞர் என்று இதனு**ற்** கூறப்பட்டது. (கoஎ)

திருமாளிகைக்கு எழுந்தநளல்

எடுத்ததிருப் பதிகத்தின் இசை திருத்தா ள**த்தினை இசைய** வொற்றி, அடுத்தாடை பெறப்பாடி ஆர்வமுற வணங்கிப்போர் தஃஃரீர்ப் பொன்னி, மடுத்தவயற் பூர்தார்ய் அவர்வாழ ம**ழவிளங்கோ லத்துக்** காட்சி, கொடுத்தருளி வைகிஞர் குறைவிலா நிறைஞானக் கொண்ட லார்தாம்.

(எ - தா.) கேட்டல் முதலிய நால்வகை நீஃலயில் நிற்போர்க்கு வேண்டும் ஞான முழுவதும் குறைவில்லாமல் நிரம்பக்கொண்ட ஞானமேகமாகிய ஆனுடைய பிள்ளயார், தாம் பாட எடுத்தருளிய திருப்பதிகத்தின் ஒசை திருத்தாளத் திலைல் பொருந்தும்படி வரையறுத்து, வரையறுத்த அவ்வோசையைப் பொருந்திய நடையின்படி திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, தொணியப்பராகிய தம் தந்தையை அன்போடு வணங்கி வெளியேவந்து, அஃவப்பெருக்கிஃனயுடைய நீர்வள மிக்க காவிரி நதியைத் தன்னுட்கொண்ட வயல்களேயுடைய பூர்தராய் என்னும் திருப்பெயரிஃனயுடைய சீகாழிப்பதியிலுள்ளார் பேரானந்தம் உடையராய் வாழு, தமது திருமாளிகையில் இளமைப்பருவத் திருக்கோலத்திற்கு இசைந்துள்ள அக்காட்செயிஃனக் கொடுத்து எழுந்தருளியிருந்தனர் என்பதாம்.

குறைவிலா கிறைஞானக் கொண்டலார் தாம் எடுத்த திருப்பதிகத்தின் எனக் கூட்டுக.

இத்திருப்பாட்டான், உலகெலாம் உய்ய நால்வகை ஞானங்கீனாயும் ஒருங்கே வழங்கவந்ததுபோல், வேதப்பொருளேயுள்ளிட்டு இசைத்தற்குரி" பாட்டும், பாட்டுக்கிசைந்த பண்ணும், பண்ணுக்கிசைந்த இசையும், இம்மூன்றினேயும் இசைவிக்கும் திருமந்திரம் அமைந்த பொற்ருளமாகிய இசைக்கருவியும் ஆகிய நான்கினயும் ஒருங்கே இசைவித்துத் திருப்பதிகங்களே ஒதி வழங்கி, அச்சீகாழிப் பதியார் இன்னும் சில நாள் மழ இளங்கோலக் காட்சியைக் கண்டுகளிச்கு பாற சிவபாத இருதயர் திருமாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்தனர் என்ற கூறப் பட்டது.

சுற்றத்தார் பிள்ளயாரைத் தரிசிக்க வருதல்

அந்நிலேயில் ஆளுடைய பிள்ளேயார் தமைமுன்னம் அளித்த தாயார், முன்னுதிக்க முயன்றதவத் திருநன்னி பள்ளிமுதன் மறை யோர் எல்லாம், மன்னுபெரு மகிழ்ச்சியுடன் மங்கலதூரியந்துவைப்ப மறைகள் ஒதிக், கன்னிமதிற்சண்பைரகர் வந்தணேந்து கவுணியர்கோன் கழலிற் முழ்ந்தார்.

(எ - த.) ஆனுடைய பிள்ளோயார் சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்தில், அப்பிள்ளோயாரைப் பெற்றருளிய பகவதியாரும் தம்மரபில் தமக்கு முன்னே அவதாரஞ் செய்ய முன்னே செய்த தவத்தின்யுடையவராகிய திரு கனிபள்ளி முதலிய தலங்களில் உள்ள வேதியர்கள் எல்லோரும், தங்கள் மனத் திண்கண் கிஃபெற்ற பெரிய சர்தோஷத்துடன் தத்தம் பதிகளிலிருந்து புறப் பட்டு மங்கல வாத்தியங்களேல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டுவர தாங்களெல்லாரும் வேதகோஷஞ் செய்து, அழியாத மதில் சூழ்ந்திருக்கும் சீகாழிப்பதியை வந்து சேர்த்து கவுணியர் கோத்திரத்திற்குத் தீலவராய் வந்த ஆளுடைய பிள்ளே யாரைத் தரிசித்து வணைங்கிறைர்கள், என்பதாம்.

ஆளுடைய பிள்ளோயார் இருஞானப்பா லாண்டு இருப்பொற்றுளம் பெற்றுத் இருப்பதிகங்களேப் பாடி, சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்தில், அவர்தம் தாயாராகிய பகவதியாரைச் சேர்ந்த பந்துவர்க்கத்தினரெல்லாம் ஆளுடைய பின்ளோயாரின் மகிமைகளேக் கேள்வியுற்றுப் பெருமுகிழ்ச்சியும் பேரானந்த மும் கொண்டவராய்த் திருநனிபள்ளி முதலிய பல சேஷத்திரங்களிலிருந்து புறப் பட்டு, '' அப்பிள்ளோயாரைப் பெற்ற பகவதியார் நம்மரபில் அவதரிப்பதற்கு நாம் முன்செய்த தவம் யாதோ!'' என்று அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி மங்கலவாத் தியங்கள் முழுங்கி முன்செல்ல, தாங்கள் வேதகோஷங்களேச் செய்து சீகாழிப் பதிக்கு வந்து, பகவதியார் பெற்றெடுத்த பிள்ளோயாரைக் கண்டு, அவர் திருவடி களில் விழுந்து வணங்கிரைக்கினேன்று இத்திருப்பாட்டால் கூறப்பட்டது.

ஆளுடைய பிள்ளயாரைப் பெற்றதஞல் பகவதியார் பெருந்தவமுடைய வரென்ற வெளிப்பட்டமைபோல் பகவதியாரைப் பெற்ற பந்துவர்க்கத்தினரும் பெருந்தவமுடையாரே யென்பது இதஞல் குறிப்பித்ததுமாம்.

பிள்ளேயாரிடத்துப் பிள்ளேத் தன்மையில்லாமல் தெய்வத்தன்மையே யாவருங்காண விளங்கினமையான் தங்கள் கவுணியர் கோத்திரத்தில் வந்த அருமந்த பிள்ளேயென்ற எண்ணுமல் தோணியப்பர்தம் தெய்வமகஞராக எண்ணி அவர்தம் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினுடென்க. (க௦க)

மங்கலமா மெய்ஞ்ஞானம் மண்களிப்பப் பெற்றபெரு வார்த்தை யாலே, எங்கணும்கீள் பதிமருங்கில் இருபிறப்பா ளரும்*அல்லா ஏணே யோரும், பொங்குதிருத்தொண்டர்களும் அதிசயித்துக் குழாங்கொண்டு புகலி யார்தம், சிங்கஇள ஏற்றின்பால் வர்தணேர்து கழல்பணியும் சிறப் பின் மிக்கார்.

^{*} எல்லா ஏீணபோரும் — என்றும் பாடம்.

(எ - து) அமங்கலமாகிய மலங்குளேப் போக்கி மங்கலமாக்கவல்ல மெய்ஞ் ஞானத்தை இக்கிலவுலகிலுள்ளார் அடைக்து களிப்படையும்படியாக, தோணியப்பரோடு பெரிய காயகியார் வக்து அருளப் பெற்றதாகிய பெரிய வார்த்தையைக் கேட்டதனுலே எவ்விடத்திலும் உள்ள பெரிய தலவாகிகளாகிய அக்தணர்களும் ஏனேய வருணத்தவர்களும், பூதிசாதன முதலியவற்றுல் பொலிவு பெற்றிருக்கும் அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர்களும் "இது என்ன அற்புதம்!" என்று அதிசயித்து அவரவர்களும் கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடி, சோழியில் உள்ளவர்க்கு இளமை தங்கிய ஆண் சிங்கத்தை யொத்து விளங்கும் ஆளுடைய பிள்ளயாரிடத்து வக்து அவருடைய திருவடிகளே வணங்கும் சிறப்பிஞல் மிக்க மேன்மையுடையவ சாயிஞர், என்பதாம்.

மெய்ஞ்ஞானமாகிய சிவஞானத்தைப் பால் வடிவமாக ஒரு கிண்ணத்தி லேற்று வாயிஞல் உண்டார் என்பதம், மெய்ஞ்ஞா**னத்தை யடை**ந்த பி<mark>ன்ப</mark>ு காணத்தக்கவர்களாகிய பார்வதி பரமேஸ்வரர்களே முன் காணப் பெற்ரூர் என் பதும் எங்கும் கேட்டறியாததும் கண்டறியாததும் ஆகிய அற்புதச் செயல்களாக லின் - மெய்த்தானம் பெற்ற பெநவார்த்தையாலே அதிசயித்து என்றும், அந்த மெய்ஞ்ஞானப் பாஃயுண்டதும் உலகினர் அந்த ஞான*த்*தை **யடை**ந்து பி**றவி**த் துன்பம் நீங்கிச் சிவானர் தத்தில் இருக்கவே யாகலான் - மண்களிப்பப் பெற்ற என்றும், மண்ணுலகிலுள்ளார் அந்தணர் முதலிய நான்கு வ**ருண**த்தவ**ர்களும்** அவர்களுள் சிவபெருமானிடத்தில் ஆசையுடையவர்களாய்த் தொண்டு செய்யும் தொண்டர்களுமே ஆகலான்-இநுபிறப்பாளரும் அல்லா ஏணேயோரும் போங்கு திநத்தொண்டர்களும், என்றம், மேலே சொல்லிய அர்தணர் முதலியோர்க்கும் தொண்டர்களுக்கும் மழ விளங்கோலத்தராகியும் பரசமயங்களுக்கு ஆண்சிங்கக் குட்டிபோலும் இருப்பவர் ஆகலான் - சிங்க இளவேற்றின்பால் வந்தணேந்து என்றம், அப்பிள்ளோரத திருவடியைப் பணியும் புண்ணியத்தைப் பெற்று ராயின் அவர்களுக்குச் சுவஞானச் செல்வத்தை அடையும் முறை மிக எளி தாய்க் கூடுமாகலான்-கழேல்பணியும் சிறப்பின்மிக்கார் என்றுங் கூறிஞர்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ஃளயார் மெய்ஞ்ஞானத்தைச் செவி என்னும் வாயின் வழியாக உண்ணுவது முறையாக இருக்க, அந்த மெய்ஞ் ஞானத்தை உண்ணும் பொருளாயுள்ள பால்போல் உண்டருளிய அதிசயத்தைக் கேட்டுப் பற்பல திருப்பதிகளில் உள்ளவர்கள் எல்லாம், ஆளுடைய பிள்ஃளயாரை வந்து தெரிசித்து வணங்கிஞர் என்ற கூறியவாரும். (கக0)

வந்ததிருத் தொண்டர்கட்கு மல்குசெழு மறையவர்க்கும் மற்று ளோர்க்குஞ், கிந்தை மகிழ் வுறமலர்ந்து திருவமுது முதலான கிறப்பின் செய்கை, தந்தம்அள வினில்விரும்புந் தகைமையிறைற் கட**ுற்றுஞ்** சண்பை மூதூர், எந்தைபிரான் சிவலோகம் எனவிளங்கி எவ்வுலகும் ஏத்து நாளில்.

(எ - த.) மேலே சொல்லியபடி வந்தவர்களாகிய தொண்டர்களுக்கும், வேதவொழுக்கங்களில் தவருதொழுகும் சிறப்பூ?ணயுடைய வேதியர்களுக்கும், மற்று முள்ள வருணத்தவர்களுக்கும் மனமகிழ்ச்சியோடு முகமலர்ந்த திருவமுத படைத்தல் முதலிய சிறப்பான செய்கைகளாகிய தத்தமக்குள்ள பொருள் அள விஞல் செய்யத்தகும் செயல்களே அவர்கள் விரும்பும் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையிஞல் செய்யும் கடப்பாடுடையவர்கள் வசிக்கும் சண்பை என்னும் திருநாம் முடைய சீகாழி என்னும் பெரிய நகரமானது எம்பெருமானது சிவலோகம் போல விளக்கமுற்று இவ்வுலகத்தார் எல்லாராலும் போற்றப்பட்டு வருநாளில், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், சீகாழியில் உள்ளவர்கள் தொண்டர் முதலிய யாவ பையும் எதிர்கொண்டு முகமலர்ந்து இனியகொல் வழங்கி அவர் வேண்டுவன வாகிய திருவமுது முதலியவற்றை அவர்கள் மனமகிழுமாறு படைத்தும் கொடுத்தும் வருவதாகிய நல்லறங்குளத் தாங்கள் செய்யுங்கடஞகக்கொண்டு செய்வார் என்று அவர்களது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

கிடிலோகத்தில் இருப்படிகொல்லாம், தொண்டர்களுக்கு விதிப்படி மன மகிழ்ந்து அமுது படைத்தவர்களும், வேண்டிவெனவற்றைக் கொடித்தவர்களுமே ஆகலான், அஃதேபோல் சீகாழியில் இருப்படிகொல்லாம் இருத்தலான் - எந்தை தொளி சீவலோகம் என விளங்கே என்றுர். (ககக)

புற திருப்பதிகளுக்கு எழுந்தநளல்

செழுந்தாளப் பொன்னி சூழ் திருநன்னி பள்ளியுள்ளோர் தொழுது திங்கட், கொழுந்து அணியும் சடையாரை யெங்கள்பதி யினிற்கும்பிட் டருள அங்கே, எழுந்தருள வேண்டுமென இசைந்தருளித் தோணிவிற் றிருந்தார் பாதந், தொழுந்தகைமை யாலிறைஞ்சி யருள்பெற்றுப் பிற பதியுந் தொழமுன் *செல்வார்.

(எ - த.) செழுமையுள்ள மூத்துக்களே அஃலயாகிய கைகளால் ஒதுக்கும் காவிரி நதி சூழ்ந்த திருநனிபள்ளியிலுள்ள அந்தணர் முதலியோர் ஆளுடைய பிள்ளோயாகை வணங்கி, '' எங்கள் திருப்பதியிலுள்ள இளம்பிறையணிந்த சடை முடியினோயுடைய சிவபெருமானத் தேவர்ர் வணங்கி எங்களுக்குச் செய்யுமருளேச் செய்தருள அங்கு எழுந்தருளவேண்டும்'' என்றுவேண்ட, அவ்வேண்டுகோளுக் கிசைந்தருளி, திருத்தோணியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தோணியப்பருடைய திருவடிகளேத் தாம் உணங்கும் முறைப்படியே வணங்கி, அப்பெருமானது திருவாணையைப்பெற்றுத் திருநனிபள்ளி முதலிய பிற தலங்களேயும் தரிசித்து வணங்கும்படி தாம் முன்னே எழுந்தருளப் புறப்பட்டனர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், திருகளிபள்ளியில் உள்ளவர்கள் இங்கு ஆளுடைய பிள்ளோயாரைத் தரிசித்து வணங்கி மகிழப்பெற்றவராயிருந்தும் அவ்வளவில் அவர்கள் ஆசை அடங்காது தாமிருக்கும் திருப்பதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் மனவாக்குக் காயங்களால் செய்யவேண்டிய தொண்டுகளேச்செய்து மனங் களிக்குமாறு எண்ணி ஆளுடைய பிள்ளோயாரை யழைக்க, அப்பிள்ளயோரும் அதற்குடன்பட்டுத் திருகனிபள்ளிக்கு எழுந்தருள இசைந்தனமென்று கூறப் பட்டது. (ககஉ)

[்] சென்றுர்டு என்றும் பாடம்.

திருநனிபள்ளிக்கு எழந்**தர**ளல்

. தாதவிழ்செர் தாமரையின் அகவிதழ்போல் சிறடிகள் தரையின் மீது, போதுவதும் பிறரொருவர் பொறுப்பதுவும் பொருவன்பு புரிர்த சிர்தை, மாதவஞ்செய் தாதையார் வர்தெடுத்துத் தோளின்மேல் வைத்துக்கொள்ள, ராதர்கழல் தம்முடிமேற் கொண்டகருத் துடன் போர்தார் ஞானமுண்டார்.

(எ - தா.) ஆளுடைய பிள்ளோயார் திருகனிபள்ளிக்கு எழுக்தருளத்திலப் பட்டபோது, மகரக்தத்தோடு மலர்க்த செக்தாமரையினது அகவிதழையொத்த அவர்தம் சிற்றடிகள் பூமியின்மேலே பொருக்தும்படி செல்லுவதையும், அவ் வடிகளே வேருருவர் தாங்கிச்செல்வதையும் பொருது, அன்புமிக்க சிக்தையோடு பெரிய தவத்தினேச் செய்த சிவபாத விருதயர் முன்வக்து எடுத்துத் தமது தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு கடக்க, ஞானமுண்ட பிள்ளோயார் திருத் தோணியப்பருடைய திருவடிகளேத் தமது முடியின்மேல் கொண்டிருக்கும் திருவள்ளத்தோடு எழுக்குருளிஞர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஞானமுண்டருளிய ஆளுடைய பிள்ளயார் திருகளி பள்ளிக்கு எழுந்தருளுமாறு செந்தாமரைமலரின் அகவிதழையொத்த சிற்றடிகள் பூமியிற்பொருந்த நடக்கத் தொடங்கியபோது, அவரைப் பிள்ளயோகப்பெறும் பெருந்தவத்திணச்செய்தசிவபாத விருதயர் மனம்பொருது தமது தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு செல்ல, அப்பிள்ளயார் தமது தாதையாசாகிய தோணியப் பருடைய பெரிய திருவடிகளேத் தமது சிறிய திருமுடிமேல் தாங்கிக்கொண்டு சென்றுபென்று கூறப்பட்டது.

கிவபாத விருதயர் பிள்ளாயாரத திருவடியில் நீங்காத அன்புடையவராய்த் தமது முடிமேல் சுமப்பவரென்றும், அப்பிள்ளோயார் தம் தந்தையாரிடத்து நீங்காத அன்புடையவராய் அவரது திருவடியைத் தமது திருமுடியில் நீங்காது சுமப்பவ சென்றும் கூறியவாரும்.
(சகடி)

திரப்பதிகம் ஒதல்

தேனலரும் கொன்றையினர் திருநன்னி பள்ளியிணச் சாரச் செல் வார், வானணேயும் மலர்ச்சோலே தோன் அவதெப் பதியென்ன மகிழ்ச்சி யெய்திப், '' பானல் வயல் திருநன்னி பள்ளி ''யெனத் தாதையார் பணிப் பக்கேட்டு, ஞானபோ னகர்தொழுது நற்றமிழ்ச்சொல் தொடைமாலே நவிலஅற்றுர்.

(எ - தா.) தக்தையாரது தோளின்மேல் பிள்ளோயார் எழுந்தருளிச் செல் லும்போது தேன்சிந்தம் கொன்றைமாலே யணிந்த நற்றுணோயப்படுரென்னும் திரு நாமமுடையை இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருநனிபள்ளியின் அருகே சார, அப்போது மேகம் தவழும் மலர் நீறைந்த மலர்ச்சோலேயானது காணப்பட, ஞான அழுது உண்டைவராகியை பிள்ளோயார்கண்டு தெந்தையாரை நோக்கி ''சோலே சூழ்ந்திருக்கும் இப்பதி எப்பதி?'' பென்ற விஞவ அதுகேட்ட தாதையார் ''நீலோற்பலங்கள் மலரும் வயல் சூழ்ந்த திருநனிபள்ளி இதுதான்'' என்று சொல்ல, அதேனேக் கேட்டருளி, திருவுளமகிழ்ந்து கைகுவித்து வணைங்கி, நல்ல திருநெறித்தமிழ் வேதமாகிய சொன்மாஃயாலாகிய திருப்பதிகத்தை ஒதத் தொடங்கின சென்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடைய பிள்ளயோர் திருகணிபள்ளி பென்னும் திருத் தலம் எவ்வளவு தாரத்திலுள்ளதோ, நாம் எப்போது காணப்பெறுவோமோ என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணுவதற்கின்றி உடனே காணப்பெற்ற அம்மகிழ்ச்சி யின் மிகுதியிஞல் அக்கணமே தமது இருதிருக்கரங்களேக் குவித்தாக் கும்பிட்டுத் திருப்பதிகம் பாடத்தொடங்கின சென்ற கே றப்பட்டது. (ககச)

வேறு

திருக்கடைக்காப்பின் சிறப்பு

'' காரைகள் கூகை முல்லே'' யெனநிகழ் கஃசேர் வாய்மைச் சிரும் பதிக**ம்** பாடித் திருக்கடைக் காப்புத் தன்னில் '' நாரியோர் பாகர் வைகு நணிபள்ளி யுள்கு வார்த**ம்** பேரிடர் கேடேதற் காணே நம'' தெனும் பெருமை வை*த்தார்*. ககடு

(எ - த.) ''காரைகள், கூகை, மூல்'ல்'' யென்ற முதலடி யெடித்த வேத மாகிய கீலையின் உண்மைப்பொருள் சேர்ந்து நிகழும் சிறப்பி'குயுடைய திருப்பதி கத்தைப் பாடியருளி, அப்பதிகத்தின் திருக்கடைக் காப்பின்கண் ''உமாதேவி பாகராகிய நற்றுகுணயப்பர் எழுந்தருளி யிருக்கும் இத்திருநனிபள்ளியைச் சிந்திப் போருடைய பெரிய துன்பங்கள் கெட்டுப்போதற்கு ஐயமில்'லே; இதற்குத் திருவாஃண நமது '' என்னும் பெருமையையும் வைத்துப் பாடியருளிஞர் என்ப தாம்.

இத்திருப்பட்டான், திருகளிபள்ளியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நற்றுணோயப் பகை யாதொரு இடையூறில்லாமல் பிக விசைவில் தாம் காணப்பெற்ற மகிழ்ச்சி யிஞல் அடியார்கள்மேல் கருணேயுடையவராய், இத்திருநனிபள்ளி நற்றுணையப் பகை அடியார்கள் நிளேந்தமாத்திரத்தில் அவர்களுடைய பேரிடர்கெடும் என் பதற்குப் பதிகத்திருக்கடைக்காப்பில் ஆணே நமதென வைத்தைப்பாடிய அருமை கேறப்பட்டது.

திருநனிபள்ளியில் தங்கியிருத்தல்

ஆதியார் கோயில் வாயில் அணே ந்துபுக் கன்பு *கூரு நீதியால் பணிந்து போற்றி நீடிய அருள்முன் பெற்றுப் போதுவார் தம்மைச் சூழ்ந்து பூசுரர் குழாங்கள் போற்றுங் காதல்கண் டங்க மர்ந்தார் கவுணியர் தீலவ ஞர்தாம்,

J. 55 Sir

(எ - து.) ஆளுடைய பிள்ளாயார், திருப்பதிகம் ஒதிக்கொண்டு முதற் கடவுளாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின் திருவாயிலே யடைந்த உள்ளேசென்று, அன்பு அதிகரிக்கும் நீதியிஞலே வணங்கிப் போற்றித் தமக்கு அன்பு பெருகியது போலும், இறைவெனிடத்தப் பெருகிய அருளேப் பெற்று,

^{*} கூர - என்றும் பாடம்.

வெளியே வர எழுந்தருள் வாரா பிஞர்; அச்சமயத் தில் கவுணியர் கோத் திரத்துத் தூவராகிய அவ்வாளுடைய பிள்ளோயாரை அத்திரு எனிபள்ளியில் வசிப்பவர்க எரகிய வேதியர்களெல்லாம் சூழ்ந்துகொண்டு, ''சிலநாள் இங்கு எழுந்தருளி யிருந்து திருமேனியின் காட்சியைக் கண்டு யாங்களெல்லாம் களித்துய்யப் பிரார்த்திக்கின்ரும்'' என்று தோத்திரஞ்செய்ய, அவர்கள் ஆசைமையக்கண்டு அதீன மறுப்பதற்குத் திருவுளங்கொள்ளாது அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளி யிருந்தனர், என்பதாம்.

கவுணியர் தஃவனர் தம்மை பூசுரர் குழாங்கள் சூழ்ந்து போற்றுங் காதல் கண்டு அங்கமர்ந்தார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இதனை, ஆளுடைய பிள்ளோயார் ஆதிபகவினப் பணிர்த போற்றிய நீதி கூறப்பட்டது.

மெய்ஞ்ஞானத்திற் சிறந்தவராகிய மணிவாசக ழர்ந்திகள் இறைவினப் "பத்திவ உலிற் படுவோன் காண்க" என்றருளிஞர். அதனை பத்திப்பரப்பு இல் உலையிற் படுவோன் காண்க " என்றருளிஞர். அதனை பத்திப்பரப்பு இல் உலையாயின், அவன் வசப்படான் என்று யிற்று; அவன் படாளுயின், அவருள் எத்தில் பத்திப் பெருக்கு உண்டாகும்; அஃது உண்டாயின், அப்பத்தியில் அவன் அகப்படுவான்; அவன் அகப்படுவானயின் அருளுண்டாகும். இவ்வுண் மையினே யுணரவே – அன்புகூரும் நீதியாற்பணிந்து போற்றி நீடிய அருள் முன்பேற்று என்றும், ஆளுடைய பின் கோயாகும், பத்திவ உலயிற் படுவோன் மகளை நாகலான் திரு எனி பள்ளி அந்தணர் பத்திவ உலயிற்பட்டு காதல் கண்டமர் நீதார் என்றும் கூறியவாகும். (கககு)

திருத்த‰சை அந்தணர் அழைக்க வருதல்

அம்பிகை யளித்த ஞானம் அகிலமும் உய்ய வுண்ட நம்பெருந் தகையார் தம்மை பெதிர்கொண்டு நண்ண வேண்டி உம்பரும் வணங்கு மெய்ம்மை யுயர்தவத் தொண்ட சோடு தம்பெரு விருப்பால் வந்தார் தலேசையந் தணர்கள் எல்லாம். ககஎ

(எ - த.) ஆளுடைய பிள்ளோயார், இரு எனிபள்ளியில் எழுந்தருளியிருக் கின்றபோது, திருத்தலேசை என்னும் திருத்தலத்தில் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள், பெரிய நாயகியார் அளித்தருளிய சிவஞானமாகிய திருமூலப்பால உலகெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு உண்டருளிய பெருமாஞராகிய ஆளுடைய பிள்ளோயாரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரவேண்டும் என்னும் எண்ணங்கொண்டவர்களாய், எண்ணியபடியே அழைத்தற்கு, தேவர்களும் வணங்கத்தக்க மெய்ம்மையாகிய தவகெறியின்யுடைய தொண்டர்களோடும் தமது உள்ளத்தில் உண்டாகிய பெரிய விருப்பத்தினுல் திருநனிபள்ளியிற் சென்று ஞானமுண்ட பிள்ளேயாரை அழைக்க, அவர்கள் வேண்டுகோளின்படியே பிள்ளோயார் திருத்தலேசை என்னும் திருத்தலத்திற்கு எழுந்தருளினர், என்பதாம்.

இதனுல், திருத்தஃவைசை யந்தணர்கள் ''அகிலம் உய்ய ஞானப்பால் உண் டருளிய பிள்ஃளயாடை, நமது பதிக்கு வரும்வண்ணம் செய்து போற்றி வழி ட்டாலன்டு அவர் அந்த ஞானப்பா ஃச்சுர்ந்து நமக்குக் கொடுப்பர்? அப் பாலே நாம் உண்ணப்பெறலாம்'' என்னும் அவாவுடையவர்களாய்த் தங்கள் ஊரிலுள்ள அந்தணர்க னெல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு, பிள்ளேயாரை அழைத்துவரத் திருநனிபள்ளிக்குச் சென்றனர் என்று கூறப்பட்டது.

உலகினருக்குச் செய்யவேண்டிய யாகாதி தருமங்களேச் செய்வதே யன்றித் தாங்கள் அடையவேண்டிய முத்தி செறிக்குரிய சரியையாதி மெய்த்தவத்தையும் செய்யும் செயற்கரிய செய்கைகளேச் செய்கின்றவராயிருத்தலான் - உம்பரும் வணங்கும் மேய்ம்மை உயர்தவத்தோண்டர் என்ருர். (சகஎ)

திருத்தலத்தை அலங்கரித்தல்

காவண மெங்கு மிட்டுக் கமுகொடு கதலி நாட்டிப் *பூவணே தாமர் தூக்கிப் பூரண கும்ப மேர்தி ஆவண வீதி பெல்லா மலங்கரித் தண்ண லாரை † மாவண மலர்மென் சோலே வளம்பதி கொண்டு புக்கார். ககச

(எ - தை.) பிள்ளயாரை அமைழக்கச் சென்றவடொல்லாம் செல்ல, ஊரின் கண் இருந்தவர்களிற் கிலர் எவ்விடத்தும் நடைக்காவணம் இட்டு நிழல் பரப் பிஞர்கள்; கிலர் கழுகுகளுடன் வாழைகளேயும் நிறுத்தி மலர்களாற் ரெடுத்த மாலகளேத் தாக்கி நிறைகுடங்களேக் கையிலேந்திக்கொண்டு மங்கையர்களே நின்றிருக்கும்படியாகச் செய்தார்கள்; இவ்வண்ணம் ஆவண வீதிகளெல்லாம் அலங்காரஞ் செய்திருக்க, பிள்ளயாரை எதிர்கொண்டழைக்கச் சென்றவர்கள் வண்டுகள் வாசஞ்செய்யும் மெல்லியபூக்கள் நிறைந்துள்ள சோலூகள் சூழ்ந்திருக் கும் தமது வளப்பமிக்க திருப்பதிக்கு ஆளுடைய பிள்ளோயாடை, அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள், என்பதாம்.

இதனல், இறைவன் திருவிழாவில் ஊரை அலங்கரித்த அதில் சிவ பெருமா'னே எழுந்தருளிவாச் செய்து கண்டுகளித்தல் போல், அவர்தம் மகனுரை யும் கண்டுகளிக்க அலங்கரித்து அழைத்துவந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (ககஅ)

திரப்பதிகம் ஓதல்

திருமறை யோர்கள் சூழ்ந்து சிர்தையின் மகிழ்ச்சு பொங்கப் பெருமறை யோசை மல்கப் பெருந்திருக் கோயி லெய்தி யருமறைப் பொருளா ஞரைப் பணிந்தணி ‡நற்சுங் கத்தின் தருமுறை நெறியக் கோயில் சார்ந்தமை யருளிச் செய்தார். ககக

(எ - தா.) பிள்ளோயாரை அழைத்துக்கொண்டு வரும்போது, மெய்ஞ் ஞானத்திற்சிறந்தவர்களாகிய அந்தணர்கள் அப்பிள்ளோயாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, தமது சிந்தையின்கண் மகிழ்ச்சி மேலிடும்படியாக வேதங்களே ஒதுவதைல் உண் டாகும் பெரிய தசையானது எங்கும் நிறையும்படியாகப் பெரிய திருக்கோயில யடைந்து, அரிய வேதப் பொருளாயுள்ள தூலச்சங்காட்டுசேரை வணங்கி, அழகிய நல்ல வலம்புரிச்சங்கினது வடிவத்தை அத்திருக்கோயில் காட்டுமுறைமையிஞல் அதினமே திருப்பதிகத்தில் அமைத்துப் பாடியருளிஞர், என்பதாம்.

^{*} பூவணத் தாமம்__என்றம் பாடம். † மாவீண மலர்-என்றும் பாடம். † ாலச் சங்கத்தின்—என்றும் பாடம்.

இருத்துவசை என்னும் அத்தலத்தில் உள்ள கோயில், சங்கங்களில் து<mark>வைமை</mark> பாகிய வலம்புரிச் சங்கினேப்போலும் அமைக்கப்பட்டிருத்தலாலும், அச் சிறப்புத் தோன்றத் திருப்பதிகத்திலும் ஒதியிருத்தலாலும் - ந**ற்சங்**கைத்**தின் தருமுறை நெறி** அச்கோயில் சார்ந்தமை அநளிச்செய்தார் என்*ருர்*.

இதனைல், வேதியர் ஒதும் வேதம் ஒசையிலும் பெரி**தான ஒசையுடைத்** தென்பதும், பொருளிலும் அரிய பொருளே யுடைத்தென்பதுக் தோன்**ற - பேரு** மறையோசை என்றும், அருமறைப்போருளென்றும் கூறிய**ா**ரும். (சகை)

திருச்சாய்க்காட்டுக்கு எழந்தருளல்

கறையணி கண்டர் கோயில் காதலாற் பணிர்து பாடி மறையவர் போற்ற வர்து திருவலம் புரத்து மன்னும் இறைவரைத் தொழுது பாடுங் ''கோடியுடை'' யேத்திப் போர்து கிறைபுனற் றிருச்சாய்க் காடு தொழுதற்கு கிணர்து செல்வார்.கஉo

(எ - த.) மேலே சொல்லியவாற கோயி ஃச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகத் தைப் பாடிக்கொண்டு வர்து நீலகண்டராகிய தீஃச்சங்காட்டீசே தேறை ஆலயத் துள்ளே சென்று, மிக்கஆசையோடு பணிர்து, திருப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்திப் பாடிமுடித்து, வேதியர்களெல்லாம் போற்றிக்கொண்டு வர, திருவலம் புரத்துக்கு எழுந்தருளிவர்து, அங்கு எழுர்தருளியிருக்கும் இறைவரை, "கொடி யுடை" என்று முதலடி எடுத்துப் பாடிப் போற்றி வணங்கி, அவ்விடத்தினின் றம் புறப்பட்டு, நீர்வளமிக்க திருச்சாய்க்காடு என்னும் திருத்தலத்தைப் பணிதற் குத் திருவுளத்தெண்ணி எழுர்தேருளிப் போவா ராயினர், என்பதாம்.

இதனுல் திருவலம்புரத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருச்சாய்க்காட்டிக்கு எழுந்தருள் எண்ணினர் என்ற கூறப்பட்டது. (கஉ0)

பல்லவளிச்சரத்தைப் பணிந்து போதல்

பன்னகப் பூணி னுரைப் பல்லவ னீச்ச ரத்துச் சென்னியால் வணங்கி யேத்தித் திருந்திசைப் பதிகம் பாடிப் பொன்னிசூழ் புகாரி னீடு புனிதர்தந் திருச்சாய்க் காட்டு மன்னுசீர்த் தொண்ட ரெல்லாம் மகிழ்ந்தெதிர் கொள்ளப் புக்கார்.

(எ - தா.) ஆளுடையை பின்ஃனயார் திருச்சாய்க்காட்டை கோக்கிச் செல்லும் போது, இடையேயுள்ள பெல்லவனீச்சாம் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருள்யிருக் கும் சர்ப்பாபாண மணிந்த பூரணேசரைத் தமது முடியால் வணங்கித் திருந்திய இசையோடு கடிய திருப்பதிகத்தைப் பாடித் திதித்துக் காவிரிசூழ்ந்த பூம்பு காரிண்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சாயாவனேசாது திருச்சாய்க்காடென்னும் பெரிய தலத்தில் வசிக்கும் சிறந்த அடியவர்களெல்லாம் மகிழ்கூர்ந்து பின்ஃள யாரை எதிர்கொண்டழைக்க, பின்ஃனயார் அங்குவந்து எழுந்தருளிஞர், என்ப தாம். (கஉக)

வானள வுயர்ந்த வாயி அள்வலங் கொண்டு புக்குத் தேனலர் கொன்றை யார்தர் திருமுன்பு சென்று தாழ்ந்து மானிடர் தரித்தார் தம்மைப் போற்றுவார் ''மண்புகார்'' என் றானெலாம் உருக ஏத்தி யுச்சிமேற்குவித்தார் செங்கை, கஉஉ (எ - தா.) பிள்ளோயார் இருச்சாய்க்காட்டுக்கு எழுந்தருளி ஆகாயமளவும் உயர்ந்தோங்கியிருக்கும் கோபுரவாயிலி னுட்புகுந்து வலம்வந்து உள்ளே சென்று, தேன் சிந்தும் கொன்றை மலர்மாலே யணிந்த சாயாவனேசாது சந்ந்தானத்தின் முன்னே சென்று வணங்கி, மானேந்தியிருக்கும் இடக்கரத்தினாயுடைய இறை வினப்போற்றத்தொடங்கினவராய் 'மண்புகார்' என்று முதலடிடெயுத்துத்தமது திருமேனி முழுவதும் உருகச் சிவந்த இருகரங்களோயும் சிரமேற் குவித்துத் தைதிப்பாராயினர் என்பதாம்.

சிரினிற் றிகழ்ந்த ஃபாட்டிற் றிருக்கடைக் காப்புப் போற்றிப் பாரினிற் பொலிந்த தொண்டர் போற்றிடப் பயில்வார் பின்னும் ஏரிசைப் பதிகம் பாடி யேத்திப்போர் திறைவர் வெண்கா டாருமெய்க் காத லோடும் பணிவதற் கணேந்தா ரன்றே.

(எ - தா.) "மண்புகார்" என்று எடுத்த இறப்பிஞல் வீளங்குகின்ற அத்திருப் பதிகத்தில் 'சாய்க்காட்டுப் பத்தி'னயும், எம்பந்தம் எனக்கருதி ஏத்துவார்க்கு இடர்செடுமே' என்னும் அரிய திருக்கடைக்காப்பாற் போற்றி, இந்நிலவுகின்கண் வீளங்குகின்ற அடியார்கள் துதிக்க, ஆளுடைய பிள்'ளயார் அங்கு எழுந்தருளி யிருப்பவராய் மீளவும் அழகிய இசையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றி, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுச் சுவேதாரண்யேசுரர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவெண் காட்டை நிறைந்த மெய்யன்போடும் வணங்குவதற்குச் சென்றருளிஞர், என்ப தாம். (கஉரு)

பொன்னி தழ்க் கொன்றை வன்னி புனலிள மதியம் நீடு †சென்னியர் திருவெண் காட்டுத் திருத்தொண்ட ரெதிரே சென்றங் கின்னதன் மையர்க ளானு செனவொணு மகிழ்ச்சி பொங்க மன்னுசீர்ச் சண்பை யாளும் மன்னரைக் கொண்டு புக்கார். கஉச

(எ - து.) பொன்போலும் இதழையுடைய கொன்றை மலரும் வன்னிப் பத்திரமும் கங்காரதியும் இளம்பிறையும் ஆகிய இவைகளால் பெருமைபெற்றிருக் கும் சடைமுடியிண்யுடைய கிவபெருமான் எழுர்தருளியிருக்கின்ற திருவெண் காட்டிலுள்ள திருத்தொண்டர்களெல்லாம் எதிர்கொண்டு வர்து, இப்பொழுத இத்தன்மையர்கள் ஆணைசென்று சொல்லவொண்ணுத மகிழ்ச்சியான து அதிகரிக்க, கிலுபெற்ற சிறப்பின்யுடைய சிகாழியை ஆனாநின்ற ஆனுடைய பிள்ளேயாறை அமைத்துக்கொண்டு சென்ருர்கள், என்பதாம்.

முத்தமிழ் விரகர் தாமு முதல்வர்கோ புரத்து முன்னர்ச் சித்தடு டுவகை யோடுஞ் சென்று தாழ்ர் தெழுந்து புக்குப் பத்தரா மடியார் சூழப் பரமர்கோ யிலேச்சூழ் வந்து கித்தனர் தம்முன் பெய்தி நிலமுறத் தொழுது வீழ்ந்தார். கஉடு

(எ - தா.) திருவெண்கோட்டத் தொண்டர்களோடு இயல், இசை, நாடகம் என் ஹோம் முத்தமிழி ஜம் வல்லவராகிய ஆளுடையை பின்'காயார் திருவெண்காட்டிக்கு

^{*}பாடல்—என்றம் பாடம்.

எழுந்தருளியவுடன் இறைவன் சந்நிதானத் திற்குச் சென்று, அவரது திருக்கோயி வின் கோபுரத்தின் முன்னே திருவுள்ளத் தினின்றம் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியோடு சென்று விழுந்து வணங்கி, உள்ளே புகுந்து, சிவபக்தர்களாகிய அடியார்கள் தம் மைச் சூழ்ந்துவர இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிஃ வலமாக வந்து, அராதி முத்த நித்துதையை அவ்விறைவனது சந்நிதியிற் சென்று தமது திருமேனி பூமியிற் பொருந்த விழுந்து வணங்கினு சென்பதாம். (கஉடு)

மெய்ப்பொரு ளாயி தை ை வெண்காடு மேவி தை சச் செப்பரும் பதிக மாஃ " கண்காட்டே நுதல்" முன் சேர்த்தி முப்புரஞ் செற்றுர் பாதஞ் சேருமுக் குளமும் பாடி ஒப்பரு ஞான முண்டா ருளமகிழ்ர் தேத்தி வாழ்ந்தார். கஉச

(எ - த.) வேதசிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருளாயிருக்கின்றவடை, வெண்காடென்னும் சுவேதாரண்யேசரை, 'கண்காட்டு நொதலான்' என மூதல் அடியெடுத்துத், திரிபுரத்தை எரித்தருளிய இறைவனுடைய திருவடிகளேச் சேரச் செய்யும் முக்குளம் என்னும் தீர்த்தத்தையும் ஒப்பில்லாத அப்பதிகத்திற் பாடியருளி, சிவஞானப்பால உண்டருளிய ஆளுடைய பிள்ளயார் திருவுள்ள மகிழ்ந்து, அச்சிவபிரான மனமகிழ்ந்து போற்றித் தோத்திரம் செய்து பேரானந்த வாழ்வின் அடைந்தருளிஞர், என்பதாம். (கஉசு)

அருமையால் புறம்பு போக்து வணங்கியங் கமரு காளில் திருமுல்லே வாயி லெய்திச் * செக்தமிழ் மாலே சேர்த்தி மருவிய பதிகள் மற்றும் வணங்குவார் மறையோ ரேத்தத் தருமலி புகலி வக்து ஞானசம் பக்தர் சார்க்தார்,

கஉஎ

(எ - த.) அத்திருவெண்காட்டில் பேரானந்தப் பெருவாழ்வடைந்த ஞான சம்பந்தப் பிள்ளயார் அவ்விறைவளேப் பிரியா விடைகொண்டு பிரிந்து வெளியே வந்து வணங்கி, அத்தலத்தில் அமர்ந்திருக்கு நாளில், தென்றிருமுல்லேவாயி லென்னும் திருப்பதியை யடைந்து, அங்குச் செந்தமிழாலாகயே திருப்பதிக மாலேயை அவ்விறைவனுக்குச் சாத்தியருளி, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டு, அத்திரு முல்லுவோயிலேச் சார்ந்துள்ள மற்றைத் திருப்பதிகளேயும் வணங்கும் திருவுள்ள முடையவராய்,வேதியர்களெல்லாம் போற்றப் பலவகையான சோலேகள் செருங்கி புள்ள சீகாழிப்பதி வந்தருளிஞர், என்பதாம். (கஉஎ)

தோணிவீற் றிருந்தார் தம்மைத் தொழு துமுன் னின்று தூய . ஆணியாம் பதிகம் பாடி யருட்பெரு வாழ்வு கூசச் சேணுயர் மாட மோங்கு திருப்பதி யதனிற் செய்ய வேணியார் தம்மை நாளும் போற்றிய விருப்பின் மிக்கார்.

(எ - து.) சீகாழித் திருப்பதிக்கு வர்தவுடன் திருத்தோணியப்பரை வணங்கி அவர் சக்கிதியின் முன்னே கின்று கின்மலன் வாக்காயுள்ள வேதாகமங்களின் பொருளுக்கு உரையாணியாகிய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, திருவருள்

^{*} செழுந்தமிழ்மாலே சாத்தி— என்றும் பாடம்

என்னும் பெரிய வாழ்வான த அதிகரிக்க, அவ்வாளுடைய பிள்ளோயார் விண்ணுல களவும் உயர்ந்த மாடங்கள் ஒங்கிய அச்சீகாழி யென்னும் திருப்பதியின்கண் வீற்றிருக்கும் தோணியப்பரை நாடோறும் துதிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசை மிகுதியுடையாாய் இருந்தருளினர், என்பதாம்.

வைகுமுக் நாளிற் கீழ்பான் மியேக்திரப் பள்ளி வாசஞ் செய்பொழிற் குருகா வூருக் திருமுல்லே வாயி அள்ளிட் டெய்திய பதிகளெல்லா மின்புற விறைஞ்சி யேத்தித் தையலாள் பாகர் தம்மைப் பாடிஞர் தமிழ்ச்சொன் மாலே. கஉகை

(எ - து.) அவ்வண்ணம் சேகாழியில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்து, அச் சீகாழியின் கீழ்த்திசையிலுள்ள திருமயேந்திரப் பள்ளியையும் நறுமணங் கமழும் சோலே சூழ்ந்த திருக்குருகாஆரையும் திருமுல்லேவாயிலேயும் இவைகளேயுள் ளிட்டுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகளேயும் தமது திருவுள்ளத்தில் ஆரா இன்பம் அதி கரிக்க வேணங்கி வாழ்த்தி உமாபதியான கிவபெருமானத் தமிழ்ச் சொல்லா லாகிய பதிகமாலேகளால் பாடியருளிஞர்; என்பதாம். (கஉக)

அவ்வகை மருங்கு சூழ்ந்த பதிகளி லரஞர் பொற்றுண் மெய்வகை ஞான முண்ட வேதியர் விரேவிப் போற்றி உய்வகை மண்ணு ளோருக் குதவிய பதிகம் பாடி எவ்வகை யோரு மேத்த இறைவரை யேத்து நாளில்.

*₫1*5<u>0</u>

(எ - த.) இவ்வண்ணம் மெய்ஞ்ஞானப்பாலுண்டருளிய வேதியர் மேற் சொல்லியவாற திருக்குருகாவூர் முதலிய தலங்களுக்குச் சமீபத்திலுள்ள தலங் களில் எழுக்தருளி யிருக்கும் இறைவனுடைய அழகிய திருவடிகளே அடைந்து துதித்து, நிலவுலகிலுள்ளோர்க்கு உய்யும் வகையாக உதவியருளிய திருப்பதிகங் களேப்பாடியருளி, எவ்வகைப்பட்ட மேன்மை யுடையோரும் தம்மைப் போற்றச் சீகாழியின்கண் அமர்ந்திருக்கும் தோணியப்படைத் துதித்து எழுந்தருளியிருக் குங்காலத்தில், என்பதாம். (கடல)

வேறு

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் வந்தடைதல்

· திருநீல கண்டத்தப் பெரும்பாணர் தெள்ளமுதின் வருநீர்மை இசைப்பாட்டு மதங்கசூ ளாமணியார் ஒருநீர்மை யுடனுடைய பிள்ளேயார் கழல்வணங்கத் தருநீர்மை யாழ்கொண்டு சண்பையிலே வந்தணேந்தார்.

கங்க

(எ-தா.) ஆளுடைய பிள்ளயார் சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத் தில், பெரும்பாணராகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்றும் பெரியார், தெள் னிய அமுதின்பொத்துச் செவிக்கு இன்பத்தின் வினாவிக்கும் தன்மையை யுடைய இசைப்பாட்டில் வல்ல மினவியாராகிய மதங்க சூளாமணியாரோடு, பக்தி யில் ஒருமைப்பட்ட ஒழுக்கத்தினராய், ஆளுடைய பிள்ளயாருடைய திருவடிகளோ வணங்க, இன்பத்தைத் தரும் யாழிவே எந்திக்கொண்டு சேகாழிப்பதியில் வந்தா சேர்ந்தனர், என்பதாம். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரினும், அவருடைய மீனலியார் இசையில் மேம்பட்டவர் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற - திந்நீலகண்டத்துப் பெரும்பாணர் என்று வாளாகூறி, - தெள்ளழதின் வருநீர்மை யீசைப்பாட்டு மதங்கதுளாமணி யார் என்றும், குலமுறைதோன்ற - பேரும்பாணர் என்றும், மெரும்பாணராகிய அவரது அறிவு, குலத்தின் அளவில் நில்லாது, மேம்பட்ட குலத்தினைல் உண்டாகும் அறிவுடையராய், தமது குலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் இழித்தொழித்து, இறைவன் அருளத் தாவல்ல பக்தியை உள்ளத்துள்ளேகொண்டு "மனத்துக் கண்மாகிலன் ஆதல், அீனத்து அறன்" என்றபடி மனக்துயராய், பிள்ளயார்தம் திருவடிகளேத் தியானிக்கும் ஞானசீலராய், அத் திருவடிகளேத் தரிசிக்க வேண்டு மென்னும் அவா மேலிட்டவராய்த் தம் மீனவியாருடன் சோழிப்பதிக்கு வக் தனரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

திருஞானசம்பர்தன் சீரடி, குலம் இலராகினும் குலத்துக்கு எற்பதோர் நலம் மிகக் கொடுக்கும் அத்துணிபான் - ஒருநீர்மையுடன் பிள்ளயார் கழல் வணங்க வந்துணேந்தார் என்*ருர்*.

யாழ்ப்பாணனர் பெருவாழ்வு எய்தப்பேற்று மகிழ்தல்

பெரும்பாணர் வரவறிக்து பிள்ளேயார் எதிர்கொள்ளச் சுரும்பார்செங் கமலமலர்த் தூணப்பாதம் தொழுதெழுக்து விரும்பார்வத் தொடும்ஏத்தி மெய்ம்மொழிக ளாற்றுதித்து வரும்பான்மை தருவாழ்வு வக்தெய்த மகிழ்சிறக்தார்.

(எ - து.) பாணஞர், தம்மைத் தரிசிக்கும் அவாவுடையொய் வருதூல, அணுக்கராயுள்ள அந்தணர்களால் பிள்ஃனயார் அறிந்து, அவரை எதிர்கொள்ள வெளியே வந்து நின்றருள், அதுகண்ட பாணஞர், வண்டுகள் நிறைந்துள்ள செந் தாமரை மலர்போன்ற பிள்ஃனயார்தம் இரண்டு திருவடிகஃனயும் தம் பத்தினியாருடன் வணங்கி எழுந்து. தமக்கு வருவதாயுள்ள அருட்பான்மைதரும் வாழ்வாகிய பிள்ஃளயார் எதிரேவந்து நின்ற கருணேயை நாடி, விருப்பம்தரும் மெய்யன்போடும் உண்மை மொழிகளால் தோத்திரஞ்டுசெய்து மகிழ்ச்சியிற் சிறுந்தவராயிஞர், என்பதாம்.

பிள்ளயாரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அவாமேலிட்டிருப்பினும் வருணை வொழுக்கத்தில் தவருதவராகலான், அந்தணர்களே விலக்கித் தம்மைத் தரிசிக் கத் துணியார் என்னும் அவ்வொழுக்கத்தினத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு, அப் பாணஞர் தம்மை எளிதாகக் கண்டுகொள்ள வெளியேவந்து அவர் எதிரே நின் நருள், பாணஞர் தாம்வந்தபோதே எளிவந்தகருணேயையாடி, ''இதுதாஞே தம் அடி நிலுக்தார்க்கு வருவதாகிய அருட்பான்மை! இதுதாஞே வாழ்வைத் தரு வதாகிய முறை!, இந்த வாழ்வையும், அருட்பான்மையையும் இங்கு நான் வந்து எய்தப்பெற்றேனே" என மகிழ்ச்சியிற் சிறந்தனர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

அவரவருள்ளத்தே கிறைந்திருக்கும் அன்பி'ண அறிந்த அருள்செய்யும் தெய்வமே பிள்'ளயாராகலின், பாணாஞரத அன்பின் பெருக்கி'னையறிந்த அக் கணத்தில் அவரெண்ணிய அரு'ளே எளிவந்து செய்தனர் என்பதாம். வேதரெழி தமைழத்தோங்க, மிகுசைவத்துறை விளங்கவந்தவராகலான், வெளியே வந்து நின்றது வேது நெறி, அவர் காணக் காட்சிகொடுத்து அவருடைய வணக்கத் தையும் வாழ்த்தையும் திருவுளம் இரங்கி ஏற்றுக்கொண்டது சைவகெறி.(கடஉ)

புள்ளேயார் பாணஞருடன் கோயிலுக்குப் பேர்தல்

அளவிலா மகிழ்ச்சியினர் தமைநோக்கி ஐயர்நீர் உளமகிழ இங்கணேர்த உறுதியுடை யோம்என்றே இளநிலா நகைமுகிழ்ப்ப இசைத்தவரை உடன்கொண்டு களநிலவு நஞ்சணிர்தார் பால்அணேயும் கவுணியனர்.

கந்ந

(எ - தா.) தம்மைத் தரிகிக்கப்பெற்று அளவில்லாத மஙிழ்ச்சியையுடைய வாரயிருக்கின்ற பாணாஞரை, ஆளுடைய பிள்ளோயார் பார்த்தருளி '' ஐயரே! நீர் இங்கு வந்ததஞல் உம்முடைய உள்ளமானது மகிழ நீர் ஒர் உறு தியை உடைய வராக இருக்கின்றீர்; அதுபோலவே யாமும் ஒர் உறு தியை உடையேமா யிருக் கின்றேம்.'' என்று இளமையான நிலவின் தோற்றத்தைத் தமது புன்சிரிப் பானது தோற்றுவிக்கும்படி சொல்லியருளிப் பின்பு, கவுணியர் தூலவராகிய பிள்ளோயார், அத்திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணனைரத் தம்முடன்வர அழைத்துக் கொண்டு, கண்டத்தில் விளங்கும் விடத்தைத் தரித்த தோணியப்பரது சந் திதியை அடைவாராயிஞர், என்பதாம்.

கோயிலினிற் புறமுன்றில் கொடுபுக்குக் கும்பிடுவித்து ஏயும்இசை யாழ்உங்கள் இறைவருக்கிங் கியற்றும்என ஆயபுகழ்ப் பிள்ஃாயார் அருள்பெற்ற அதற்கிறைஞ்சி மேயதொடைத் தந்திரியாழ் வீக்கிஇசை விரிக்கின்றுர்.

55 Th_ 45

(எ - து.) அங்ஙனம் போவாராகிய பிள்ளோயார், திருக்கோயிலின் திருமுற் நத்தின்முன்னுள்ள புறவிடமாகிய வெளியிடத்தின் வரையில் பாணனைர அழைத்துக்கொண்டு சென்று, அங்கு நிறுத்தி அவரைக் கும்பிடுமாறு செய்து, பின்அவரைப் பார்த்தருளி "இந்த ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உங்கள் இறைவருக்கு, இசையோடுகூடி யாழை வாசியும்" என்று கட்டு வாயிட, பாணாஞர் இவ்வுலகின்கண் நிறைந்த புகழி வேயுடைய ஆளுடைய பிள்ளோயாத திருவருள் இசைபாடும் பொருட்டுப் பெற்றதைக் கருதி அப் பிள்ளேயார்தம் திருவடிகளே வணங்கி, இசைபொருந்திய தொடையி வேயுடைய தந்திரிகளோகு கடிய யாழின் மாடக முதலியவற்றை முடுக்கி இசையைப் பாடத் தொடங்கிஞர், என்பதாம்.

"' நாம் இழிந்த குலத்திற் பிறந்திருக்கின் ரும்; நாம் தரிசிக்க விரும்பும் பிள்ளோயாரோ, சிறந்த உயர்ந்த குலத்தில் அவதாரஞ் செய்திருக்கின்றுர்; அவருடைய தரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும்? ஆளுல் நம்மிடத்தில் யாழிசை யொன்றிருக்கின்றது. இந்த யாழிசையை விரும்பி நம்மைத் காரத்தேயாவத காண விரும்புவரோ என்றுல், யாழிசைக்கு மேலாக இசையுள்ள பொற்றுளம் ஒன்று அவர் திருக்கரத்தில் இருக்கின்றது. குலம் நம்மைத் தாழ்வடையச் செய்வதா யிருந்தாலும் இசையாவது சிறப்புற்றிருக்குமாளுல் நாம்பிள்ளோயானாத் திரிகேக்கும் சிறப்பினே யுடையராவோம்; நமக்கு இருவகையினும் சிறப்பில்லே. ஆயினும், பிள்ளோயார் தெய்வத்தன்மை யுடையாராக காம் கேட்கப்படுகைகயினுல், நமது உள்ளத்தை அறிக்து முற்றுப்பெறச் செய்வார்; அவ்வுண்மையை அறி வோம்' என்று வக்தவர் நீபென்று, உம்மை நாம் கண்டபோதே அறிக்தோம்; அறிக்து உமது மனக்குறையை நாம் ஒழிக்கவே, மகிழ்சிறக்துவராய் எம்மிடத்தில் நீர் உறுதியுடையவராயினீர். நமக்கோர் குறையுளது; அக்குறை நீங்கி இன்று உம்மால் உறுதியுடையவ ராயினேம். என்னயெனின், வேயுறுதோளி பங்கனும் விடமுண்ட கண்டனுமாகிய எம் தக்தை, மிக நல்ல வீணே தடவி அவ்விசையில் மகிழ்ந்திருப்பவன்; அவன் மகிழப் பாடும் எம்முடைய பதிகங்களுக்கு யாழிசையிருக்கவேண்டு மென்று எண்ணியுள்ளோம்; அக்குறை நீர்ந்து உறு நிபெற்ரும்'' என்று பாணனர் மகிழுமாற புன்னைகயோடு சொல்லி அவரை யழைத்துக் கொண்டு தம் தந்தையாகிய தோணியப்பரிடம் போய்க் கோயிலின் முன்னே கிற்கும்படியாகச் செய்து, யாழிசையைப் பாடும்படி பிள்ளயார் கட்டளேயிட்டா சென்று மேல் இரண்டு திருப்பாட்டானும் கூறப்பட்டது.

எவ்வுயிர்களிடத்தும் செந்தண்மை பூண்டிருப்பவரே அந்தணராவா பென் றம், பணிதல் செல்வம் செல்வர்க்கே தகைத்து என்றம், ''இன்சொலால் ஈரம் அளேஇப் படிறிலவாம், செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்,'' என்றம், போய்யா மொழியார் கூறியுள்ளார். ஆகையால், பாணஞர் காண, எளிமையாக வெளியே வந்து அப்பாணஞரை - ''ஐயாரீரீர்'' என்றம், ''இங்கு உங்கள் இறை வருக்கு இசையியற்றும்'' என்றும், செந்தண்மையும், பணிவும், இன்சொல்லும் வழங்கிஞர் என்பதாம்.

தானநிஃச் கோல்வடித்துப் படிமுறைமைத் தகுதியினுல் ஆனஇசை ஆராய்வுற் றங்கணர்தம் பாணியிண் மானமுறைப் பாடினியார் உடன்பாடி வாசிக்க ஞானபோ னகர்மகிழ்ந்தார் நான்மறையோர் அதிசயித்தார். கடிடு

(எ - து.) மக்தம் மத்திமம் தாரம் என்னும் மூவகை நாதங்களே அளக்து கட்டிய எல்லேயின் கிலேமையோடுகூடிய யாழினேப் பண்ணுறுத்தி, அத்தாளங் களில் மூவகை நாதங்களும் பொருக்து முறைமையான் தகுதியோடும் ஆகின்ற குரல் முதலிய எழிசைகளேத் தனித்தனி தாளம் ஒவ்வொன்றினும் ஆராய்க்து, கிவபெருமான் சம்பக்தமான பண்ணமைக்த பாடுல எழிசையின் காலஅளவு முதலியவற்றின் இலக்கணங்களே யுணர்க்த பாடினியாருடன் பாணஞர் பாடி யாழினே வாசிக்க, அதைக்கேட்ட ஞான அமுதுண்ட பிள்ளயார் திருவுள்ள மகிழ்க்தனர், இசையிற் சிறக்த நான்கு வேதங்களே யுணர்க்தவர்களாகிய வேதி யர்களும் மிக்க அதிசயமடைக்தார், என்பதாம்.

யாழிசையின் இலக்கணமும், அவ்விசைக்குரியராகிய அவ்விருவர் இலக்கண மும் அவர்களது குலஇலக்கணத்தை கோக்கவொட்டாது இசைகலத்தையே கோக்கச் செய்து, ''கமக்கு இவ்விசைப் போனகங் கிடைத்ததே'' என்கின்ற மகிழ்ச்சியை ஞானபோனகருக்கும், ''கம்முடைய ஆளுடைய பிள்'ளயாரிடத்து கிகழவரும் செயல்கள் ஒன்றின்மேலொன்று அதிசயத்தை விளவிக்கின்றனவே! இஃது என்ன அதிசயம்!'' என்று அரியதோர் அதிசயத்தை அந்தணர்களுக்கும் விளவித்ததென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கடிடு)

க**ந்தரவர் மு**தலாயினேர் போற்றல்

யாழில் எழும் ஒசையுடன் இருவர்மிடற் றிசையொன்றி வாழி திருத் தோணியுளார் மருங்கணேயும் மாட்சியிணத் தாழும்இரு சிறைப்பறவை படிர்ததனி விசும்பிடைஙின் றேழிசை நூற் கர்தருவர் விஞ்சையரும் எடுத்திசைத்தார். காடிக

(எ - து.) நாம்புக் கருவியாகிய யாழின்கண் உண்டாகும் ஒசையுடன், பாணாஞரும் அவர் பத்தினியாரும் ஆகிய அவ்விருவருடைய கண்டத்தினின் றெழும் இணசகளும் ஒன்றுபட்டுத் திருத்தோணியப்பாது திருச்செவியில் பொருந்தும் பெருமையை, சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இசைக்கு உருதி வீழா நின்ற கின்னா மிதுனங்கள் கெருங்கியுள்ள ஆகாயத்தின்கண் நின்று எழிசைக ளோடு கூடிய காந்தருவ வேதத்தில் வல்ல காந்தருவரும், வித்தியாதார்களும் விதந்தெடுத்துக் கூறிஞர்கள், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டால், பாணஞரும் பாடினியாரும் பாடும் யாழினின்றெழும் ஒலியும், கண்டத்தினின்ற எழும் கண்டத்தொலியும் ஒன்றபட்டெழும் ஓசை ஆகாயம் அளவும் செல்ல, அங்குள்ள கர்தருவர் முதலாயிஞேர், ''ராமும் இவர் கீளப்போல் இவ்விண்ணுலகில் யாழிசையைப் பாடுகின்ருமே; அத மண்ணுல கிற் சென்ற அங்குள்ளாரைக் கேட்கும்படி செய்து வியக்கச் செய்கின்றதா? இல்ஃயை'' என்ற ராணிப் பாணஞைரயும் பாடினியாரையும் போற்றிஞர்கள் என்ற கூறப்பட்டது.

பாணஞருக்கு விருந்து செய்வித்தல்

எண்ணரும்சிர்த் திருத்தோணி எம்பெருமான் கழல்பரவிப் பண்ணமையாழ் இசைகூடப் பெரும்பாணர் பாடியபின் கண்ணுதலார் அருளிஞல் காழியர்கோன் கொடுபோந்து நண்ணியுறை இடஞ்சமைத்து நல்விருந்து சிறந்தளிப்ப.

#**.**5.5

(எ - த.) அளவிடற்கரிய சிறப்பிணயுடைய திருத்தோணியப்பருடைய திருவடிகளே வணங்கிப் பண்ணிற் கமைந்துள்ள யாழின்கண் எழிசைகளும் பிற மாது பொருந்தும்படி பெரிய பாணஞர் சிவபெருமானப் பாடிய பின்னர், தோணியப்பருக்கு உண்டாகிய அருளிஞல், அப்பெரும்பாணமைப் பிள்ளோயார் தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு வெந்து, பாணஞர் தம்முடையை பத்தினியாரோடு தனியே இருந்து வகிப்பதற்கு ஓரிடத்தை அருகே அமைத்து, நல்ல அறுசுவையோடுகடிய வீருந்தின மனமகிழ்ச்சியுடன் சிறப்பாகச் செய் தருள், என்பதாம்.

பிள்ளேயார் அருள்பெற்ற பெரும்பாணர் பிறையணிக்க வெள்ள ரீர்ச் சடையாரை அவர் மொழிக்க ஃமெய்ப்படுகம் உள்ளபடி கேட்டலுமே உருகுபெரு மகிழ்ச்சியராய்த் தெள்அமிர்தம் அருர்தினர்போல் சிக்தை†களி யுறத்தொழுதார்.

(எ - த.) இவ்வண்ணம் பின்'ளயார் அமுதளிக்கும் திருவரு'ளப் பெற்ற பெரும்பாணர், சந்திரக'லேயையும், கங்காநதியையும் அணிந்துள்ள சடையி'ண

^{*} இருப்பதிகம் - என்தும் பாடம்.

புடையாரை, அவ்வாளுடைய பிள்ளோயார் பாடியருளிய மெய்ம்மைப் பொருள் வாய்ந்த திருப்பதிகங்களேப் பிள்ளோயார் ஒதியவண்ணம் அங்குள்ள திருக்கூட் டத்தவர்கள் பாட, அதஃனக்கேட்ட அளவில் மனமுருகிப் பெரிய மகிழ்ச்சியினே உடையவராய்த் தெள்ளிய அமிர்தத்தை உண்டவர்போற் சிக்தை களிகூர்ந்து தொழுதனர், என்பதாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டானும், தம் தோணியப்பரிடத்துப் பிள்ளோயார் பாண ஹைர அழைத்துக்கொண்டுபோய், அத் தோணியப்பர் வெளியே யாவருங்காணக் கோயிற் கொத்தில் வீற்றிருக்கின்ருர் ஆகலான், பாணரைக் கோயிலின் முற்றத் தில் கிறுத்தித் தரிகிப்பித்து, யாழிசையும் பாடுவித்து, திருவுள மகிழ்க்து, பின் அவரை அழைத்துக்கொண்டுவக்து ஒர் தனியிடம் அமைத்து, விருக்குட்டு மகிழ் வித்தனர் என்றும், அவ்வாறு மகிழ்விக்க மகிழ்க்தவராகிய பாணனர், திருக்கூட்டத்தவர்கள் திருப்பதிகங்களேப் பாடக் கேட்டு "இப்பதிகங்களேப் பாடியருளிய பின்ளயார் கம்மையும் பாடும்படி செய்து திருவுளமகிழ்க்தனரே, ஈது என்ன அதிசயம்! இப்படியும் திருவருளிருக்கதோ! இப்பதிக அமிர்தத்தைப் பொழிக்க பெருமான் திருச்செவிக்கு இந்த யாழிசை இனித்ததே! இது என்ன புண்ணியமோ!" என்று மகிழ்க்து, பின்ளயார் எழுக்குருளியிருக்கும் திருமாளிகையை கோக்கிக் கும்பிட்டனர் என்றும் கூறியவாரும்.

திருப்பதிகத்தை யாழில்வைத்துப் பாடல்

காழியார் தவப்பயனும் கவுணியர்தந் தோன்றலார் ஆழிவிடம் உண்டவர்தம் அடிபோற்றும் பதிகஇசை யாழின்முறை மையின்இட்டே எவ்வுயிரும் மகிழ்வித்தார் ஏழிசையும் பணிகொண்ட நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்.

55 T5_55

(எ-து.) குரல் முதலிய எழிசைகளேயும் தாம் எப்படி எப்படி யாழின்கண் அமைத்தப்பாட எண்ணுகின்றனரோ, அப்படியெல்லாம் இசைந்து நிற்கும்படி கொண்டிருக்கின்ற பெரும்பாணஞர், சீகாழியின்கண் வாழ்வாரது தவப்பயஞகி யும், கவுணியர் கோத்திரத்துத் தஃவைராகியும் உள்ள பிள்ளயார், கடல்விடம் உண்டுருளிய இறைவன் திருவடிகளோத் துதிக்கும் திருப்பதிகங்களின் பண்முறை களேத் தாம் வைத்திருக்கும் யாழில் எழும் இசை முறைமைகளிற் சேர்த்து வாசித்து,சராசரங்களாகிய எவ்வுயிர்களும் மகிமுமாறு செய்வித்தார், என்பதாம்.

காழியிலுள்ளார் அடையும் பயன் சிவஞானமேயாகலான் அச்சிவஞானமே வடிவமாய், சிவஞானமே போனகமாய் உண்டருளி ஒருருவமாய்க் காணப்பெற் றமையான், இவ்வாறுஎப்பதியிலுள்ளாரும்காணப்பெருஅருமைகோக்கி-காழியார் தவப்பயனும் என்றும், எந்த எந்தக் கோத்திரமுடையாராலும் 'கவுணியர்தனமே' என்று அழைக்கப்படும் அருமைகோக்கி - கவுணியர்தம்தோன்றலார் என்றும், கடல்விடத்தை அமிர்தமாக்கவல்ல அமிர்தேசணுக்கு எப்பொழுதம் உண்டருளும் அரிய அமிர்தமாயிருக்கும் அருமைகோக்கி - ஆழிவிடம் உண்டவர் தம் பதிகம் என்றும், அத்திருப்பதிகத்தில் அமைந்து கிடக்கும் பண்ணிமைசு, எழிசையையும் தன்வழி நிறுத்தவல்ல பாணஞருக்கல்லது தேவகந்தருவர் முதலாயிஞருக்கும் அமையாதென்னும் அருமைகோக்கி - ஏழிசையும் பணிகேர்ண்ட நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பதிக இசை யாழின் முறைமையின் இட்டே எவ்வுயிரும் மகிழ் வித்தார் என்றும் இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும்.

ஏணேய கருவிகளின் இசையினும் சுறந்தது யாழின் இசை,அதனினும் சிறந் தது பண்ணிசை, அவ்விசையைத் தனக்கே யுடையது திருப்பதிகம் என்று இசை யின் சிறப்பைக் குறிப்பித்ததுமாம். (50 5)

பதிகங்களே யாழில்வைத்துப் பாடவேண்டல்

சிறியமறைக் களிறளித்த திருப்பதிக இசையாழின் கெறியிலிடும் பெரும்பாணர் பின்னும்கீர் அருள்செய்யும் அறிவரிய திருப்பதிக இசையாழில் இட்டடியேன் பிறிவின்றிச் சேவிக்கப் பெறவேண்டும் எனத்தொழுதார்.

*\$#*0

(எ - தா.) எவ்வுயிரையும் மகிழ்வித்த பின்னர் தமிழ்வேதமென்னும் சிறிய யாளேக்கன்று கெய பிள்ளோயார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களின் பண் ணிசையை, யாழிசையின் கெறியில்வைத்துப் பாடவல்ல பெரும்பாணஞர், அங் நகைம் பாடும் பணியில் அவா மேற்கொண்டவராய்ப் பிள்ளேயார் அடிவணங்கி, '' சுவாமிகாள், இனி அருள் செய்யும் அறிவரிய திருப்பதிகங்களில் அமைந்துள்ள பண்ணிசைகளே அடியேன் இந்த யாழில் அமைத்துப்பாடும் தொண்டினேப்பெற எண்ணியுள்ளேன், எண்ணியவாற அடியேன் பெறுவதற்கு, தேவரீரைப் பிரி வின்றிச் சேவித்து வருதலாகிய பாக்கியத்தைப் பெறவேண்டும் '' என்று வணங் கிஞர், என்பதாம்.

புறச்சமயிகளுடைய மதமாகிய கொள்கைகளே அழிக்கவல்ல ஞானமதங் கொண்டு தமிழ்வேதம் என்னும் மதஃரைப் பொழியும் மழகளிருகலின் - சிறிய மறைக்களிறு அளித்த திருப்பதிகம் என்றம், பொற்ருளத்தில் நின்றெழும் பஞ் சாக்கரவோசையோடு ஒத்தொலிக்கும் திருப்பதிகத்தின் பண்ணேசையை யாழில் கின்றெழும் ஓசையோடும் ஒத்தொலிக்கப் பாடும் திருவருளே ஆளுடைய பிள்ளே யாரிடத்தில் பெற்ற அவ்வொற்றுமையான், அப்பணியில் தாம் என்றம் நீங்கா திருக்கப் பேரவாக் கொண்டனராகலான்-நீர் அருள்செய்யும் அறிவரிய திருப்பதி கம் இசையாழில் இட்டடியேன் புறிவின்றிச் சேவிக்கப் பெறவேண்டும் எனத் தொழுதார் என்றும் இத்திருப்பாட்டாற் கூறியவாரும். (கேசு0)

வேண்டியபடியே பாணனர் அருள்பேற்றது.

மற்றதற்குப் பிள்ளேயார் மனமகிழ்வுற் றிசைந்தருளப் பெற்றவர் தாம் தம்பிரான் அருளி துவேல் எனப்பேணிச் சொற்றபிழ்மா ஃயின்இசைகள் சுருதியாழ் முறைதொடுத்தே அற்றைநாள் போல்என்றும் அகலாநண் புடன்அமர்ந்தார். கசக

(எ - து.) பாணஞர் வேண்டிய அவ் வேண்டுகோளுக்கு உலகெலாம் உய்ய வந்த பிள்ளோயார் திருவுள்ள மகிழ்ந்து, "அங்ஙனமே ஆகுக" என்று அருள் செய்ய, அவ்வருளேப்பெற்ற பாணஞர், ''பிள்ளேயார் செய்த இத்திருவருள் செவ

[💆] அருளி துடி என 📮 என்றும் பாடம்.

பெருமான் செய்த திருவருளே யாகும்; கிவஞர் அருகுமை அவர்மகஞர் அரு ஞேம் இப்படி ஒத்திருக்குமானூல், அப்பணியை அவ்விருவருக்கும் அடிமையாயுள்ள நாம் செய்வதற்கு என்ன ஐய முளத? '' என்ற அப்பணியில் மிக்க விருப்பமுடை யவராய்ப் பிள்ளோயார் அருளிய திருப்பதிக இசைகளேச் சுருதியையுடையை யாழில் முறைமையாக அமைத்துத் தொடுத்து அந்நாள்போல் என்றும் நீங்காத நட்பி அடன் உடன்வாழ்ந்திருந்தனர். என்பதாம்.

உலகெலாம் கிவனது அருட்பணிக்கு ஆளாய்வாழும் வாழ்வை அளிக்கவர்த பிள்ளோயாராகலான், அவ்வாழ்வை விரும்பிய பாணாருக்கு அவ்வாழ்வை அளித்தல் கடனுகலான் - மற்றதற்தப் பிள்ளேயார் மனமகிழ்வுற்று இசைந்தநாள என்றும், ''இப்பிள்'ளேயார் அருள்செய்த இத்திருவருள் எல்லாவுயிருள்ளும் அனனியமாய்க் கலந்திருக்கும் இறைவனுக்குள்ள அருளாகலான், இப்பின்ளோயார் செய்த அருள் சிவபெருமானருளேயாகும். ஆகவே இப்பணியான் நமக்குச் சிவாபராதம் உண்டா காது.'' என்று அப்பணியியற்ற அவாவுடையாராயிஞராகலான் - தம்பிரான் அரு ளிதுவேல் எனப்பேணி என்றும், பிள்ளோயாரும், ஏனோய அந்தணர்களும், பாண ரிடத்து எண்ணவேண்டிய குலத்தை எண்ணுது, அவருக்குண்டாயிருக்கும் அன் பின் ஒழுக்கத்தையும், அவ்வன்பிஞல் திருப்பதிக இசையை **யாழில் அ**மை**த்துப்** பாடப்பெற்ற அவ்வன்மையையுமே எண்ணி அவர்பால் நட்பிணக்கொண்டாடி ஞாாகலான் - அகலா நண்புடன் அமர்ந்தார் என்றம், பாணர்பால் உண்டாகிய நட்பு இசை நூலானும் அன்பானும் உண்டாகிய நட்பாகலான், ''கவில்தொறும் நூல் சயம்போலும் பயில்*தொறும்* பண்புடையாளர் தொடர்பு,'' என்றுகூறி**ய** இலக்கி யத்துக்கு இலக்கணமாய்ளின்றது என்னும் அதின விளக்க - அற்றை நாள்போல் என்றும் அகலா நண்புடன் அமர்ந்தார் என்றும் கூறிஞர். (58-5)

தந்தையாருக்தத் தில்லக்கப்போதம் தறிப்புணர்த்தல்.

கிரபுரத்தில் அமர்ந்தருளும் திருஞான சம்பந்தர் பரவுதிருத் தில்ஃநடம் பயில்வாரைப் பணிந்தேத்த விரவியெழும் பெருங்காதல் வெள்ளத்தை உள்ளத்தில் தரஇசையும் குறிப்பறியத் தவமுனிவர்க் கருள்செய்தார்.

*\$\$*2_

(எ - த.) பாணஞர் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆளுடைய பிள்ளயார் திருவுள்ளத்தில் வேதங்களெல்லாம் போற்றம் தக ராகாசத்தானமாகிய திருத்தில் இலயின்கண் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளும் தாண்டவேசனே வணங்கிப் போற்றவேண்டுமென்னும் பெரிய ஆசையாகிய வெள் எத்தை அத்தாண்டவேசன் திருவருள் உண்டாக்க, அவ்வருளோடு கலந்திருக்கும் அவ்வாசையில் தாம் இசைந்திருக்கும் குறிப்பினத் தம்மைப் பிள்ளுயாகப்பெற்ற தவத்தின் அடைய சிவபாத இருதயர் அறியும்படியாகச் சொல்லி யருளிஞர், என்பதாம்.

சிரபுரத்தில் அமர்ந்தருளும் திருஞானசம்பந்தர் உள்ளத்தில் பரவு திருத் தில்லே நடம் பயில்வாரைப் பணிர்தேத்த எழுங் காதல் வெள்ளத்தைத்தர விரவி எழும் குறிப்பறியத் தவமுனி வர்க்கருள்செய்தார் எனக்கூட்டிப்பொருள்கொள்க. இருஞானசம்பர்தப் பிள்ளோயார் தமக்கு ஞானப்பால் ஊட்டித் தம்மைப் பிரி யா த காட்சி கொடுத்து இருக்கும் தர்தையாகிய தோணியப்பரிடத்துத் தாமும் பிரியாது இருக்கும் இயல்பிண உடையவரா யிருக்க, அவரது திருவுள்ளத்தில் தில்லே ஈடராஜன்தம்மைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் பெரிய ஆசை வெள்ளத் தைத் தமது திருவருளால் உண்டாக்க, அவ்வருளிலும் அவ்வருளால் எழுந்த ஆசையிலும் தம் உள்ளமானது கலந்து எழுகின்ற குறிப்பிணச் சிவபாத இருதய ருக்குக் கூறிஞர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

தோணியப்பரைத் தொழுது தில்ஃலக்குப் புறப்படல்

பிள்ளேயார் அருள்செய்யப் பெருந்தவத்தால் பெற்றெடித்த வள்ளலார் தாமும்உடன் செல்வதற்கு மனங்களிப்ப வெள்ளிமால் வரையென்னத் திருத்தோணி வீற்றிருந்த புள்ளிமான் உரியாரைத் தொழுதருளால் புறப்பட்டார்.

\$8°15_

(எ - தா.) பிள்ளோயார் தமது திருவுள்ளக் குறிப்பிவோத் தேம்மைப் பொருந் தவைத்திஞல் பெற்றெடுத்தவராகிய சிவபாத இருதயருக்குச் சொல்லியருளை, அவ் வள்ளலாரும் அப்பிள்ளயாருடன் போவதற்கு விழைய, அவ்விழைவிஞல் தமது மனமும் களிப்பிவாயடைய, அதவோப் பிள்ளோயார் கண்டு, வெள்ளியங்கிரியைப் போல் விளங்கும் திருத்தோணியில் எழுந்தருளிய, புள்ளிமான்தோலே ஆடையாக உடுத்தியிருக்கின்ற இறைவரை வணங்கி, அப்பெருமான் திருவருள்பெற்று அங்கு கீன்றும் புறப்பட்டனர், என்பதாம்.

வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருப்பது போலும் இங்குத் திருத்தோணியின் கொத்தில் வீற்றிருக்கின்றனர் ஆகலான் - வெள்ளி மால்வரை என்னத் திருத் தோணி வீற்றிருந்த புள்ளிமான் உரியாரை என்*ரூ*ர்.

பின் போயா த திருக்கு றிப்பின் படி மாரு தொழுகும் வள்ளலார் ஆகலான், தாமும் உடன் செல்வதற்கு மனம் களித்தன பென்னும் அக்கு றிப்பிணப் பிள்ளே யார் உணர்ந்து, திருத்தோணியப்பரிடத்தில் நடராஜப்பெருமாவேத் தரி சித்த வருதற்கான விடைபெற்றுத் திருத்தில் வேக்குப் போகப் புறப்பட்டனர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கசடி)

தாவில்யாழ்ப் பாணரொடும் தாதையார் தம்மோடும் மேவியசிர் அடியார்கள் புடைவரவெங் குருவேந்தர் பூவின்மேல் அயன்போற்றம் புகலியிணக் கடந்துபோய்த் தேவர்கள்தம் பெருந்தேவர் திருத்தில்ஃ வழிச்செல்வார்.

கேசச

(எ - த) வெங்குரு என்னும் திருப்பெயருடைய சீகாழிக்குத் தஃவவாகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார் யாழிசையில் வல்லவராகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண ரோடும் தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயரோடும், தம்மைவிட்டுப் பிரியாத வாழும் சிறப்பிள்யுடைய அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர் சூழ்ந்துவர, தாமரை மலரில் வகிக்கும் பிரமஞல் போற்றப்பட்ட சீகாழியைக் கடந்து சென்றருளி, தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய தேவளுகிய நடேசப்பெருமானது திருத்தில்ல யின் வழியே சென்றருள்வாராயிஞர், என்பதாம்.

வேறு

கோள்ளிட நதியையடைதல்

நள்இ ருட்கணின் முடுவார் உறைபதி நடுவுகண் டனபோற்றி முள்ளு டைப்புற வெள்ளி தழ்க் கேதகை முகிழ்விரி மணஞ்சூழப புள்ளு டைத்தடம் பழனமும் படுகரும் புடைகழிர் திடப்போர்த கொள்ளி டத்திரு நதிக்கரை அடைந்தனர் கவுணியர் குலதீபர்.

(எ - த) கவுணியாகுலை போகிய பின் கோயார் தில்லேயை கோக்கிப் புறப் பட்டு எழுந்தருளி வரும்போது, மகாசங்கார காலத்தில் படரும் நடுராத்திரி யில் உமாதேவியார் காண நின்று நடனஞ் செய்தருளும் தில்லேப்பதிக்கு நடுவி லுள்ள திருக்குருகாஆர் முதலிய பலதிருத்தளிகளேக் கண்டு அங்கங்கும் இறை வஜனப் போற்றி, புறத்திடையே முட்குள்யுடைய வெள்ளிய இதழ்களோடு கூடிய தாழைகளின் பூக்கள் விரிந்த எங்கும் நேம்மணம் குழ்ந்து வீச, பறவை கள் குழ்ந்திருக்கும் பெரிய வயல்களும், நீர்நிலேகளும் வழியின் இருபக்கங் களிலும் கடந்து போக, கொள்ளிட நதியின் கரையை அடைந்தருளிஞர், என்பதாம்.

கோள்ளிடந்தியைக் கடந்து போதல்

வண்டி ரைத்தெழு செழுமலாப் பிறங்கதும் மணியும்ஆ ரமும்உர்தித் தண்ட ஃப்பல வளத்தொடும் வருபுனல் தாழ்ர் துசே வடிதாழத் தெண்டி ரைக்கடல் பவளமும் பணிலமும் செழுமணித் திரள்முத்தும் கொண்டிரட்டி*வர் தோதம்அங் கெதிர்கொளக் கொள்ளிடங் கடர்தேறி.

(எ - தை.) வண்டுகள் இரைச்சலிட்டுத் தேனுண்ணத் திரியும் செழுமை யான பூக்களாகிய மூலகளேயும், முத்துக்களேயும் சந்தனக் கட்டைகளேயும் வாரிக் கொண்டு, சோஃயிலுள்ள பலவளங்களோடு வருகின்ற கொள்ளிடாதியின் வென்னப் பெருக்கமானது அடங்கி, பிள்ளயாரது திருவடிக்கீழ் வணங்கித் தாழவும், தெள்ளிய அஃவகுளயுடைய கடலில்ரின்றும் வருகின்ற ஒதமானது (அஃகளானது) பவளங்களேயும் சங்குகுளையும் இரத்தினங்களேயும் முத்துக்களே யும் வாரிக்கொண்டு வீசித் தம்மை எதிர்கொள்ளவும் கொள்ளிடாதியைக் கடந்தேறி, என்பதாம்.

பிள்ளோயார் எழுந்தருளிவரும்போது மேற்றிசையில் நின்றும் வரும் கொள்ளி டந்தியானது வெள்ளப் பெருக்கடங்கித் திருவடியள் வாகச் செல்லு தலால் அத் தோற்றமானது, கொள்ளிடந்தியானது மலர்கள் முத்துக்கள் முதலியவற்றைந் திருவடியிலிட்டு வணங்குதல்போல் இருந்ததென்றும், கீழ்த் திசையில் நின்றும் வரும் கடலின் பேரீலயானது தன்னிடத்துள்ள பவளம் முதலிய திரவியங்களே யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு கரையின்கண் வீசம் அத்தோற்றமானது, வருணை தேவன் எதிர்கொண்டமைழக்க வருதல் போலும் இருந்ததென்றும் கீடிரிஞர்.

தில்லே எல்லேயைக் கண்டு வணங்கல்

பல்கு தொண்டர் தங் குழாத்தொடும் உடன்வரும் பயின்மறையவர் சூழச் செல்க திப்பயன் காண்பவர் பேரற்களி கிக்தைகூர் தரக்கண்டு

^{*}உக்தோதம் - என்றம் பாடம்

மல்கு தேவரே முதல் அனே த் தாபிர்களும் வணங்கவேண் டினஎல்லாம் நல்கு தில்ஃசூழ் திருவெல்ஃ பெணிந்தனர் ஞான ஆரமுதாண்டார்.(கசஎ)

(எ - தை.) திருவருள் கலக்த ஞானப்பாறுண்டருளிய பிள்ளயோர், தம் முடன் பிரியாது ஃறைக்து வரும் அடியவர் திருக்கூட்டங்களோடும், வேதங்களே ஒதுகின்ற சேவைதியர் கூட்டங்களும் சூழ்க்து வேரவும், அவர்கள் சென்று அடையத் தக்க கதிப்பயின இன்னது இன்னது என்று மதித்து அளவிட்டுப் பார்ப்பவர் போலத் தமது திருவுள்ளத்தில் களிப்பு அதிகரிக்க அவர்களேப் பார்த்தருளி, எவ்விடத்திறும் இருக்கும் தேவர் முதலிய எல்லாவுயிர்களும் கண்டு வேணங்கிய மாத்திரத்தில் வேண்டியாங்கு அருள் செய்யும் திருத்தில் லேயைச் சூழ்க்திருக்கும் எல்லே ையைக்கண்டு வேணங்கியருளினர், என்பதாம்.

அடியவர் திருக்கூட்டங்களும் அந்தணர் கூட்டங்களும் எங்கும் பாவிச் சூழந்து வருதலே ஞானமுண்டை பின்னயார் கண்டு அடங்காத ஆனந்தம் கொண்டு பார்த்தருளினர் என்றும், பார்த்த அத்தோற்றமானது, "இவர்கள் இனிப் பிறவாக் கதியை அடையுமாறு செய்யவேண்டும்'' என்ற திருவுளத் தெண்ணி அக்கதிப்பயின இத்து இனைத்தெனக் கணிப்பவர்போலும் இருந்ததென்றுங் கூறினர். (கசுஎ)

போய்கைகளின் தோற்றச் சிறப்பு

செங்க ண்ஏற்றவர் தில்ஃயே நோக்கியித் திருந்துல கினிற்கெல்லாம் மங்க லந்தரு மழஇளம் போதகம் வரும்இரு மருங்கெங்கும் தங்கு புள்ளொலி வாழ்த்துரை எடுத்துமுன் தாமரை மதுவாசப் பொங்கு செம்முகைக் கரங்குவித் தலர்முகங் காட்டின புனற்பொய்கை.

(எ - து.) வேதசிவாகமங்களால் திருத்தப்பட்டிருக்கும் எல்லா வுலகங்களுக் கும் சிவமங்கலத்தைத் தந்தருளும் இளங்களிருகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார், சிவந்த கண்களேயுடைய இடபவூர் தியையுடைய நடராசன் , எழுந்தருளியிருக்கும் திருத் தில்லேயை கோக்கி வரும்போது, இரண்டு பக்கங்களினும் இருக்கின்ற நீர் நிறைந்த தடாகங்கள் வாய்திறந்து மங்கல வாழ்த்துக்களேச் சொல்வதை போல, பறவைகளே வாயாகக் கொண்டு களிப்பிணயுடையணவாய்க் கூவி, அப்பிள்ளோயார் காணும்படி அவர் முன்னே தேன்மணக்கின்ற செந்தாமமையின் அரும்புகளாகிய கைகளேக் குவித்துத் தாமரை மலர்களாகிய முகங்களே மலர்ந்து காட்டின, என்பதாம்.

இத் திருந்த உலகினிற்கெல்லாம் மங்கலைந்தரும் மழஇளம் போதகம், செங்கண் ஏற்றவர் தில்ஃபெ நோக்கிவரும் மருங்கெங்கும் தங்குபுனற்பொய்கை, புள் ஒலி வாழ்த்துரை எடுத்து, (அவர்) முன் தாமரை மதுவாசப் பொங்கு செம் முகைக் காங்குவித்து அலர்முகங் காட்டினை எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

பிள்ளேயார் தில்லேயை ரோக்கிவரும்பொழுது, இருபக்கங்களினும் உள்ள பொய்கைகள், தம்மிடத்துத் தங்கியிருக்கும் பறவைகளேயே வாயாகக்கொண்டு மங்கலவாழ்த்துக்களேச் சொல்லியும், செர்தாமரையின் அரும்புகளேயே கைக ளாகக்கொண்டு கும்பிட்டும், செர்தாமரை மலர்க**ோ** முகமாகக்கொண்டு இனிய முகத்தைக் காட்டியுங் களிக்கச் செய்தன என்றங் கூறிஞர். (கசஅ)

மலர்ச்சோஃகளின் தோற்றச் சிறப்பு

கலை மென்மயில் இனங்களித். தழைத்திடக் கடிமணக் குளிர்கால்வக் துலவி முன்பணிக் தெதிர்கொளக் கிளர்க்தெழுக் துடன்வரும் சுரும்பார்ப்ப இலகு செக்தளிர்*ஒளிகிறக் திகழ்தர இருகுழை புடையாட மலர்மு கம்பொலிக் தசையமென் கொம்பர்கின் ரூடுவமலர்ச் சோஃல.

(எ - து) மலர்களேயுடையை பூஞ்சோலேயானதை, கலாபத்தையுடையை மிருது வான மயிற்கூட்டங்களேக் கொண்டு அழைக்கச் செய்யும், வாசமிக்க தென்றற் காற்றைக்கொண்டு மூன்னே வர்து நின்று உலாவி வணங்கு எதிர்கொள்ளச் செய்தும், மேலெழுந்து கெருங்கித் தென்றற் காற்ருடு வரும் வண்டுகளேக் கொண்டு செர்தோஷத்தைக் காட்டும் ஆரவாரங்களேச் செய்யச் செய்தும், சிவர்து விளங்கும் தளிர்களேக்கொண்டு செவ்வொளி பரப்பச்செய்தும், பெரிய இலக்கொத்துகளேக் கொண்டு ஆடும்படி செய்தும் மலராகிய முகம் பொலிவிண யடைந்தசைய மெல்லிய பூங்கொம்புகள் ஆடுவேனவாயிருக்கும், என்பதாம்.

பூஞ்சோ ஃகேளின் தோற்றமானது, வருகின்ற பிள்ளோயானை, மயிற்கூட்டங் குளுக்கொண்டு அழைத்தும், தென்றற் காற்றைக்கொண்டு எதிர்பீன்று வணங்கி எதிர்கொண்டும், தளிர்களேக்கொண்டு எங்கும் பிரகாசத்தை உண்டாக்கி வண்டு குளுக்கொண்டு ஆரவாரங்களேச்செய்தும், இலேக் கொத்துகளேக்கொண்டு ஆனக் தக் கூத்தாடியும், மலராகிய முகம் பொலிவினேயடைந்து, பூங்கொம்புகளேக் கொண்டு ஆடாநிற்கும் என்ற கூறிஞர். (கசக)

நேற்பயீர்களின் தோற்றச் சிறப்பு

இழைத்த டங்கொங்கை இமயமா மஃக்கொடி இன்னமு தௌஞானம் குழைத்த ளித்திட அமுதுசெய் தருளிய குருளேயார் வரக்கண்டு மழைத்த மந்தமா ருதத்திலைல் நறமலர் வண்ண நண் துகள்தூவித் தழைத்த பொங்கெழில் முகஞ்செய்து வணங்கின தடம்பணே வயற்சாலி.

(எ-து.) பார்துகிடைக்கும் மருதேலிலைத்திற் பொருந்தியை வயல்களில் உள்ள கெற்புயிர்கள், ஆபோணுங்களோடு விளங்கும் பெரிய தனங்களேயுடையைபர்வதராஜ புத்திரியாகிய பெரியாராயகியார், இனிய அமுதமேன்று ஞானத்தைக் குழைத்து ஊட்டியருள அதுணத் திருவமுது செய்த இளஞ்சிங்கத்தைபொர்த்த பிள்ளயோர் எழுந்தருளிவர, அவரைப்பார்த்து, குளிர்ந்த சிறு தென்றற்காற்றிஞல் நறுமண முள்ள மலர்குளையும்,அழகிய நண்ணிய மகரந்தப் பொடிகுளையும் தாவி, தழைந்து ஒங்கியிருக்கும் தமது அழகிய முகத்தைக் காட்டித் தூலவணங்கி கிற்கும், என்பதாம்.

தடம்பணே வயற்சாலி இழைத்தடங் கொங்கை, எனக்கூட்டுக.

வயல்களில் கெற்பயிர்கள் எிறைந்து தழைத்துக் கதிர்விட்ட ஒங்கிச் சாய்ந் திருக்கும் தோற்றமானது, ஞானமுண்ட பிள்ளயோரது வரவை கோக்கி, ''தேவ

^{*} மெய்பொளி சிறக்கிட - என்றும் பாடம்,

ரீருக்கு யாங்கள் என்ன செய்ய இருக்கின்றது! தேவரீர் படிப்பிணி யறியாத தெய்வ மூர்த்தி'' என்று போற்றித் தென்றற் காற்றிஞல் மலர்களேயும் மகரர்தஷ் களேயும் வீசித் த%வைணங்கி நிற்குமென்று கூறியவாரும். ` (கடூ)

கழகமாங்களின் தோற்றச் சிறப்பு

ஞாலம் உய்க்திட ஞானமுண் டவரெழுக் தருளும்அக் கலங்கண்டு சேல்அ லம்புதண் புனற்றடம் படிக்தணே சிதமா ருதம்வீசச் சால அம்பல கண்பெறம் பயன்பெறும் தன்மையிற் களிகூர்வ போல்அ சைக்திரு புடைமிடைக் தாடின புறம்பணே கறும்பூகம்.

(எ - தா.) மருதேலிலைத்தின்கண் உள்ள வயல்களின் புறத்தே நிற்கும் நல்ல கமுக மரங்கள், உலகினர் உய்யும்பொருட்டுச் சிவஞானப்பா ஃ உண்டருளிய பிள்ளோயார் எழுந்தருளும் அந்நலத்தை நோக்கி, ''கெண்டையீன்கள் கலக்கு இன்ற குளிர்ந்த நீரையுடைய தடாகங்களில் படிந்து வருகின்ற குளிர்ந்த தென்றற் காற்ருனது வீச, அளவில்லாத கழுகுகளின் கொத்துக்க சென்னும் பல கண்கைகள நாம் பெற்றிருத்தலிஞல் ஆகிய பயுக இப்போது அடையப் பெற்றும்'' என்று எண்ணி அத்தன்மையிஞல் களிப்பு மிகுந்தது போல அசைந்து இருபக்கத் திலும் கொருங்கி ஆடினை, என்பதாம்.

கமுகமாங்கள் அசைந்தாடும் தோற்றம், "நாம்பாக்குக் கொத்தாக்க"ள உடை யனவா யிருக்கின்ரும்; அவை நமக்குப் பல கண்கள்போல் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவு கண்குளப் பெற்றதஞல் நாம் அடையப்பெறும் பயன், ஞானபோனகம் உண்ட பிள்ளோயாரை இன்று நன்முய்க் காணப்பெற்ருமே, இதுவென்றி நமக்கு வேமெறன்ன பயன் வேண்டும்?" என்று களிகூர்ந்த அசைந்து ஆடிவெனபோல் இருந்ததென்ற கூறிஞர்.

ஆகாயத்தின் தோற்றச் சிறப்பு

பவர்த விர்ப்பவர் தில்ஃசூழ் எல்ஃபின் மறையவர் படில்வேள்விச் சிவர்த ரும்பயன் உடையஆ குதிகளின் செழும்புகைப் பரப்பாலே தவர்த ழைப்பவர் தருளிய பிள்ளயோர் தாம்அணே வுறமுன்னே கிவர்த நீலதுண் தாகில்விதா னித்தது போன்றது கெடுவானம். கருஉ

(எ - த.) பெரியஆகாயமானது, உலகில் தவகொறிகள் தஃலெயெடிப்பவர்து அவதாரஞ்செய்தருளிய பிள்ளோயார் இங்கெழுந்தருஞுவாராகலான் அதன் கிடித் தம், தம்மைக் கண்டவர்களது பிறவியை கீக்கியருளும் நடராஜப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தில்லேயைச்சூழ்ர்த எல்லேயில் வாழும் அந்தணர்கள் செய் கின்ற யாகத்தில் இடுகின்ற, உயிர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளேத்தரும் பயன் களேயுடைய நெய் முதலிய ஆகுதிப் பொருள்களில் உண்டாகும் செழுமை பொருந்திய புகை என்கின்ற நீலநிறமுள்ள நல்ல வஸ்திரத்தை எடித்துக்கொண்டு முற்பட்டுவேந்து மேல் வீதானங்கட்டியதுபோலிருந்தது என்பதாம்.

செடுவானம், பவந்தவிர்ப்பவர் எனக்கூட்டிக,

தில் ஸேயில் வாழும் அந்தணர்கள் செய்யும் யாகப்புகை ஆகாயத்திற் பரவி யிருக்குந் தோற்றமானது, தவந்தழைப்ப அவதாரஞ் செய்தருளிய பிள்ளோயார் பவந்தவிர்ப்ப ஆடுகின்ற ஆனந்தக்கூத் ஜீனத் தரிசிக்க வருகின்று ராகையால் அப் பெருமானுக்கு நாம் எங்கும் நிழல் பரப்ப வேண்டும் என்ற ஆகாயமானது அன் புடைமை கொண்டு, அங்கு அந்தணர்கள் செய்யும் யாகத்தினின்றெழும் செழு மையுடைய புகையையே நீலவஸ் திரமாகக் கொண்டு ஆநாயம் முழுவதும் பரப் பியது போதும் என்று கூறிஞர்.

செடிவனம், பவர்தவிர்ப்பவர் எனக்கூட்டுக.

தேன் திருவாயில் வந்த கண தல்.

கரும்பு செக்கெல்பைங் கமுகொடு கலக் துயர் கழனியம் பணே நீங்கி அரும்பு மென்மலர் தளிர்பல மூலமென் றணத்தின் ஆ கரமான மருங்கில் கக்தன வனம்பணிக் தணேக்தனர் மாடமா ளிகையோங்கி கெருங்கு தில்லேசூழ் கெடுமதில் தென் திரு வாயினேர் அணித்தாக.

(எ - த.) ஆனுடைய பிள்ளயார், கரும்பும் செக்கெற்பயிர்களும் பசிய கமுகமாங்களோடும் கலக்த செழுமைபடைத்துள்ள வயல்களோடும் கடிய மருத கிலங்களேக் கடக்து, முகைகளும் மெல்லிய மலர்களும் தளிர்களும் பழங்களும் கிழங்குகளும் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மூலமாயுள்ள பிறப்பிடமான தில்ஸேயின் பக்கங்களில் உள்ள திருக்தனவனங்களேப் பணிக்து, மாடங்களும் மாளிகைகளும் மேலோங்கி செருங்கியுள்ள தில்ஸேயைச்சூழ்க்த கெடியமதிலின் தென்திசைத் திருவாயிலின் கேடே சமீபமாக எழுக்தருளினர், என்பதாம்.

இங்வொன்பது கிருப்பாட்டானும், பிள்ளோயார் சீகாழியைவிட்டுத் தில்ல யைகோக்கிப் புறப்பட்டுக் கொள்ளிடக்கடையை வந்தடைந்ததும், பிண்ணர் அந் நதியைக் கடந்து வந்ததும், வந்து தில்லே எல்லயைப் பணிந்ததும், எல்லேக்குள் எழுந்தருளித் தென்திருவாயிலே யடையும் அளவும் ஆங்காங்குள்ள நீர்நிறைந் துள்ள பொய்கைகளின் தோற்றமும், மலர்ச்சோலேகளின் தோற்றமும், கெற் பயிர்களின் தோற்றமும், கழுகுகளின் தோற்றமும், ஆகாயத்தின் தோற்றமும் ஆகிய இவைகளின் சிறப்பும், ஆளுடைய பிள்ளயாடை இவைகளெல்லாம் உப சரிப்பனவாக இருந்த காட்சியும் விதந்து கூறப்பட்டு இத்திருப்பாட்டில் தென் திருவாயிலே அடைந்தருளினைமை கூறப்பட்டது.

பிள்ளேயாரை அழைக்க எதிர்கொள்ளல்

பொங்கு கொங்கையில் சுறந்தமெய்ஞ் ஞானமாம் போனகம் பொற்குன்ற மங்கை செங்கையால் ஊட்டவுண் டருளிய மதலேயார் வந்தார்என் றங்கண் வாழ்பெருந் *திருத்தில்லே அந்தணர் அன்பர்களுடன் சண்டி எங்கும் மங்கல அணியிக அலங்கரித் தெதிர்கொள அணேவார்கள். கடுச

(எ - தா.) 'பாவதாரஜ புத்திரியாகிய உடி தேவியார், தம்முடையை தனங் களிற்பூரித்த மெய்ஞ்ஞானமாகிய திருவமுதிணத் தம்முடைய கிலந்த திருக்காங்

^{*} தில்ஃவோழ்—என்றும் பாடம்,

களால் கறந்து ஊட்ட உண்டருளிய பிள்ளேயார் தில்ஃலத் தென்திருவாயிஃல அடைந்தருளிஞர்'' என்ற அத்தில்ஃலயின்கண் வாழ்கின்றவர்களாகிய தில்ஃல மூவாயிரவர்களென்ற பெருமை பெற்ற அந்தணர்கள் அறிந்து, அகம்படித் தொண்டர்களாகிய அடியார்களோடு தில்ஃ முழுவதும் மங்கலகரமான அழகிற் கிறந்த அலங்காரங்களேச் செய்து பிள்ளேயாரை எதிர்கொள்ள வருவார்களாயி ஞர்கள், என்பதாம்.

''தில்ஃ வின்கண் எல்ஃ வில்லாத காலம் ஈடாறன் ஈடனம் செய்பவ பாகவும், சிவகாமியார் அர்நடனத்தைப் பார்த்திருப்பவராகவும் முன்னுள்ளாரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்ரும், நாமும் இன்றளவுடை காண்கின்ரும்; இதுவன்றி, சிவகாமியார் ஞானப்பாஃக் கறர்து யாருக்காவது ஊட்டிஞரா! அதனே யாராவது உண்டு பாடிஞர்களா? ஞானத்தைப் பாலாகக் கறர்ததும், அதனே உண்டு தமிழாக யாவரும் உண்ணப்பொழிவதும் என்றும் யாவரும் காணு அதிசயம்'' என்ற அதி சயித்து ஞானமுண்டுவரும் பிள்ளேயாமை எதிர்கொண்டழைக்க, அர்தணர்கள் தமது கட்டமேயன்றி அடியார்களேயும் பெருங்கட்டமாக அழைத்துக்கொண்டு சென்றனரென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (கடுச)

புள்ளேயாரைத் தில்லேக்குள் அழைத்து வருகல்

வேத நாதமும் மங்கல முழக்கமும் விசும்பிடை நிறைந்தோங்கச் சித வாசநீர் நிறைகுடம் தீபங்கள் திசையெலாம் நிறைந்தாரச் சோதிமாமணி வாயிலின் புறஞ்சென்று சோபனஆக் கமும்சொல்லிக் சோதி லாதவர் ஞானசம் பந்தரை எதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார்.

(எ - த.) அவச்செயலே என்றம் ஒழித்தவர்களாகிய தில்லேவாழந்தணர் கள், வேதவோசையும் மங்கல வாழ்த்தொலிகளும் விண்ணுலகத்தில் நிறைந்து மேலோங்கி ஒலிக்கவும், தண்ணியதாய் நூமைணங் கமழும் நீர்த்தம் நிறைந்துள்ள பூரணகும்பங்களும் நீபங்களும் எத்திசைகளிலும் நிறைந்திருக்கவும், ஒளி பரப்பும் இரத்தினங்கள் அழுத்திய தென்மதில் திருவாயிலின் புறம்பே சென்ற, வேதங்களிற் கூறும் மங்கலகரமாகிய ஆசிவசனங்களேச் சொல்லி, ஆளுடைய பிள்ளயாரை எதிர்கொண்டு அழைத்துத் தில்லேக்குள் எழுந்தருளிவரச் செய் தனர், என்பதாம்.

கோ திலா தவர் வேத நா த மும் மங்கலமுழக்க மும் வாயிலின் புறஞ் சென்ற சோபன ஆக்க மும் சொல்லி ஞான சம்பர் தரை எதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

"இப்பிள்ளோயார், பிள்ளேமைப் பருவமுடைய மூவாண்டிற்று கே ஞான சம்பர்தாய், ஒருவாசம்பந்தர் என்னும் திருநாமமும் உடையவராய் வெளியே வந்தனர். நமக்கெல்லாம் எத்தனேயோ ஆண்டுகளாயும் ஞானசம்பந்தம் உடை யோம் என்பதை அறிவதற்கில்லே. இனியேனும் ஞானசம்பந்தாத சம்பந்த மேனும் கிடைக்கப் பெறுவோமாயின் இன்று நம்மைக் காண்பவர்களெல்லாம் ஞானசம்பந்தர் திருக்கூட்டமென்று சொல்வார்களல்லவா?" என்னும் அவாக் கொண்டு தில்லேப்பதியை அலங்கரித்து, எதிர்கொண்டு, பிள்ளயாருடன் கூடி, யாவரும் ஞானசம்பந்தம் உடையவர்களாய்த் தில்லேயுட் புக்கார் என்று இத் திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. புசாணம்]

புள்ளயார் வீதியைத் தொழுதல்

.செல்வ மல்கிய தில்ஃமூ தூரினில் தென்திசைத் திருவாயில் எல்ஃநீங்கியுள் புகுர்திரு மருங்குநின் மெூக்கும்ஏத் தொலிசூழ மல்லல்ஆவண மறுகிடைக் கழிர்துபோய் மறையவர் நிறைவாழ்க்கைத் தொல்ஃமொளிகை நிரைத்திரு வீதியைத் தொழுத‱ர் தனர்தாயோர்.

(எ - தா.) ஆளுடையை பிள்ளோயார், செல்வப் கிகைறைந்த திருத்தில்ஃ என்னும் பழைய திருப்பதியின் தென்திசைக்கண்ணுள்ளை திருவாயிலின் எல்ஃவையைத் தாண்டி உள்ளேபுகுந்து இருபக்கங்களினும் அந்தணர் முதலியோர் நின்று கூறும் வாழ்த்தொலி சூழ, பல பொருள்களாலும் வளம் பெற்றுள்ள கடைவீதியைக் கடந்து அப்புறஞ் சென்று, தில்ஃ மூவாயிரவர்கள் நிறைந்து வாழும் வாழ்க்கை மிஃனயுடைய பழைய திருமாளிகைப் பத்தியோடுகூடிய திருவீதியை வணங்கி அப்புறம் எழுந்தருளினர், என்பதாம்.

தாயோர், செல்வமல்கிய தில்‰மூதாரினில் திருவீதியைத் தொழுதணேர் தனர் என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ஞான சம்பர் தமூர் த் தி அரா திமலமுத்தராகலான் - தூயோர் என்ருர். (கடுக)

கோபுரத்தைக்கண்டு வணங்கல்.

மலர்ந்த பேரொளி குளிர்தரச் சிவமணம் கமழ்ந்துவான் துகள்மாறிச் சிலம்ப லம்புசே வடியவர் பயில்வு தம் செம்மையால் திருத்தொண்டு கலந்த அன்பர்தம் சிந்தையில் திகழ்திரு வீதிகண் களிசெய்யப் * பலன்கொள் மைந்தஞர் எழுநிலேச் கோபுரம் பணிந்தெழுந் தனர்போற்றி.

(எ - து) கிவமணமானது எவ்விடத்தும் பருத்து மேலெழுர் தாசுகின மாற்றி, எங்கும் பருத்து பேரொளியைத் தரும் சூரியப் பிரகாசத்திஞல் உண்டாகும் வெம் மையைப் போக்கிக் குளிர்ச்சியைச் செய்ய, சிவாம உச்சாரிணகினாயும் சிவவேடங் கீனயும் உடைய சிலம்பொலிக்கும் குஞ்சிதபாதத்தையுடைய நடராஜப் பெரு மாளின் அடியவர்கள் எப்பொழுதும் நீங்காது உலவும் சிறப்பிஞல் இறைவ நுடைய திருத்தொண்டுகளில் கலந்திருக்கும் அவ்வன்பர்களுடைய சிர்தையைப் போல விளங்குகின்ற திருவீதியானது கண்கினக் களிக்கச்செய்ய, அங்ஙனங் களிக்கச்செய்வதஞல் அடையப்படும் பலினக் கொள்ளத்தக்கவராகிய ஆளுடைய பிள்ளோயார் எழுகிலேயோடு கூடியுள்ள கோபுரத்தைக் கண்டு பணிர்தெழுர்தே தோத்திரஞ் செய்தனர், என்பதாம்.

தில்லேயின் கணுள்ள தேரோடும் பெரிய வீதியில், திருமேனி முற்றும் திருநீற்றினேயும் உருத்திராக்கமணிகளேயும் அணிந்து, நடராஜனுடைய திருநாமத் தைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிக் சொல்லும் அடியவர் திருக்கூட்டங்கள் கிறைந்திருக் கும் மிகுதியிஞல் வேடத்தின் பொலிவானது சூரியனுடைய வெப்பத்தைக் குளிரச்செய்கின்றதென்றும், சிவநாமோச்சாரணயானது நடராஜனுடையஅருண் மணத்தை எங்கும் வீசச்செய்கின்றதென்றும், அவ்வடியவர் நாமோச்சாரணே செய்து கூத்தாடிச்செல்லும் அச்செய்கையிஞல் உண்டாகும் தாசுகள் வேறு

^{*} புலங்கொள்-என்றும் பாடம்.

வகையினு அண்டாகும் மண்புழு திக**ீள மாறம்ப**டி செய்வதென்றம், இவ்வண்ணை மான சிறப்பான் அன்பர்கள் சித்தத்தைப்போல் அவ்வீ தி பிரகாசித்துக் களிக்கச் செய்கின்றதென்றம், அக்களிப்புக்குரியராகிய ஆனுடையபிள்ளோயார் அக்களிப் பி'சுக்கண்டு திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தனரென்றம், இம்மகிழ்ச்சிபோல் ஒன்றிண்மே லொன்றுக கி'லேகளால் மேலோங்கியிருக்கும் கோபுரத்தைக் கண்டு வணங்கின சென்றும். இத்திருப்பாட்டான் கூழியவாரும்.

இதனைல், தென் திசையை கோக்கி ஈடராஜப்பெருமான் ஈடனஞ் செய்கின்று ராகலின் அப்பெருமாணக் காலங்கள்தோறும் அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர்கள் அத்தெற்கு வீதியில் நீங்காது ரின்று தரிசிக்கும் சிறப்பிணக்கூறியதுமாம்.(கஇரை)

திருவணுக்கன் திருவாயில் யடைதல்.

நீடு நீள்நிலக் கோபுரத் துள்புக்கு நிலவிய திருமுன்றில் மாடுசெம்பொனின் மாளிகை வலங்கொண்டு வானுற வளர்திங்கள் சூடு கின்ற பே ரம்பலம் தொழு துபோர் தருமறை தொடர்ந்தேத்த ஆடுகின்றவர் முன்புற அணேந்தனர் அணிகிளர் மணிவாயில். கழுஅ

(எ - து.) பெரிய நிலேகளால் மேலோங்கி யிருக்கும் திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு வெணங்கியபின், உள்ளே புகுந்தருளி, அங்கு விளங்காநின்ற திருமுற்றத்தி னருகே செம்பொன்னுலாகிய திருமாளிகையை வலஞ்செய்து, ஆகாயமளவும் வளர்ந்து அங்கு உயர்ந்திருக்கின்ற இளம்பிறையைத் தாங்கிய பேரம்பலம் என் னும் பொன்னம்பலத்தைக் கண்டு வணங்கிச் சென்றருளி, அரிய வேதங்கள் தொடர்த்து துதிக்க ஆனைந்த நடனஞ் செய்யும் நடராஜன் முன்னே அழகு பெற வீளங்கும் திருவணுக்கன் திருவாயிலே யடைந்தருளிஞர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆளுடையபிள்ளுயார் பெரிய கோபுரத்தை முன் வணங்கி உள்ளே சென்று, பொன்மாளிகை சூழ்ந்திருக்கும் முற்றத்தை வலம் வெர்தே, சந்திரமண்டலத்தை அளாவி அவ்வெண்ணிறமுடைய ஒளியோடு பொன் னம்பலத்தின் செர்நிறஒளி கலந்து விளங்குவதாகிய பொன்னம்பலத்தை வணங்கி அங்கு நின்றம் உள்ளே எழுந்தருளி, திருவணுக்கன் திருவாயிஃ அடைந்தருளினு சென்று குறியவாரும். (குடுஅ)

திருவணுக்கள் திருவாயிலினுள்ளே எழுந்தநால்.

நந்தி பெம்பி ரான் மு தற்கண நாதர்கள் நலங்கொள்பன் + முறைகூட அந்த மில்லவர் அணுகிமுன் தொழுதிரு ஹைக்கனூர் திருவாயில் சிந்தை யார்வமும் பெருகிடச் சென்னியில் † சிறுச்செய்ய கையேற உய்ந்து வாழ்திரு நயனங்கள் களிகொள்ள உருகும்அன் பொடுபுக்கார்.

(எ - த) எம்முடைய பெருமானுகிய திரு ஈர்திதேவர் முதலிய சிவகணாகா தர் கள் பலமுறையும் இறைவனுலிடப்படும் தொண்டுகளாகிய ஈலங்குளுக் கொள்ளும் இயல்புடையராய் எண்ணிறர்த பேர்கள் முன்னே கூடிவர்து ஈருங்கி வணங்கும் திருவேணுக்கன் என்னும் திருவாயிலில் சிர்தையின்கண் எழும் ஆனர்தமும் அதி

^{*} மறைகூட— என்றும் பாடம்.

[†] தெறிய செக்கை — என்றம் பாடம்

கரிக்க, தமது திருமுடியில் சிவர்த சிறிய திருக்காங்கள் ஏற, இறைவளோயே தரி தித்து உய்ர்து வாழ்வதாகிய திருக்கண்கள் களிப்பி?காக்கொள்ள உருகியே அன் . பொடு புகுர்தருளிஞர், என்பதாம்.

கண்டால் முத்தியைத் தரும் அநுக்கிரகச் செய‰யுடையவன் நடராஜப் பெருமானுகலான், தம்மைத் தரிசிக்கின்றவர்களுக்குப் பரமுத்தியாகிய சாயுச்சிய முத்தி நீங்கலாகப் பதமுத்திகளே அநுக்கிரகஞ் செய்கின்ற காலத்து, அவர்களுக்கு அப்பதமுத்திகளேக் கொடுத்தற்குரிய திருக்கயிலாயத்தில் சேர்க்கவேண்டி யிருத் தலின், அந்நலங்கொள் பணியைச் செய்வதற்கு அப்போதைக்கப்போது பலமுறை யும் சிவகணநாதர்கள் அவ்வணுக்கன் திருவாயிலில் கெருங்கி யிருப்பார்களென் றம், குஞ்சிதபாதத்தில் கூடுவதாகிய பரமுத்திக்கு உரியராகிய தொண்டர்கள அங்ஙனம் சிவகண நாதர்களோடு செல்லவிடாது, ஆகிரியர் பெருமானுகிய நந்தியெம்பெருமான் அங்கு நின்ற அப்பரமுத்தியாகிய திருவருள் முத்தியை அங்ஙனே கூடுமாறு செய்வரென்றம், இங்ஙனமான சிறப்பிணயுடைய அத்திரு வாயிலில் சிவபிராணேயே கண்டு களித்து வாழும் இயல்பிற் சிறந்திருக்கும் கண் களேயுடைய ஆளுடையபிள்ளோயார் சிக்தையின் கண்ணே ஆசை பெருகவும் திரு முடியிலே சிறியதளிர்போன்ற திருக்கரங்கள் ஏறவும், உருகிய அன்பொடு புகுர் தருளிஞசென்ற இத்திருப்பாட்டான் கூறியவாரும். (五页西)

நடராஜப்பேருமாணக் கண்டு போற்றல்.

அண்ண லார் தமக் களித்தமெய்ஞ் ஞானமே யானவம்பல முர்தம் உண்ணி றைர்தனூ னத்தெழும் ஆனர்த ஒருபெருர் தனிக்கூத்தும் கண்ணின் முன்புறக் கண்டுகும் பிட்டெழும் களிப்பொடும் கடற்காழிப் புண்ணியக்கொழுர் தீனயவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு. கசு0

(எ - தா) திருவணுக்கன் திருவாயிலினுள்ளே உருகிய அன்போடு புக்கு அங்கு, தோணியப்பர் தமக்களித்த மெய்ஞ்ஞானமயமேயாகிய திருவம்பலமும், தமது திருவுள்ளத்தில் கிறைந்த திருவருள் ஞானத்தில் எழுகின்ற சிவானந்த ரூபமேயான ஒப்பில்லாத ஒரு பெரிய கத்தும், ஆகிய இவ்**விரண்டி2னயும் தம்** இருக்கண்களால் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு கும்பிட்டு மேலெழுகின்ற ஆனர்தப் பெருக்கோடும், கடற்பெருக்கத்தான் அழிவிண யறியாத சீகாழியில் அவதெரித்த சிவபுண்ணியத்தின் கொழுந்திணேயொத்த ஆளு கடயபிள்ளேயார் நட**ா**ஜப் பெரு மான் நடனம் செய்தருளும் திருக்கூத்தினேத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினர், என்பதாம்.

ஆளுடைய பின்ளேயார், திருவம்பலத்தைக் கண்டபோது, அவ்வம்பலம் தாம் உண்டருளிய மெய்ஞ்ஞான சொரூபமாகவும், அவ்வம்பலத்துள் இறைவன் நின்று செய்தருளும் கூத்து, தம் உள்ளத்து அனவரதமும் நின்று Gம் ஒரு பெரும் தனிக்கூத்தாகவும் கண்டு, அஃதாவது, அதாகறும் உள்ளத்துள் நண்ட காட் . தியாகவே வெளியே கண்டு கும்பிட்டெழுர்*து ஈடராஜனது ஈடன*த்தைத் து திப்பாரயினர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (580)

திருப்பதிகம் ஓதல்

உணர்வின் நேர்பெற வரும் சிவபோகத்தை ஒழிவின்றி உருவின்கண் அணேயும் ஐம்பொறி அளவினும் எளிவர அருளினே எனப்போற்றி

இணேயில் வண்பெரும் கருணேயே ஏத்திமுன் னெடுத்த சொற்பதிகத்தில் புணரும் இன்னிசை பாடினர் ஆடினர் பொழிக்தனர் விழிமாரி. கசுத

(எ - தா.) நடராஜப் பெருமானது நடனத்தைப் பிள்ளோயார் எவ்வாறு போற்றத் தொடங்கிஞ்ரொனில், ''சன்மார்க்க ஞானிகள் தமது ஆன்மஅறிவு, அவனவ ளதுவாய்க்காணப்படும் உருவங்களிடத்து மாறிமாறி நீக்கமின்றிப் பொருந்தும் ஐம்பொறிகளோடு கலந்து ஐயறிவாக, அந்த ஆன்ம அறிவை, அந்த ஐவகை அறிவுகளில் செல்லவொட்டாது தடுத்து, ஐயறிவுகளேயும் அறிகின்ற தன்னறிவோடு கலப்பித்து, பின் தம் அறிவுக்குக் காட்டாக இருக்து எல்லா வற்றையும் அறிவித்தும் அறியவும் செய்கின்ற சிவ அறிவோடு நேர்பெறச் செய்ய வருகின்ற காலத்து வருவதாகிய சிவபோகத்தை. இங்கனம் கூறிய முறைப்படி தம் அறிவை நேர்பெறச் செய்ய அறியாதவர்கள், ஒழிவின்றி உரு வின்கண் அணையும் ஐம்பொறியளவினும் எளிதாக வரும்படி நீ நடனஞ் செய் தருளுகின்றீன்றீ கருளிகன்றீன்றீ இரிய இருவாகிய தருப்பில்லாத பெரிய அருளோயே அப்பெருமான் முன்னே தாம் எடுத்தருளிய திருப்பதிகத்தில் பொருந்திய இனிய இசையோடு பாடினர், ஆனந்தக் கடத்தாடினர், திருக்கண்களி னின்றும்ஆனந்தக் கண்ணைனோச் சொரிந்தனர், என்பதாம். '(கசுக)

வேறு.

ஊழி முதல்வர்க் குரிமைத் தொழிற்கிறப்பால் வாழி திருத் தில்ஃவாழ் அந்தணரை முன்வைத்தே ஏழிசையும் ஒங்க எடுத்தார் எமையாளும் காழியர்தங் காவலனர் ''கற்ருங் கேரியோம்பி''.

க்கூடி

(எ-தா.) எல்லாத் தேவார்களுடைய முதன்மையையும் அழித்து எழுகின்ற ஊழிக்காலத்தாக்கு முதல்லாா யிருக்கின்ற நடராஜப் பெருமானுக்கு உரிமையாை யுள்ள பூசுணத் தொழிலின் சிறப்பிஞல் வாழ்வு பெற்றிருக்கின்ற தில்ஃவோழ் அந் தணர்களேத் திருப்பாட்டின் முன்ஞகவைத்து எழிசைகளும் ிரம்பி ஒலிக்கும்படி எம்மையாண்டருளும் சீகாழித்தஃவேசாகிய ஆளுடையை பிள்ளோயார், ''கற்ருங்கெரி யோம்பி'' என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்துப் பாடியருளிஞர், என்பதாம்.

சிவவுணர்வில் சேர்பெற்ற அறிவின் புடையவர்களுக்கு வருவதாகிய சிவ போகத்தை, ஐம்பொறிகளின் வழியில் கேர்பெற்றிருக்கும் அறிவின்யுடையவர்க் கும் தந்தருளும் நடராஜனது ஆனர்த நடனத்தைப் புகழ்ந்து அப்பெருமானப் போல், தாம் பதிகத்தை எடுத்தலாகிய ஒரு செயலும், அதில் இசையைச் சேர்ப்ப தாகிய ஒருசெயலும், பாடுதலாகிய ஒருசெயலும், ஆடுவதாகிய ஒருசெயலும், ஆனர் தக் கண்ணீர் பொழிவதாகிய ஒரு செயலும் ஆகிய ஐவகைச் செயல்களேயும் செய்து "கற்றுங் கெரியோம்பி" என்னும் பதிசத்தில் தில்ஸேவாழந்தணர்களே முதலிலே வைத்துப் பாடி யருளிஞர் ஆளுடைய பிள்ளேயாரென்று இவ்விரண்டு திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

திருப்பதிகம்.

பண்ணர் பதிகத் திருக்கடைக்காப் புப்பாவி உண்ணுடும் என்பும் உயிருங் கரைந்துருக்கும் விண்ணு யகன்கூத்து *வெட்ட வெளி பேதின் த்துக் கண்ணு சமூதுண்டார் காலம் பெறவழுதார்.

க்கூக

(எ - து) பண்ணமைந்த 'கற்ருங்கெரியோம்பி' என்னுமப் பதிகத்தில் தமிழ் மாலே கோலத்தாற் பாடவல்லார் நல்லாரே! என்று திருக்கடைக்காப்பையுமருளி உடம்பி ஹள்ளிருக்கின்ற எலும்பும் உயிரும் ஒன்றுய்க் கலர் திருகச் செய்யும் தேவர் கள் தூவைஞையொடேசப் பெருமானது ஆனர்தத்திருக்கூத்திண நான் எக்காலம் பெறுவேனென்று அந்தப்பெருவெளியாகிய சிற்றம்பலத்தில் தம் இருகண்களும் நிரம்ப அமுதுண்டவராகிய ஞானமுண்டபிள்ளேயார் அழுதருளிஞர், என்பதாம்.

தில்லேக்கூத்தணத் தரிசித்து வெளிவநதல்

முன்மால் அயன் அறியா மூர்த்தியார் முன்னின் அ சொன்மாஃ யாற்காலம் எல்லாம் துதித்திறைஞ்சிப் பன்மா மறைவெள்ளம் சூழ்ந்து பரவுகின்ற பொன்மா ளிகையைவலங் கொண்டு புறம்போர்தார்.

களச

(எ - தா.) இனி எக்காலத்தில் தரிசனஞ்செய்யப் பெறுவேகொண்று அழுத பிள்ளோயார், திருமாலும் பிரமனும் அறியப் பெருத ஈடேச மூர்த்தியினது சந்நிதியின் முன்னே நின்று, அங்கு ஈடக்கும் ஆறுகால பூஜைகளிலும் திருப்பதிக மாகிய சொன்மாலேகளால் துதித்து வணங்கி, பின் எண்ணிறந்த வேதங்கள் இடைவிடாது சூழ்ந்த துதிக்கின்ற பொன்னம்பலத்தை வலம்வர்து புறம்பே எழுந்தருளிஞர், என்பதாம்.

இவ்விரண்டு தெருப்பாட்டானும், உணர்வில் கேர்பெற வரும் கிவபோகத்தை இந்த வெட்ட வெளியிலே நின்ற நடனஞ்செய்து யாவருக்கும் அருளும் இவ்வானத்தக் கூத்தை, எக்காலம் பெறவேனென்று என்புமுயிருங் கரைந் தாருகிக் கண்ணீர் அரும்பி அங்ஙனேநின்று காலங்கள் தோறும் திருப்பதிகங் களேப்பாடி ஆனர்த பாவசத்தராய், திருக்கூத்தினே விளேவிக்கும் மெய்ஞ் ஞானத்தை முன் திருவாக்கினுல் உண்டருளியதுபோல் இப்போது திருக்கூத் தில் விவேயம் ஆனர்தத்தையும் திருக்கண்களால் உண்டருளினர் என்றும், அப்பொன்னம்பலத்தை வலமாக வந்து கோயிலுக்கு வெளியே வந்தனரென்றும் கூறியவாரும்.

அணுக்கள் திருவாயிஃலயும் திருவீதிக ஊயும் தரிசித்தல்

செல்வத் திருமுன்றில் தாழ்ந்தெழுந்து தேவர்குழாம் மல்குர் திருவாயில் வர்திறைஞ்சி மாதவங்கள் ரல்குர் திருவீதி நான்குர் தொழுதங்கண் அல்குர் திறம்அஞ்சு வார்சண்பை ஆண்டகையார். . . கக

(எ - தா.) வெளியே எழுந்தருளிய சண்பை நகரத்திற்குத் தஃவைராகிய பிள்ளயோர் செல்வம் கிறைந்த முற்றத்தில் நின்று பணிந்தெழுந்தா, திருமால் முதலிய தேவேடெுல்லாம் கிறைந்திருக்கும் தெற்கின்கண் உள்ள திருவணுக்கண் திருவாயி‰ வணைங்கி, அதன் பின்னர், செயற்கரிய தவங்களெல்லாம் மிக எளி

^{*} வெள்ள - என்றம் பாடம்

தாய்த்தாவல்ல நான்கு திருவீதிக°ளையும் வணங்கிப்பின்னர் சிலநாளே ஹம் அங்கு வகித்திருப்பதற்கு அஞ்சுவாராயிஞர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான் '' ஈடராஜப் பெருமான் உலாவரும் வீதிகளாயும், அடியார்கள் இடைவிடாது வலம்வந்து பணிந்திருக்கும் வீதிகளாயுமிருப்பதால் இவ்வெல்ஃலக்கு வெளியேயிருந்து நாம் வணங்கவேண்டியதே யன்றிக் காலால் நடந்து உள்ளே வசித்து வாழ்தல் சிவாபராதமாம்'' என்று ஆளுடைய பின் ளேயார் அன்பு மீதார்ந்து அஞ்சினரென்று கூறப்பட்டது.

வனம் மூல முதலிய இடங்களேச் சார்ந்தவர்களுக்கு அவை தாமே சிவபுண் ணியங்களேத் தருவதில்லே, அவ்வாறு சார்ந்தவர்கள் தவத்தைச் செய்தே தேடிக் கொள்ளவேண்டும்; தில்லே வீதிகளோ தம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குப் புண்ணி யத்தைத் தாமே கொடுத்துவிடுமென்று கூறிய தென்க; எனவே தலவிசேடேத் தைக் குறித்ததாம்.

திருவேட்களத்திற்கு எழுந்தருளல்

செய்ய சடையார் திருவேட் களஞ்சென்று கைதொழுது சொற்பதிகம் பாடிக் கழுமலக்கோன் வைகிஅருளும்இடம் அங்காக மன்றுடும் ஐயன் திருக்குத்துக் கும்பிட் டணேவுறுகாள்.

கு கு கு

(எ-து) தில்ஃவயில் வசிப்பதற்கு அஞ்சினவராகிய காழித்தஃவைர் சிவந்த சடையிஃனயுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவேட்கனம் என்னும் திருப் பதியை வந்தடைந்து, அங்குள்ள பெருமாஃனக் கைகளால் தொழுது வணங்கி, சொன்மாரியாகிய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, அத்திருப்பதியைத் தாம் தங்கி யருளுவதற்கு இடமாகக்கொண்டு, அங்கிருந்தபடியே சிற்சபையின்கண் நடனஞ் செய்தருளும் நடராஜனது திருக்கத்தின் நாடோறும் கும்பிட்டுவரும் நாளில், எண்பதாம்.

திருக்கழிப்பாலேக்கும் திருநெல்வாயிலுக்கும் எழுந்தநளல்

கைம்மான் மறியார் கழிப்பாஃ யுள்ளஊர்து மெய்ம்மாஃச் சொற்பதிகம் பாடி விரைக்கொன்றைச் செம்மாஃ வேணித் திருவுச்சி மேவியுறை அம்மானேக் கும்பிட் டருந்தமிழும் பாடி**ரை**.

க்கூஎ

(எ-து.) ஒரு நாள் அங்கு இன்றும் புறப்பட்டு மானேக்திய திருக்கரத் தின யுடைய பால்வண்ண நா தர் எழுக்தருளியிருக்கும் திருக்கழிப்பா ஃமென்னும் திருத் தலத்தை தயடைந்தருளி, அங்கு வேத உண்மை நீறைக்துள்ள சொல்லாலாகிய தமிழ்ப் பதிகமா ஃலையப் பாடியருளி, நிறமணங்கமழும் கொன்றை மா ஃ யணிக் துள்ள சடையினேயுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருகெல்வாயில் என்னும் திருத்தலத்தில் திருவுச்சி பென்னும் திருக்கோயிஃ வக்தடைக்கு, அப்பெருமா கேக் கும்பிட்டு அரிய தமிழ்த் திருப்பதிகத்தை தயும் பாடியருளி ஞர், என்பதாம்.

இவ்லி எண்டு பாட்டானும், ஈடேசப்பெருமானே வணங்குவற்குத் திருவேட் களம் என்னும் திருத்தலத்தில் இருர்து, அங்கிருந்தபடியே வணங்கிச் சில நாட்கள் கழிந்து திருக்கழிப்பாலே, திருவுச்சி என்னும் தலங்களுக்கு எழுக் தருளினு சென்று கூறப்பட்டது. (ககுஎ)

பாணர் பாடக்கேட்டுத் தில்ஃவைய நிணத்தல்

பாடும் பதிகஇசை யாழ்ப்பாண ரும்பயிற்றி நாடும் சிறப்பெய்த நாளுநடம் போற்றுவார் நீடுந் திருத்தில்லே அந்தணர்கள் நீள்மன்றுள் ஆடும் கழற்கணுக்கர் ஆம்பே * றதிசயித்தார்.

55 5 J

(எ-து.) திருகெல்வாயிலில் பிள்ளோயார் எழுந்தருளியிருந்தபொழுதை, அத கோறும் தாம் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களின் இசையைத் திருநீலகண்டை யாழ்ப் பாணரும் யாழினிடத்து அமைத்தப் பாடியிருக்க அதைக் கேட்டருளும் பிள்ள யார், நாள்தோறும் நடனம் செய்தருளும் நடேசப்பெருமான நாடுகின்ற எண்ண முடையவராய் அர்நடனச்சிறப்பே தமது திருவுள்ளத்தில் இரம்ப, பெருமையிற் சிறந்த திருத்தில் ஃயில் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள் ஆனக்தமிகும் கனகசபையின் கண் நடனஞ் செய்தருளும் குஞ்சிதபாதத்திற்குத் திருவணுக்கராய் இருக்கும் பேற்றினே நீனேந்து அதிசயம் அடைவாராயினர், என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான் தில்ஸேயைப் பாடியருளிய பதிகங்களேத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தமது யாழிசையில் வைத்துப்பாட, பின்ளோயார் அவ்விசையைக் கேட்டு நடராஜனது திருக்கூத்தையும் அக்கூத்திலெழும் ஆனந்தத்தையும் திரு வுள்ளத்தில் எண்ணிப் பரவசத்தராய், ''ஆனந்தத்தை விளவிக்கும் கூத்தினச் செய்தருளும் குஞ்சிதபாதத்தை எக்காலமும் தீண்டவும் காணவும் வணங்கவும் தில்ஸே வாழந்தணர்கள் எப்பொழுதும் பெற்றிருக்கின்றுரே, இஃது என்ன அதிசயம்!'' என்று அதிசயித்தனரென்று கூறப்பட்டது.

தில் இலக்த மீண்டநளல்

ஆங்கவர் தம் சீலத் தளவின் மையுகிணக்தே ஒங்கிஎழுங் காதல் ஒழியாத உள்ளத்தார் தேம்கமழும் சோலேத் திருவேட் களங்கடந்து பூம்கிடங்கு சூழ்புலியூர்ப் புக்கணேயும் போழ்தின்கண்.

க்குக

(எ - து.) திருத்தில்லே யந்தணர்கள் மன்றள் ஆடியை கழற்கு அணுக்கார கிய பேற்றை நிலோர்து அதிசயித்ததன்றியும், அத்தில்ஃவயின்கண் வாழும் அவ்வர் தேணர்களது வைதிக சைவ ஒழுக்கமானது அளவிலா திருத்தூலயும் திருவுள்ளத்து நிலோர்தருளி, அவ்வனம் நிலோக்குர்தோறும் எழுகின்ற ஆசையானது நீங்காத திருவுள்ளத்தை யுடையவராய்த் தேன் மணக்கும் சோஃலயிலோயுடைய திருவேட் களத்தை விட்டு, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மெலர்கள் நிறைந்துள்ள அகழி சூழ்ர் திருக்கும் புலியூராகிய சிதம்பரத்தை அடைந்தருளுவ் காலத்து, என்பதாம்.

ஆங்கொங்கும் வைதிக சீலமும் கைவ சீலமும் அருகி, அருகச்சமயிகளுடைய சீலமே இருள் பாவி வருவகைப்போல் வர, இத்தில்°லயின்கண் அவ்விருளுக்

^{*} அதிசபிப்பார்—என்றும் பாடம்.

கெடமின்றி அவ்விருவகைச் சிலமும் குன்று து மேலோங்கி வளரச்செய்யு**ம் இயல்** பிளேயுடையாராய்த் தில்ஃலவாழ் அந்தணர்கள் இருத்தலால் அவ்வதிசயத்தை நிளாந்து மீளவும் அவர்களேத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் அவா மேலீட்டிஞற பிள்ளயார் சிதம்பரத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டனர் என்று இதஞல் கூறப் பட்டது.

வேத நெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க வர்களுய் பிள்ளே பாராகலின், மழை காரணமாக விண்ணுலகத்தில் தழைர்து ஒங்கவேண்டிய பாசாதி வைதிக தருமங்கள் மேலோங்கியும், இம்மண்ணுலகத்தில் விளங்கவேண் உய சிவார்ச்சினையாதி சைவத்துறைகள் ஆகமசிலங்குன்று விளங்கியும் தில்லே வாழ் அர்தணரிடத்துக் காணப்படு கலும், அவ்வர்கணர் தூலவராகிய ஈடராஜப் பெருமான் ஆனர்கக்கூத்தாடி சர்வான்மாக்களுக்கும் விஷயானர்கத்தை மறக்கச் செய்து, சிவானர்தத்தை கினப்பித்து, குஞ்சிதபாதத்தைக்காட்டி அருளுவதாகிய எளிய கருணேயையும் திருவுள்ளத்தில் சினர்து கினர்து காதல் கொண்டனர் என்பார்—ஆங்கவர்தம் சீலத்து அளவின்மையும் நினர்தே, ஒங்கி பேழங்காதல் ஒழியாத உள்ளத்தார் என்றுர்.

தில்லே ழவாயிரவர் சிவகணநாதராய்த் தோன்றும் காட்சியைப் பாணருக்குக் காட்டியநளல்.

அண்டத் திறைவர் அருளால் அணி தில்ஃ முண்டத் திருநீற்று மூவா யிரவர்களும் தொண்டத் * தொகைமைக் கணநாத ராய்த்தோன்றக் கண்டப் பரிசுபெரும் பாணர்க்குங் காட்டிரைர்.

கஎல

(எ - த.) அழகிய தில்ஃலின்கண் வாழும் திருநீற்றத் திரிபுண்டாம் அணிர்துள்ள தில்ஃல மூவாயிரவர்களும், ஞானயோகக் கிரியாசரியைகளான் இயற்றப்படுவதாகிய அறபத்து நான்காக எண்ணப்படும் தொண்டுகளூனத்தும் இயற்றுபவராகிய தொண்டர்களும், சகல அண்டங்களுக்குர் தீஃவராகிய நடரா ஜன் திருவருளால் சிவகணாநாதராய்த் தோன்ற, அக்காட்சியைத் தில்ஃமையை யடைர்த பின்ளேயார், தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் அர்தணர் முதலியோர் காணும் படி காட்டியதேயன்றி, யாழிசையில் வல்ல பெரும்பாண ஞருக்கும் பேரரு ளோடு காட்டியருளிஞர், என்பதாம்.

அணி தில்ஃ முண்டத் திருஃற்ற மூவாயிரவர்களும், தொண்டத் தொகை மையரும், அண்டத்திறைவர் அருளால் கணகாதராய்த் தோன்றக் கண்டு அப் பரிசு பெரும்பாணர்க்கும் காட்டிஞர் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ஆளுடைய பிள்ளோயார் உலகிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் சிவங்காட்டி உய்விக்கவந்த பரமாசாரிய மூர்த்தியாகலான், ஞானப்பாஃத் திருவாக்கிஞல் உண்டகாலத்தாச் சுட்டிறந்த பெருமானத் தமது அருட் கையால் தந்தையாருக் குச் சுட்டிக்காட்டியதுபோல், ஆனந்தக் கூத்தராகிய அமுதத்தைக் கண்ணுல் உண்டருளிய இத்தில்ஃலயில், பாணர் ஈருகவுள்ள திருக்கூட்டத்தவர் பாவருக் கும் தில்ஃலயின்கண்ணுள்ளார் யாவரும் சிவகணநாதர்களே என்பதைத்

^{*} தகைமை-என்றும் பாடம்.

தமது திருக்கண்ணுல் காட்டி **யருளிஞர் எ**ன்ற இத்தி**ருப்பாட்டால் கூறப்** பட்டது. ஆசிரியர் காட்டக் காணக்கூடுமே யன்றி, அவர் காட்டாக்**கால் காண்** பார் யார் என்னும் முறையை ஈண்டுக்குறித்ததுமாம். **(கஎ**0)

தில்லவாழந்தனர்கள் எதிர்கொள்ளல்

செல்வம் பிறிவறியாத் தில்ஃவொழ் அந்தணரும் எல்ஃயில் சீர்ச்சண்பை இளவே றெழுந்தருளி ஒல்ஃ இறைஞ்சாமுன் தாமும் உடன்இறைஞ்சி மல்லல் அணிவீதி மருங்கணேய வந்தார்கள்.

*க*எக

(எ - த.) பிள்ளோயார், தில்லேயில் வாழ்வாரது காட்டியைக் காட்டிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், பிரிதீலையறியாத செல்வத்தினேயுடைய தில்லே வாழ்ந்தணர்களும், அளவுபடாத சிறப்பினேயுடைய சண்பை என்னும் சீகாழியில் அவதாரஞ் செய்தருளிய இளஞ்சிங்கம் போன்ற ஆளுடைய பிள்ளோயார் எழுக் தருளித் தங்களே விரைந்து வந்து வணங்குவதற்குமுன், உடனே தாங்களும் வணங்கி, எல்லாப் பொருளும் சீறைந்துள்ள அழகிய திருவீதியின்கண் பிள்ளே யாரின் இருபக்கத்திலும் சூழ வந்தார்கள், என்பதாம்.

கலந்தபின் பிரிது ஸையறியாத இறைவு கைப்போலும், கலந்தபின் பிரிது ஸையறியாத அருட்செல்வம் அங்கு என்றும் நீங்கா திருப்பது போல், கலந்தபின்னும் பிரிது ஸையறியாத அருட்செல்வம் அங்கு என்றும் நேல்வமும் அத்தில் ஸேயில் பிரிது ஸேயறியாது இரு ந்கு ந்தன்மையைப் பெற்றிருப்பதென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - செல்லம் பூறிலுறியாத் தேல்ல என்றும், தோணியப்பருக்கும் பெரிய நாயகியாருக்கும், தம் முடைய மகனுரை ஆசிரியராகக் காணுங்காட்சியைத் தந்தது சீகாழி என்னும் அச்சிறப்புக் தோன்ற - எல்லேயில் சீர் என்றும், தில் ஸேயில் வாழ்வாரைச் சிவகண நாதர்களாய்ச் சீகாழிப்பின் கோயார் கண்டது போலும், சீகாழிப்பின் கோயாரைச் சிவகுமாரராகிய முருகப்பெருமானுகத் தில் ஸேவாழந்தணர்கள் காணப் பெற்றதனுல், அம் முருகப்பெருமான் இப்போது கொண்ட கோலத்திற் கேற்ப நம்மை வணங்கத் திலைப்படினும் அவ்வணக்கத்தை நாம் எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வதென் றஞ்சினர் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - சுன்பை இனாவேறு ஒல்லேயிறை நீகுழுன் தாழம் உடனிறை நீசி என்றும் கடறினர். (காக)

புள்ளயார் திருவாயிலினுள் எழுந்தரளுங் காட்சி

பொங்கி எழுங்காதல் புலனைப் பூசுரர்தம் சிங்கம் அணேயார் திருமுடியின் மேற்*குவித்துப் பங்கயத்தின் செவ்வி பழித்து வனப்போங்கும் செங்கையொடும் சென்று திருவாயில் உட்புக்கார்.

#6T2

(எ - த.) பிராமண குலத்தில் அவதாரஞ்செய்தருளிய சிங்கம்போன்ற ஆளுடைய பிள்ளயாரது அறிவெல்லாம் ஈடராஜனத் தரிசிக்கவேண்டுமென் னும் ஆசையின் மயமேயாக, தாமரைமலரின் அழகிணப் பழித்து அதனினுஞ் சிறந்தோங்கும் அழகிணயுடைய சிவந்த திருக்கரங்களேத் தமது திருமுடியின்

^{*}குவித்த--என்றம் பாடம்.

மேல் அஞ்சலியாகக் குவித்துக்கொண்டு, அக்கோலத்தோடும் திருவாயிலி ஹுள்ளே புகுந்தருளிஞர், என்பதாம்.

வை தொகரமத்தினல் இறமாக்தலாவும் சிறப்பிணயுடைய பூசுரர்கள் அருகர் முதலிய புறச்சமயிகளால் குன்றியிருக்கும் அக்குறை நீங்கவக்த பிள்ள யார் ஆகலான் – பூசுரர்தம் சீங்கம் அனேயார் என்றுர்.

மெய்ஞ்ஞானமயமாயிருக்கும் பிள்ளேயார்தம் அறிவு கடராஜப்பெருமானேக் கும்பிடும் ஆசைமயமேயாக, பிள்ளோயார் இருகாங்களேயும் அப்பொழுதே திரு முடிமேற் குவித்துக் கொண்டே திருவாயிலினுள்ளே புகுர்கனமொன்ற இத் திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியை யடைதல்.

ஒன்றிய சிக்தை உருக உயர்மேருக் குன்றினய போம் பலமருங்கு கும்பிட்டு மன்றுள் கிறைந்தாடும் மாணிக்கக் கூத்தர்எதிர் சென்றிணக்து தாழ்ந்தார் திருக்களிற் அப்படிக்கீழ்.

56 GT /5_

(எ - தா.) திருவாயிலினுள்ளே புகுந்த பிள்ளோயார், நடேசப் பெருமாளேக் கும்பிடும் ஆசையோடுகூடிய தமது சித்தமாகுது உருக, உயர்ந்த மேருமூலையை யொத்தபேரம்பலத்தின் பக்கத்திலே சென்று வணங்கி, அதன்பின் சிற்சபையின் கண் திருவருள் நிறைந்த திருவுள்ளத்தோடும் ஆடியருளுகின்ற மாணிக்கமயமாய் விளங்கும் திருமேனியையுடைய கூத்தன் எதிரே சென்று, திருக்களிற்றுப் படியைச் சார்ந்து, அப் படியின்கீழ் வீழ்ந்து வணங்கிஞர், என்பதாம்.

தொருக்கூத்தர் எதிர்சென்று திருக்களிற்றுப்படிக் கீழ் அணேர்து தாழ்ந்தார் எனக் கூட்டுக.

கும்பிடும் ஆசைபோடும் நடராஜப் பெருமானிடத்தச் சென்ற பிள்ஃாயார், திருக்களிற்றுப்படி என்னும் பஞ்சாக்கரப்படியில் வந்து நின்றருளிஞர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

வேறு

தில்லவாழ் அந்தணரைக் கண்ட நில்யைத் திருப்பதிகத்தில் வைத்தோதல்

- " ஆடி ஞய்நறு நெய்யொடு பால்தயிர்" என்றெடுத் தார்வத்தால் பாடி ஞர்பின்னும் அப்பதி கத்தினில் பரவிய பாட்டுஒன்றில் கீடு வாழ்தில்ஃ நான்மறை யோர்தமைக் கண்டஅர் நிஃயெல்லாம் கூடு மாறகோத் தவர்தொழு தேத்துசிற் றம்பலம் எனக்கூறி.
- (எ த.) திருக்களிற்றுப்படியின்கண் வணங்கிப் பதிகம் ஒதத்தொடங் கியபோது '' ஆடினுய் நறுகெய்யொடு பால்தபிர்'' என அடியெடித்து அன் போடு திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளிஞர்; பின்னும் அப்பதிகத்தினுள் சொல்லி யருளிய மூன்ரும் பாசுரத்தில் தில்?லே நடராஜப் பெருமாஞேடு அன்றுமுதல் வாழ்கின்ற தில்?ல மூவாயிரவர்க?ளத் தாமசிவகணாராதாகளாகப பாரததருளிய

அந்த அடையாளங்களே எல்லாம் பொருந்துமாறு சேர்த்து அச்சீலமுடையவர்கள் வுணங்கித் துதிக்கும் செற்றம்பலமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, என்பதாம்.

*'' நீலத்தாற் கரியமிடற்றுர் நல்ல நெற்றிமேலுறை கண்ணிஞர் பற்றும், குலத்தார் சுட ஃப்பொடி நீறணிவார் சடையார், சீலத்தாற் ருழு தேத்தும் செற்றம் பலம்'' என்று மூன்றும் திருப்பாட்டில் ஒதியுள்ளாராகலான்—பின்னும் அப்பு இகத்தினில் பரவிய பாட்டு ஒன்றில், தில்லே நான் மறையோர் தமைக்கண்ட அந் நீலே யெல்லாம், கூடுமாறு கோத்து அவர் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம் என்றும், இங்கனம் கூறியதே யல்லாமல் ''தில்லேயார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்'' என்றும், ''கில்லே மறையோர் நல்லவர் பிரியாத சிற்றம்பலம்'' என்றும், ''கற்றவர் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்'' என்றும், ''குற்றவர் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்'' என்றும், ''குற்றவர் தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்'' என்றும், ''ஆடிஞப் நறுசெய்பொடு பால்தயிர் அர்தணர் பிரியாத சிற்றம்பலம் நாடிஞய்'' என்றும் அருளியிருத்தலான், தில்லேடையவிட்டு நீங்காது வாழ்கின்ற நடராஜ மூர்த்தியோடு வாழும் வாழ்விண் மறையவரும் பெற்றிருக்கின்றமை வெளிப்பட—நீடுவாழ்தில்லே நாள்மறையூர் என்றும் கூறிஞர்.

தில் ஃவோ ழந்தணர்களுப் பூசுரர்தம் சிங்கம் அ'னையார் பதிகத்தில் எடுத்தா ஒதிய சிறப்பி'னே விதந்து இத்திருப்பாட்டால் கூறப்பட்டது. (கஎச)

புள்ளேயார் புரியா விடைபெற்று வெளியே எழுந்தருளல்

இன்ன தன்மையில் இன்னிசைப் பதிகமும் திருக்கடைக் †காப் பேத்தி, மன்னும் ஆனந்த வெள்ளத்தில் திளேத்தெதிர் வந்துமுன் கின்றுடும், பின்னு வார்சடைக் கூத்தர்பே ரருள்பெறப் பிரியாத விடை பெற்றுப், பொன்னின் அம்பலம் சூழ்ந்து தாழ்ந் தெழுந்துபோர் தீணந் தனர் புறமுன்றில்.

(எ - து.) தில்லேவா ழக்தணைரைப் பற்றி இங்ஙனமான சிறப்புத் தன்மையினுல் இனிய பண்ணிசையுடைய திருப்பதிகத்தையும் அதில் ‡ "தாறுபூம் பொழில் நண்ணிய காழியுள் நான்மறைவல்ல ஞானசம்பந்தன், ஊறம் இன் தமிழால் உயர்ந்தார் உறைதில்லே தன்னுள், ஏற தொல்புகழ் எத்து சிற்றம் பலத்து ஈசுன்" என்று அத்தில்லேவா ழந்தணர்களேயே உயர்த்தித் திருக்கடைக் காப்பினயும் பாடியருளி, பின்னிய நீண்டசைந்தாடும் சடையினயுடைய ஆனர்தக் கூத்தனுடைய அருளே மேலும் பெற அந்த நடராஜன் முன்னே வந்தா, தம் எதிரே நீண்ருடும் அழிவில்லாத சுவானர்த வெள்ளத்தில் திளத்து அவரில் நின்றும் பிரியாததாகிய விடைபெற்றுப் பொன்னம்பலத்தை வலஞ்செய்து வணங்கி எழுந்து வெளியே இருக்கும் திருமுன்றிலின்முன்னே பிள்ளயார் வந்தருளினர், என்பதாம்.

இன்ன தன்மையில் இன்னிசைப் பதிகமும் திருக்கடைக் காப்பேத்தி, பின்னு வார்சடைக் கூத்தர் போருள் பெற எதிர்வந்து மூன் நின்ருகம், மன்னும் ஆனந்த வெள்ளத்தில் திளேத்து, பிரியா விடைபெற்று, பொன்னின் அம்பலம் சூழ்ந்து தாழ்ந்து, எழுந்து புறமுன்றில் போந்து அணேந்தனர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

^{*} திருஞான சம்பக்தர் திருப்புதிகம் —கோயில் பன் *காக்தார பஞ்சமம் — செ. டி. ஷெ. செ. கக-ம் | காப்பேற்றி — என்றம் பாடம்

"இந்த நடராஜன் தனது கூத்தினேக் காணச் கிவகாமிப்பிராட்டியா ராகிய நம்முடைய அன்னேயை இடப்பக்கத்தில் வைத்திருக்கின்றுன்; கூத்தில் விளையும் ஆனந்தத்தைப் பருக வலம் இடங்களில் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் இரு முனிவரை நிற்கவைத்திருக்கின்றுன்; இவ்வண்ணம் மூவரையும் வைத்ததுபோல் நாமும் நடுவே நின்று பாடும் அருளே நமக்கு வைத்தருளாமல் வையமெலாம் பரசமய கோளரியாய் உலாவி வருவதாகிய அருளச் செய்தனனே!" என்று அவ்வருளே மாற்றுவதர்கு அஞ்சிப் பிரியா விடைபெற்று ஆளுடைய பிள்ளயார் வெளியே வந்து எழுந்தருளிஞர் என்று இத்திருப் பாட்டால் கூறப்பட்டது.

''ஆடினைப் நோடுகையடுபாக'' என்ற திருப்பதிகத்தில் இடைஇடையே தில்ஃவொழர்தேணர்க2ளச் சிரப்பித்ததே யல்லாமல் திருக்கடைக் காப்பிலும் அவ்வந்தணர்க2ளையே சிறப்பித்தருளிய விசேடத்தான் - இன்னதன்மையில் இன் னிசைப் பதிகேமும் திருக்கடைக் காப்பேத்தி என்றுர்.

" தோணியப்பன் நமக்கு ஞானப்பா இக் கொடுத்து நம்மைக் கூத்தாடச் செய்து அககூத்தைத் தான் கண்டு அடைந்த ஆனந்தம் இத்தன்மையாகும் என்று அவ்வானந்தத்தை நாம் உணர, அத்தோணியப்பன் இங்கு வந்து கூத் தாடி நம்மை அவனைந்தத்தில் தினக்கச் செய்கின்றுன்" என்னும் அவ்விசேடேந் தோன்ற - எதிர்வந்து முன்நின்றடும் கூத்தர் பேரருள் பேற, மன்னும் ஆனந்த வேள்ளத்தில் திளேத்து என்றுர்.

திருவேருக்கத்தம்புலியூர் முதலிய திருத்தலங்களுக்கு எழுந்தருளல் அப்பு றத்திடை வணங்கிஅங் கருளுடன் அணிமணித் திருவாயில் பொற்பு றத்தொழு தெழுந்துடன் போதரப் போற்றிய புகழ்ப்பாணர்

பொறபு றதுதொழு தெழுகதுடன் போதரப் போறறிய புகழப்பாணா ூற்ப தக்தொழு தடியனேன் பதிமுதல் சுதிகிவாக் க**ைமேய** ஒப்பில் தானங்கள் பணிக்திட வேண்டுமென் அரைசெய அது**கேர்வார்**.

(எ - த.) சிற்சபேசன் திருக்கோயிலுக்கு முன்னுள்ள திருமுற்றத்தின் முன்னேவந்து நின்றருளிய பிள்ளயோர் அங்கு வணங்கி, நடராஜூன நீனக்குந் திருவருளுடன், அழசிய மணிமயமாய் வீளங்கும் கோபுரவாயிலின்கண்ணே வந்து, நன்றுகத் திருமேனி யெல்லாம் பொருந்த வணங்கி, அங்குநின்றும் புறப் படும்போது, புகழ்பெற்றுள்ள பாணஞர் ஆளுடைய பிள்ளயோருடைய நல்ல திருவடிகளே வணங்கிப் டகழ்ந்து போற்றி, "அடியேனது ஜன்மபூமியாகியை திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலாக, நிவாவென்னும் நதியின் கரையிலிருக்கும் ஒப்பில்லாத திருப்பதிகளேச் சுவாமிகள் எழுந்தருளி வணங்கவேண்டும்" என்று விண்ணப்புஞ் செய்ய, அவ்விண்ணப்பத்திற்கு ஆளுடையை பிள்ளயார் உடன் புகவாராயிஞர், என்பதாம்.

அப்புறத்திடை வணங்கி அங்கு அருளுடன் அணிமணித் திருவாயில், பொற்புறத் தொழுது எழுக்து போதா, உடன் புகழ்ப்பாணர் நற்பதக் தொழுது போற்றி அடியனேன் பதிமுதல் கிவா நதிக்கரைமேய ஒப்பில் தானங்கள் பணிச் திட வேண்டுமென்று உரைசெய அது கேர்வார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. இத்திருப்பாட்டான், பெரும்பாணாளுர் வேண்டுகோளின்படியே ஆளுடைய பிள்ளேயார் சிதம்பரத்தை விட்டுத் திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலிய திருத் தலங்களுக்கு எழுந்தருளத் திருவுளங் கொண்டனர் என்ற கூறப்பட்டது. (கஎசு)

பொங்கு தெண்திரைப் புனிதநீர் நிவாக்கரைக் குடதிசை மிசைப் போந்து, தங்கு தந்தையார் உடன்பரி சனங்களும் தவமுனி வரும் செல்லச், செங்கை யாழ்த்திரு நீலகண் டப்பெரும் பாணஞர் உடன் சேர, மங்கை யார்புகழ் மதங்ககு ளாமணி யாருடன் வரவந்தார். கஎஎ

(எ - தா.) மேன்மேல் பெருவே வெருவேன்ற தெள்ளிய அஃலகுளை வீசம் பரி சுத்தமான நீரையுடைய நிவா என்னும் நதியின் மேற்றிசைச் கடையில் எழுந் தருள, அங்குத் தம்மை விட்டுப் பிரியாத சிவபாத இருதயராகிய தந்தையும், பரி சனங்களும் தவசீலர்களாகிய அடியவர் திருக்கூட்டங்களும் தம்முடன் சூழ்ந்து வராநிற்க, யாழி?னத் தடவிச் சிவப்பேறிய கரங்களி?னயுடைய திருநீலகண்டை யாழ்ப்பாணரோடுகூட, இசையில்வல்ல மங்கையடெர்ல்லாம் புகழும் மதங்க சூளாம்ணியாரும் உடன் வர, அங்கு நின்றும் எழுந்தேருளிஞர், என்பதாம்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருடைய வேண்டுகோளின்படியே பிள்ளோயார் சிதம்பரத்தை விட்டு ரிவா என்னும் நதிக்கரையின் மேற்றிசைக்குச் செல்ல, அங்குத் தந்தையார் முதலாயிஞரும், தம் பத்தினியாருடன் பாணஞரும் வந்து சோ, இவர்களெல்லாரோடும் அவ்வழியே எழுந்தருளிஞர் என்ற இத்திருப்பாட் டாற் கூறப்பட்டது. (கஎஎ)

திருவெருக்கத்தம்புலியூருக் கேழந்தருளல்.

இருந்த டங்களும் பழனமும் கடந்தபோய் எருக்கத்தம் புலியூ ரின், மருங்கு சென்றற நீலகண் டப்பெரும் பாணஞர் வணங்கிக்கார், நெருங்கு சோஃசூழ் இப்பதி அடியனேன் பதியென நெடிதின்புற், றருங்க ஃச்சிற மழஇளங் களிறஞர் அங்கணேந் தருள்செய்வார். கஎஅ

(எ - து.) நிவா என்னும் நதியின் மேற்றிசையே சென்று அந்த மார்க்கத்தி லுள்ள பெரிய வாவிகளேயும் வயல்களேயும் கடந்துபோய்த் திருவெருக்கத்தம் புலியூரின் பக்கலிற் சென்றருள், அப்பொழுது பாண்ஞர் பிள்ளயாரை வணங்கி 'மேகங்கள் கெருங்கிய சோல சூழ்ந்த இத்தலம் அடியேன் ஜனித்த ஜனன பூமி'' என்று சொல்ல. அரிய வேத முதலிய கலேகளில் வல்ல சிறிய இளங்களிற்றின யொத்த பிள்ளயார் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்து, அத்தலத்தை அடைந்தருளிப் பாண்ணைசு கோக்கி அருளிச்செய்வாராயிஞர், என்பதாம்.

வேத முதலிய கூலகளிற் கூறும் பொருள்மதமுடைய சிறிய யாள என் பார் - அநுங்கேஃசீ சீறு மழ விளங்களிறு என்றுர். (களஅ)

திருப்பதிகம் ஒதல்

ஐயர் நீர்அவ தரித்திட இப்பதி அளவின்மா தவமுன்பு, செய்தவர றெனச் சிறப்புரைத் தருளியச் செழும்பதி யிடங்கொண்ட, பைகொள் கண்டர்தம் கோயிலின் உட்புக்கு வலங்கொண்டு வணங்கிப்பார், உய்ய வந்தவர் செழுந்தமிழ்ப் பதிகம்அங் கிசையுடன் * அருள்செய்தார்.

[∜] உரைசெய்தா**ர்** — என்றும் பா**டம்**,

(எ - தை.) உலகுய்ய வந்த பிள்ளோயார், பாணாறையைப் பார்த்தருளி, "ஐயரே, நீர் இப்பதியில் அவதாரஞ் செய்ய இப்பதி அளவில்லாத பெரிய தவத்தை எவ்வகைகயாய்ச் செய்ததோ!" என்ற அவரது சிறப்பின யுரைத் தருளி, அந்தச் செழுமையுள்ள திருத்தலத்தை இடமாகக் கொண்டருளிய நீல கண்டத்திளேயுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந்து, வலமாக வந்த வணக்கி, வளப்பம் பொருந்திய திருப்பதிகத்தை இசையுடன் அருளிச்செய்தார் என்பதாம்.

தீர்க்த அண்பாய அன்பர்க்கு அவரிடத்த அவரினும் அன்பராய்ச் சிறப் பிருத்தல் தெய்வத்தின் குணமாதலான், தெய்வமாகிய பின்'ளேயார் பாணரை கோக்கி—ஐயிர்நீர் அவதரித்திடே இப்பதி அளவில் மாதவம் மன்பு செய்தவாறு எனச் சிறப்பு உரைத்தருளிறைமென்க.

(கஎக)

் திருழதுதன்றக்துக்கு எழுந்தருளல்.

அங்கு நின்றெழுக் தருளிமற் றவருடன் அம்பொன்மா மஃவல்லி, பங்கர் தாம்இனி துறையுகற் பதிபல பரிவொடும் பணிக்தேத்தித், தங்க வண்தமிழ்த் தொடைமலர் பாடிப்போய்த் தொல்ஃவெங் குரு வேக்தர், செங்கண் ஏற்றவர் திருமுது குன்றிணத் தொழுது சென் றணே கென்றுர்.

(எ - து.) வெங்குரு என்னும் திருப்பெயரினாயுடையை சீகாழித்திலவர் திருவெருக்கத்தம்புலியூரை விட்டு அங்குஙின்றும் எழுந்தருளி, அந்தப் பெரும் பாணரோடு பர்வதராஜ புத்திரியாகிய உமாதேவியை இடப்பாகத்திலுடைய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவெருக்கத்தம்புலியூருக்குத் தென்கிழக்கிலுள்ள திருக்கட ஃலயாற்றார் முதலிய பல திருப்பதிகளே மிக்க அண்போடும் வணங்கிப் போற்றி, வளப்பம் பொருந்திய தமிழ்ச்சொல் மலராற் செருடித்த பதிகமா ஃகீள அவ்வவ்விடங்களிற் பாடியருளி அவ்விடங்களே விட்டுச்சென்று, சிவந்த கண்களை யுடைய இடபத்தை வாகணமாகக்கொண்ட பழமுல் காதர் எழுந்தருளியிருக்கும் விருத்தாசலத்தை வணங்குதற்குச் சென்றருள்வாராயிஞர், என்பதாம்.

மொய்கொள் மாமணி கொழித்துமுத் தாறுசூழ் முதுகுன்றை அடைவோம்என், றெய்து சொன்மலர் மாஃவண் பதிகத்தை இசை பொடும் புணேர்தேத்திச், செய்த வத்திரு முனிவரும் தேவரும் திசை யெலாம் கெருங்கப்புக், கையர் சேவடி பணியும்அப் பொருப்பினில் ஆதா வுடன்சென்றுர்.

(எ - தா.) திரளாயுள்ள பெரிய முத்தங்களேக் கரையில் ஒதுக்கும் மணி முத்தாகதி சூழ்க்துள்ள திருமுதுகுன்றை அடைவோமென்று சொல்லுவதாகிய சொல்லமைக்க சொன்மலராலாகிய வளம்பொருக்திய பதிகமாலேயை இசை யுடனே பாடிப்போற்றி, செய்யத்தகும் தவகிலேயில் சிற்கும் திருமுனிவரும், தேவர்களும் காற்றிசைகளிலும் செருங்கி உள்ளே புகுக்து பழமலேகா தருடைய திருவடிகளே வணங்கும் அத்திருமுதாகுன்றினில் விருப்பத்துடன் சென்றருளி ஞர், என்பதாம்,

திரப்பதிகம் ஒதிப் பணிதல்.

வான நாயகர் திருமுது குன்றிண வழிபட வலங்கொள்வார் தூந அந்தமிழ்ச் சொல்இருக் குக்குறள் தூணமலர்மொழிந்தேத்தி ஞான போனகர் நம்பர்தங் கோயிலே நண்ணி அங் குள்புக்குத் தேன் அலம்புதண் கொன்றையார் சேலடி தினே த்த* அன் பொதொழ்ந்தார்.

(எ - த.) ஞானப்பா ஃ யுண்டருளிய பிள்ளயார், தேவர்கள் தஃவைஞகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருமுதாகுன்றத்தை வணங்கும் திருவுள்ளம் உடையவ ராய், வலம்வர்து, அப்பழமஃலாரதது கோயிஃயடைந்து உள்ளே சென்று, புனிதமாகிய தமிழ்ச்சொல்லாலாகிய இருக்குக் குறவென்னும் அளவொத்த பதிகமா ஃபைத் திருவாய்மலர்ந்தருளித் துதித்து, தேன் நிறைந்து ததும்புகின்ற குளிர்ந்த கொன்றைப் பூமா ஃபையணிந்த பழமஃலநாதாது கிவந்த திருவடியின் கீழ்ச் கலந்த பேரானந்தத்தோடு பணிந்தருளிஞர், என்பதாம்.

ஞானபோனகர், வானநாயகர் நம்பர்தங்கோயிலே நண்ணி அங்குள்புக்கு, தாநறம் தமிழ்ச்சொல் மொழிந்தேத்தி, தேனலம்பு அன்பொடு தாழ்ந்தார் எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க. (கஅஉ)

தாழ்ந்தெ ழுக்துமுன் "மூரசதிர்ந் தெழும்''எனும் தண்தமிழ்த் தொடைசாத்தி, வாழ்ந்து போந்தங்கண் வளம்பதி யதனிடை வைகுவார் மணிவெற்புச், சூழ்ந்த தண்புனல் சுலவு "முத் தாருடு" தொடுத்த சொற் ருடைமாஃ, வீழ்ந்த காதலால் பலமுறை விளம்பியே மேவிஞர் சிலநாள்கள்.

(எ - த.) இறைவன் சந்நிதியின் முன்னே பணிந்தெழுந்து "மூரசதிர்ந்து எழும்" என்பதை முதலாகவுடைய நிருழக்கொல் என்னும் தண்ணிய தமிழ்ப் பதிகமாஃயைச் சாத்திப் பேரானந்த வாழ்வினே யடைந்த கோயிலினின்றும் புறம்பே எழுந்தருளி, வளம்பொருந்திய திருமுதகுன்றின்கண் அழகிய ஒரிடத் தில் தங்கியிருந்தனர். அங்ஙனமிருக்கும் ஆளுடைய பிள்ளயார், அழகிய திரு முதுகுன்றின், அஃவீசும் குளிர்ந்த நீரையுடைத்தாய்ச் சூழ்ந்து வருகின்ற திரு மணிமுத்தா நதியோடு சேர்த்துப் பாடியருளிய சொற்களாலாகிய பதிகமாஃகள் பலவற்றைதைத் தமது திருவுளத்தில் உண்டாகிய விருப்பத்திஞல் பல முறையும் திருவார் மலிர்ந்து கிலநாள் அங்கு எழுந்தருளியிருந்தனர், என்பதாம்.

பிள்ஃனயார் திருவுள்ளத்தில் திருமுதுகுன்றம் மிகுந்த விருப்பத்தைத் தந்த படியிஞல் கிலநாள் அப்பெனே எழுந்தருளி யிருந்து திருமுதுகுன்றத்தைச் சிறப் பித்தப் பாடுவதோடு அம்முதாகுன்றைச் சூழ்ந்து வரும் மணிமுத்தா நதியையும் சிறப்பித்துப் பாடியருளிஞர் என்று இத்திருப்பாட்டாற்கூறப்பட்டது. (கஅடி)

ஆங்கு நாதரைப் பணிந்தபெண் ணுகடம் அணேந்தரு மறையோசை ஒங்கு தூங்காண மாடத்துள் அமர்கின்ற ஒருதனிப் பரஞ்சோதிப்

^{*} இன்பொடு _ என் அம் பாடம்.

பாங்க ஊேர் துழுன் வலங்கொண்டு பணிவுற்றுப் பரவுசொற் றமிழ்மால ''தீங்கு நீங்குவீர் தொழுமின்கள்'' எனும் இசைப்*பதிகமுர் தெரிவித்தார்.

(எ - தா.) திருமுதாகுன்றத்தி விருந்து பழம°லோ நகைபு வணங்கி, அங்கு கின்றம் புறப்பட்டுத் திருப்பெண்ணுகேடத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்குரின்றும் அரிய வேதங்களின் ஒசை மிக்க திருத்துங்கா?னமாடம் என்னும் திருத்தலத் திற்கு எழுந்தருளி, அங்கு வீற்றிருக்கின்ற ஒப்பில்லாத தனிப்பெருஞ்சோ தியின் அருகிற்சென்று வலம் செய்து, எதிரே வந்து பணிந்து, தாம் துதிக்கும் தமிழ்ச் சொல்லாலாகிய திருப்பதிகத்தில், ''தீங்கு நீங்குவீர் தொழுமின்கள்'' என்று திருக்கடைக் காப்புச் சொல்லி இசை நிரம்பிய அப்பதிகத்தை யாவரும் அறிய ஒதியருளிஞர், என்பதாம்.

வேறு

திருவரத்துறைக்கு எழுந்தருளல்.

கருவ ரைப்பில் புகாதவர் கைதொழும் ஒருவ ரைத்தொழு துள்ளம் உவர்துபோய்ப் பெருவ ரத்தினில் பெற்றவர் தம்முடன் திருவ ரத்துறை †சேர்தும்என் றேகுவார்.

கஅர

(எ - தா.) பிறப்புக்கு எல்ஃயொயுள்ள யோனிவழியிற் புகாதவராகிய அடி யார்கள், இடைவிடாது வணங்கும் ஒப்பில்லாத சுடர்க்கொழுந்தீசரை வணங்கித் திருவுள்ள மகிழ்ந்து, அங்கு கீன்றும் எழுந்தருளி, தோணியப்பரிடத்துப் பெற்ற பெரியவாத்தினுல் தம்மை மகஞராகப் பெற்ற கிவபாத இருதயரோடும் ரிவாக் கடையில் இருக்கின்ற திருகெல்வாயில் அரத்துறையைப் போய்அடைவோமென்று எழுந்தருளுவாராயினுர், என்பதாம். (கஅதே)

புள்ளயார் திருவீதியில் நடந்தநளல்.

முக்தை காள்க கொரோவொரு கான்முது தக்தை யார்பியன் மேலிருப் பார்தவிர்க் தக்த ணூளர் அவர்அரு கேசெலச் சிக்தை செய்விருப் போடுமுன் சென்றனர்.

கஅகா

(எ - தா.) அதற்கு முன்பெல்லாம் முதுமைப் பருவத்தினே யடைந்திருக் கும் தம் தந்தையாகிய சிவபாத இருதயாது தோளின்மேல் ஒவ்வொரு நாளும் எழுந்தருளிச் செல்வாராகிய பிள்ளயார்; திருவாத்துறையை நோக்கி எழுந் தருளும்போது, அவரது தோளின்மேல் எழுந்தருளிப் போவதைவிட்டு, கூட்ட மாக வரும் அவ்வந்தணர்களெல்லாம் தம்மைச் சூழ்ந்து அருகேவர, தாம் பாத சாரியாய்ச் செல்லவேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணி, எண்ணிய விருப்பத்தின் படியே பின்னிடாது முன்னே திருவடிகள் நோவ நடந்த செல்வா ராயிஞர், என்பதாம்.

^{*} செய்யவாய் மலர்வித்தார்— என்றும் பாடம். † சேரும்— என்றும் பாடம்.

"கிவபாத இருதயர், நம்மைப் பின்னேமைப் பருவைக்டு தொட்**ட எடித்ததோ அன** ஷில்ஃ; நடக்கும் பருவம் வந்த இந்தப் பருவத்தும் பலமுறையும் பலநாளும் அவர் தோளின் மேலேயே வருகின்ரும், இனி அது முறையாகாது'' என்று தந்தை பால் திருவுள்ளம் இரங்கினவராய் நடந்து செல்லத் துணிந்து, அந்தணர் எல்லாம் அருகே தம்மைச் சூழ்ந்து வர முன் சென்று நடந்தருளிஞர் என்று இத்திருப் பாட்டால் கூறப்பட்டது.

திருவடி வருந்தல்.

ஆதி யார்தம் அரத்துறை கோக்கியே காத லாலண் வார்கடி தேகிடத் தாதை யாரும் பரிவுறச் சம்பர்தர் பாத தாமரை சொர்தது பைப்பய.

क अन

(எ த) முதற்கடவுளாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவாத்துறையை நோக்கி ஆசையோடு அணேயும் கருத்துடையவராய ஆளுடைய பிள்ளோயார் விரைந்து எழுந்தருள், அவர்தம் தாதையாராகிய சிவபாதவிருதயரும் திருவடிகள் பூமியிற் பொருந்தி நடப்பதனைல் அடிகள் நோவுமே யென்ற மனம் பொருது வருந்த, பிள்ளோயாருடைய திருவடித் தாமரைகளும் நடை மேலிடமேலிட நோவைச் சிறிதுகிறிதாக அடைந்தன், என்பதாம். (கதன்)

> மறைய ஊத்து மொருவடி வாமென விறைம திப்பிள்ளே கீணிலஞ் சேர்க்தெனத் துறைய லேக்கங்கை சூடும ரத்துறை இறைவ ரைத்தொழு வான்விரைக் தேகிஞர்.

B 21 21

(எ - த) வேதங்களெல்லாம் திரண்டு ஒரு திருவுருவங்கொண்டு வெந்தது போலவும், இளஞ்சந்திரன் க‰ரிறைந்த சந்திரனும் இப்பெரிய வுலகின்கண் வந்து சேர்ந்தது போலவும் காணப்படுகின்ற பிள்ளேயார் பலதுறையாய் அஃவ கீன வீசும் கங்காநதியைச் சூடிய திருவரத்துறைநாதரை வணங்கும் பொருட்டு எழுந்தருளினர், என்பதாம். (கஅஅ)

> பாச மற்றில ராயினும் பார்மிசை ஆசை சங்கரற் காயின தன்மையால் தேசு மிக்க திருவுரு வானவர் ஈச ஊத்தொழு தேதொழு தேகிரை.

\$ 2150

(எ - தா) வேதவடிவமாகவும் சந்திரன் ஒளியாகவும் காணப்படும் திருவுரு வின்யுடைய பிள்ளோயார் ஆன்மாக்களுக்குள்ள மூவகைப் பாசங்களும் சிறிது மில்லாதவராயினும், இம்மண்ணுலகின்கண் மானுடத்திருவுருவமாய் வந்தும் இம்மண்ணுலகிலுள்ளார் அடையும் ஆசைகளே அடையாது தம் தந்தையாகிய சங்கரளிடத்தே தமது ஆசையெல்லாமாகிய தன்மையினுல் அவ்வாசை வடிவின ஞயுள்ள ஈசினயே மனத்தானும் வாக்கானும் வணங்கி, உடம்பானும் வணங்க அவ்வாத்துறையை சோக்கி எழுந்தருளினுர், என்பதாம். (கஅக) இந்த மாகிலத் தின்னிரு ணீங்கிட வந்த வைதிக மாமணி யானவர் சிந்தை யாரமு தாகிய செஞ்சடைத் தந்தை யார்கழல் தாழ்ந்தெழுந் தேகிரைர்.

55 **₹** 0

(எ - தை) இம்மண்ணுலகின்கண் உள்ள மானிடாது ஆணைவ மல இருள் நீங்கும்படி அவதரித்த வைதிக சூளாமணியாகிய பிள்ஃாயார் தமது சித்தத்தின் கண் கிறைந்த அமுதமாயிருக்கின்ற சிவந்த சடையிஃனயுடைய இறைவஞைகிய தந்தையின் திருவடிகஃனப் பன்முறையும் ஆங்காங்குப் பணிந்தெழுந்தருளிப் போவாராயிஞர், என்பதாம். (கக0)

> மாறன் பாடி பெனும்பதி வக்துற ஆறு செல்வருத் தத்தின் அசைவினுல் வேறு செல்பவர் வெய்துறப் பிள்ளேயார் ஏறு மஞ்செழுத் தோதியங் கெய்திட.

க்கை

(எ - தா) இவ்வண்ணம் விடாதா கடர்து வருவதனுல் உண்டொகிய வருத் தத்தின் மிகுதியினுல் தம்மோடு வரும் திருக்கூட்டத்தவர்களும் இளப்பிண யடைய, அப்பொழுது மாறன்பாடி யென்னும் பதியிண வக்தடையவே, அப்பதி யினிடத்திற்ருனே தங்குவதற் கெண்ணித் திருவைச்தெழுத்தை ஒசைபடச் சொல்லி அக்கே சென்றாருன், என்பதாம். (ககக)

> உய்ய வந்தசம் பந்த ருடன்வந்தார்க் கெய்து வெம்மை யிளப்பஞ்சி ஞன்போலக் கைக ளாயிரம் வாங்கிக் கரந்துபோய் வெய்ய வன்சென்று மேல்கடல் வீழ்ந்தனன்.

##s

(எ - த.) உலக முய்யவர்த சம்பர்தமூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியினுடன் வர்த திருக்கடட்டத்தவர்களுக்கும் சூரியன் தனது உவ்,ணமாகிய கிரணத்திஞல் உண்டாகிய இஃாப்பி?னக்கண்டு பயர்தவ?னப் போலத் தேன்னுடைய கிரணங்க சொனப்படும் ஆயிரம் கைகஃளயும் சுருக்கி மறைந்து சென்று மேற்கடலில் விழுந் தனன், என்பதாம்

> அற்றை நாளிர வப்பதி பின்னிடைச் சுற்று நீடிய தொண்டர்கள் போற்றிடப் பெற்ற மூர்ந்தபி ரான்கழல் பேணுவார் வெற்றி மாதவத் தோருடன் மேவிஞர்.

க்கூந்

(எ - தா.) 'அக்காளிரவில் அம்மாறன்பாடி பென்னும் திருப்பதியிலுள்ளவர் களும், அதைச்சூழ்க் திற்றாரிலுள்ள தொண்டர்களும் வக்து கூடிப் பிள்ளோயாருக் கும், எனேத் திருக்கூட்டத்தவர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களெல்லாம் செய்ய, அவற்றை ஏற்று விடையினே ஊர்க்தருளும் இறைவனது திருவடியை மறவாதிருக்கும் பிள்ளேயார் வெற்றிபொருக்திய பெரிய தவத்தின்யுடைய முனிவருடன் அங்கு எழுக்கருளியிருக்தனர், என்பதாம். (ககடை) புள்ளேயாரது திருவடிநோயின் அரத்துறைநாதன் திருவுளத் தெண்ணல்.

இந்நி ஸேக்கண் எழில்வளர் பூந்தராய் மன்ன ஞர்தம் வழிவருத் தத்திண அன்னம் ஆடும் துறைகீர் அரத்துறை சென்னி பாற்றர் திருவுளம் செய்தனர்.

க்கூச

(எ - த.) மாறன்பாடி என்னும் பதியில் வழிஈடையினில் உண்டாகிய வருத்தத்தினுல் அடியார் திருக்கூட்டத்தடன் தங்கியிருக்கின்றபொழுது, அழி வெய்தவரும் ஊழிகள்தோறும் அழிவுருது அழகுபேற்று வளரும் திருப்பூர் தராய் என்னும் சீகாழிப்பதிக்குத் தூவைசாகிய பிள்ளயாருக்கு வழி நடந்த தணுல் உண்டாயிருக்கும் வருத்தத்தின், அன்னப்பறவைகள் மூழ்கிவினாயாடும் நீர்த்துறையில்னயுடைய நிவாநதிக்கரையிலுள்ள திருஅரத்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கங்காதரமூர்த்தி திருவுளத்தில் எண்ணியருளினர், என்பதாம்.

'' தன்'னப் பிள்'ளயாகப் பெற்ற தக்தையின் வருத்தத்தை கோக்கித் தோள்களினின்றும் கீழிறங்கி கம்மிடத்துக்கு வர்து கம்மைக் காணும் ஆசை யிஞல் கடர்து வரத்தஃப்பட்டான் பூர்தராய்மன்னன்; அவீனப் பிள்ளோயாகவே உடைய காம் அவனுக்கு இதுகாறும் செய்து வர்ததுபோல் இன்று காம் செய்யா தொழிர்தது தக்தையாகிய கமது கரு'ணக்கு அழகன்ற '' என்று வருர்திஞர் என்பார் - சென்னியாற்றர் திருவுளைத் செய்தனர் என்றுர்.

அஃதாவது, ''ஈம்மைக் காணுது அழுதபோது அதுபொருது பாலக் கொடுத்தோம்; இளங் கையைத் தட்டி ஈம்மை கோக்கிப் பாடியபொழுது அது பொருது பொற்ருளத்தைத் தர்தோம்; வாய்கிறர்து அழுத்தினும், கைசிவக்கத் தட்டியதினும், தாமரை மலரின் இளர்தளிர்போன்ற சிற்றடி சிவக்க கடந்து வர்தது பொறுக்கக்கூடாத வருத்தமான செயலன்றே? இச்செயில எண்ணு திருர்தோமே'' என்ற திருவுளமிரங்கி அதற்குச் செய்யவேண்டியவற்றைச் சிறப்பாகச் செய்ய வீரைந்தனர் என்பதாம்.

ழத்துச்சிவிகை முதலியன அளித்தல்.

ஏறு தற்குச் செவிகை இடக்குடை கூறி யூதக் குலவுபொற் சின்னங்கள் மாறின் முத்தின் படியினுல் மன்னிய நீறு வந்த கிமலர் அருளுவார்.

去去雨雨

(எ - த.) திருநீறு என்னும் ஐஸ்வர்யத்தை உவந்தருளும் இன்மலத் திருமேனியராகி, திருவரத்துறை நாதர், ஒன்றுக்கொன்ற மாறுபடாது ஒரு சமமாயுள்ள முத்தின் வரிசைகளால் செய்யப்பட்டனவாகி, எழுந்தருளிச் செல் வதற்குரிய முத்துச் சிவிகையும், நிழஃப்பரப்ப முத்துக்குடையும், பிள்ளோயார் எழுந்தருளும் செயில யாவரும் முன்னுணர அவரது திருநாமத்தைச் சொல்லி ஊதுவதற்கு அழகிய பொன்போல் பொலிவு பெற்றுள்ள முத்துத் திருச் சின்னங்களும் ஆகிய இவையிற்றை அருளுவாராயிஞர், என்பதாம்.

நீறு உவந்த கிமலர், மாறின் முத்தின் படியினைல் மன்னிய **ஏறுதற்குச் சிவிடைக** சின்னங்கள் அருளுவார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (கக**ு**) இறைவன் யாவர்க்கும் கனவின்கண் கூறல்.

கீடு வாழ்பதி பாகும்கெல் வாயிலின் மாட மாமண தோறு மறையோர்க்குக் கூடு கங்குல் கனவிற் குலமறை தேடு சேவடி தோன்றமுன் சென்றுபின்.

கைகை

(எ - து.) பிள்ளோயாருக்கு முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றை அருள் செய்ய எண்ணி, அரத்துறை நாதர் செடுங்காலமாய்க் கெடாது வாழ்கின்ற பதியாகிய திருநெல்வாயில் அரத்துறையில் மேல்மாடங்களோடு கூடியுள்ள வீடுகள் தோறும் வகிக்கும் அந்தணர்களுக்கு அன்றிரவில் சொப்பனங் கூடும்படி செய்து அக்கனவில், சிறப்பினேயுடைய வேதங்களேத் தேடும்படி செய்யும் தம் செம்மை வாய்ச்த திருவடிகள் அவர்கள் கண்களுக்கு முன்னே தோன்றச் சென்றருளிப் பின், என்பதாம்.

> ஞான சம்பர்தன் நம்பால் அணேகின்றுன் மான முத்தின் சிவிகை மணிக்குடை ஆன சின்னநம் பாற்கொண் டருங்கஃக் கோன வன்பால் அணேர்து கொடுமென.

க்கூர

(எ - து.) ''கம் திருஞான சம்பக்தன் கம்மைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்றி கம்மிடத்து வருகின்ருன்; ஆகையிஞல், கிறக்த குளிர்ச்சியைச் செய்யும் பெரிய முத்துச்சிவிகையும், அழகிய முத்துக் குடையும், முத்திஞலாகிய திருச்சின்னமும் கம்முடைய ஆலயத்தில் இருக்கின்றன; அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அரியவேத முதலிய க°லகளுக்கெல்லாம் அதிபஞகிய அத்திருஞானசம்பக்தனிடத்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்" என்ற அருள் செய்தனர், என்பதாம். (ககஎ)

சிவிகை முதலியவற்றைப் பார்க்க யாவருங் கோயிலுக்கு வருதல்.

* அந்த ணுளர் உரைத்தஅப் போழ்தினில் வந்து கூடி மகிழ்ந்தற் புதமுதும் செந்தை யோடும் செழுநீர் அரத்துறை இந்து சேகரர் கோயில்வர் தெய்தினர்.

ககூஅ

(எ - த.) மேலே சொல்லியவாறு அரத்தாறை நாதன் அங்கு விசிக்கும் அந்தணார்களுக்குக் கனவின்கண் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சமயத்தில், யாவரும் ஒன்ருகக்கூடி, மகிழ்ச்சியடைந்து ''இது என்ன அதிசயம்!'' என்றெண்ணுகின்ற சித்தத்தோடும் செழுமை மிக்க நீர்வளம் பொருந்திய திருவாத்தாறையில் எழுந் தருளியிருக்கும் சேந்திரசேகானது திருக்கோயிஃ வந்தடைந்தனர், என்பதாம்.

திநக்கோயிலிலுள்ள அகத்தடியவர்கள் கூறல்.

ஆங்கு மற்ற அருள்அடி யாருடன் ஒங்கு கோயிலுள் ளார்க்கும்உண் டாயிட

^{*} அந்தனைர்க்கு—என்றம் பாடம்

புராணம்] திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்

ஈங்கி தென்ன அதிசயம் என்பவர் தாங்கள் அம்* மறை யோர்கள்முன் சாற்றினர்.

ககை

(எ - த.) ஊரிலுள்ள அந்தணர்களுடைய செயல் அங்கணமிருக்க, அரத்துறை நாதன் ஊரிலுள்ள அந்தணர்களுக்குக் கனவின்கண் அருளியது போலவே, இருக்கோயிலிலிருந்து இருவருளே நாடித் இருவலக்டுதல் முதலிய இருத்தொண்டுக்டீரைச் செய்யும் அடியார்களுக்கும், அவர்களோடு செறந்த பூஜா இகாரமுடைய ஆதிசைவர்களுக்கும் கனவு நிலே உண்டாக, "இவ்விடத்து இது என்ன அதிசயம்" என்ற அதிசயத்தைக் கொண்டவர்களாய், ஆங்கு வந்துகூடிய ஊர் அந்தணர்களுக்கு, "ஐயா! அந்தணர்களே, இன்றிரவு இங்கு ஒர் அரிய கனவைக் கண்டோம்; கண்ட அப்பொருள் இங்குள்ளதாகவும் கண்டோம்; இது என்ன அதிசயம்!" என்று அவர்கள் சொன்றைர்கள், என்பதாம்.

ஊாரிலுள்ள அந்தணர்களெல்லாம் தாங்கள் கண்டை கணவின் பொருளேக் கோயிலிலே கண்டு அப்பொருள்களே ஞானசம்பந்தர்பால் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டிக் கோயிலிலுள்ளாரைக் கேட்கவர, அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்னே, அக்கோயிலிலுள்ளார் தாங்கள் கண்ட கனவினக் கூறிஞர், என்ற இத்திருப்பாட்டாற் கூறியவாரும்.
(ககை)

கோயில்கதவைத் திறத்தல்.

சால மிக்க வியப்பு ம தன்மையின் பால ராத்றும் பள்ளி எழுச்சியின் காலம் எய்திடக் காதல் வழிப்படும் சீல மிக்கார் திருக்காப்பு நீக்கிஞர்.

೭ 00

(எ - தை) இவ்வண்ணம் கோயிலினிடத்தே கூடிய யாவரும் ''இது அதிசயத்தினும் அதிசயமாயுள்ளது!'' என்று கிணக்குர் தன்மையை யுடையவ ராய்ச் சற்றுசோம். அவ்வதிசயத்தின்பாலராதலும், அச்சமயத்தில் திருப் பள்ளியெழுச்சிக்குரிய காலம் வர, சைவ சீலமிக்காராகிய தொண்டர்கள் முதலிய யாவரும் திருவாயிலின் திருக்காப்பி?ன நீக்கிரைகள் என்பதாம். (200)

கோயிலில் ழத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைக் காணல்.

திங்கள் நீர்மைச் செழுந்திரள் முத்திலை தாங்க வெண்குடை தூய சிவிகையும் பொங்க் ஆதம் பொருவரும் சின்னமும் அங்க ணதர் அருளினல் கண்டனர்.

205

(எ - த) திருக்காப்பினே நீக்கியவுடன் சர்தொணப்போலும் குளிர்ந்த வொளியையுடைய செழுமைபொருந்திய திரண்ட முத்திஞலாகிய பெரிய வெண்குடையும், பரிசுத்தமாகிய முத்துச்சிலிகையும், யாவருங் கேட்கும்படி பெரிய ஓசைபடக் கூவும் ஒப்புசொல்லக்கூடாத திருச்சின்னமும் அரத்துறை நாதன் திருவருளிஞல் அவ்விடத்தில் இருப்பக்கண்டார்கள் என்பதாம். (உOS)

^{*} முறையோர்க்கு முன்—என்றம் பாடம்.

யாவநம் ஆரவாரம் செய்தல்.

கண்ட*பின்னர் கைதலே மேற்குவித் தெண்டி சைக்கும் விளக்கிவை பாமெனத் தொண்ட ரோடு மறையவர் சூழ்க்தெழுர் தண்டர் நாடும் அறிவுற ஆர்த்தனர்.

202

(எ - தா) அகத்தடிமையாளராகிய ஆதிசைவர் முதலிய பலவகையான தொண்டின் கிறத்திலுள்ள தொண்டிர்களோடு, ஊரின்கண் வாசிகளாய் வந்த வேதியர் கூட்டங்களும் முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைக் கண்டபின்னர், இரு கரங்களேயும் துலமேற் குவித்துக்கொண்டவர்களாய், ''இவை எண்திசைகளேயும் விளக்கும் தீபக்கூட்டங்களாம்'' என்று அவற்றை வலமாகச் சூழ்ர்தா வந்த வைணங்கி, எழுந்து, இம்மண்ணுலகமேயன்றி விண்ணுலகமும் அறியும்படி ஆரவாரஞ் செய்து ''அர, அர'' என்று கோவுக்கு செய்தனர், என்பதாம்.

தொண்டரோடு மறையவர், கண்டபின்னர் கைத‰ மேற்குவித்தி, எண்திசைக்கும் விளக்கு இவையாம் என, சூழ்ந்தெழுந்து அண்டர் நாடும்அறிவுற ஆர்த்தனர் எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க. (உ0உ)

ழத்துச்சிவிகை முதலியவற்றேடு எதிர்கொளப் போதல்.

சங்கு துந்துபி தாரைபே ரிம்முதல் பொங்கு பல்லிய நாதம் பொலிந்தெழ அங்க ணன்அரு ளாலவை கொண்டுடன் பொங்கு காதல் எதிர்கொளப் போதுவார்.

2015

(எ - தா.) சங்கங்களும் தந்தபியும் தாரையும் பேரிகையும் ஆகிய இவை முதலிய சிறந்த பலவகை வாத்தியங்களின் பெரிய ஒசை எங்கும் நீறைந்து எழு, திருவரத்துறை நாதன் அருளால் ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு அருளிய முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு அவற்றுடன் தாங்களும், பிள்ளேயாரைக் காணும் அவாமேலிட்டுத் தங்களே உந்த, அப்பிள்ளே யாரை எதிர்கொண்டழைக்கப் போவாராயிஞர், என்பதாம். (உ௦௩)

சீவிகை முதலியவற்றை அந்தணர்கள் தாங்க்கீ செல்லல் மாகில் வாய்மைகெல் வாயின் மறையவர் ஆகில் சிர்ச்சண்பை யாண்டகை யார்க்கெதிர் தேசு டைச்சிவி கைமுத லாயின ஈசர் இன்னரு ளாற்றுங்கி யேகிஞர்.

20#

(எ - தா.) உண்மையாகிய வைதிகரெறியில் பொய்மையில்லாத செல்வா யில் அரத்துறையில் வசிக்கும் அர்தணர்கள், சீர்மையில் குன்றுதல் இல்லாத சண்பையாகிய சீகாழித்த ஃவைர்க்கு எதிராக, ஒளியிக்கு விளங்கும் முத்துச்சிவிகை முதலிய சின்னங்களே ஈசன் அளித்த கட்டளேயின்படியே எர்திக்கொண்டு சென்றுர்கள், என்பதாம். (உ௦ச)

^{*}பின் அவர்— என்றம் பாடம்

இறைவன் பிள்ளேயாருக்கநளல்

இத்த ஃபிவர் இன்னணம் ஏகிஞர் அத்த ஃச்சண்பை நாதர்க்கும் அவ்விரா முத்த நற்சிவி கைமுத லாயின உய்த்த ளிக்கும் படிமுன் உணர்த்துவார்.

206

(எ - த.) திருகெல்வாயில் அரத்துறையின்கண் ஆலயத்திலுள்ளாரும் ஊரிலுள்ளாரும் முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைத் தாங்கிக்கொண்டு பிள்ளே யாரை எதிர்கொண்டழைப்பவர்களாய்ச் சென்ருர்கள்; மாறன்பாடி என்னும் அவ்விடத்தில் எழுக்தருளியிருக்கும் சீகாழித்தூலவர்க்கு அன்ற இரவிற்ருனே, '' கல்ல முத்துச்சிவிகை முதலாயினவற்றை அனுப்புகிரும். அவற்றை கீ பெற்றுக்கொண்டு சிவிகையின்மேலிருக்து அடியார்கள் தாங்கிவர கீ கம்பால் வருவாயாக'' என்பதுன அரத்துறையினின்றும் அவர்கள் வருவதற்குமுன் அரத்துறைநாதன் அறிவிப்பாராயினுர்என்பதாம். (உலகி)

கணவின்கண் அருளியதைப் பிள்ளோயார் உணர்தல்

அள்ளல் நீர்வயல் சூழும் அரத்துறை வள்ள லார்நாம் மகிழ்ந்தளிக் கும்அவை கொள்ள லாகும்கொண் டுய்த்தல்செய் வாயென உள்ள வாறருள் செய்ய உணர்ந்தபின்.

2.05m

(எ - தா.) சேற்றின் மயமாயுள்ள நீர்வளமிக்க வயல் சூழ்ந்த இருவாத் தறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் வள்ளலாகிய இறைவன் பிள்ளயாரது நனவின் கண் நிகழும் கனவின்கண், ''பிள்ளாய், இன்று நீரம்மைக் காணும் பொருட்டுச் சிற்றடி சிவக்க நடந்துவந்தமை கருதி, நாம் மகிழ்ந்து, முத்துச்சிவிகை முதலிய வற்றைக் கொடுத்திருக்கிண்ரேம்; அவை வருகின்றன. பிறராலன்றி நம்மால் கொடுக்கப்பட்டன ஆகலான், அவற்றை நீ இகழாமல் எற்றுக்கொள்ளக் கூடும்; எற்றுக்கொள்வதேயல்லாமல், அச்சிவிகையின் மேலேறி எங்கெங்கும் செல் வாயாக; நீ மயூரவாகனளுகையால் அவ்வூர்தியன்றி மற்றெருன்றின்மேல் ஏற எண்ணங்கொள்ளாய்; அதின எண்ணியே நாம் அந்த மயூரத்தையே இந்த முத்துச்சிவிகையாக வரச்செய்திருக்கின்ரும்.'' என்று தாம் செய்ததை உள்ளவண்ணம் சொல்லப் பிள்ளயார் அதினத் திருவுளங் கொண்டவராய்ப் பின் திருக்கண் மலிர்ந்து, என்பதாம்.

அவை நாம் மகிழ்ந்தளித்தவை, ஃ கொள்ளலாகும் என்ற அவ்வளவில் அருளாது, கொண்டு உய்த்தல் கொட்பாடுயன உள்ளவாறு செய்ய என்றதஞல், பிள்ளோயாருக்குரிய மயூரத்தைக் குறித்ததென்க. (உOக)

புள்ளயார் இறைவனருளியதைத் தந்தையார் முதலாயினுருக்கருளல் சண்பை யாளியார் தாம்கண்ட * மெய்யருள் பண்பு தந்தையார் தம்உடன் பாங்கமர்

^{*} போருள்_ என்றம் பாடம்.

தொண்ட ருக்கருள் செய்துதொ ழாமுனம் விண்பு லப்பட விங்கிருள் கீங்கலும்.

(எ - தா) திருக்கண்மெலர்ந்தவராகிய சண்பை நாதர், தாம் கண்டைதாகிய மெய்யருளே, அவ்வருட்பண்பினே உணரத்தக்க கிவபாத இருதயருக்கும் அவருட னிருக்கும் ஏனேயடியார்களுக்கும் சொல்லியருளி அரத்துமைறாரதீனத் திருவுளத் தெண்ணி வணங்குவதற்கு முன்னமே, படர்ந்த நெருங்கியிருந்த இருளானது கீங்கி ஆகாயம் வெள்ள வெளியாய்த் தெரியவரவும், என்பதாம். (உ0எ)

புள்ளோயார் நித்திய கடன்களே இயற்றி எழந்தரனல்

மாஃ யா மம் புலர்வு அம் வைகறை வேஃ செய்வினே முற்றிவெண் ணீறணி கோல மேனிய ராய்க்கைம் மலர்குவித் தேல வஞ்செழுத் தோதி எழுந்தனர்.

200

(எ - தா.) இரவில் எண்ணப்படும் நான்காம் சாமம் நீங்கும் உதயகாலத் தில், செய்யத் தகுவதாகிய நித்திய கடன்களே முடித்துக்கொண்டு திருநீற சண்ணித்த அழகிய திருமேனியராய் மலர்போன்ற மெல்லிய திருக்கரங்களேக் குவித்துக் கும்பிட்டுத் திருவரத்துறைக்கு எழுந்தருளும் திருவுள்ளத்தோடு எழுந் தருளிஞர், என்பதாம்.

துரியன் உதயமாதல்

போத ஞானப் புகலிப் புனிதரை சேத முத்தின் சிவிகைமேல் ஏற்றிடக் காதல் செய்பவன் போலக் கருங்கடல் மீது தெரின்வர் தெய்தினன் வெய்யவன்.

205

(எ - தா.) சிவஞான போதச் செல்வராய்த் திருப்புகலியில்வர்த கின்மல மூர்த்தியைக் குளிர்ந்த முத்துச்சிவிகையின்மேல் எழுந்தருளச் செய்வதற்கு விருப்பமுற்றவன் போலச் சூரியன் கரிய கடலிலுள்ள உதயகிரியின்மேல் தேரூர்ந்து வந்தனன், என்பதாம். (உ௦க)

திருவரத்துறையிலிருந்து சிவிகையோடு எதிர்கோள வருதல்

ஆய போழ் தில் அரஎனும் ஆர்ப்புடன் தூய முத்தின் சிவிகை சுடர்க்குடை மேய சின்னங்கள் கொண்டுமெட்யன்பரோ டேய அந்தணர் தாம்எதிர் தோன்றிஞர்.

2.50

(எ - தா.) சூரியன் உதயமான காலத்தில், அரத்துறையிலுள்ள மெய்யன் பாக்கோோடு அவ்வூர் அந்தணர்களும் சிறந்த முத்துச்சிவிகைகையையும், ஒளிவீசும் முத்துக் குடையிணயும் அதுபோலும் உள்ள திருச்சின்னங்குளேயும் தாங்கிக் தொண்டை "அர, அர" என்னும் பேரோடைசையுடன் பின்ளோயாடு நிரே அந்தனர், என்பதாம். ஆயபோழ்தில் மெய்யன்பரோ® எய அர்தணர்**தாம் தாயமுத்** தின்......கொண்டு அரஎனும் ஆர்ப்புடன் எதிர்தோன்றிஞர் எ**ணக் கூட்டிப்** பொருள் கொள்க. (உக0)

சிவிகை முதலியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள அடியார்கள் விண்ணப்பித்தல்

வர்து தோன்றிய அந்தணர் மாதவர் கந்த வார்பொழில் காழிநன் குடர்முன் அந்த மில்சீர் அரத்துறை ஆதியார் தந்த பேரருள் தாங்குவீர் என்றனர்.

255

(எ - த.) நறமணங் கமழும் சோலேகள் சூழ்ந்துள்ள நல்ல சீகாழி நாடரா கிய பிள்ளேயார்முன்னே அவர் காணும்படி வந்தவர்களாகிய வேதியர்களும், பெரிய சிவதருமத்தைச் செய்யும் தொண்டர்களும் ''அளவில்லாத சிறப்பிண யுடைய அரத்துறையின்கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவளுர் பேரருளால் தந்தனவாகிய இவற்றை ஏற்றுசுகொள்வீர்'' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர், என்பதாம்.

க**்தவார் பொழி**ல் காழி நன்ஞடர்முன், வ**்**தத தோன்**றிய அ**ந்த<mark>ணர் எனக்</mark> கூடூகை. (உசக)

இறைவன் அநளியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளல்

என்ற தங்களுக் கீசர் அருள்செய்த தொன்றும் அங்கொழி யாமை உரைத்துமுன் கின்று போற்றித் தொழுதிட கேர்க்தது மன்று ளார்அரு சென்று வணங்கிஞர்.

உக்உ

(எ - த.) பிள்ளோயாரை கோக்கி விண்ணைப்பஞ் செய்த அவர்கள் மீண்டும் 'கோழிப் பெருமானே! நாங்கள் இப்போது விண்ணப்பஞ் செய்தது, எங்கள் சொல்லல்ல; அரத்துறை ஈசன் எங்கள் கனவின்கண் எழுந்தருளி, 'ஞான சம்பந்தன் நம்பால் அணேகின்றுன், ஆனமுத்தின் கிவிகை மணிக்குடை, ஆனசின்னம் நம்பாற்கொண்டு, அருங்குலக் கோனவன்பால் அணோந்து கொடும்' என்ற அருள் செய்த அருள் வாக்காகும்'' என்ற ஒருமொழியும் விடாமற் சொல்லி அப் பிள்ளோயார் முன்னே நின்ற துதித்து வணங்க, அவ்வருண் மொழியெல்லாம் கேட்டுருளிய ஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் இவ்வாற இவையெல்லாம் அருளப் பெற்றது நடகாசன் திருவருளாமென்று, முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றை அரத் துறை நாதன் திருவருவாகவே கண்டு வணங்கிஞர் என்பதாம்.

முத்துச்சிவிகையைக் கண் ஹைற்ற காலத்து அதனிடத்து வூஃாயும் குளிர்ச்சி யானது ஈடேசெப் பெருமானது குஞ்சிதபாதத்தில் வூஃாயும் குளிர்ச்சிமையை ஒத் திருத்தலால், அதீனக் குறிப்பிட—மன்றாளார் அருளேன்று வேனங்கிஞர் என்றுர்.

திரப்பதிகம் ஓதல்

''எந்தை ஈசுன்'' எனவெடுத் திவ்வருள் வந்த வாறுமற் றிவ்வண மோ^{*} என்று

^{*} மற்றெவ்வணமோ_இன்றும் பாடம்.

செக்தை செய்யுக் திருப்பதி கத்திசை புக்தி யாரப் புகன்றெதிர் போற்றுவார்.

2.5/5.

(எ - தா.) முத்துச்சிவிகைகடியக் குஞ்சிதபாத நிழலாகக்கண்டு வணங்கிய பின்னர், இவ்வருள் வந்தவழி இவ்வண்ணமோ என்ற, தாம் சிந்தை செய்தன எல்லாவற்றையும் சிந்தித்து, ''எந்தையீசன்,'' என்ற முதலடி செயித்துப் பாடும் அத்திருப்பதிகத்திசையில் தமது திருவுள்ளத்தில் நீணத்தவை யெல்லாம் எடுத் தைச் சொல்லி, வந்த அடியார்களுக்கு முன்னே போற்றுவாராயினர், என்பதாம்.

இவ்வருள் வந்தவாறுமற்றிவ்வணமோ என்று இந்தை செய்யும் (அவற்றை) எந்தையீசன், என எடுத்து (அத்) திருப்பதிகத்திசை (யில்) புந்தியாரப் புகன்று எதிர்போற்றுவார் எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

் நாம் நமது கிற்றடி நேடவு மென்றெண்ணது அரத்துறை நாதன் திருவடியை நாடிவர்த அவ்வன்பின் வழியன்றே இவ்வருள் வருவதற்கு வழியாயிற்று? ஆகவே, அருள் வருவதற்கு வழி ஞானமென் நெண்ணுகின்றுர்களே, அஃது ஆகுமோ? ஆகாது. தவத்தான் மெய்ஞ்ஞானத்தைப்பெற்று, அதனுல் உடம்பாற் செய்யப்படும் அன்பினப் பெற்று அவ்வன்பின் வழியே மனமொழிகள் கைந்து சென்றுவ், அவ்வன்பின் வழியே அருள்வரும் வழியாகும்? என்று அம்முறை யெல்லாம் மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய தொண்டர்களெல்லாம் உணரத் திருப்பதி கத்தில் வைத்துப் பாடி யருளினமையான்—திருவருள் வந்துவாறு மற்றிவ் வணமோ என்று சிந்தை செய்து திருப்பதிகத்திசை புந்தியாரப் புகன்றனர் என்று கடிறினர்.

திருப்பதிகத்தில் புகன்றவை வருமாறு:—

"எறமா கடவுள் என்றேத்திச் கிர்தை செய்பவர்க்கல்லால் சென்றகைகை கூடுவதன்று", "எம்பெருமான், சீரும் செல்வமும் எத்தாச் கித்தர்கள் தொழச் செல்வதன்று", "கிவனெனப்பேணிப், பணிகலர்து செய்யாத பாவிகள் தொழச் செல்வதன்று", "தொய்வெண்ணீற்றினராகி, உன்னி கைவர்க்கல்லால் ஒன்றுங்கைகை டூவதன்று", "விமல் கென்றுள்கி, உருகிகைபவர்க்கல்லால் ஒன்றுங்கைக கூடுவதன்று", "ஒருவமெனன்று உள்குளிர்க்கேத்திப், பரவி கைபவர்க்கல்லால் பரிந்துகை கூடுவதன்று," "நேணி சிவனெனப் பேணும், சீலமாந்தர்கட்கல்லால் சென்று கை கூடுவதன்று," "போற்றி என்பார்க்கல்லது அருளான் இருவரும் கோக்கரியான, வணங்கி கைவர்க்கல்லால் வந்து கைகூடுவதன்று" "பாக்கியப்பட்கில்லாப் பாவிகள் தொழச் செல்வதன்.று" (உகக்டி

திருவருளே வியத்தல்

மெய்ம்மை போற்றி பிடோத விருப்பினுல் தம்மை யுன்னும் பரிசுதர் தாள்பவர் செம்மை நித்துலை யானச் சிறப்பருள் எம்மை யாளுவப் பானின் றளித்ததே. (எ - து.) மேலே சொல்லியவாறு உலகம் உய்ய எடித்தோதி, பின்னார், அரத்துறைநாதன் செய்த அற்புத அருளானது பிள்ளோயாரது உள்ளத்தை வீடாமையிஞல், அரத்துறை நாதனிடத்துக் காதலானது அநிகரிக்க, அவ்வைகி கரிப்பிஞல் ''இவ்வரத்துறை நாதன் தம்மை நி'ணப்பவரை என்றுக் தம்மை மறவாது நி'ணக்கத் தக்கதாகிய பரிசுகள் எவையோ அப்பரிசுகளேக் கொடுத்து ஆளுங் கரு'ணயுடையஞகக் காணப்படுகின்ருன். அவ்வுண்மையை அறியவே, சிறப்புப் பொருந்திய செம்மையாகிய முத்துச்சிவிகை முதேலியவிருதைகள் எமக்கு இன்று கொடுத்ததாகும்; எனவே, எம்மை என்றும் தமக்கே ஆளாகக்கொண்டு திருவுளைமகிழேவேயாம்'' என்று சிந்தித்தருளினர், என்பதாம்.

இதனல், தமது காரணமாக முக்கரணங்களும் மெய்மையாய் வருந்தப்பெற் ருர்க்கு உலகெலாம் அறியத் தரவேண்டிய பரிசளித்துத் தம்மை என்றும் இனக்கச் செய்யும் அரத்துறைறாரதன் என்று அருளியவாரும். (உகச)

திருப்பதிகத்தை முடித்தல்

பொடிய ணிர்த புராணன் அரத்துறை அடிகள் தம்அரு ளேயிது வாம்எனப் படியிலாத சொன் மாலேகள் பாடியே கெடிது போற்றிப் பதிகம் கிரப்பிஞர்.

உகரு

(எ - தை) '' எமக்கருளிய இந்த முத்துச்சிவிகை எம்மை ஆ<mark>ளுவப்பான்</mark> இன்று அளித்ததாகும்'' என்று சிந்தித்து, பின்னர் 'யான் இச்சிவிகைகையிலிருக்க இச்சிவிகை எனக்குச் குளிர்ந்த நிழலத் தருவதாயிருக்குமாஞல், இது நீறணிந்த இருமேனியஞய் அரா திபுருஷேஞய் அரத்தறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அடிகளு டைய அருளுருவேயாகும் இதில் ஐயமில்ஃ'' என்று சொல்லியருளி ஒப்புசொல்லு தற்கரிய சொன்மா ஃயை செடிது சேரம் பாடிப் போற்றித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளினர், என்பதாம்.

''யான் பால்வேண்டி அழுத காலத்து, உலகினருக்கெல்லாம் சிவஞாகு மிருதத்தை உழங்க ஞானத்தைக் குழைத்துப் பாலாட்டினுன்; ஒசைபட அந்த ஞானப்பாடுஃப் பாடத்தொடங்கிய காலத்துத் திருவைக்கெழுத்தை அமைத் தள்ள பொற்றுளத்தைத் தந்து அவ்வோசையின் வழியானே அம்மந்திரத்தின் பொருள் யாவர் செவியினும் புகும்படி செய்தனன்; இப்பொழுது சிவஞானத்தை யூணார்த்து, பஞ்சாக்கரப்பொருளில் நின்று மனமொழிமெய்கள் அன்பின் வழியே உருகப் பெற்றுர் மலசத்தியின் வெம்மை நீங்கி, திருவருளே யிடமாகக்கொண்டு அதிற் கருவிகாணங்களெல்லாங் குளிர்ந்திருந்து கிவமயமாய்ப் பிரகாகிப்பர் என் பதை யாவரும் அறியக் குளிர்ந்த நிழிலச் செய்யும் முத்துக்குடையையும், இருக்க முத்துச்சிவிகையையும் தந்தருளினன்; இவ்வருள்நில சிவஞான சம்பந்தமுடைய இச்சைவெரில் யுடையார்க்கன்றி எவேய சமயியில் யுடையோர்க்குக் கிட்டாதென் பதை அச்சமயிகளெல்லாம் அறியப் பேரோசைகொண்டு ஊ துவதாகிய திருச் சின்னத்தைதையுக் தந்தருளினன்?' என்பார் - அருத்துமைறையடிகள் தம் அருளே இது வாம் எனப்பாடினர் என்றுர்.

பதிகம் கிரப்பிஞர் எனவே, ஆன்மாக்களுக்கு கிரம்பவேண்டியது கிவஞான மும், திருவைக்தெழுத்தும், 'சித்தமுக் தீயகரணமும் சித்திலே ஒத்ததே ஒத்தது?' என்று சித்தாக்ததாலிற் கூறியுள்ளபடி சித்த முதலியவற்றைக் குளிரச்செய்து ஆன்மாவை வாழ்விப்பதாகிய அருள்கிஃலயுமே யாகலான் அவ்வுண்மை கிஃவைய இப்பதிகத்தில் கிரப்பியுள்ளார் என்பார்—நெடிதுபோற்றிப் பதிகைம் நிரப்பினூர். என்றுங் கூறிஞர்.

ழத்துச்சிவிகையில் ஏறியநளல்

சோதி முத்தின் சிவிகைசூழ் வர்துபார் மீது தாழ்ர்துவெண் ணீற்றெளி போற்றிகின் முதி யாரரு ளாதலில் அஞ்செழுத் தோதி ஏறிஞர் உய்ய* உலகேலோம்.

உக்க

(எ - த) மேலே சொல்லியவாற திருப்பதிதத்தை கிரப்பிய பின்னர், இம்முத்தின் சிவிகையினின்றும் வீசுவதாகிய சோதியானது திருவெண்ணீற்றின் ஒளியைப்போல் பிரகாகிக்கின்றது என்று அதிசயித்து மதிழ்ந்து போற்றி, பின் அச்சிவிகையை வலம் வந்து, பூமியில் திருமேனி பொருந்தும்படி வீழ்ந்து வணைங்கிகின்று, ''சிவஞானம் உணரப்பெற்ருர்களேச் சிவன் தன்னுட்கொண்டு அருளில் இருத்தி அவ்வருளயே அவர்களுக்கு ஆதியாய் (ஆதாரமாக்கியும்) அர்தமாய் (கிழலாக்கியும்) வாழச்செய்யும் வண்ணம் இவ்வண்ணர்தானே!'' என்று போற்றி, அருளின் ஆதியையும் அந்தத்தையும் காட்டும் அருளுருவாக இச்சிவிகை யிருத்தலால், இவ்வருளிலிருந்து இவ்வருள்வழிச் செல்வதே நமதை கடனுகுமென்ற திருவுளத்தெண்ணிப் பஞ்சாக்கரத்தை ஒதி உலகெலாம் உய்யும் படி அச்சிவிகையில் ஏறியருளினுர், என்பதாம்.

மெய்யன்பர்களுக்கு அருளே (ஆதியாய்) ஆதாரமாய்த் தாங்குமென்பதை யும், (அந்தமாய்) மேலாய் எங்கும் பரவிப் பிரபஞ்ச வெப்பத்தைப் போக்கி ரிழலேச்செய்யும் என்பதையும் முத்துச்சிவிகையின் மூலமாய் விளக்கிப் பஞ்சாக் காத்தை ஒதி அதில் ஏறியருளிஞர் என்று கூறிஞர்.

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை பஞ்சாக்கரத்தில் அமைர்து கிடத்தலால் அதனே உலகினர் உணர—அஞ்சேழுத்தோதி ஏறிலுர் என்றுர்.

எனவே, திருவைக்தெழுத்தில் மலரூபமாய் விளங்கும் பிரபஞ்சத்தின் வெம்மை இத என்பதையும், அவ்வெம்மையில் தாக்குண்டு அலமரும் உயிர் இத என்பதையும், அவ்வெம்மையைப் போக்கும் அருள் இது என்பதையும், அவ்வருளேயுடைய பதி இவன் என்பதையும் உணரக் கிடத்தலான்—ஐநீடுதேழுத் தோதி என்ருர்.

^{* &#}x27;'உலகெலாம்'' என்று புராணக்தொடங்கிய ஆகிரியர் சேக்கிழார் இரண்டாம் முறை ''உலகெலாம்'' என்ற ஈண்டு வழங்கினர்; மூன்ரும் முறை ''உய்ய உலகெலாம்'' என்று புராணத்தை முடிக்கின்றனர்.

வேறு

புள்ளாயார் சிவிகையூர்தல்

தொண்டர் ஆர்த்தனர் சுருதிகள் ஆர்த்தன தொல்ல அண்டர் ஆர்த்தனர் அகிலமும் ஆர்ப்புடன் எய்தக் கொண்டல் ஆர்த்தன முழவமும் ஆர்த்தன குழுமி வண்ட ருப்பொலி மலர்மழை ஆர்த்தது வானம்.

2 கஎ

(எ - தை) பிள்ளோயார் சிவிகையில் எழுந்தருளியபோது, அக்கோலத்தை கண்ட அடியார்களெல்லாம் ''அர அர'' வென்று ஆரவாரஞ் செய்தனர்; வேதங்களெல்லாம் ''அர அர'' வென்று ஆரவாரஞ் செய்தனர்; வேதங்களெல்லாம் கோஷித்தன; கெடுங்காலமாயுள்ள தேவர்களும் ஆரவாரஞ் செய்தனர்; இவ்வாறு உலகமெல்லாம் ஆரவாரத்தைச் செய்வனவாயிருக்க, மேகங்களும் ஆரவாரஞ் செய்தன; ஆகாயமெங்கும் பரவி தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் ஒலித்தன; அவ்வாகாயத்திலிருந்து வண்டுகள் நீங்காது ஒலிக்கும் பொலிவிவோயுடைய மலர்மழையும் பொழிந்து ஆரவாரஞ் செய்தது, என்பதாம். (உகள)

வளேயும் ஆர்த்தன வயிர்களும் ஆர்த்தன மறையின் கிளையும் ஆர்த்தன கிள்ஞரும் ஆர்த்தனர் கெழுவும் களேகண் ஆர்த்ததொர் கருணேயின் * ஆர்த்தன முத்து விளேயு மாக்கதிர் வெண்குடை ஆர்த்தது மிசையே.

உகஅ

(எ - த.) சங்கங்கள் எல்லாம் ஒலித்தன; ஊதுகொம்புகளும் ஒலித்தன; பலபல வேதசாகைகளும் ஆரவாரஞ்செய்தன; கிவபாத இருதயரைச் சார்ந்த உறவின செல்லாரும் ஆரவாரஞ்செய்தனர்; பிள்ளயாரது திருமேனியிலுண் டாகிய சிரமத்துக்குக் குளகணுயிருந்து அதுணப் போக்கிய அரத்துறையானது, அருளுருவாய் விளங்கும் சிவிகை அசையுர்தோறும் அதிவிருக்கும் முத்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் கிரணங்களேப் பரப்பி ஆரவாரஞ்செய்தன; அதுபோலவே, மேலிருந்து நிழுலச்செய்யும் வெண்முத்தக் குடையிலிருக்கும் முத்தங்களி னின்றும் வீசும் கிரணங்களும் ஆரவாரஞ்செய்தன, என்பதாம். (உகஅ)

பல்குவெண்கதிர்ப் பத்திசேர் நித்திலச் சிவிகைப் புல்கு நீற்றுளி உடன்பொலி புகலிகா வலஞர் அல்கு வெள்வின அஃத்தெழு மணிநிரைத் தரங்கம் மல்கு பாழ்கடல் வளர்மதி உதித்தென வந்தார்.

உகக

(எ - த.) நிறைந்த வெள்ளிய கொணத்தையுடைய மூத்துக்களின் பத்தி சேர்ந்த சிவீகையில், திருமேனிமுற்றும் நிறைந்து ஒளிவிடும் திருநீற்றெளியோடு பிரகாசிக்கும் புகலித்த%வவராகிய பிள்ளோயார், சுருங்கிய முகத்துடன்கூடிய வெண்ணிறம் பொருந்திய சங்குகளே வீசுகின்ற அ?லகளே மிகுதியாகவுடைய

^{*} ஆர்குவின் முத்தின்என்றும் பாடம்,

அழகிய பாற்கடலில் வளர்கின்ற இளம்பிறை உதயமானதுபோல எழுந்தருளி வந்தனர், என்பதாம்.

முத்துச்சிவிகையும் முத்துக் குடையும் வெண்ணிறத்தை எங்கும் பரப்பி வீசுதலால் அத்தோற்றத்தைப் பாற்கடலாகவும், அதில் எழுர்தருளிவரும் இளம் பருவத்திணயுடைய பிள்ளேயார் திருநீற்டுருளி பரப்பி அழகு செய்தலால் அததோற்றத்தை வளர்கின்ற இளம்பிறையாகவும் கூறிஞர். (உகக)

யாவரும் ஆனந்த வெள்ளத்தில் முழ்கல்்

கீடு தொண்டர்கள் மறையவர் எணேயோர் நெருங்கி மாடு கொண்டெழு மகிழ்ச்சுயின் மலர்க்கைமேற் குவித்தே ஆடு கின்றனர் * ஆர்த்தனர் அளவிலா னந்தம்

கூடு கின்றகண் பொழிபு**ன**ல் வெள்ளத்திற் குளித்தார்.

550

(எ - து.) பெருங்கட்டத் இனராயுள்ள தொண்டர்களும், வேதியர் கடட்டங்களும், எவேயோர்களும் இடமின்றி எங்கணும் கொருங்கி, ஒருவருக்கும் அமையாத செல்வச் சிறப்பிவே மேற்கொண்டு பிள்ளயார் எழுந்தருளிவருகின்ற அவ்வெழுச்சியைக் கண்டு, ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியினுல் தங்கள் மலர் போன்ற கைகளேச் சிரமேற் குவித்துக்கொண்டே கடத்தாடுகின்ற வர்களாயும், சிவநாமங்களேச் சொல்லிச்சொல்லி அரவாரஞ் செய்கின்றவர் களாயும், அளவில்லாத ஆணர்தத்தால் உள்ளத்துள் தேமை கடைக்குன்ற தனுல் கண்களினின்றம் பெருகுகின்ற ஆனர்தத் நீர் வெள்ளத்தில் மூழ்கினவர்களாயும் இருர் தனர், என்பதாம். (உஉ௦)

திருச்சின்னம் ஊதும் சிறப்பு

செய்ய பொன்புண வெண்தாளத் தணிசிறக்கச் சைவ மாமறைத் தஃவர்பாற் பெறுந்தனிக் காளம் வையம் ஏழுடன் மறைகளும் கிறைதவத் தோரும் உய்ய ஞானசம் பந்தன்வந் தானென ஊத.

೯೭೩

(எ - து.) வை திக டைவத் தீலைவராகிய அரத்துறை நாதரிடத்துப் பெற்ற கிவந்தபொன் தகட்டில் வெள்ளிய முத்துக்கள் கோவைபடச் கிறந்து வீளங்கும் பெரிய எக்காளமாகிய திருச்சின்னமானது, ஏழுல நங்களோடு வேதங்களும் கிறைந்த தவத்தினரும் உய்யும்படியாக ஞான சம்பந்தப் பிள்ளோயார் வந்தாரென்ற ஊது, என்பதாம். (உடக)

சுற்று மாமறைச் சுருதியின் பெருகொலி ஈடுவே தெற்றி ஞர்புரம் எரித்தவர் தருதிருச் சின்னம் முற்று மானவண் ஞானமே மூஃசுரர் தூட்டப் பெற்ற பாலரு வாயன்வக் தான்எனப் பிடிக்க,

222

^{*} அயர்த்தனர்<u>... என்றும் பாடம்</u>.

(எ - த.) மாறுபட்டவருடைய முப்புரங்களே எடைத்து எரித்தவராகிய ஆரத்துறை நாதர் அருளிய திருச்சின்ன மானது, மற்ரொருமுறை, பிள்ளோயாரைச் சூழ்ச்தொலிக்கும் வேதவோசைகளின் நடுவே ''எல்லாப் பொருளுமாய் விளங்கும் ஞானவடிவினராகிய பெரியநாயகியார், தமது வடிவமாய் விளங்கும் அச்சிவ ஞானத்தையே முஃலசுரந்தோட்ட உண்ணைப்பெற்ற பாலருவாயர் வந்தா'' ரென்று ஊதே, என்பதாம்.

பா⁹லை ஊட்டின**வ**ளும், **அவ**ன் ஊட்டிய பாறும், அப்பா⁹லை உண்டைவைரும் கிவஞான சொரூபேங்களே என்று குறிக்க - **முற்றுமான என்**றதமாம். (உஉஉ)

புணர்ந்த மெய்த்தவக் குழாத்தொடும் போதுவார் முன்னே இணேந்த நித்திலத் திலங்கொளி நலங்கிளர் தாரை அணேந்த மாமறை முதற்கலே அகிலமும் ஒதா தாணர்ந்த முத்தமிழ் விரகன்வந் தான்என ஊத.

(எ - தா.) மெய்த்தவத்தை விடாது புணர்ந்திருக்கின்ற அடியவர்கடட்டங் களோடும் கிறைந்து செல்கின்ற பிள்ஃனயார் திருமுன்னே, ஒன்ருடொன்ற மோறுபடாது ஒருசமமாயுள்ள முத்துகளால் நல்ல ஒளிபெற்று விளங்கும் திருச் சிண்னமானது, ''முதன்மையாயுள்ள வேதங்களேயும், அவ்வேதங்களே அணேந் துள்ள எல்லாக் கூலகுளையும், ஒதாதுணர்ந்தருளிய முத்தமிழ்விரகன் வந்தான் ' என்று ஊதை, என்பதாம்.

அரத்துறைக்கு எழுந்தநளல்

தெருளு மெய்க்கலே விளங்கவும் பாருளோர் கிர்தை இருளு நீங்கவும் எழுதுசொல் மறையளிப் பவர்தாம் பொருளும் ஞானமும் போகமும் போற்றி என்பாருக் கருளும் அங்கணர் திருவரத் துறையைவர் தணேர்தார்.

004

225

(எ - த.) பதிபசுபாசம் என்னும் முப்பொருள்கீனப் பிரமாணமுகத் தானும் இலக்கணமுகத்தானும் தெளிவிக்கவல்ல மெய்க் தூல்களாகிய வேத சியாகமங்கீன உலகின்கண் ஒதவும், ஒதியுணரவும், உணர்க்தவர் பிறர்க்கு உரைக்க வும், பிறர்க்குரைத்தவழித் தாம் அடங்கி ஒழுகவுமான முறையில் விளங்கவும், இங்ஙனங் கூறிவந்த முறையான் மும்மலவிருள் நீங்கவும், எழு தாம்சொல்லாலாகிய தமிழ்வேதத்தை அளித்தருளும் பிள்ளேயார், தம்மை நினேந்து போற்றி என்று துதிப்பவர்க்குப் பொருளேயும் கிவஞானத்தையும் கிவபோகத்தையும் எளிதாய்க் கொடுக்கவல்ல பேரருளுடைய அரத்துறைநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் அப் பதியை வந்தடைந்தருளிஞர், என்பதாம்.

திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தரளல்

வர்து கோபுச மணிசெடு வாயில்சேய்த் தாகச் சந்த நித்திலச் செவிகைகின் றிழிந்துதாழ்ந் தெழுந்து செந்தை யார்வமும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கிமுன் செல்ல அந்தி நாண்மதி அணிந்தவர் கோமிலுள் அடைந்தார்.

' 22**6**

(எ - து.) அரத்துறைப்பதியை அடைக்த பிள்ஃளயார், இரத்தினமயமாய் விளங்கும் கோபுரவாயிலுக்குச் சுறிது தாரத்திலே வக்து, அங்கு கின்று அழகு பொருக்திய முத்துச்சிவிகையினின்றம் இழிக்தருளி, கோபுரத்தை வணைங்கி எழுக்து, திருவுள்ளத்தில் சேசமும் மகிழ்ச்சியும் அகிகரித்துத் தமக்கு முன் செல்ல, அக்திப்பொழுதில் தோன்றும் இளம்பிறையணிக்த இறைவரது திருக் கோயிலுள் எழுக்தருளினுர், என்பதாம். (உடு)

கநணேயை வியந்து போற்றல்

மன்னு கோயிலே வலங்கொண்டு திருமுன்பு வர்து சென்னி யிற்கரங் குவித்துவீழ்க் தன்பொடு திருப்பார் என்னே யும்பொரு ளாகஇன் னருள்புரிக் தருளும் பொன்ன டித்தலத் தாமரை போற்றிஎன் றெழுக்தார்.

. 22 S

(எ - த.) அராதியாயுள்ள திருக்கோயிலே வலம் வர்து, இறைவண் சந்திதியின் முன்னே சின்ற, தம்முடைய இருகாங்குகுயும் சிரசின்மேற் குவித்து வீழ்ர்து வணங்கி அன்பில் மூழ்கிய பிள்ளயார், பெருமானே ரோக்கி, ''என்னோயும் ஒரு பொருளாகத் திருவுளத் தெண்ணி இனிய திருவருளேச் செய் தருளும், பொன்போலும் என்றும் அருமையை வீளுவிக்கும் உம் திருவடித் தாமரை மலர்களுக்கு நமஸ்காரம்'' என்று சொல்லி எழுர்தனர், என்பதாம்.

" நான் எறிச்செல்வதற்கு எனது இளம்பருவத்திற்கேற்ப முத்துச்சிவிகை பையும், நிழிலச்செய்ய முத்துக்குடையையும், உன்னுடைய திருப்பெயரைச் சொல்லவே இம்மண்ணுலில் வந்தவருகிய என்னுடைய பெயரைச் சொல்ல, அல்தாவது, ஞான சொருபியாகிய உன்னுடைய குமாரன் நான் என்று உலகெலாம் எளிதில் உணர்ந்து ஞானசம்பந்தன் என்ற சொல்ல ஒரு பெரிய திருச்சின்னத்தையும் தந்தருளிய உனது பொன்னடிக்கு நமஸ்காரம்" என்றும், தந்தையாருக்குச் சழிபேருவகையைத் தருவது தம்முடையை மக்களின் இனிய சொல்லே யாகலான், பின்னாயர் தம் தந்தையாருக்குத் தம்பொருளாகவே மிருக்கும் தாம் அவருக்குச் கழிபேருவகையைத் தர ச என்னேயும் பொருளாக இன்னாருள் புரிந்த என்றும் கூறியருளினுர்.

அல்ல நாடம், தம்மக்களேத் தம்பொருளாக எண்ணுவதும், அவர் வேண்டும் பொருளேத் தாமே மறிந்து கொடுப்பதும், வேண்டிக்கேட்கப்படும் பொருளோப் பிண் கொடுப்பதும், இம்மக்கட்பொருளன்றி வேறு பொருளோப் பொருளாக எண்ணுத்தும் உலகினரியல்பாயிருக்க, உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரிய இவ் விறைவண பெத்திலிலில் எண்ணிறந்த பேரை அம்மையைப்படுகள் நடைத் தழைத்து இளித்து முத்திரிலியில் தம்மை '' அம்மையேயப்பா'' என்றமைழத்தால் அவர்களேத் தம்மக்களாகவேகொண்டு வேண்டுவெனுவெல்லாம் தானே கொடுத்து வருதல் இல்யபு. அவ்வியல்பின்யுடைய இறைவனுக்கு இயல்பர்கவே மக்றைரா யிருக்கும் இவருக்கு முத்திச்சிவிகை முதலியவற்றைத் துத்தது அருமையன்று யிருக்க இப்பிள்ளோரர், ''என்னேயும் பொருளாக இன்னைருள் புரித்துனே'' என்றது தம் தந்தையாராகிய இறைவனுக்குக் கழிபேருவகையைத் தருதற்கே: (உடக)

வேறு

க்குணே திகழப் பாடல்

குடி ஞர்கர கமலங்கள் சொரிக்திழி கண்ணீர் ஆடி ஞர்திரு மேனியில் அரத்துறை விரும்பி நீடி ஞர்திரு அருட்பெருங் கருணேயே சிகழப் பாடி ஞர்திருப் பதிகம்ஏ ழிசையொடும் பயில.

2,20

(எ - த.) '' அருளும் பொன்னடித் தாமடை போற்றி'' என்று எழுந்த பின்னர், தம்முடைய திருக்காங்களாகிய தாமடை மலர்களேச் சிரத்தின்மேல் கூடப்பிக்கொண்டு, திருக்கண்களினின்றஞ் சொரிந்த இழிகின்ற நீர் வெள்ளத் தில் தமதை திருமேனிமுற்றம் மூழ்கும்படி ஆனந்த வடிவமாயினர்; அதனைல் அவ்வரத்துறைநாதனது கருணேயையே விரும்பி அதிற்றுவே தமது திருவுள்ளத் தையுஞ் செலுத்தித் தாம் பாடும் பதிகத்திலும் அவ்வருட்பெருங்கருணேயே இகையு, எழிசையும் ஒலிக்கத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர், என்பதாம்.

அரத்துறைநாதன் தம்மை என்றம் எங்கும் கி'னத்தற்குச் சிவிகையைக் தந்தருளின்றைகலான், அவ்விறைவளேத் தாமும் என்றம் எங்கும் மறவாது கீ'னேத்தற்கு அவ்விறைவன்பால் மாறு திருக்கும் பேரன்பி'னத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டனர், என்பதாம். (உசர)

திருவரத்துறையில் எழுந்தருளியிருத்தல்

இசைவி எங்கிட இயல்பினிற் பாடிநின் றேத்தி மிசைவி எங்குநீர் வேணியார் அருளிஞல் மீண்டி திசைவி எங்கிடத் திருவருள் பெற்றவர் கிலநாள் அசைவில் சீர்த்தொண்டர் தம்முடன் அப்பதி அமர்ந்தார். உஉஅ

(எ - த.) எத்திசையிலும் சைவசமயமே பிரகாசிக்கத் திருவருள் ஞானத் கைதையுண்டருளிய பிள்ளயார் இகையோடு பாடத்தொடங்கிய திருப்பதிதத்தில் ஏழிசைகளும் ஒலிக்க இசையின் முறைப்படி பாடி நின்றேத்தி, கங்கையோனது மேலே பிரகாசிக்கும் சடைமுடியின்யுடைய அரத்துறைநாதனதை திருவருளிஞல் சுந்நிதோனுத்தைவிட்டு வெளியேவேச்து, தத்தமக்குரிய தொண்டுகளில் அசைதைவு யடையாத சிறப்பினாயுடைய தொண்டர்களோடு அத்திருத்தலைத்தில் சிலநான் தேங்கி அருளிஞர், என்பதாம்.

திசை விளங்கிடத் திருவருள் பெற்றவர், இசைவினங்கிட அசைவில் சீர்த் தொண்டர் தம்முடன் அப்பதி சிலநாள் அமர்ந்தார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்கை அரத்துறை காதன் பொன்ன டிக் தலத் தாமரையைப் போற்றிப் பரவசப்பட்டு உணர் அதோன்று து ஆனர்தத்தில் அழுர் தியிருச்கும் அர்கிலேயில் அங் வணர்வைச் சிறிதே தோன்றம்படி அவ்வரத்துறை நாரதன் செய்தருளினன் என் பார் - பாடி நின்றேத்தி, நீர்வேணியார் அருளினுல் மீண்டு தொண்டர் தம்முடன் அப்பதியமர்ந்தார் என்றுர். (உஉஅ)

தேவர் தம்பிரான் திருவரத் துறையினில் இறைஞ்சி மேவு நாள்களில் விமலனர் நெல்வெண்ணெய் முதலாத் தாவில் அன்பர்கள் தம்முடன் தொழுதுபின் சண்பைக் காவ லார்அருள் பெற்றுடன் கலந்துமீண் டஃணந்தார்.

225

(எ - து.) சீகாழிப் பின்ஃனயார் தேவர்பெருமானுகிய இறைவஃனத் திரு வரத்துறையினில் வணங்கி எழுக்குருளியிருக்குப் காலத்தில், அத்தலத்தைவிட்டு வெண்ணெயப்பரது திருநெல்வெண்ணெய் மூதலிய திருப்பதிகஃன நீங்காத அன்பினராகிய அடியவர்களோடு சென்ற தரிசித்து வலாய்கி ஆங்காங்கும் இறைவனருள் பெற்று, பின் ஆங்காங்குக் கூடும் அன்பர்களுடேன் கலர்து மறுபடி யும் திருவரத்துறையை அடைந்தருளினர், என்பதாம். (உஉக)

சீகாழிக்குச் செல்ல நினேத்தல்

விளங்கு வேணுபு சத்திருத் தோணிவீற் றிருந்த களங்கொள் கண்டர்தங் காதலி யாருடன் கூட உளங்கொ ளப்புகுர் தாணர்வினில் வெளிப்பட உருகி வளங்கொள் பூம்புனற் புகலிமேற் செலமனம் வைத்தார்.

2/20

(எ - து.) எக்காலத்தும் அழிவின்றி விளங்கும் வேணுபு**படுமன்னும்** சீகாழிப்பதியில் திருத்தோணிபோல் சிகாத்தில் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தில் எழுர் தருளி யிருக்கின்ற விடமுண்ட கண்டராகிய தோணியப்பர் **தம்முடனிருக்கும்** பெரியாயகியாரோடு தமது திருவுள்ளத்தில் கிறையும்படி புகுர்து தமது அ**றிவில்** வெளிப்பட்டுத் தோன்ற மனம் உருகினவராய். பலவகை வளங்களேயுங் கொண் டிருக்கின்ற சீகாழிக்குச் செல்லத் திருவுளத்து எண்ணிஞர், என்பதாம்.

இதனுல் முத்துச்சிவிகை யளித்த பெருமானிடம் வந்தபோது ஞாணப்<mark>பா</mark> லளித்த தோணியப்பர் நிடு வுவரமனமுரு அத்தோணியப்ப**ரைக் கண்டு களிக்க** நூனைத்தருளிஞர் என்று கூறியவாரும்.

பில் கோயார் மீண்டுக் இருவாத்துறைக்கு எழுக்தருளியபோது, இப்பொரு மான் கமது திருமேனி குளிர முத்துச் சிவிகையும் முத்துக் குடையும், கமது உண்மைச் செயில எடுத்துக் கூறத் திருச்சின்னத்தையுக் தக்தருளினுன் என்று எண்ணும்பொழுது, அவருள்ளத்தைக் கவருங் கள்வனுகிய தோணியப்பன் தேவி யுடன் உளம் புகுந்தனன். புகவே, அவ்விருவரையும் அவ்வறிவினிடத்தே கண்டு உள்ளத்துவராய், " கமது தோணியப்பன், அன்று பிரம தீர்த்தக்கடையில், கமதை உள்ளத்குளிர உவமையிலாக் கல்ஞோனத்தைப் பொற்கிண்ணமொக்கி, அக்கில ஞானமாகிய கிண்ணத்தில் உணர் தற்கரிய திரிபதார்த்த ஞானமாகிய உணர்வரிய பெய்ஞ்ஞானத்தைப் பாலாக்கி கிரப்பி, அர்த மெய்ஞ்ஞானத்தில் பவமதுனே யற மாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானமாகிய திருவருள் ஞானத்தைக் கலர்து குழைத்து ஊட்டி, அத்திருவருள் ஞானத்தால் சிவனடியே கிர்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானத்தை இனிய தமிழ்மொழியால் வரம்பின்றிப் பொழியவைத்து ஈமது உள்ளத்தைக் குளிரவைத்தவனல்லனே! " என்று உள்ளங்களைர் தருகுர் தன்மையைப் பெற்றனராகலான்—தோணி வீற்றிருந்த களங்கொள்கண்டிர் தங் காதலியாருடன்கூட உளங்கொளப் புதந்து உணர்வி வில் வெளிப்பட வுருகி என்றும், பாலுண்டருளிய பொழுதே தனது உள்ளத்தைக் கவரும் கள்வளக்கண்டு அவினப் புறத்தேகாண விரைக்கு செ

உவமையிலாக் க%லஞானம் என்றது, வேத கிவாகமங்கள். இவை கிந்தித் தைத் தெளிந்து கிட்டையடையப் பெறுவார்க்கும் பாத்திரமாயிருந்து கேட்கப் பட்டு வருதலின் அவற்றைப் பொற்கிண்ண மென்றும், வேத கிவாகமங்களேக் குருமுகமாய்க் கேட்டபின்னர் அவ்வேத கிவாகமங்களின் பொருளேச் கிர்திக்கத் தஃவப்படுங்காலத்து அதனுல் அறியவரும் விடயம் பதிபசுபாசம் என்னும் முப்பாலே யாகலின் அவற்மைறப் பாலென்றும், அம்முப்பாஃயும் உண்மையாக உணர்ந்து அவற்றுள் உண்மை ஞானத்தைத் தெளியத் தஃவப்படுங்காலத்து அங்ஙனர் தெளிந்தறியப்படும் ஞானம், பவமதஃனயற மாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானமாகிய திருவருள் ஞானமே அறிவின்கண் கலந்து குழைந்த வெளிப்படுவ தாகலான் அதீன ஊட்டி என்றும், அறிவிற் கலந்து குழைக்கச் செய்ய வல்ல திருவருள் ஞானத்தை உண்டபின்னர், அவ்வருள் ஞானம் மனத்தைச் கிவனடியே கிந்திப்பதிலும், வாக்கைச் கிந்திக்கும் நெறியில் நின்ற வாழ்த்தி இசைகொண்டு பாடுவதிலும், காயத்தை வணங்குவதிலும் அயராது கிற்கச் செய்வதாகிய கிருவைப் பெருக்கு மாகலான் அத்திருவையே பெருக்கி, தூழ் மொழியாய் விளங்கும் வேதத்தைப் பொழிர்தனரென்றும், கூறினும். (உடி0)

திருவரத்துறையை விட்டெழந்தருளல்

அண்ண லார் திரு அரத் துறை அடிகளே வணங்கி நண்ணு பேரரு ளால்விடை கொண்டுபோய் நடங்கொண் டுண்ணி றைந்தபூங் கழலிணே உச்சிமேற் கொண்டே வெண்ணி லாமலர் நித்திலச் சிவிகைமேற் கொண்டார்.

255

(எ - தா.) புகலிமேற்செல மனம்வைத்த பிள்ளோயார் திருவாத்துறையில் வீற்றிருக்கும் அண்ணலாராகிய சிவபெருமாளே வணங்கித்தம்மாட்டுப் பொருந்தி யிருக்குந் திருவருள் பொருந்திய வண்ணமாகவே யிருச்கும்படி அப்பெருமாளே வேண்டி விடைபெற்ற வெளியே வந்து, தமது திருவுள்ளத்தில் நிறைந்து கூத்தாடிக்குற்ற தோணியப்பர்தம் திருவடிகளேத் தலேமேற்கொண்டு வெள் நிலவை வீசுகின்ற முத்துச்சிவிகையின்மேல் எழுந்தருளினர். என்

ழத்துச் சிவிகையின்மேல் எழுந்தநளுஞ் சிறப்பு

சிவிகை முத்தினிற் பெருகொளி திசையெலாம் ஃவிரிக்கக் கவிகை வெண்மதிக் குளிரொளி கதிர்செய்வான் கலப்பக் குவிகை மேற்கொண்டு மறையவர் குணஃயிட் டாடப் புவிகைம் மாறின்றிப் போற்றவர் தருளினுர் போர்தார்.

2 15 2

(எ - து.) முத்துச் சிவிகையினின்றம் பெருக்கெடித்து வீசும் பெரிய வொளியானது எட்டுத்திக்குகளிலும் பாவி விரியாகிற்கவும், முத்துக் குடை யாகிய வெள்ளிய சுந்திரனது குளிர்ந்த எளியானது சூரிய கிரணத்தால் விளங்கு கின்ற ஆசாயமளவும் பாவிச்டு-ஸ்ட் அந்தணர்களெல்லாம் இருகாங்களேயும் குவித் அத் தீவைகளின் இடைவேண்டான கோலேல் கடத்தாடவும், உலகின ரால் யாதொரு கைம்ம வேண்டாது தாமே அவர்களே இரட்சித்தருள வந்தவராகிய பிள்ளேயார் எழுத்தருளிஞர், எண்பதாம்.

முத்துச்சிவிகையின் ஒளியும் முத்துக்குடையின் ஒளியும், எவ்வகை ஒளியையும் கீழ்ப்படுத்தி அப்பிரகாசப்படுத்துவதாகிய சூரியன் ஒளிமையும் அப் பிரகாசப்படுத்தி, தமது பிரகாசத்தையே திக்குகளிலும் விரித்**து ஆகாயத்திலும்** ஒங்கு ஒளிரச் செய்தனவென்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது.

திருமால் முதலிய தேவபெல்லாம் இவ்வுலகின்கண் வருதல் தங்களுக் குண்டாகிய சாபங்களே யொழித்தற் பொருட்டு: அச்சாபத்தோடு அனுக்கிரகமும் பெற்றுள்ளாராகலான் அவ்வனுக்கிரகமானது உலகினருக்கு ஒரு நண்மை செய்ய வந்தனபென்று வழங்கும்படி செய்கின்றது; உண்மையில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவந்தவர்களன்று, சாபத்தை அனுபவித்து ஒழிக்கவந்தவர்களே என்னும் உண்மையும், அத்தேவர்கள் செய்த வுபகாரமும் பலபேரைக் தங்கட்குக் துணே யாகக்கொண்டு செய்தனபென்னும் உண்மையும் தோன்ற—புவிகைம் மாறின்றிப் பேர்ற்றவந்தேருளினுர் என்றுர்.

ஆளுடைய பிள்ளோயார் கைம்மாறு வேண்டோத கடவுளாகிய முருகப் பெரு மானே என்று இதஞல் அறிவுறுத்தியதா மென்க. (உடஉ)

மறைமு ழங்கின தழங்கின வண் தமிழ் வயிரின் குறை என்றன முரன்றன வளேக்குலம் காளம் முறையி யம்பின இயம்பல ஒலித்தன முரசப் பொறைக றங்கின பிறங்கின †போற்றிசெய் அரவம்.

2 15 15

(எ - தா.) முழைகளிலிருந்த வேதங்களெல்லாம் வெளியேவந்து ஆரவாரஞ் செய்தன. இலக்கணவரம்பு கடவாத திருமெறித் தமிழ் வேதங்களும் எழி சையோடு ஒலித்தன: ஊதோகொம்புகள் எங்கும் ஒலித்தன; சங்குகளும் எக் கானங்களும் ஒலித்தன; முறையாக ஊதைவனவாயுள்ள பல வாத்தியங்களும் ஒலித்தன; கொட்டுகின்ற பேரிகைகளாகிய பெரிய வாத்தியங்களும் ஒலித்தன; "அரஅர" வென்ற சிவாரமங்களும் பேடிராலிடுகாண்டு ஒலித்தன, என்பதாம். உலகெலாம் உய்யவர்த பெருமானுகலான் வேத முதலிய ஓசைகளும், வரத்திய பேதங்களுடைய ஒலிகளும் ஒலித்து மங்கலங் கொண்டாடின என்று இதனுற் கூறப்பட்டது.

புறச்சமயங்களுடைய முழக்கம் அற்றன என்பது தோன்ற— மறை**ழழங்கின** என்றம், வேதியர்களும் தமிழ் வேதத்தைப் போற்றிஞர் என்பது தோன்ற — வணீதமிழ் தழ**ங்கின** என்றங் கூறிஞர். (உடங)

உடைய பிள்ளேயார் வரும்எல்லே யுள்ளஅப் பதியோர் புடையி ரண்டி ஹம் கொடியொடு பூர் தகில் விதானம் கடைசெய் காவணம் தோரணம் பூகாற்கதல் மிடையு மாலேகள் கிறைகுடம் விளக்கொடு இணிரத்தார். கூட்கச

(எ - த.) உலகெலாம் உய்வதற்கான ஞானமெல்லா**ம் உடைய ஆளுடைய** பிள்ளேயார் திருவரத்துறை முதலிய திருப்பதிகளேத் தரிசித்துக்கொண்டு சீகாழிக்கு எழுர்தருளும் மார்க்கத்தின் இடையிலுள்ள பெரும்புலியூர் முதலிய திருப்பதிகளிலிருக்கும் அடியவர்கள் '' நமது ஊருக்கு இன்றுகாலே வருவார், இன்றுபகல் வருவார், இன்றுமாலே வருவார்'' என்ற அவரவர்களும் மிக்க விரைவுடன், இரண்டு பக்கங்களிலும் கொடிகளேயன்றி, மேலே மெல்லிய புடவைகளினுலாய மேற்கட்டுகளேயும், கீழே நடைக்காவணங்களேயும், தோரணங் களேயும், கமுகுகளையும், நல்ல வாழை மரங்களேயும், செருங்கியே பூமாலேகளேயும் கிறைகுடங்களேயும், திபவரிசைகளேயும் முறையாக வைத்தார்கள், என்பதாம்.

> திருஞானசம்பந்த சுவருமிகள் புராணம் (செ**ய்யுள்கள் க** மூதல் உடிச உ**ை**ர) பொழிப்புரை, சித்தாந்த விரிவுரையுடன் மூற்**றம்**

